

A close-up photograph of a hand holding a quill pen, dipping it into a dark inkwell. The background is softly blurred, showing a wooden surface and some dark leaves. The overall tone is warm and historical.

Ellen G. White Estate

SELECTED MESSAGES

BOOK 1

ELLEN G. WHITE

Slovo ke čtenáři (1SM 9)

Obdržíme-li knihu, na jejíž titulní stránce nacházíme jméno E.G.White která již několik desetiletí nežije, je nutné, aby bylo podáno několik slov na vysvětlenou. Chceme čtenáře ujistit, že Vybraná poselství a ostatní díla ducha prorockého, která vyšla po smrti autorky (1915), jsou zveřejněna v souladu se záměry, které vyjádřila E.G.White.

Když služebnice Páně zemřela, zanechala církvi poklad, který se skládal více než 100 000 stran knižního materiálu, 4 500 článků v náboženských časopisech, mnoho výtisků traktátů, letáků a knih a také mnoho rukopisů, deníků a dopisů.

Největší zájem sestry White v několika posledních letech jejího života byla otázka, jak se budou publikace prorockých poselství, která jí byla svěřena, v budoucnu používat a stále rozšiřovat. Ve své poslední vůli a závěti ze dne 9. února 1912 učinila konečná opatření pro další pokračující péči o své literární dílo. Zvolila pět mužů a ti měli celý život sloužit jako členové výboru správní rady pozůstalosti, zodpovědných za péči o její spisy, které se měly zachovat co nejdéle.

^{1SM 10} E.G.White vybrala pro tento důležitý úkol muže, kteří nesli v církvi velké břemeno administrativy. Jako členové správní rady byli jmenováni tito: A.G.Daniels (prezident Generální Konference), F.M.Willcox (editor Review and Herald), Ch.H.Jones (manažer Pacific Press), C.C.Cisler (sekretář, který byl po smrti White poslán do divize na Dálný východ), a W.C.White, její syn, který po smrti staršího J.White v r.1881 cestoval spolu se svou matkou a pomáhal jí vydávat její spisy.

Instrukce, která dala sestra White, zmocňovaly toto vedení k dalšímu pokračování ve vydávání jejich knih a jejich dalšímu rozšiřování a k „Vydávání kompilací z mých rukopisů“. Sama očekávala, že s tím, jak církev roste a čelí novým potřebám a dostává se do nových krizí, bude si to vyžadovat sestavit dohromady její spisy přinášející různé soubory pokynů vybraných z jejich rukopisů, letáků a článků z časopisů.

Po smrti sestry Whiteové se knihovna z jejího pera rozšířila o následující díla v tomto pořadí:

Základy křesťanské výchovy - FR (1923)

Zdravotní rady - CH (1923)

Svědectví pro kazatele a evangelisty - TM (1923)

Křesťanská služba - ChS (1925)

Poselství k mládeži - MYP (1930)

Lékařská služba - MH (1933)

Rady o výživě a pokrmech - CD (1938)

Rady pro práci v sobotní škole - CSW (1938)

Rady správcům - CS (1940)

Evangelizace - Ev (1946)

Rady spisovatelům a vydavatelům - CW (1946)

Dějiny vykoupení - SR (1947)

Střídmost - Te (1949)

Dobročinná služba - WM (1952)

Adventistický domov - AH (1952)

Můj dnešní život - ML (1952)

Služba kolportáže - CM (1953)

Výchova dětí - CG (1954)

Synové a dcery Boží - SD (1955)

^{1SM 11} Jako dodatek k těmto knihám byl shromážděn materiál Ellen G. White do sedmisvazkového díla „The Seventh-day Adventist Bible Commentary” - Biblický komentář Adventistů sedmého dne.

Vybraná poselství jsou jedinečným souhrnem. Snahou sestavovatelů bylo shromáždit nejen stále dosažitelné hodnotné novinové články a rukopisné zprávy, ale také neocenitelné staré traktáty a letáčky, které se už netisknou. Mezi zde uvedenými radami jsou výpovědi o inspiraci jejich poselství, jež byla napsána v létě a na podzim roku 1880, její vysvětlivky o „dvou zákonech“, psané na přelomu století, letáček „Mohou být křesťané členy tajných organizací?“ uveřejněný v roce 1893, poselství útěchy těm, kteří trpí nebo hledí vstříc smrti a pak poměrně velká část článků z časopisů, pojednávajících o klíčových věroučných bodech. Některé z těchto materiálů byly opět vytištěny, články sestry White z našich časopisů a letáků byly v některých případech citovány v knihách jiných autorů, pojednávajících o Duchu prorockém. Tyto zdroje však nemohou být pojaty do Indexu ke spisům Ellen G. White.

Vybraná poselství svazek 1 a 2 zahrnují rovněž poselství, která byla uveřejněna v „Notebook Leaflets“ původně známá jako „Elmshaven Leaflets”. Tyto rozmanité letáky, pojednávající o mnoha tématech, jsou velmi cenné. ^{1SM 12} Celá řada těchto dokladů byla v následujících létech použita v některých knihách jako Lékařská služba, Evangelizace, Adventistický domov a ještě v jiných případech, kde se v knihách objevila podobná poselství, jež byla před tím publikována. Ty odstavce, které mají při udělování rad a pokynů stále své výjimečné místo, byly zahrnuty do Vybraných poselství. Proto již nebude nutné publikovat je jako Letáky z poznámkového bloku. Publikování těchto svazků poskytuje další možnost nahlédnout do malého množství materiálu, který doposud nebyl publikován a který bude velice cenný.

Mnohé odstavce v těchto svazcích jsou zcela neznámé. Na počátku každého oddílu se nachází úvod, který objasňuje pozadí toho, o čem se píše. Někdy se v textu objevují vysvětlující poznámky. Nejsou dány za účelem výkladu této rady, ale aby

obrátily pozornost na okolnosti a zvláštní situace, jejichž účelem je vysvětlit, proč jsou zde tyto otázky podávány.

Dílo Vybraná poselství bylo sestaveno v budově publikací Ellen G. White pod vedením správního výboru publikací Ellen G. White a jeho pracovníků. V úvodních statích je podepsán tento výbor a za vysvětlujícími poznámkami schválenými těmi správci, jsou podepsáni jako „Sestavovatelé“.

Vybraná poselství jsou zahrnuta v novém Indexu spisů Ellen G. White. Tyto svazky, publikované tolik let po smrti sestry White mají vnést do církve trvalé poučení, které poslouží při završení Bohem daného úkolu. To je upřímná modlitba i přání Vydavatelů a správního výboru publikací Ellen G. White.

Úvod

^{1SM14} Výroky, zaznamenané Ellen G. Whiteovou, týkající se jejího díla jako Božího posla a způsobu, jakým Bůh sděluje svou vůli členům lidské rodiny, jsou vždy prospěšné a zajímavé. A proto jsou také uvedeny v první části Vybraných poselství.

Přestože o problematice inspirace se s přestávkami hovořilo po celou dobu její sedmdesátileté služby, vynikajícím podáním je autorčin úvod do knihy Velký spor (zde není uveden), napsaný v květnu r. 1888. Dřívější článek „Námitky proti Bibli“ napsaný v roce 1886 je v tomto díle publikován. Další úvod ke statí „Inspirace Božího Slova“, jež byl napsán v roce 1888 na podzim je zde také uveden. Čtvrtá hlavní statí „Tajemství Bible důkazem její inspirace“ byla publikována v r. 1889 a nalézá se v 5. Sv. Svědectví, str. 698-711.

Různá vysvětlení týkající se jejího díla a opětná publikace brožury z roku 1913, sepsání a rozeslání svědectví k církvi a odpovědi sestry Whiteové na určité otázky a úlohy týkající se jejích počátečních spisů, jsou uvedeny v části „Světlo na naší stezce“.

- Sestavovatelé

1. Inspirace prorockých pisatelů (1SM 15)

Inspirace Božího slova

Ted' je nejvhodnější doba, kdy lze položit otázku: „Když přijde Syn člověka, zdaliž nalezne víru na zemi?“ (Lk 18,8).

Duchovní temnota přikryla zemi. Lid obestřela neproniknutelná tma. V mnoha církvích jsou pochyby a nevíra ve výklad Písem. Lidské úvahy a představy lidského srdce podkopávají inspiraci Božího Slova a to, co by mělo být jasné, je obklopeno mrakem tajemnosti. Na skalnatém základě nepovstává nic v jasných a zřetelných obrysech. To je jedno z nápadných znamení posledních dnů.

Tato svatá kniha odolává útokům satana, který se spojil s hříšníky, aby všechno, co je Božské povahy zahalil a obestřel temnotou. Ale Hospodin uchovává tuto svatou knihu svou podivuhodnou mocí v její současné podobě - jako mapu nebo průvodce pro lidskou rodinu, aby jí ukazoval cestu do nebe.

Avšak Boží projevy jsou natolik zjevně zanedbávány, že na našem světě je jen málo těch, kteří mají Božské poznání Písem a to i z lidí, kteří si nárokují právo vysvětlovat je ostatním. ^{1SM 16} Jsou tu učení lidé, kteří mají vysoké vzdělání, ale tyto pastýři přesto nepasou Boží zástup. Neberou v úvahu, že výjimečnosti Písem budou stále odhalovat své skryté poklady podobně jako drahocenné klenoty jsou objevovány jejich neustálým dobýváním.

Jsou lidé, kteří se snaží být originální a chtějí být moudřejší nad to, co je napsáno; proto je jejich moudrost bláznovstvím. Předem odkrývají zázračné věci a myšlenky, které odhalují, že zaostávají v chápání Božské vůle a záměrů Božích. Ve snaze objasňovat nebo rozplétat tajemství, která jsou před smrtelným člověkem od věků skryta, se podobají člověku zmítajícímu se v blátě, který není schopen se z něj dostat, a přesto říká ostatním jak se mají dostat ven z blátivého jezera, v kterém jsou sami. Toto je názorný příklad lidí, kteří se sami ustanovili k tomu, aby opravili chyby Bible. Nikdo nemůže Bibli zdokonalit tím, že bude navrhnout co Bůh zamýšlel anebo co by měl říci.

Mnozí se na nás dívají s rozpaky a říkají: „Nemyslíte si, že chyba mohla být v opisu nebo v překladatelích?“ To je možné a rozum, který je natolik omezen, že bude pochybovat a pozastavovat se nad těmito možnostmi či pravděpodobnostmi, bude zrovna tak pochybovat o tajemství inspirovaného Slova, neboť nechápavost lidí nemůže prohlédnout Boží záměry. Ano, oni by zrovna tak snadno pochybovali nad jednoduchými skutečnostmi, které prostá mysl přijímá a rozeznává to, co je Božské a pro níž je Boží Sdělení srozumitelné a krásné. Všechny tyto nejasnosti nezpůsobí potíže ani jedné duši, nezpůsobí aby klopýtla, pokud si tyto překážky nebude vytvářet sama z té nejprostší zjevené pravdy.

Bůh pověřil přípravou svého Božsky inspirovaného Slova smrtelného člověka. Toto Slovo, seřazené do knih Starého a Nového Zákona, je průvodcem pro obyvatele padlého světa. Je jim dáno jako odkaz, aby studiem a zachováváním Jeho příkazů neztratila žádná duše cestu vedoucí do nebes.

^{1SM 17} Ti, kteří si myslí, že domnělé těžkosti Písma zjednoduší tím, že budou podle svých omezených norem určovat, co je inspirované a co ne, by měli raději zakrýt svou tvář podobně jako Eliáš, když k němu promlouval tichý hlas. Nacházejí se totiž v přítomnosti Boha a svatých andělů, kteří celé věky předávali lidem světlo a znalosti, sdělovali jim, co dělat a co ne a při tom jim postupně odhalovali scény úchvatného významu v symbolech, znameních a obrazech.

A když On **Bůh** představoval nebezpečí, shromážděná na poslední dny, nedal oprávnění žádnému smrtelníkovi, aby rozmotával tato zakrytá tajemství, také neinspiroval žádného člověka ani nějakou skupinu lidí, aby vynášeli soudy o tom, co je inspirované a co není. Když se lidé ve své omezenosti snaží zkoumat Boží Slovo aby určili, co je a co není inspirované, předstupují před Ježíše, aby mu ukázali lepší cestu než byla ta, po které nás vedl.

Já přijímám Bibli za takovou, jaká je, za inspirované Slovo. Věřím jeho výrokům v celé Bibli. Povstávají lidé, kteří se domnívají, že v Božím Slovu nelezou něco, co budou moci kritizovat. Předkládají to jiným jako důkaz vyšší moudrosti. Tito lidé, mnozí obratní a vzdělaní, mají výmluvnost a talent a jejich celoživotním dílem je zmatení druhých vzhledem k inspiraci Písem. Ovlivňují mnohé, aby se dívali na věci tak, jako oni. Takové jednání se pak přenáší z jednoho na druhého právě takovým způsobem, jak to satan vymyslel, dokud nepochopíme plný význam Kristových slov: „Ale když přijde Syn člověka, zdaliž nalezne víru na zemi?“ (Lk 18,8).

Bratři, nedovolme, aby se váš rozum nebo ruka zabývala kritizováním Bible. Satanovi se líbí, když vidí někoho z vás konat tuto práci. Ale to není dílo, které vám Pán dal, abyste ho dělali.

Lidé by měli ponechat na Bohu, aby pečoval o svou vlastní Knihu a o své živé projevy, jako to dělal celé věky. Začínají zpochybňovat některé části zjevení, vyzvedávají chyby v zdánlivých nesrovnalostech té či oné stati. ^{1SM 18} Začínají knihou Genesis, vzdávají se toho, co pokládají za pochybné, ve svém jednání zacházejí příliš daleko, neboť satan je povede k tomu, aby pokračovali ve svém kritizování a ve všech Písmech viděli něco, o čem lze pochybovat. Jejich schopnosti kritizovat se touto činností zdokonalují, až nemohou nic přijímat s jistotou. Snažte se s těmito lidmi diskutovat, ale váš čas je takto promarněn. Projeví svou schopnost posmívat se dokonce i Bibli. Stanou se z nich posměvači a budou se velice divit, když jim to vyložíte v takovém světle.

Bratři, osvojte si Bibli tak, jak je. Přestaňte se svým kritizováním, pokud jde o její platnost. Zachovávejte toto Slovo a nikdo z vás nebude zatracen. Celé věky se cvičila lidská vychytralost, aby posuzovala Slovo Boží svým smrtelným rozumem a omezeným chápáním. Kdyby Hospodin, Původce těchto živých projevů, poodhalil oponu a zjevil svou moudrost a slávu před lidmi, stáhli by se do sebe a volili by podobně jako Izaiáš: „Jsem člověk poškrvněné rty maje, k tomu uprostřed lidu rty poškrvněné majícího bydlím“ (Iz 6,5).

Prostému a srozumitelnému sdělení rozumí dítě stejně jako dospělý člověk, venkovan i mimořádně rozumově nadaný člověk. Je-li člověk obdařen velikým nadáním duševních sil, nalezne v Božích projevech poklady pravdy, krásné a

hodnotné, které dovede také ocenit. Nalezne tam také těžkosti, tajemství a divy, které mu poskytnou satisfakci, pokud je bude studovat během celého svého života. Přesto se za tím vším skrývá nekonečné.

Skromní lidé s omezenými schopnostmi a možnostmi k tomu, aby se dobře obeznámili s Písmy, nalézají v živých projevech útěchu, vedení, radu a plán spasení tak jasný, jako sluneční paprsek. Nikdo nemusí zahynout pro nedostatek poznání, pokud se sám nepoddá slepotě.

Děkujeme Bohu, že Bible je přizpůsobená jak pro člověka prostého, tak pro vzdělaného. Je vhodná pro všechny věky a pro všechny skupiny lidí. MS 16, 1888 (psáno v Minneapolis na podzim roku 1888).

^{1SM 19} **Námítky proti Bibli**

Lidská myšlení jsou různá. Lidé s odlišnou výchovou a myšlením jinak chápou stejná slova a pro jednoho člověka je těžké, aby předal druhému člověku jiného citového založení, vzdělání a myšlenkových pochodů prostřednictvím jazyka přesně tutéž myšlenku, která je jemu samému jasná a zřetelná. Přesto pro upřímné a opravdové lidi může být natolik jednoduchá a prostá, aby si její význam mohli převést na všechny možné situace. Jestliže člověk, se kterým mluví, není upřímný a nebude chtít vidět a pochopit pravdu, obrátí svá slova a jazyk tak, aby to ve všem vyhovovalo jeho vlastním záměrům. Slova si vyloží mylně, podle svých vlastních představ, překroutí jejich pravý význam a pak se obklopí nevěrou a prohlásí, že všechny tyto názory jsou špatné.

Toto je způsob, jak s mými spisy zacházejí ti, kteří si je přejí nechápat a překrucovat. Boží pravdu obrátí v lež. Právě takovým způsobem jako oni zacházejí se spisy v mých vydaných člancích a knihách, tak pochybovači a nevěrci zacházejí s Biblí. Čtou je podle svého přání, aby zvrátili a úmyslně překroutili pravý význam sdělení. Prohlašují, že Biblí je možné dokázat všechno nebo nic a že každá sekta dokazuje správnost svého učení a že i ta nejrozmanitější učení lze dokázat z Bible.

Pisatelé Bible museli vyjádřit své myšlenky lidskou řečí. Byla psána chybuje lidmi. Tito lidé byli inspirováni Duchem svatým. Díky nedokonalému porozumění jazyka, díky zkaženosti lidského myšlení, důmyslného v obcházení pravdy, mnozí čtou a chápou Bibli podle svého. Není pravda, že problém je v Bibli. Politikové, kteří jsou proti vládě své doby, se hádají o paragrafy v knize zákona a mají protichůdné názory na jejich použití a na tyto zákony jako takové.

Písma nebyla lidem dána jako jeden nepřerušovaný řetěz sdělení, ale část po části prostřednictvím následujících generací, podle toho, jak Bůh ve své prozřetelnosti viděl vhodnou příležitost zapůsobit na člověka v různých dobách a na různých místech. ^{1SM 20} Lidé psali, jak byli pohnuti Duchem svatým. Protože nejdříve je „poupě, potom květ a potom ovoce“, „nejprve bylina, potom klas, potom plné obilí v klasu“. To je přesně to, čím jsou pro nás biblická sdělení.

V Písmech není vždy dokonalé uspořádání nebo očividná jednotu. Kristovy zázraky nejsou podány v přesném pořadí, ale tak, jak nastávaly různé okolnosti, které si vyžadovaly Božské zjevení Kristovy moci. Pravdy Bible jsou jako ukryté perly. Musí

se hledat a odkrývat horlivým úsilím. Ti, kteří se na Písma dívají pouze povrchně, budou se svou mělkou znalostí, o které si myslí, že je velmi hluboká, hovořit o rozporech Bible a zpochybňovat autoritu Písma. Ale ti, jejichž srdce jsou v souladu s pravdou a povinností, budou zkoumat Písma se srdcem připraveným přijmout Boží rady. Osvícená duše vidí duchovní jednotu, jednu úžasnou zlatou niť vinoucí se celkem, ale vystopovat tuto drahou zlatou niť si vyžaduje trpělivost, přemýšlení a modlitbu. Ostré spory nad Biblí vedly ke zkoumání a odhalily vzácné drahokamy pravdy. Bylo prolito mnoho slz, obětováno mnoho modliteb, aby Hospodin otevřel chápání svého Slova.

Bible nám nebyla dána ve vznešeném nadlidském jazyce. Ježíš přijal lidství proto, aby získal člověka. Bible musí být dána v jazyce lidí. Všechno, co je lidské, je nedokonalé. Odlišné významy jsou vyjádřeny stejným slovem; jednotlivé myšlenky nemají své vlastní pojmenování. Bible byla dána pro praktické účely.

Lidé jsou různí. Vyjadřování a řeč nechápou všichni stejně. Řeči Písma někteří rozumí tak, aby to vyhovovalo jejich zvláštním úmyslům a důkazům. Předsudky, zaujatost a vášně mají velký vliv na to, aby zatemnily chápání a zmátly mysl dokonce i při čtení slov Písma svatého.

Učedníci putující do Emaus potřebovali, aby jim byl rozuzlen jejich výklad Písem. ^{1SM 21} Ježíš šel s nimi zastřen a hovořil s nimi jako člověk. Začal u Mojžíše a proroků a ukazoval jim všechno, co se ho týkalo, co se týkalo jeho života, jeho poslání, jeho obětí, jeho smrti, že to vše bylo přesně tak, jak předpovědělo Slovo Boží. Otevřel jejich chápání, aby mohli porozumět Písmům. Jak rychle roztáhl od sebe smotané konce a ukázal jednotu a Božskou věrnost Písem. Kolik lidí v těchto dobách potřebuje, aby jim bylo jejich chápání otevřeno.

Bible je psána inspirovanými lidmi, ale není to Boží způsob myšlení a vyjadřování. Je to způsob lidský. Bůh není představen jako pisatel. Lidé často řeknou, že takový výraz by Bůh nepoužil. Ale Bůh se nedává v Bibli posuzovat ve slovech, v myšlení a ve způsobu vyjadřování. Pisatelé Bible byli Božími písaři, ne jeho perem. Podívejte se na různé pisatele.

Inspirovaná nebyla slova Bible, ale lidé. Inspirace se netýká slov člověka nebo jeho výrazů, ale člověka samotného, který je pod vlivem Ducha svatého prostoupen myšlenkami. Ale slova získávají vtisk toho určitého ducha. Božský duch a vůle se pojí s lidským duchem a vůlí, takže sdělení člověka jsou slovem Boha. - MS 24, 1886 (psáno v Evropě roku 1886).

Jednota v rozmanitosti

Strom je velmi rozmanitý, nenajdete na něm dva stejné lístky. A přesto tato rozmanitost přispívá k dokonalosti stromu jako celku.

Co se týče naší Bible, můžeme se zeptat: „Proč potřebujeme Matouše, Marka, Lukáše a Jana v evangeliích, proč je potřeba Skutků apoštolů a mnoho různých epištol, když všichni mluvili o stejné věci?“

Hospodin dal své slovo přesně takovým způsobem, jakým si přál. Podal ho skrze různé pisatele, kteří měli svou individualitu přestože se zabývali tím samým. Jejich svědectví jsou seskupeny v jedné Knize a podobají se svědectvím ve shromáždění. ^{1SM 22} Nepředstavují nic stejným způsobem. Každý má své vlastní zkušenosti, a tato rozmanitost prohlubuje poznání, které je přineseno dalším rozmanitým lidem. Vyjádřené myšlenky nejsou jednotvárné tak, jako by byly vlitý do železné formy, což by dělalo jejich poslech velmi monotónní. V takové jednotvárnosti by se ztratil půvab a krása.

Stvořitel všech myšlenek může vtisknout stejnou myšlenku do vědomí různých lidí, ale každý ji může vyjádřit jiným způsobem, a přece bez rozporů. Skutečnost, že tento rozdíl existuje, nás nemá uvádět do rozpaků nebo zmatků. Málokdy se stává, že se dva lidé dívají na pravdu a vyjadřují ji přesně stejným způsobem. Každý se zabývá zvláštními problémy, jak je na ně vnímavý, podle svého založení a vzdělání. Sluneční světlo dopadající na různé předměty dává těmto předmětům různý odstín.

Prostřednictvím inspirace Duchem svatým dal Hospodin svým apoštolům pravdu, aby ji vyjádřili podle svého rozvoje Duchem. Ale jejich mysl není omezena ani vtěsnána do určité formy. - Letter 53, 1900.

Hospodin mluví nedokonalou řečí

Hospodin mluví k lidským bytostem nedokonalou řečí, aby chápající smysly a těžkopádné, pozemské chápání pozemských bytostí mohly vystihnout jeho slova. Takto je ukázána Boží blahosklonnost. Setkává se s padlými lidskými bytostmi tam, kde jsou. Bible, ačkoliv je dokonalá ve své jednoduchosti, neodpovídá na velké Boží myšlenky, neboť nekonečná myšlení se nemohou dokonale vejít do omezených myšlenkových pochodů. Místo, aby výrazy Bible byly nadsazené, jak se mnozí lidé domnívají, jsou silné výrazy ničím před velkolepostí myšlenky, i když písař vybíral ten nejvýmluvnější jazyk, kterým by převáděl pravdy vyššího vzdělání. Hříšné bytosti snesou pohled jen na stín záře nebeské slávy. - Letter, 121, 1901.

^{1SM 23} **Nikdo nemá vynášet soud nad Božím Slovem**

V modlitebně (v Battle Creeku) i na vysoké škole se vyučuje předmět inspirace a smrtelní lidé si přivlastňují právo říkat, že některé věci v Písmech byly inspirovány a některé ne. Bylo mi ukázáno, že Hospodin nevnukl články o inspiraci, uveřejněné v Review (Odkaz se týká řady článků, jejichž autor obhajoval názor o „rozdílech ve stupních“ inspirace. Viz RH 15.1.1884. - Sestavovatelé), ani neschválil, aby se doporučovaly naší mládeži na vysoké škole. Když se lidé odvažují kritizovat Boží Slovo, dostávají se na posvátnou, svatou půdu, a raději by měli s bázní a třesením uznat svoji moudrost za pošetilst. Bůh nepověřil nikoho tím, aby pronášel soud nad Jeho Slovem, aby vybíral některé věci jako inspirované a zavrhoval ostatní jako neinspirované. Se svědectvím se zachází stejným způsobem, ale Bůh v tom není. - Letter 22, 1889.

2. Ellen G. White a její spisy (1SM 24)

Dopis Dr. Paulsonovi

Sv. Helena, Kalifornie 14.6.1906

Milý bratře,

tvůj dopis mě zastihl v jižní Kalifornii. Už několik týdnů mi bere čas a sílu přemýšlení o věcech spojených s rozvojem našeho zdejšího sanatoria a popisování vidění týkajících se zemětřesení a poučení z něho.

Ale nyní musím odpovědět na dopisy, které jsem dostala od tebe a ostatních. Ve svém dopise mluvíš o tom, že jsi od počátku vychován tak, abys měl bezvýhradnou víru ve svědectví, a říkáš: „Byl jsem veden k tomu, abych rozhodně a co nejpevněji věřil, že každé slovo, které si kdy mluvila na veřejnosti či v soukromí, že každé písmeno, které jsi psala za jakýchkoli a všech okolností, bylo inspirováno stejně jako desatero.“

Můj bratře, pozorně jsi studoval mé spisy, ale nikdy jsi neshledal, že bych si dělala nějaké takové nároky, ani nenajdeš, že by si v tomto případě takové nároky někdy činili průkopníci.

^{1SM 25} V mém úvodu k Velkému sporu věků si bezpochyby četl stať týkající se Desatera a Bible, která ti měla pomoci opravit tvůj názor o této věci. Píše se tam:

„Bible poukazuje na Boha jako na svého autora, a přesto byla psána lidskýma rukama. Rozmanitým slohem svých jednotlivých knih prozrazuje příznačné povahové vlastnosti několika pisatelů. Všechny zjevené pravdy jsou „vdechnuté Bohem“ (2Tm 3,16), přesto jsou však vyjádřeny slovy lidí. Nekonečný Bůh rozlévá skrze svého Ducha svatého světlo do myslí a srdcí svých služebníků. Dává sny a vidění, symboly a obrazy a právě ti sami, jimž byla pravda takto zjevena převádějí myšlenku do jazyka lidí.

„Desatero bylo vyřčeno samotným Bohem a napsáno jeho vlastní rukou. Je výtvozem Božským, nikoli lidským. Ale Bible svými Bohem danými pravdami, vyjádřenými jazykem lidí, představuje jednotu Božského a lidského. Taková jednota existovala v přirozenosti Krista, který byl Synem Božím a Synem člověka. Proto platí o Bibli, stejně jako to platilo o Kristu, že „Slovo to tělo učiněno jest a přebývalo mezi námi“ (J 1,14).

„Protože knihy Bible byly psány v různých dobách lidmi, kteří se od sebe lišili svým postavením a zaměstnáním i duševním a duchovním nadšením, přinášejí tyto knihy ostré rozdíly ve slohu, stejně jako je rozmanitá povaha předmětů, které odhalují. Různí pisatelé používají různé výrazové prostředky. Jeden často předkládá tutéž pravdu výrazněji než druhý. A protože několik pisatelů píše o jedné věci z různých pohledů a aspektů, může se povrchnímu, nepozornému nebo zaujatému čtenáři zdát, že jde o rozpor nebo nesrovnatelnost tam, kde přemýšlivý, zbožný student, který se na tuto věc dívá bez předsudků, rozeznává skrytý soulad.

„Protože je pravda předkládána různými jednotlivci, rozvinuje se ve své rozmanitosti. Na jednoho pisatele silněji zapůsobila jedna stránka věci, chopí se těch situací, které jsou v souladu s jeho zkušenostmi a schopností vnímat je a porozumět jim. ^{1SM 26}

Další se zastaví v jiném okamžiku. A každý z nich pod vedením Ducha svatého přináší to, co nejmocněji zapůsobilo na jeho mysl. U každého to může být jiná

stránka pravdy, ale přesto je vše v dokonalé harmonii. A pravdy takto zjevené se spojují v dokonalý celek, přizpůsobený řešit potřeby lidí ve všech životních okolnostech a situacích.

„Bohu se zalíbilo sdělit svou pravdu světu pomocí lidských poslů a on sám je skrze svého Ducha svatého povolal a uschoptil k tomuto dílu. Vedl jejich mysl při výběru toho, co mají mluvit, a toho, co mají psát. Poklad byl svěřen hliněným nádobám, přesto však pochází z nebe. Svědectví je sdělováno nedokonalým vyjadřováním lidského jazyka, a přesto je to svědectví Boží, a poslušné, věřící Boží dítě v něm spatřuje slávu nebeské moci, plné milosti a pravdy.“

Nedotknutelnost Svědectví

V dokonalém souladu s tím jsou mé úryvky ze článku „Svědectví opovrhovaná“, napsaného 20. června 1882 a zveřejněného ve Svědectví pro církev, svazek 5, číslo 31, strana 62 až 84. Z něho cituji ke Tvému uvážení několik odstavců:

„Mnozí se dívají se samolibostí na dlouhá léta, během nichž obhajovali pravdu. Nyní si myslí, že mají právo na odměnu za své minulé zkoušky a poslušnost. Ale tato opravdová zkušenost v Božích věcech v minulosti je činí před Bohem odpovědnějšími za to, že si nezachovali svou neporušenost a nesli vpřed k dokonalosti. Věrnost v minulém roce nenapraví nedbalost tohoto roku. Včerejší věrnost člověka nenapraví jeho dnešní falešnost.“

„Mnozí omlouvají svůj nezáměr o svědectví těmito slovy: „Sestru White ovlivňuje její manžel; svědectví jsou utvářena jeho duchem a úsudkem.“ Jiní se snaží ode mne získat něco, co by jim umožnilo ospravedlnit své jednání a posílit svůj vliv. ^{1SM 27} Právě tehdy jsem se rozhodla, že z mého pera již nevyjde nic, dokud v církvi nebude vidět Boží moc působící obrácení. Ale Hospodin vložil břímě na mou duši. Pracovala jsem pro vás se vši horlivostí. Kolik to stálo mého manžela i mě, to řekne věčnost. Což pak neznám stav církve, když mi Hospodin po léta znovu a znovu předkládá jednotlivé případy? Byla dávana opakovaně, a přesto nebylo vidět rozhodnou změnu.“

„A ještě nyní, když Vám posílám varovné a káravé svědectví, mnozí z Vás prohlašují, že je to pouze názor sestry White. Tímto urážíte Ducha Božího. Víte, jak se Hospodin projevuje skrze Ducha proroctví. Předě mnou přešla minulost, přítomnost a budoucnost. Byly mi ukázány tváře, které jsem nikdy neviděla, a po létech, když jsem je uviděla, poznala jsem je. Byla jsem probuzena ze spánku tím, že jsem živě vnímala věci, které mi byly ukázány dříve, a já jsem o půlnoci psala dopisy, které šly napříč světadílem a přišly v kritické chvíli a zabránily velkému neštěstí na Božím díle. To bylo mou prací po mnoho let. Nějaká moc mne pobízela k tomu, abych kárala a vytýkala nepravosti, na které jsem ani nepomyslela. Je tato práce posledních třiceti šesti let shůry, nebo zezdola?“

„Když jsem jela do Colorada, byla jsem kvůli vám tak obtížena, že při své slabosti jsem napsala mnoho stránek, které se měly číst na vašem stanovém shromáždění. Slabá a roztřesená jsem vstala ve tři hodiny ráno, abych vám napsala. Bůh mluvil skrze hlínu. Mohli byste říci, že tímto spojením byl jenom dopis. Ano, byl to jenom dopis, ale našeptaný Duchem Božím, aby před vaší mysl přinesl to, co mi bylo

ukázáno. V těchto dopisech, které píšete, ve svědectvích, která přináším, vám předkládám to, co předložil Hospodin mně. Do novin nepíšu jediný článek, který by vyjadřoval pouze mé vlastní myšlenky. Jsou tím, co přede mnou Bůh otevřel ve vidění - vzácnými paprsky světla zářícími od trůnu.

„Který hlas uznáte za hlas Boží? Jakou moc má Hospodin v záloze, aby napravil vaše chyby a ukázal vám vaše jednání takové, jaké je? ^{1SM 28} Jakou mocí má pracovat v církvi? Jestliže odmítáte věřit, jestliže nebude odstraněn každý stín nejistoty a každá možnost pochybností, neuvěříte nikdy. Pochybnost, která si vyžaduje dokonalé poznání, se nikdy nepoddá víře. Víra se zakládá na svědectví, ne na důkazech. Hospodin od nás požaduje, abychom poslouchali hlas povinnosti, zatímco všude okolo nás jsou jiné hlasy, které nás nutí jít opačnou cestou. Od nás si to vyžaduje napjatou pozornost, abychom rozlišili hlas, který mluví z Boha. Musíme si odříkat a zvítězit nad svými náklonnostmi a poslechnout hlas svědomí bez nějakého dohadování nebo kompromisů, neboť jinak jeho našeptávání ustane a ovládnou nás žádosti a pudy.

„Slovo Hospodinovo přichází k nám ke všem, kteří nevzdorujeme jeho Duchu tím, že bychom ho nechtěli slyšet a poslouchat. Tento hlas je slyšet ve varováních, radách i výčitkách. Je to Hospodinovo poselství světla jeho lidu. Jestliže čekáme na hlasitější volání a lepší příležitosti, světlo může být odňato a my ponecháni v temnotě.

„Moji bratři, s bolestí musím říci, že vaše hříšné zanedbávání chození ve světle vás uvrhlo do temnoty. Nyní jste možná upřímní, když nepoznáváte a neposloucháte světlo. Pochybnosti, které jste pěstovali a nepozornost k Božím požadavkům zaslepily vaše vnímání tak, že temnota je pro vás nyní světlem a světlo temnotou. Bůh vás prosil, abyste šli kupředu k dokonalosti. Křesťanství je náboženství pokroku. Světlo od Boha je plné a bohaté, čekající, jestli ho budeme chtít. Ať dá Hospodin jakékoli požehnání, vždy má ještě nekonečnou zásobu, nevyčerpatelný zdroj, z něhož můžeme čerpat. Pochybovačnost může se svatými požadavky evangelia zacházet s úšklebkem, výsměchem nebo popíráním. Duch světáctví může mnohé pohltnout a některé ovládnout; dílo Boží však může položit základ jenom s velkým vypětím a stálou obětí, ale nakonec přece zvítězí.

„Heslem je: jděte vpřed; splňte svou osobní povinnost a všechny důsledky ponechejte v rukou Božích. Jestliže jdeme v před tam, kam nás vede Ježíš, uvidíme jeho vrcholné vítězství, budeme sdílet jeho radost. Musíme mít podíl na těžkostech, jestliže nosíme korunu vítězství. ^{1SM 29} Stejně jako Ježíš musíme být zdokonalení utrpením. Kdyby byl Kristův život pohodlným životem, mohli bychom se klidně oddat lenošení. Ale protože byl jeho život poznamenán ustavičným sebezapíráním, utrpením a sebeobětováním, nebudeme si stěžovat, jestliže jsme jeho spoluúčastníky. Můžeme jít bezpečně po té nejtemnější stezce, jestliže máme za svého průvodce Světlo světa.

„Když mi Hospodin naposledy předložil váš případ a oznámil mi, že jste nedbali na světlo, které vám bylo dáno, vyzval mne, abych k vám hovořila otevřeně v jeho jménu, protože se proti vám roznítil Jeho hněv. Byla mi řečena tato slova: „Tvé dílo ti určil Bůh. Mnozí tě nebudou slyšet Velkého učitele; mnozí se nenapraví, protože jsou

spravedliví ve svých vlastních očích. Ale přesto jim přines kárání a varování, které ti budu dávat, ať už je slyší nebo ať si je nechají ujít.“

V souvislosti s těmito citáty si znovu prostuduj článek „Podstata a vliv Svědectví“ ve 5T 654-691.

Úryvek, který cituješ ze Svědectví číslo 31 (svazek 5, str. 67), je správný: „V těchto dopisech, které píšu, ve svědectvích, která přináším, předkládám vám to, co mi předložil Hospodin. Nepíšu jediný článek, vyjadřující pouze mé vlastní myšlenky. Píšu to, co přede mnou Bůh otevřel ve viděních - drahocenné paprsky světla zářící z trůnu.“ To platí o článcích v našich novinách a v mnohých svazcích mých knih. Byla jsem poučena v souladu se Slovem o zásadách Božího Zákona. Byla jsem poučena o tom, jak vybírat z Kristových naučení. Nejsou postoje zaujímané v mých spisech, v souladu s učením Ježíše Krista?

Nebezpečí klamných výkladů

Na některé z otázek, které mi kladeš, nemohu odpovědět ano či ne. Nesmím činit závěry, které by mohly být nesprávně pochopeny. Vidím a cítím v jakém nebezpečí jsou ti, kteří, jak jsem byla poučena, občas vystavují své duše nebezpečí tím, že naslouchají klamným výkladům ohledně poselství, které mi dal Bůh. ^{1SM 30} Mnohým překrucováním, vyvracováním a nesprávným chápáním toho, co jsem napsala, se snaží potvrdit správnost své vlastní nevěry. Je mi líto mých bratrů, kteří se pohybují pod závojem podezřavosti, pochybovačnosti a nesprávného chápání. Víím, že někteří z nich by byli požehnáni poselstvím rad, kdyby byly rozehnány mračna, zatemňující jejich duchovní rozhled. Ale nevidí jasně. Proto se neodvážuji s nimi komunikovat. Až Duch Boží odstraní pochybnost, potom v poselstvích, která jsem byla pověřena dát, bude nalezena tak dokonalá útěcha, víra a naděje, jaká v nich byla v minulých letech.

Pravda si jistě dobude vítězství. Ten, který dal svůj život, aby vykoupil člověka ze svodů satana, nespí, ale bdí. Až se jeho ovce odvrátí od následování hlasu cizince, kterému nepatří, zaradují se v hlasu, který by bývaly rády následovaly.

Ze studia Kristova života si můžeme vzít vzácná ponaučení. Závistiví farizeové nesprávně vykládali Kristovy činy a slova, kdyby je však řádně přijali, mohly být blahodárné pro jejich duchovní chápání. Místo, aby obdivovali jeho dobrotu, obvinili jej v přítomnosti jeho učedníků z bezbožnosti. „Proč s celnými a hříšníky jsi mistr váš?“ (Mt 9,11). Místo, aby oslovili přímo našeho požehnaného Spasitele, jehož odpověď by je okamžitě usvědčila ze zaujatosti, hovořili s učedníky a obviňovali tam, kde jako zlý kvas mohli napáchat veliké zlo. Kdyby byl Kristus bezbožným mužem, ztratil by svůj vliv na srdce svých věřících následovníků. Ale díky své důvěře v Krista nedopřáli učedníci sluchu nárážkám jeho bezbožných žalobců.

Toužili kritizovat učedníky, a proto tito bezbožní žalobci znovu a znovu chodili ke Kristu s otázkou: Proč Tvoji učedníci dělají to, co není podle zákona? A když soudili našeho Pána, že přestoupil zákon, nemluvili k němu, ale k Jeho učedníkům, aby zaseli semena nedůvěry do srdci Jeho následovníků.

^{1SM 31} Takto pracovali, aby vnášeli pochybnost a rozkol. Byla vyzkoušena každá metoda, jak vnést pochybnost do srdci tohoto malého stáde, aby díky tomu sledovali něco, co by zabránilo dobrému a milostiplnému dílu evangelia Ježíše Krista.

Přesně totéž dílo bude uplatněno na opravdové věřící dnes. Pán Ježíš čte srdce; rozeznává zájmy a cíle s jakými všichni lidé přemýšlejí o Něm a o Jeho věřících učednících. Na jejich myšlenky, týkající se š'ouralů, odpovídá: „Nepotřebují zdraví lékaře, ale nemocní“ (Mt 9,12). Sebejistí farizeové měli vysoké mínění o své vlastní zbožnosti a svatosti, zatímco byli vždy hotovi odsoudit životy ostatních.

- Letter 206, 1906.

Posel Páně

Minulou noc jsem ve vidění stála před shromážděním našeho lidu a přinášela jsem mu rozhodné svědectví týkající se přítomné pravdy a přítomné povinnosti. Po kázání mne mnozí obstoupili a dávali mi otázky. Chtěli slyšet tolik vysvětlení o tom bodu, o tom bodu a zase o jiném bodu, že jsem řekla: „Prosím vás, jeden po druhém, jinak mě popletete.“

Potom jsem se na obrátila se slovy: „Po celá léta jste měli mnoho důkazů o tom, že Hospodin mně dal dílo, které mám činit. Tyto důkazy mohly být stěží větší, než jsou. Smetete z popudu lidské nevěry všechny tyto důkazy jako pavučinu? Zvláště mé srdce bolí ta skutečnost, že mnozí, kteří jsou nyní zmateni a svedeni, měli nadbytek důkazů a příležitosti k uvažování, k modlitbě a k pochopení; a přesto nerozeznávají podstatu záludností, které jsou jim předkládány, aby je ovlivnily a aby zavrhlí varování, které jim Bůh dává proto, aby je zachránil od svodů těchto posledních dnů.“

Někteří se pozastavují na tom, že jsem řekla, že netvrdím, že jsem prorok (Zde je odkaz na kázání ze 2. října 1904 v Battle Creeku, ve kterém řekla: „Netvrdím, že jsem prorokyní.“ - Sestavovatelé), a ptají se mě: Proč je tomu tak?

^{1SM 32} Nedělala jsem si žádné nároky, jenom to, že jsem byla poučena, že jsem poslem Páně. On mne povolal v mém mládí, abych byla Jeho poslem, abych přijala Jeho slovo a předávala jasné a rozhodné poselství ve jménu Pána Ježíše.

Brzy ve svém mládí jsem byla několikrát dotazována: Jsi prorok? Vždy jsem odpověděla, že jsem poslem Páně. Víím, že mnozí mě nazývají prorokem, ale nedělám si na toto označení žádný nárok. Můj Spasitel mě označil za svého posla. Poučil mne: „Tvým dílem je přinášet mé slovo. Vystanou podivné věci a ve tvém mládí jsem tě oddělil, abys nesla poselství chybujícím, abys přinášela slovo nevěřícím a perem i hlasem kárala ze Slova skutky, které nejsou správné. Napomínej ze Slova, otevřu ti jej. Nebude to pro tebe jiný jazyk. V pravé výmluvnosti, jednoduchosti, hlasem i perem, budou to poselství, která dávám, slyšena člověkem, který se nikdy neučil ve školách. Můj Duch a má moc budou s tebou.“

Neboj se člověka, neboť můj štít tě ochrání. Nejsi to ty, kdo mluví, je to Hospodin, který dává poselství výstrahy a napomenutí. Nikdy, za žádných okolností se neuchyluj od pravdy. Dávej světlo, které ti dám já. Poselství pro tyto poslední dny budou napsána do knih a budou zvěčněna tak, aby svědčila proti těm, kteří se kdysi radovali ve světle, ale byli svedeni k tomu, aby se ho vzdali kvůli svůdným vlivům zla.

Proč netvrdím, že jsem prorok? Protože v těchto dnech jsou mnozí, kteří tvrdí, že jsou proroky, pohanou Kristova díla; a protože mé dílo zahrnuje mnohem víc, než co znamená slovo „prorok“.

Když mi tato práce byla dána poprvé, prosila jsem Hospodina, aby toto břímě vložil na někoho jiného. Tato práce byla tak rozsáhlá, široká a hluboká, že jsem měla strach, že ji nezvládnu. Ale svým Duchem svatým mně Hospodin umožnil vykonávat práci, kterou mi uložil.

^{1SM 33} **Mnohostranné dílo**

Bůh mi objasnil mnoho způsobů mého použití, aby pokračilo zvláštní dílo. Vidění mi byla dána se zaslíbením: „Jestliže předáš poselství věrně a vytrváš do konce, budeš jíst ovoce ze stromu života a pít vodu z řeky života.“

Hospodin mi dal velké světlo o zdravotní reformě. Společně s manželem jsem měla být zdravotně misijní pracovníci. Měla jsem dávat církvi příklad tím, že si budu domu brát nemocné a pečovat o ně. To jsem činila tak, že jsem ženám a dětem dávala řádnou péči. Měla jsem také mluvit o křesťanské střídmosti jako Hospodinův posel. Upřímně jsem se pustila do této práce a mluvila jsem k velkým shromážděním o střídmosti v tom nejširším a nejopravdovějším smyslu.

Byla jsem poučena, že musím těm, kteří vyznávají, že věří pravdě vždy naléhavě připomínat nutnost prožívat pravdu. To znamená posvěcení a posvěcení znamená pěstování a vycvičení každé schopnosti pro službu Hospodinu.

Byla jsem pověřena, abych nezanedbávala a neopomíjela ty, kteří se mýlí. Zvláště jsem byla upozorněna, abych protestovala vůči všem svévolným a panovačným činům úředních představitelů vůči kazatelům evangelia. Ať je tato povinnost sebevíc nepříjemná, mám napomínat utlačovatele a hájit spravedlnost. Mám ukazovat na nutnost zachovávání spravedlnosti a slušnosti ve všech našich zařízeních.

Když vidím v důvěryhodném postavení ty, kteří zanedbávají staré kazatele, musím na tuto záležitost upozornit ty, jejichž povinností je o ně pečovat. Na kazatele, kteří věrně vykonávali svou práci, se nesmí zapomínat, ani je zanedbávat, když slábnou na zdraví. Naše sdružení nemají být nevšímavá k potřebám těch, kteří nesli břímě díla. Bylo to až po tom, co Jan zestárl ve službě Hospodinově, když byl vyvezen na Patmos. A na tomto osamělém ostrově obdržel více spojení s nebem, než se mu kdy dostalo ve zbytku svého života.

^{1SM 34} Po svém sňatku jsem byla poučena, že musím projevovat zvláštní zájem o děti bez matky a bez otce tím, že některé vezmu na čas pod vlastní dohled a potom jim najdu domov. Tím bych dávala příklad jiným, co by měli dělat.

Ačkoli jsem byla často povolána, abych cestovala, a ačkoli jsem měla mnoho psaní, brala jsem si tříleté a pětileté děti a pečovala jsem o ně, vychovávala je a připravovala je pro zodpovědné postavení. Čas od času jsem brávala domů chlapce od deseti do šestnácti let, projevovala jsem jim mateřskou péči a vychovávala je pro službu. Považovala jsem to za svou povinnost předkládat našemu lidu toto dílo za něž by měli cítit zodpovědnost v každém sboru.

Když jsem byla v Austrálii, pokračovala jsem v práci stejným způsobem a brala si domů sirotky, kteří byli v nebezpečí, že podlehnou pokušení, která by mohla přivodit ztrátu jejich duší.

V Austrálii jsme také pracovali jako křesťanští zdravotní misionáři. (Odkaz se týká jejích spolupracovníků. James White zemřel v roce 1881.) Občas jsem ze svého domu v Cooranbongu udělala útočiště pro nemocné a postižené. Moje sekretářka, která měla průpravu v sanatoriu v Battle Creeku, mi stála po boku a pracovala jako misijní ošetřovatelka. Za své služby nebyla placena a získala důvěru lidí svým zájmem, který jsme projevovaly o nemocné a trpící. Po čase byl v Cooranbongu postaven zdravotní útulek a tím jsme byly zproštěny tohoto břemene.

Žádná vychloubačná tvrzení

Tvrdit, že jsem prorokyní, je něco, co jsem nikdy nedělala. Jestliže mne ostatní nazývají tímto jménem, nehádám se s nimi. Ale moje dílo v sobě zahrnuje tolik směrů, že se nemohu nazvat jinak než posel, který byl poslán přinášet poselství od Hospodina jeho lidu a pozvednout dílo po všech stránkách, na které mi ukáže.

^{1SM 35} Když jsem byla naposledy v Battle Creeku, řekla jsem před velkým shromážděním, že netvrdím, že jsem prorokyní. Dvakrát jsem poukázala na tuto věc a pokaždé jsem řekla: „Netvrdím, že jsem prorokyní.“ Pokud jsem někdy hovořila jinak, ať nyní všichni porozumí, že jsem chtěla říct právě to, že si nedělám nárok na titul proroka nebo prorokyně.

Chápala jsem, že mnohým záleželo na tom, aby věděli, zda sestra White zastává stejné názory, jaké zastávala před lety, když ji slyšeli mluvit v lesíku sanatoria v Tabernacle a na stanových shromážděních konaných v předměstích Battle Creeku. Ujistila jsem je, že poselství, které přináší dnes, je shodné s tím, co přinášela během 60 let své veřejné služby. Má pro Mistra konat stejnou službu, jaká na ní byla vložena v jejím dívčím věku. Dostává naučení od stejného Učitele. Jsou jí dávány příkazy: „Oznam ostatním, co jsem ti zjevil. Napiš poselství, která ti dávám, aby je lidé mohli mít.“ A právě o to ona usilovala.

Napsala jsem mnoho knih, a ty se dostaly do širokého oběhu. Sama od sebe jsem nemohla v těchto knihách vykládat pravdu. Ale Hospodin mi dává na pomoc svého svatého Ducha. Tyto knihy podávající poučení, které mi dal Hospodin během minulých šedesáti let, obsahují světlo z nebe a snesou zkoušku, jakou je jejich vyšetřování.

Ve věku 78 let stále ještě pracuji. Všichni jsme v rukou Hospodinových. Důvěřuj Mu, neboť ví, že nikdy neopustí ani se nevzdá těch, kdo v Něj vložili svou důvěru. Odevzdala jsem se do Jeho péče. „Protož děkuji tomu, kterýž mne zmocnil, Kristu Ježíši Pánu našemu, že mne za věrného soudil, aby mne v službě té postavil.“ (1Tm 1,12)

- Review and Herald 26.7.1906.

Dílo proroka a ještě víc

Během kázání jsem řekla, že netvrdím, že jsem prorokyní. Někteří byli překvapení tímto prohlášením. A přesto, že k tomu bylo již tolik řečeno, chci podat vysvětlení. ^{1SM 36} Ostatní mě nazvali prorokyní, ale já jsem si tento titul nikdy nepřivlastňovala. Nikdy jsem neměla pocit, že je mou povinností takto se označovat. Ti, kteří směle prohlašují, že jsou v tomto našem dni proroky, ti jsou často hanbou Kristovu dílu.

Moje práce zahrnuje mnohem více, než znamená toto jméno. Pokládám se za posla, kterého Hospodin pověřil poselstvím pro Jeho lid.

- Letter 55, 1905.

Nyní jsem usměřňována, abych se ve své práci nenechala zdržovat těmi, kteří se zaplétají do domněnek ohledně podstaty tohoto díla, jejichž mysl bojuje s mnoha spleťtými problémy, které souvisejí s domnělou prací proroka. Moje poslání v sobě zahrnuje práci proroka, ale tím to nekončí. Zahrnuje mnohem víc, než může pochopit mysl těch, kteří zasévají semeno nevěry.

- Letter 244, 1906. (adresováno starším sboru v Battle Creeku)

Přijímání a předávání světla

Protože často dostávám dotazy na můj stav ve vidění a když z něho vyjdu, chtěla bych říci, že když Hospodin považuje za vhodné dát mi vidění, jsem brána do přítomnosti Ježíše a andělů a jsem cele vzdálena pozemským věcem. Nemohu vidět dále, než mi ukazuje anděl. Moje pozornost je často nasměrována k dějům odehrávajícím se na zemi.

Občas jsem přenesena daleko do budoucnosti a je mi ukázáno, co se má stát. Potom jsou mi ukázány věci tak, jak se odehrály v minulosti. Když vyjdu z vidění, nevzpomínám si okamžitě na všechno, co jsem viděla, a není mi to jasné do té chvíle, dokud nepíši, potom děj přede mnou vyvstane tak, jak byl ukázán ve vidění a já mohu psát zcela plynule. Někdy, když skončí má vize, jsou věci, které jsem viděla, přede mnou skryty. Nemohu si je vybavit, dokud nejsem přivedena před společnost, na kterou se toto vidění vztahuje. Potom věci, které jsem viděla, vyvstanou na mé mysli v původní síle. Na Duchu Hospodinově jsem při předávání či psaní vidění právě tak závislá, jako když mám vidění. Je pro mě nemožné, vybavit si věci, které mi byly ukázány, pokud je Hospodin přede mne nepostaví v době, kdy si On přeje, abych je předávala nebo psala.

- 2 SG 292-293. (1860)

^{1SM 37} Ačkoliv jsem při psaní mých vidění stejně závislá na Duchu Hospodinově, jako když je dostávám, přesto slova, která používám při popisování toho, co jsem viděla, jsou má vlastní, pokud však to nejsou slova, která ke mně hovoří anděl, ta vždy píši do uvozovek.

- Review and Herald 8.10.1867

Bývá kladena otázka: „Jak to, že sestra White mluví tak rozhodně o různých záležitostech, jako kdyby měla oprávnění takové věci říkat?“ Hovořím tak proto, že problesknou mou myslí, když je v rozpacích, jako blesk temným mračnem za běsnění bouře. Některé děje, které mi byly představeny již před lety, mi nezůstaly v paměti,

ale když je potřeba poučení, které mi bylo tenkrát dáno, někdy dokonce když stojím před lidmi, paměť se zaostří a zjasní jako záblesk blesku a přinese na mysl přesně tuto zvláštní poučení. V takových chvílích nemohu upustit od toho, abych neřekla věci, které osvětlily mou mysl. Ne proto, že bych měla nějaké nové vidění, ale proto, že to, co mi bylo předloženo již před lety, bylo přesvědčivě vyvoláno znovu v mé mysli.

- The Writing and Sending Out of the Testimonies, 24.

Žádné právo na neomylnost

Hodně věcí se musíme naučit a mnoho, mnoho odnaučit. Jedině Bůh a nebe jsou neomylní. Ti, kteří si myslí, že se nikdy nebudou muset vzdát svých hýčkaných názorů, nikdy nebudou mít příležitost změnit postoj, ti budou zklamání. Tak dlouho, dokud se s rozhodnou úporností budeme držet svých vlastních myšlenek a postojů, tak dlouho nebudeme moci dojít k jednotě, za kterou se modlil Kristus.

- Review and Herald 26.7.1892.

Pokud jde o neomylnost, nikdy jsem si na ni nečinila nárok, jenom Bůh je neomylný. Jeho Slovo je pravé a u Něho není proměnění ani stín obrácení.

- Letter 10, 1895.

^{1SM 38} Posvátné a obyčejné

Sanatorium California 5.3.1909

Mám starost o bratra A, který několik let pracoval v jižní Californii. Vyslovil některé podivné věci a bolí mě, když ho vidím, že popírá svědectví jako celek kvůli tomu, co se mu zdá neslučitelné - to co jsem řekla o počtu pokojů v sanatoriu Paradise Valley. Bratr A říká, že v dopise napsaném jednomu z bratrů v jižní Californii jsem uvedla, že sanatorium má 40 místností, avšak ve skutečnosti jich je jenom 38. Toto mi bratr A uvádí jako důvod, proč ztratil důvěru ve svědectví.

Informace týkající se počtu pokojů v sanatoriu Paradise Valley byla dána nikoli jako zjevení od Hospodina, ale prostě jako lidský názor. Nikdy mi nebyl zjeven přesný počet pokojů v žádném z našich sanatorií a to co vím o těchto věcech, jsem se dozvěděla dotazováním se těch, kteří by to měli vědět. Když mluvím o běžných záležitostech, není v mých slovech nic, co by vedlo k přesvědčení, že své poznání získávám ve vidění od Hospodina a jako takové je uvádím.

Když Duch svatý zjevuje něco, co se týká ústavů souvisejících s Hospodinovým dílem nebo Božího díla na lidských srdcích a myslích, jak tyto věci skrze mne zjevoval v minulosti, dané poselství se má považovat za světlo dané Bohem pro ty, kdo je potřebují. Ale míchat posvátné věci s obyčejnými je pro člověka velký omyl. Ve sklonu dělat takové věci můžeme vidět práci nepřítelů ke zničení duší.

Každé stvořené duši dal Bůh schopnosti sloužit Mu, ale satan usiluje o to, aby toto dílo služby znesnadnil svým neustálým pokoušením a sváděním. Pracuje na tom, aby zatemnil duchovní chápání natolik, aby lidé nemohli rozlišovat mezi obyčejným a svatým. Tento rozdíl mi bylo dáno poznat životní službu pro mého Pána a Mistra.

^{1SM 39} Přišlo ke mně poselství: Zasvěť se nejvyššímu dílu, jaké bylo kdy svěřeno smrtelníkům. Dám ti veliké cíle, moc a pravý smysl Kristova díla. Nejsi sama svou, neboť jsi vykoupěna za cenu životem a smrtí Syna Božího. Bůh žádá tvé dětské srdce a službu posvěcenou Duchem svatým.

Odevzdala jsem se celou svou bytostí Bohu abych ve všem poslouchala Jeho volání. Od té doby je můj život věnován předávání poselství psanou formou a proslovy před velkými shromážděními. Nejsem to ale já, kdo v takových chvílích ovládá má slova a činy.

Přicházejí chvíle, kdy musí být řečeny obyčejné věci, mysl musí naplnit obvyklé myšlenky, musí být napsány běžné dopisy a informace každému pracovníkovi. Takové slova a informace nejsou dány pod zvláštní inspirací Ducha Božího. Občas jsou kladeny otázky, které se vůbec netýkají náboženství, a tyto otázky musí být zodpovězeny. Hovoříme o domech a o pozemcích, o obchodních jednáních, o rozmístění našich ústavů, jejich výhodách a nevýhodách.

Dostávám dopisy žádající o radu v mnoha neznámých předmětech a já radím podle světla, které mi bylo dáno. Lidé se znovu a znovu staví proti radě, kterou jsem obdržela, abych jí předala, protože nechtějí přijmout dané světlo, a takové zkušenosti mě vedou k tomu, abych co nejhorlivěji hledala Hospodina.

- Manuscript 107, 1909.

3. Postoje ke svědectvím (1SM 40)

Prvotní prohlášení

Viděla jsem stav některých, kteří zastávali přítomnou pravdu, ale brali na lehkou váhu vidění - způsob, který si Bůh zvolil k tomu, aby vyučoval na několika příkladech ty, kteří se uchýlili od biblické pravdy. Viděla jsem, že když bojují proti viděním, nebojují proti červu - slabému nástroji, skrze něhož mluvil Bůh - ale proti Duchu svatému. Viděla jsem, že je maličkost mluvit proti nástroji, ale je nebezpečné opovrhovat Božími slovy. Viděla jsem, že když byli v bludu a Bůh se rozhodl ukázat jim jejich omyly skrze vidění a oni Boží vyučování skrze vidění brali na lehkou váhu, budou ponecháni, aby se vydali svou vlastní cestou a zabředli do bludu a domnívali se přitom, že mají pravdu, dokud nezjistí, že je příliš pozdě. Potom jsem je slyšela v době soužení volat ve smrtelném zápase k Bohu: „Proč jsi nám neukázal naši špatnost, abychom se mohli napravit a být připraveni na tuto dobu?“ Potom na ně anděl ukázal a řekl: „Můj Otec vás učil, ale vy jste se nepoučili. Mluvil skrze vidění, ale vy jste Jeho hlas brali na lehkou váhu, a On vás odevzdal vašim vlastním cestám, abyste byli naplněni svými vlastními skutky.“

- Broadside, To Those Who Are Receiving the Seal of the Living God, 31.1.1849.

^{1SM 41} **Bezpečný návod pro závěrečné dny**

V posledních padesáti letech k nám bylo přineseno bohatství morálního vlivu. Skrze svého svatého Ducha k nám neustále přicházel Boží hlas ve výstrahách a poučeních, aby upevnil víru věřících v ducha proroctví. Znovu a znovu přicházelo slovo: Piš věci, které jsem ti dal na utvrzení víry mého lidu v postavení, které zaujal. Čas a zkoušky

nezrušily tento pokyn, ale přes roky utrpení a sebeobětování upevnily pravdu daných svědectví. Pokyn, který byl dán v prvotních dnech poselství má být střežen jako bezpečný pokyn k následování v těchto jeho závěrečných dnech. Lidé Ihostejní k tomuto světlu a pokynu nesmí očekávat, že uniknou nástrahám, o kterých jsme jasně řekli, že způsobí to, že odpůrci světla zakopnou, padnou a chytanou se do léčky a zemřou. Budeme-li pečlivě studovat druhou kapitolu Židům, poznáme, jak je důležité vytrvale se držet každé zásady pravdy, která byla dána.

- Review and Herald 18.7.1907.

Výčet různých názorů

Brzy bude vynaloženo veškeré možné úsilí znehodnotit a převrátit pravdy svědectví Ducha Božího. Musíme mít v pohotovosti připravena jasná, přímá poselství, která od roku 1846 přichází Božímu lidu.

Budou takoví, kteří s námi byli kdysi jednotní ve víře, kteří budou vyhledávat nová, neznámá učení, něco nezvyklého a vzrušujícího, co by předložili lidu. Budou předkládat všechny myslitelné klamy a předkládat je tak, jako by přicházely od sestry Whiteové, aby mohli zlákat duše.

Ti, kteří pokládají světlo dané Hospodinem za obyčejnou věc, nebudou mít z uděleného pokynu prospěch.

Existují takoví, kteří překrucují Bohem daná poselství a to v souladu s jejich duchovní slepotou.

Někteří se vzdají své víry a budou popírat pravdu poselství a označovat je za podvod.

^{1SM 42} Někteří je budou vystavovat posměchu, a tak budou pracovat proti světlu, které Bůh dává po celá léta, a ti, kteří jsou slabí ve víře, budou takto svedeni.

Ale ostatním poselství velmi pomohou. I když nejsou osobně adresovány jim, napraví se a budou vedeni k tomu, aby se stranili výslovně označeného zla. Duch Hospodinův bude v tomto poučení a z mnoha myslí budou odstraněny pochybnosti. Sama svědectví budou klíčem, který vysvětlí daná poselství, stejně jako Písmo je vysvětleno Písmem. Mnozí budou dychtivě číst poselství kárající zlo, aby mohli poznat, co mají dělat, aby byli spaseni. Nadejde světlo v jejich myšlenkách a Duch osvítlí mysl, když bude biblická pravda zřetelně a jednoduše představena v poselstvích, která Bůh posílá svému lidu od roku 1846. Tato poselství mají najít své místo v srdcích, a nastane obrácení.

- Letter 73, 1903.

Nebezpečí rozebírání inspirovaných poselství

Někteří posuzují Písma a prohlašují, že ta či ona stať není inspirována, protože na ně nepůsobí uspokojivě. Nemohou je uvést do souladu se svými filozofickými a vědeckými názory „falešně nazvaného umění“ (1Tm 6,20). Ostatní z rozličných důvodů zpochybňují části Božího Slova. Tak mnozí zaslepeně chodí na cestu připravenou nepřitelem. Není tedy výsadou žádného člověka vynášet soud nad

Písmo, soudit nebo odsuzovat jakoukoli část Božího Slova. Když si to někdo troufne, satan vytvoří takovou atmosféru, kterou, když bude dýchat, zakrní jeho duchovní růst. Když se člověk cítí natolik moudrý, že si odvažuje rozpitvát Boží slova, jeho moudrost je u Boha pokládána za bláznovství. Když pozná víc, bude se domnívat, že musí poznat všechno. Ale jeho prvořadým úkolem je stát se učenlivým. „Učte se ode mne“, říká Velký Učitel, „neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušemi svými.“ (Mt 11,29)

^{1SM 43} Vy, kteří vzděláváte sebe a ostatní v duchu kritizování a obviňování, pamatujte, že napodobujete satanův příklad. Pokud vám to vyhovuje, tak zacházejte se Svědectvími jako kdyby jste jim věřili a citujete z nich, abyste podepřeli nějaká tvrzení, která si přejete prosadit. Ale co tehdy, když je dáno světlo, aby napravilo vaše omyly? Přijmete světlo i potom? Když Svědectví mluví proti vašim myšlenkám, zacházejte s ním velmi lehkomylně.

Nikomu nenáleží pronášet ani slůvko pochybnosti, které by pracovalo jako jed v myslích ostatních a otrásovalo jejich důvěrou v poselství, která dal Bůh, která pomáhala při položení základu tohoto díla a provází je až do dnešního dne. Všem, kteří se postavili proti Svědectví, bych chtěla říci: Bůh dal poselství svému lidu a jeho hlas bude slyšet, ať už chcete nebo ne. Váš odpor mi neublížil, ale vy musíte vydat počet Bohu nebe, který posílá tato varování a poučování, aby udržel svůj lid na správné cestě. Budete se mu muset zodpovídat za svou slepotu, za to, že jste kamenem úrazu na cestě hříšníků.

„K zákonu a svědectví! Pakli nechtíš, nechat mluvit vedle slova toho, v němž není žádné záře.“ (Iz 8,20). Dokonce i dílo Ducha svatého na srdce má být zkoušeno Božím Slovem. Duch, který inspiroval Písma, vždy povede k Písmům.

- General Conference Daily Bulletin, 13.4.1891.

Inspirovaná poselství nesprávně použita

Jeden muž jménem B přišel až z Michiganu se zvláštním poselstvím pro sestru White. Říkal, že sestra White byla Bohem jmenována k tomu, aby zaujímala postavení, která zaujímal Mojžíš a že on, B, má zaujímat postavení Jozueho. Tímto způsobem mělo dílo pokračovat vpřed. Dílo sestry White se mělo spojit s jeho dílem a měli jsme s mocí hlásat pravdu.

Tento muž si dovoloval, jak to dělají mnozí ostatní, směřovat velkou část Písma se svým poselstvím - cituje úryvky, které ^{1SM 44} vztahuje na adventisty sedmého dne. V době, když jsem byla spojena s dílem, povstalo mnoho takových lidí. Vybrali a uspořádali části Písem, které upravili tak, aby se vztahovaly na lid Boží. Pan B četl hlasitým, silným hlasem úryvky, které vybral, a prohlašoval, že se vztahují na nás jako na lid. Řekl, že musím pochopit, že má pravdu; cožpak to nebyla Bible, co četl?

„Ano“, řekla jsem, „vybral jsi a dal dohromady tyto části Písem, ale stejně jako mnozí, kteří povstávají tak jako ty, vytrhuješ Písma a vykládáš si je po svém, avšak já vím, že je nelze vykládat tak, jak je vykládáš ty.“

„Ty a každý, kdo si něco namlouvá, může uspořádat a uspořádává určité části Písem o velkém významu a používá je podle svých vlastních nápadů. Kdokoliv může

nesprávně vykládat a používat Boží Slovo, a odsuzovat přitom lidi a věci a potom zaujmout stanovisko, že ti, kteří odmítají přijmout Jeho poselství, zavrhli Boží poselství a rozhodli o svém osudu pro věčnost.“

Z různých dopisů, které ke mně přicházejí vidím, že takoví lidé jako B, prohlašují, že jsou posláni Bohem, přicházejí k těm, kteří jsou více či méně oddělení od našeho lidu. Tyto duše jsou připraveny chopit se všeho, co budí dojem nebeského původu. Přicházejí ke mně dopisy naléhavě žádající o odpověď; Vím, že mnozí lidé berou svědectví, která dal Hospodin a používají je tak, jak by se podle nich mělo používat. Vytrhávají větu tady a tam, vyjímají je z jejich pravého kontextu a používají je podle své myšlenky. Takto jsou slabé duše uváděny na nesprávnou cestu. Kdyby mohly po pořádku číst všechno, co bylo dáno, pochopily by pravé použití a nebyly by zmateny. Mnohé, co vyznívá jako poselství od sestry Whiteové slouží záměru špatně vykládat sestru Whiteovou, tak aby svědčila ve prospěch věcí, které nejsou v souladu s tím, co si myslí a soudí. To její práci velice zneprůjemňuje. Od jednoho ke druhému se šíří zprávy o tom, co řekla sestra Whiteová. Každým opakováním se zpráva rozrůstá. Jestliže má sestra Whiteová něco říci, ^{1SM 45} nechejte ji, aby to řekla. Nikdo není povolán k tomu, aby byl mluvčím sestry Whiteové ... Nechte prosím, sestru Whiteovou nést její vlastní poselství. Od ní to vyjde s větším půvabem než od někoho, kdo jí tlumočí.

- Manuscript 21, 1901.

Zpochybňování Svědectví

(Výňatek z kázání na Generální konferenci z r. 1883, který se objevuje v Zapisníkových letácích, Církev, číslo 6.)

Když najdete lidi zpochybňující svědectví hledající na nich chyby a snažící se odvrátit lid z jejich vlivu, buďte ujištěni, že skrze ně nepracuje Bůh. Je to jiný duch. Pochybnost a nevěru pěstují ti, kteří nechodí obezřetně. Trápí je svědomí, že jejich život nevydrží zkoušku Ducha Božího, mluvícího k nim skrze Slovo nebo skrze svědectví Ducha, který by je přivedl ke Slovu. Místo toho, aby začali svým vlastním srdcem a přišli do souladu s čistými zásadami evangelia, vyhledávají chyby a odsuzují právě ty prostředky, které Bůh zvolil, aby připravil lid k tomu, aby obstál v den Hospodinův.

Až přijde nějaký pochybovač, který není ochotný měřit svůj život biblickým měřítkem, který usiluje získat si přízeň všech, pak velmi brzy si povolá ty, kteří nejsou v souladu s dílem Božím. Ti, kteří jsou obráceni a utvrzeni v pravdě, nenajdou ve vlivu nebo učení takového člověka nic potěšujícího a užitečného. Ti, kteří mají ale vadnou povahu, jejichž ruce nejsou čisté, jejichž srdce nejsou svatá, kteří mají uvolněné životní návyky, kteří jsou doma nezdvořilí a v jednání nedůvěryhodní - ti všichni se určitě budou radovat z nových předložených názorů. Všichni, budou-li chtít, mohou pochopit pravý cíl toho člověka, povahu jeho učení podle povahy jeho následovníků.

Ti, kteří mají nejvíce řeči proti svědectvím, jsou většinou ti, kteří je nečetli, právě tak jako ti, kteří se chlubí tím, že nevěří ^{1SM 46} v Bibli, mají malé poznání jejího učení. Vidí, že je odsuzuje a když ji zavrhnou, dává jim to pocit bezpečí v jejich hříšném životě.

Okouzlující moc bludu

V bludu a nevěře je něco, co svádí a okouzluje mysl. Zpochybňovat, pochybovat a pěstovat nevěru, abychom se omlouvali, když scházíme z přímé cesty, je daleko snazší, než očistit duši vírou v pravdu, a k tomu navíc poslušností. Když ale lepší vlivy vedou člověka k tomu, že zatouží se vrátit, zjistí, že je zatažen do takové satanovy sítě, že je jako moucha v pavučině pavouka, že se to zdá beznadějně, a zřídka se osvobodí z osidel, která mu nastražil lstivý nepřítel.

Když lidé jednou připustí pochybnost a nevěru ve Svědectví Ducha Božího, jsou silně pokoušeni k tomu, aby lpěli na názorech ke kterým se před ostatními hlásili. Jejich teorie a představy se v jejich mysli usadí jako těžký mrak, zahánějící každý paprsek důkazu ve prospěch pravdy. Pochybnosti, které se pěstují neznalostí, pýchou a láskou k hříšným zážitkům, uvazují na duši pouta, která jsou zřídka kdy zlomena. Kristus a jenom On může dát potřebnou sílu je zlomit.

Svědectví Ducha Božího jsou dána proto, aby vedla lidi k Jeho Slovu, které je zanedbáváno. Jestliže i potom těmto poselstvím není věnována pozornost, je Duch svatý před duší skryt. Jaké další prostředky má Bůh v záloze, aby získal bloudící lidi a ukázal jim jejich pravý stav?

Sbory, které nechaly působit vlivy, které oslabují víru ve svědectví, jsou slabé a vrávorající. Někteří kazatelé se snaží přilákat lidi na sebe. Když se někdo pokusí napravit nějakou chybu na těchto kazatelích, brání se a říkají: „Můj sbor uznává moji práci.“

Ježíš řekl: „Každý zajisté, kdož zle činí, nenávidí světla, a nejde k světlu, aby nebyli trestáni skutkové jeho.“ J 3,20. Dnes je mnoho takových, kteří se ubírají podobnou cestou. Ve svědectvích ^{1SM 47} jsou upřesněny právě ty hříchy, kterými se provinili. Proto nemají chuť je číst. Jsou takoví, kteří od svého mládí dostávají skrze svědectví výstrahu a napomenutí; avšak chodí ve světle a změnili se? - Vůbec ne. Stále se oddávají stejným hříchům, mají stejné povahové kazy. Tato zla maří Boží dílo a dávají podobu sborům. Není vykonána práce, kterou Pán chtěl, aby dali do pořádku sbory, neboť jednotliví členové - a zvláště vedoucí stáda - nechtěli být napraveni.

Mnohý člověk vyznává, že přijal svědectví i když nemají vliv na jeho život, ani povahu. Jeho chyby sílí, jak jim shovívá, a když byl častokrát napomenut a nedbal na to, ztrácí moc sebeovládání a zatvrzuje se v činění zla. Když je přepracován, když na něj přijde slabost, nemá vnitřní sílu povznést se nad nedokonalosti povahy, které nepřemohl. Stávají se jeho nejsilnějšími rysy a přemáhají ho. Potom ho vyzkoušejte a zeptejte se: Nekáral Bůh po léta tuto stránku tvé povahy svědectvím? Odpoví: „Ano, dostal jsem písemně svědectví o tom, že se v těchto věcech mýlím.“ Proč jsi tedy nenapravit tyto špatné zvyky? „Domníval jsem se, že ten, kdo mně napomíná, se musí mýlit. To, co jsem viděl, jsem přijal; to co jsem neviděl, to jsem si řekl, že je názor člověka, který dal ta poselství. Toto napomenutí jsem nepřijal.“

V některých případech právě povahové kazy, které Bůh chtěl, aby je jeho učedníci viděli a napravili, ale které odmítli vidět, stály tyto lidi život. Mohli žít, aby byli řečištěm světla. Bůh chtěl, aby si mohli uchovat své tělesné a duševní síly k tomu, aby mohli dělat službu pro Něj přijatelnou. A kdyby přijali Boží radu, byli by úplně takoví, jaké je

chtěl mít, byli by schopnými pracovníky pro rozvoj pravdy, lidmi, kteří by měli vysokou úctu a důvěru našeho ^{1SM 48} lidu. Avšak nyní spí v hrobě, protože nepochopili, že Bůh je zná lépe, než oni znají sami sebe. Jeho myšlení nebylo jejich myšlením, ani Jeho cesty nebyly jejich cestami. Tito jednostranní lidé dávali podobu dílu všude, kde pracovali. Sbory pod jejich vedením byly velmi oslabeny.

Bůh napomíná lidi, protože je miluje. Chce, aby byli silní v Jeho síle. Aby měli vyváženou mysl a vyrovnanou povahu; potom budou příkladem Božímu stádcí, povedou je slovem a příkladem blíž k nebi. Tehdy vystaví svatý chrám Bohu.

- Manuscript 1, 1883.

Hledání výmluvy ve Svědectvích

Někteří, kteří nejsou ochotni přijmout světlo, ale dávají přednost cestám, které si sami zvolí, budou pátrat ve Svědectvích, aby v nich našli něco, co povzbudí ducha nevěry a neposlušnosti. Takto bude vnesen duch rozdělení, neboť duch, který je vede k tomu aby kritizovali svědectví, je také povede k tomu, aby sledovali své bratry a našli na nich něco, co by mohli odsoudit.

- Manuscript 73, 1908.

Poslední satanův klam

Satan ... neustále vnucuje to nepravé, aby to odvedlo od pravdy. Tím posledním podvodem satana bude zmařit všechny vliv Svědectví Ducha Božího. „Když nebývá vidění, rozptýlen bývá lid.“ (Př 29,18) Satan bude pracovat důmyslně, různými způsoby a skrze různé nástroje, aby zviklal důvěru ostatku Božího lidu v pravé Svědectví. - Letter 12, 1890.

Vzplane nenávist proti svědectvím, a ta je satanská. Satanovým dílem bude zviklat víru sborů ve svědectví z tohoto důvodu: Satan nemůže mít tak volnou cestu když přináší své podvody a spoutává duše ve svých klamech, jestliže je věnována pozornost výstrahám, napomínáním a radám Ducha Božího.

- Letter 40, 1890.

4. Psaní a rozesílání svědectví církvi (1SM 49)

(myšlenky této kapitoly se objevily v letáku v roce 1913)

PŘEHLED DÍLA

Sanatorium, California, 8.7.1906

Milý bratře,
někteří si myslí, že jsou schopni posuzovat povahu a odhalovat důležitost díla, které mi Pán dal vykonat. Jejich vlastní mysl a úsudek je normou, podle které váží svědectví.

Můj Učitel mi řekl: Pověz těmto lidem, že Bůh je nepověřil tím, aby měřili, hodnotili nebo určovali povahu svědectví. Ti, kteří se o to snaží, ve svých záměrech určitě bloudí. Pán chce, aby lidé přilnuli k dílu, které jim bylo svěřeno. Jestliže se budou

držet cesty Páně, budou schopni jasně rozeznat, že dílo, které mi Bůh svěřil, není lidským výmyslem.

Ti, kteří pečlivě čtou svědectví tak, jak se objevují od počátečních dnů, nemusí pochybovat o jejich původu. Mnohé knihy ^{1SM 50} napsané s pomocí Ducha Božího nesou živé svědectví o povaze svědectví.

V počátečních dnech naší zkušenosti v poselství sestoupil často na některé z nás Duch Boží, když jsme byli shromážděni a byla jsem vtržena do vidění. Bůh dal takové světlo a důkazy, takovou útěchu, naději a radost, že na našich rtech byla jeho chvála.

Napomáhání literárních pomocníků

Dokud žil můj manžel, působil jako pomocník a rádce při rozesílání poselství, která mi byla dána. Hodně jsme cestovali. Někdy mi bylo světlo dáno v noční době, jindy ve dne před velkými shromážděními. Poučení, které jsem dostala ve vidění, jsem věrně zapsala, jak jsem měla čas a sílu k práci. Potom jsme tuto záležitost společně zkontrolovali, můj manžel opravoval gramatické chyby a vynechal zbytečné opakování. Potom bylo vše pečlivě opsáno pro osoby, kterým to bylo adresováno, nebo pro tisk.

Když se dílo rozrůstalo, pomáhali mi v přípravě na vydání další. Po smrti mého manžela se ke mně připojili věrní pomocníci, kteří neúnavně pracovali na opisování svědectví a připravování článků do tisku.

Ale zprávy, které kolují o tom, že kdokoli z mých pomocníků směl něco přidávat nebo měnit význam poselství, která jsem napsala, nejsou pravdivé.

Když jsme byli v Austrálii, Pán mě poučil, že W.C.White by měl být uvolněn od mnoha povinností, které na něj bratři vložili, aby mi mohl více pomáhat v díle, které na mě Pán vložil. Bylo dáno zaslíbení: „Vyleji na něj svého Ducha a dám mu moudrost.”

Po návratu do Ameriky jsem několikrát dostala poučení, že mi Pán dal W.C.Whitea za pomocníka a že v tomto díle mu Hospodin dá svého Ducha.

^{1SM 51} Správná doba a způsob podání

Vyžaduje si to mnoho moudrosti a zdravého úsudku, oživeného Duchem Božím, abychom znali správnou dobu a způsob, jak podávat naučení, která byla dána. Když je mysl napomínaných osob v silném klamu, přirozeně odporují svědectvím, a když zaujmou tento vzdorovitý postoj, je pro ně potom těžké uznat, že se mýlí.

V počátečních dnech tohoto působení, jestliže byli vedoucí bratři přítomni, když byla dána poselství od Pána, radili jsme se s nimi na nejlepším způsobu, jak přinést poučení lidu. Někdy bylo rozhodnuto, že některé části by bylo lépe před shromážděním nečíst. Někdy ti, kteří byli napomenuti, žádali, aby záležitosti ukazující na jejich chyby a nebezpečí byly čteny před ostatními, aby i oni z toho mohli mít prospěch.

Častokrát potom, když byla přečtena napomínající svědectví, došlo k upřímným vyznáním. Potom jsme se spojili v modlitební chvíli a Pán projevil svou odpouštějící

milost těm, kteří vyznali své hříchy. Přijetí svědectví přineslo bohaté Boží požehnání našemu shromáždění.

Věrně jsem se snažila zapisovat to, co mi bylo božským Rádcem dáno. Některé části toho co píšu, jsou rozesílány okamžitě, aby naplnily současné potřeby díla. Jiné jsou zadrženy, dokud mi z vývoje událostí není zřejmé, že nadešel čas pro jejich použití. Někdy u kazatelů a lékařů s velkou zodpovědností, vznikla snaha popírat svědectví, já jsem byla poučena, abych nevkládala svědectví do jejich rukou, neboť se oddali tomu duchu, který pokoušel a přemohl Adama a Evu, otevřel mysl a srdce nadvládě nepříteli. Protože jsou na falešné stopě a pracují v klamných představách, přečtou ve svědectvích věci, které tam nejsou, ale které jsou v souladu ^{1SM 52} s jejich falešnými výroky, kterým naslouchají. Tím, že čtou svědectví ve světle svého vlastního zápalu, jsou oklamáni a budou klamat ostatní.

Někdy velmi zřetelná, nesporná pokárání jsou odložena do doby, dokud osobním dopisováním nezměním duševní rozpoložení těch, kterým jsou určena. Jestliže je toto úsilí neúspěšné, poselství jsou jim poslána se vši silou výčitek a napomenutí, ať je vyslyší nebo ať zavrhnou pravdivost poselství.

Jestliže ti, kterým bylo ukázáno na chyby, činí vyznání, čarovná moc nepříteli může být zlomena. Pokud budou činit pokání a litovat svých hříchů, Bůh je věrný a spravedlivý, aby jim hříchy odpustil a očistil je ode vši nespravedlnosti. Kristus, Vykupitel odpouštějící hříchy, sejme z nich ušpiněné šaty, změní jejich roucho a nasadí na jejich hlavu krásnou korunu. Ale tak dlouho, dokud odmítají odvrátit se od nepravosti, nemohou rozvíjet povahu, která obstojí ve velký den soudu.

Často jsou přede mnou odhaleny skryté špatnosti v životě jednotlivců a jsem pozvána nést poselství napomenutí a varování.

Bylo mi řečeno, že mnozí, kteří věnují pozornost falešnému učení nepříteli, odsoudí moje dílo jako dílo falešného proroka a svědectvím připíší takové výklady, že to povede ke změně Boží pravdy na lež. Satan je v pohotovosti a někteří, které Pán v minulosti používal ve svém díle, ale kteří dovolili, aby byli oklamáni, budou dohnáni k tomu, aby nesprávně používali daná poselství. Protože nechtějí naslouchat slovům výčitek, protože nechtějí slyšet radu a napravit svůj způsob jednání a vykonávat dílo, které jim bylo svěřeno, budou špatně vykládat poselství k církvi a zmatou mnoho myslí.

Přesto mám nést poselství, které mi bylo dáno tak dlouho, dokud bude Pán chtít. Nedal mi tu práci abych urovnávala všechna nedorozumění, která jsou chována v nevěřících srdcích. Tak ^{1SM 53} dlouho, dokud budou otevřeny dveře k přijímání pokušitelových návrhů, budou se těžkosti množit. Srdce těch, kteří nepřijdou ke světlu, jsou otevřena nevěře. Je-li můj čas a síla vyčerpána těmito záležitostmi, slouží to záměrům satana. Pán mi řekl: Přinášej svědectví. Tvým dílem není urovnat potíže, tvým dílem je napomínat a představovat Kristovu spravedlnost.

Příhoda

Jednou v počátečních dnech poselství byli otec Butler a starší Hart znejistění ohledně svědectví. Ve velké tísní naříkali a plakali, ale nějakou dobu neuváděli důvod své

nejistoty. Ale když na ně bylo naléháno, aby podali důvod svého nevěrného mluvení a jednání, hovořil starší Hart o malé brožurce, která byla vydána jako vidění sestry Whiteové, a řekl, že s jistotou ví, že tam některá vidění chybí. Před velkým shromážděním oba bratři důrazně hovořili o tom, že ztrácejí důvěru v toto dílo.

Můj manžel podal brožurku staršímu Hartovi a požádal ho, aby přečetl, co bylo napsáno na přední straně. „Náčrtek z křesťanských zkušeností a vidění E.G.Whiteové," četl.

Chvíli bylo ticho a potom můj manžel vysvětlil, že jsme neměli prostředky a že jsme napoprvé byli schopni vytisknout jenom malou brožurku, a slíbil bratřím, že až přibude potřebných prostředků, vidění budou vydána v úplnější knižní podobě.

Starší Butler byl hluboce pohnut a potom, co bylo dáno vysvětlení, řekl: „Skloňme se před Bohem." Následovaly modlitby, pláč a vyznání, jaké jsme slyšeli málokdy.

Otec Butler řekl: „Bratře White, odpusť mi, měl jsem strach, že před námi zatajujete něco ze světla, které bychom měli mít. Odpusť mi sestro Whiteová." Potom na shromáždění sestoupila podivuhodným způsobem moc Boží. - The Writing and Sending Out of the Testimonies to the Church, 3-9.

^{1SM 54} Dílo a pomocníci

Sanatorium, California 23.10.1907 Milý bratře (F.M.) Wilcoxi:

Dostala jsem a přečetla si tvůj nedávný dopis. O sestře, která si myslí, že byla vyvolená, aby zaujala místo sestry Whiteové, mohu říci toto: Možná, že je upřímná, ale určitě je podvedená.

Asi rok po smrti mého manžela jsem byla velmi slabá, a byly obavy, že budu žít už jen krátce. Na stanovém shromáždění v Healdsburgu jsem byla přivedena do stanu, kde bylo velké sejití našeho lidu. Požádala jsem, aby mne pozvedli z pohovky na které jsem ležela a pomohli mi k řečnickému pultu, abych mohla říci lidu několik slov na rozloučenou. Když jsem se pokusila promluvit, přišla na mně moc Boží a mocně mnou pronikla. Mnozí ve shromáždění sledovali, že jsem byla slabá a že tvář i ruce vypadaly jako bez krve, ale když jsem začala mluvit, uviděli, jak se do mých rtů a tváře vrací barva a poznali, že se se mnou stal zázrak. Stála jsem před lidem uzdravena a volně jsem mluvila.

Po této zkušenosti jsem dostala světlo, že mě Pán pozvedl, abych nesla pro Něho svědectví v mnoha zemích, a že mi dá milost a sílu k práci. Bylo mi také ukázáno, že můj syn W.C.White má být mým pomocníkem a rádcem a že Pán na něj vloží Ducha moudrosti a zdravý rozum. Bylo mi ukázáno, že ho Pán povede a že nebude sveden, protože rozezná vedení a řízení Ducha svatého.

Bylo mi dáno ujištění: Nejsi sama v díle, které ti Pán určil vykonat. Bůh tě naučí, jak přinést lidu pravdu v její prostotě. Bůh pravdy tě podepře a bude dán přesvědčivý důkaz, že tě vede On. Bůh ti dá ze svého svatého Ducha a Jeho milost a moudrost a ochrana bude s tebou.

^{1SM 55} Pán bude tvůj učitel. Setkáš se s podvodnými vlivy, a to v mnohých formách, v pantheismu a jiných podobách nevěry. Ale jdi tam, kam tě povedu a budeš v

bezpečí. Vložím svého Ducha na tvého syna a posílím ho k jeho dílu. Jeho ozdobou je pokora. Pán si ho vybral, aby sehrál významnou roli v Jeho díle. Kvůli tomu se narodil."

Tento slib mi byl dán v roce 1882 a od té doby jsem ujišťována, že mu byla dána milost moudrosti. Před nedávnem v době nesnází mi Pán řekl: „Dal jsem ti svého služebníka W.C.Whitea a dám mu správný úsudek, aby byl tvým pomocníkem. Dám mu schopnost a rozum pro správné jednání."

Pán mi v mém díle dal další věrné pomocníky. Mnoho z mých kázání bylo zapsáno a dáno lidu v psané podobě. Po celou dobu své zkušenosti jsem se den po dni snažila napsat to, co mi bylo v nočním vidění zjeveno. Mnohá poselství s radami, výtkami i povzbuzeními byla poslána jednotlivcům a mnohá poučení, která jsem dostala pro církve, byla otištěna v časopisech a knihách a rozšířena v mnoha zemích.

Dílo stále postupuje ku předu. Usilovně se snažíme uvést mé spisy před lid. Doufáme, že do tisku se brzy dostane několik nových knih. Když nemohu pracovat, moji věrní pracovníci jsou připraveni vést dílo ku předu.

Mé spisy budou stále mluvit

V těchto posledních dnech bylo našemu lidu dáno hodně světla. Bez ohledu na to, zda můj život bude zachován, mé spisy budou neustále hovořit, a dokud čas poplyne, jejich působení bude pokračovat. Mé spisy jsou uspořádány v archivu, a když nebudu na živu, slova, která mi dal Pán, budou stále živá a budou promlouvat k lidu. Mám zatím dost sil a chci pokračovat v užitečné práci. Možná, že se dožiji příchodu Páně. Ale i když se nedožiji, doufám, že o ^{1SM 56} mně může být řečeno: „Blahoslavení jsou od této chvíle mrtví, kteří v Pánu umírají. Duch zajisté dí jim, aby odpočinuli od prací svých, skutkové pak jejich jdou za nimi." (Zj 14,13) ...

Děkuji Bohu za ujištění o Jeho lásce a za Jeho každodenní vedení a ochranu. Jsem stále zaměstnána psaním. Od časných až do pozdních hodin píši o tom, co mi Pán odhaluje. Břemenem mého díla je příprava lidu, aby obstál v den Páně. Kristovo zaslíbení je jisté. Doba není dlouhá. Musíme pracovat, bdít a čekat na Pána Ježíše. Jsme povoláni k tomu, abychom byli vytrvalí, stálí, vždy naplnění prací pro Pána. Všechny naše naděje mají svůj základ v Kristu.

Posuzuje náš lid minulost, přítomnost i budoucnost tak, jak je to odhaleno před světem? Věnuje pozornost varovným poselstvím, která mu byla dána? Je naším největším každodenním úsilím vytříbení a očištění našeho života, abychom mohli zrcadlit Božskou podobu? To musí být zkušeností všech, kteří se připojí ke skupině těch, kteří jsou obmytí a zbělení v krvi Beránkově. Musíme být oděni Kristovou spravedlností. Jeho jméno musí být napsáno na našich čelích. Musíme se těšit z naděje Boží slávy. Kristus vyryl jméno svého lidu do dlaní svých rukou. Nikdy neztratí zájem o žádnou duši, která na Něj spoléhá.

Řekněte členům církve, že je zapotřebí dokonalého odevzdání se Bohu. Ať všichni pochopí, že musí učinit smlouvu s Bohem skrze oběť. Potřebujeme na každý den a každou hodinu požehnání z evangelia. Každý důkaz Boží moci, Jeho přítomnosti a Jeho lásky je třeba s vděčností uznat. Štěstí má být dosaženo správným vztahem

duše k Bohu. Děkuji Bohu za tuto vzácnou myšlenku. Ať je oslaven vyjádřením toho, co prožíváme a vykonanými činy ... Ještě nikdy nebyla dána lidu poselství jasněji, než jsem to musela ^{1SM 57} nedávno zaznamenat svým perem. Bůh mi přikázal, abych neléhala na náš lid, aby pochopil důležitost studia poselství. Je třeba s tímto dílem začít již teď. Tato poselství zůstanou nesmrtelná bez ohledu na to, zda mi bude dovoleno pokračovat v práci, anebo zda budu muset odejít a odpočívat až do příchodu Krista.

A nyní bych chtěla říci několik slov mým bratřím: Každé taková slova, která povedou duše ke Kristu. Přinášejte ovoce v dobrých skutcích. „Kdož věří v Syna, má život věčný.“ (J 3,36). Bude použito každého dostupného prostředku k oklamání lidu a bylo-li by to možné, i k oklamání vyvolených. Ale Hospodin se určitě postará o své dílo.

- The Writing and Sending Out of the Testimonies to the Church, 10-16.

Použití svědectví

Čas a místo mají být vzaty v úvahu

Ve svědectvích nezůstává nic nepovšimnuto, nic není odsunuto stranou, ale je třeba mít na zřeteli čas a místo. Nic nesmí být učiněno předčasně. Něco musí být pozdrženo, protože některé osoby by mohly zneužít světlo, jež jim bylo dáno. Každé písmeno a puntík jsou nepostradatelné a musí být publikovány ve vhodné dobu. Svědectví, která byla v minulosti určena k publikaci, byla pečlivě připravována. Také nyní je každá věc bedlivě studována podle původních spisů.

Řekněte jim, aby jedli tělo a pili krev Syna Božího. Předkládejte jim Jeho Slovo. Najdou se takoví, kteří budou nesprávně vykládat a nesprávně vysvětlovat Jeho Slova. Jejich oči jsou zaslepeny, předkládají obrazy a vysvětlivky, které pro ně vypracoval satan. Slovům, která vypovídala sestra Whiteová, bude dodán zcela chybný význam. Satan si činí opravdový nárok na to, že je dítkem Kristovým, podobně jak to činíval Jidáš, který však stál na straně žalobce. Oni se sami vyučili v satanově škole, aby mohli podávat nesprávné věci. Jejich charakteristika je vylíčena ve třetí kapitole proroka Zachariáše. Na světě není Bohu nic tak drahé, jako Jeho církev. Satan působil v minulosti na lidské myšlení a on bude v této práci pokračovat, aby pochybnými způsoby mařil svatou důvěru.

^{1SM 58} **Publikování kompilací**

Dovedu si docela dobře představit, že kdyby měl každý, kdo se domnívá, že má k tomu schopnosti, psát knihy, následoval by své představy a trval na tom, aby byly doporučené našim vydavatelstvím, pak by bylo po světě rozseto mnoho koukolu. Množství našich lidí mi píše a naléhavě žádá, aby mohli použít mé spisy na zdůraznění určité tematiky, kterou hodlají předložit lidu způsobem, který by v nich zanechal hluboký dojem.

Je pravda, že existuje důvod, pro který by měly být některé z těchto věcí představeny; ale já nechci riskovat a nehodlám dát souhlas na použití mých svědectví takovým způsobem. Také nechci, aby věci, které jsou samy o sobě dobré, byly podávány takovým způsobem, jak to navrhnou tito lidé.

Osoby, které učinily tento návrh, mají schopnosti tento návrh, o němž tak moudře píší, uskutečnit. Přesto se neodvážuji dát sebemenší svolení k použití mých spisů způsobem, který navrhuji. Jsou mnohé okolnosti, které musí být brány v úvahu, než dojde k takovému rozhodnutí; neboť používání svědectví ve zkrácené formě na podpoření některých předmětů, které měl autor na mysli, by mohlo působit odlišným dojmem než tím, jakým by měl, kdyby tato svědectví byla čtena v jejich původních souvislostech.

- The Writing and Sending Out of the Testimonies to the Church, 25-26.

5. Vysvětlení dřívějších statí (1SM 59)

Odpověď na některé námitky

(Brzy po opětovém vydání tří prvotních knih E.G.Whiteové v roce 1882 - „Nástin křesťanských zkušeností a vidění E.G.Whiteové“, „Dodatek ke zkušenostem a viděním“ a „Duchovní dary“, sv.1, - které jsou dnes shrnuty v „Ranných spisech“ vyvstaly určité otázky, týkající se ucelenosti některých článků a významu některých statí, objevujících se zde, anebo v některých dříve již publikovaných člancích. Na tyto otázky odpověděla sestra Whiteová v roce 1883 v následujícím článku. Týká se to učení o „zavřených dveřích.“ Pro další vysvětlení významu „zavřených dveří“, viz GC 429-432. - Vydavatelé.)

Nedávno byla má pozornost obrácena k šestnáctistránkové brožurce, uveřejněné E.Curtisem, z Marionu, státu Iowa, nazvané „Porovnání dřívějších spisů sestry Whiteové s pozdějšími publikacemi.“ Pisatel uvádí, že části mých dřívějších vidění, vytištěných jako první, byly zamlčeny v nedávném díle, vydaném pod názvem „Rané spisy sestry E.G.Whiteové“ a domnívá se, že důvodem k zamlčení těchto statí je odlišnost učení, které je nyní naším lidem odmítáno.

Také nás obviňuje ze záměrného oklamání, když uvádím, že Rané spisy jsou kompletním vydáním mých vidění pouze se slovní úpravou původního díla.

Dříve, než se vyjádřím k jednotlivým pasážím, o kterých se ^{1SM 60} říká, že jsou vynechány, považuji za vhodné, abych uvedla několik faktů. Když byla má prvotní vidění zveřejněna ve formě letáků, byl malý náklad brzy rozebrán. (Citace je ze dvaceti čtyř stránkové brožurky „Slovo malému stádcí“, obsahující tři projevy E. G. Whiteové, kterou vydal J. White roku 1847.) Během několika let následovala větší knížka „Křesťanské zkušenosti a vidění E.G.White-ové“, vydaná r. 1851, která obsahovala mnohé dodatečné materiály.

V pozdějších létech dějin naší vydavatelské práce, kdy jsme často měnili místo našeho pobytu nepřetržitým cestováním z Maine do Texasu, z Michiganu do Kalifornie - tuto cestu jsem projela nejméně sedmáctkrát - ztratila jsem veškerou stopu po prvních publikovaných dílech. Když bylo na sklonku minulého roku v Oaklandu rozhodnuto, že Rané spisy vydáme tiskem, byli jsme nuceni obrátit se na Michigan, aby nám poslali a půjčili kopii Zkušeností a vidění. Domnívali jsme se, že jsme obdrželi přesnou kopii původních vidění, jak byla publikována poprvé. Toto jsme

znovu vytiskli, jak je to uvedeno v předmluvě k Raným spisům, s pouhými slovními změnami proti původnímu dílu.

A zde bych se chtěla pozastavit a říci, že každý z našich lidí, kdo vlastní spis některých nebo všech prvních vidění, uveřejněných před r. 1851, by mi učinil velkou laskavost, kdyby mi je bezodkladně zaslal. Slibuji, že dílo bude navraceno ihned po opsání.

Není mým přáním, abych zadržela cokoli z dříve uveřejněného, ale bude pro mne velkým uspokojením, když veřejnosti předám každou větu, kterou jsem napsala, a která byla vytištěna.

Svědectví úmyslně překroucené Eli Curtisem

Jde o zcela jinou skutečnost. Nejsem zodpovědná za všechno, co bylo otištěno pod mým jménem. V době kdy vyšla tiskem má první vidění, objevilo se několik článků, jejichž obsah byl jakoby mnou napsaný, a který se měl vztahovat na to, co mi bylo Pánem zjeveno a co schvalovalo učení, kterému jsem nevěřila. To bylo uveřejněno v časopise, který vydal nějaký pan Curtis.^{1SM 61} Nejsem si jistá, jak se tento časopis nazýval. Od té doby uplynulo mnoho let namáhavé práce a některé méně důležité údaje jsem zapomněla, avšak hlavní body mám stále zřetelně v paměti.

Tento člověk zcela změnil a zkreslil mé články, vytrhoval z textu jednotlivé myšlenky bez vzájemné souvislosti. Vkládal do nich své vlastní názory a spojil je s mým jménem tak, jakoby pocházely přímo ode mne.

Po přečtení těchto článků jsme mu napsali a vyjádřili naše překvapení a nesouhlas a zakázali jsme mu takto nesprávně vykládat má svědectví. Odpověděl nám, že může tisknout, co se mu líbí a ví, že tato vidění znamenají to, co on vytiskl. A jestliže jsem je napsala podle toho, co mi Pán zjevil, měly by tento záměr vyjádření. Dále prohlásil, že pokud bylo vidění dáno pro blaho církve, měl právo je použít podle vlastního uvážení.

Některé z těchto úryvků mohou ještě existovat a mohou být předloženy jako moje, ale já za ně nejsem zodpovědná. Články, uvedené v Raných spisech, jsem nepřehlédla a vydání Zkušeností a vidění v r. 1851 bylo tím jediným z období počátků, co jsme měli ve svých rukou. A když jsme neměli ani tušení o čemkoliv navíc v novinách nebo v článcích z dřívějšího data, která se uvádějí jako existující, nejsem zodpovědná za případné opomenutí.

První vynechané řádky

První citát, o němž se C zmiňuje, pochází ze dvaceti čtyř stránkového traktátu z r. 1847, vydaného pod názvem „Slovo k malému stádcí.“ Uvádím řádky, které byly vynechány ve „Zkušenostech a viděních“:

„Pro ně bylo zrovna tak nemožné (pro ty, kteří se vzdali víry v hnutí roku 1844) dostat se znovu zpět na cestu a pokračovat po ní do města, jako pro celý hříšný svět, který Bůh zavrhl. Jeden po druhém padali podél cesty po celou dobu putování.“

Uvedu celou souvislost, aby bylo možné vidět význam tohoto tvrzení v plném světle:

^{1SM 62} „Během modlitební chvíle u rodinného oltáře spočinul na mně Duch svatý. Měla jsem pocit, že stoupám stále výše a výše, daleko nad temný svět. Otočila jsem se, abych spatřila adventní lid na tomto světě, ale nemohla jsem ho najít. V tom mi nějaký hlas řekl: „Podívej se opět a pohlédni o něco výše.“ Na tuto výzvu jsem pozvedla svůj zrak a nad světem jsem spatřila úzkou a strmou stezku. Po této stezce putoval adventní lid k městu, které bylo na vzdálenějším konci této stezky. Měli jasné světlo, které se nad nimi vznášelo na počátku této stezky, o kterém mi anděl řekl, že bylo půlnočním voláním. Toto světlo ozařovalo celou stezku a poskytovalo světlo jejich nohám, aby nemohli klopýtnout. Pokud měli svůj zrak upřen na Ježíše, který byl právě před nimi, a který je vedl do města, byli bezpečni. Brzy však někteří zeslábli a říkali, že město je ještě daleko před nimi a oni se domnívali, že tam dojdou dříve. Potom je Ježíš posilil svou slavnou vztáženou pravicí a z Jeho paže vycházelo slavné světlo, které se vznášelo nad adventní skupinou, volající: Hallelujah! Jiní brzy zavrhlí světlo, vznášející se nad nimi a říkali, že to nebyl Bůh, který je vedl tak daleko. Světlo, které se nad nimi vznášelo, zhaslo a jejich nohy byly ponechány v husté temnotě. Klopýtli, ztratili z dohledu ukazatele cesty a tím i Ježíše a spadli z cesty dolů na tento temný a hříšný svět.“

Nyní následuje pasáž, o které se praví, že byla v původním díle a nenachází se ve „Zkušenostech a viděních“ ani v „Raných spisech“:

„Pro ně bylo zrovna tak nemožné (pro ty, kteří se vzdali víry v hnutí roku 1844) dostat se znovu zpět na cestu a pokračovat po ní do města, jako pro celý hříšný svět, který Bůh zavrhl. Jeden po druhém padali podél cesty po celou dobu putování.“

Vysvětlení učení o zavřených dveřích

Tvrdí se, že tato slova dokazují nauku o zavřených dveřích a že toto je důvodem jejich vypouštění v pozdějších vydáních. Ve skutečnosti tato slova dokazují pouze to, co bylo a co je stále námi, jako lidmi, zachováváno, co poutá naši pozornost a co chci také nyní ukázat.

^{1SM 63} Po nějakou dobu po zklamání v roce 1844 jsem spolu s adventisty uvažovala, že dveře milosti byly tehdy pro svět navždy zavřeny. Toto stanovisko bylo zastáváno potud, dokud jsem neobdržela první vidění. Bylo to světlo, které mi dal Bůh, aby opravilo náš omyl a umožnilo nám pochopit pravý význam tohoto učení.

Stále věřím v učení o zavřených dveřích, avšak ne v tom významu, jak jsme toto učení používali dříve, anebo jak ho používají moji odpůrci.

Za dnů Noého byly dveře zavřeny. V té době Bůh odňal hříšnému pokolení, které zahynulo ve vodách potopy, svého ducha. Sám Bůh dal Noémovi toto poselství o zavřených dveřích: „Nebude se nesnadnití duch můj s člověkem na věky, protože také tělo jest, a bude dnů jeho sto a dvaceti let.“ (Gn 6,3).

Za Abrahama došlo také k zavření dveří. Milostivé přimlouvání pro obyvatele Sodomy skončilo a kromě Lota, jeho manželky a dvou dcer byli všichni obyvatelé zničení ohněm, seslaným s nebe.

I v době Kristova pobytu na zemi byly dveře zavřeny. Syn Boží dal nevěřícím Židům a tehdejší generaci poučení: „Aj, zanechávat se vám dům váš pustý.“ (Mt 23,38).

Při pohledu na běh času až k posledním dnům, prohlásila nekonečná moc skrze Jana tato slova: „Totot' praví ten svatý a pravý, kterýž má klíč Davidův, kterýžto otvírá, a žádný nezavírá, a zavírá, žádný pak neotvírá.“ (Zj 3,7)

Ve vidění mi bylo ukázáno, a já tomu stále věřím, že v roce 1844 došlo k zavření dveří. Všichni, kteří viděli světlo prvního a druhého andělského poselství a zvrhli toto poselství, byli zanecháni v temnotě. A ti, kteří toto poselství přijali a obdrželi Ducha svatého, který doprovázel hlásání tohoto nebeského poselství a kteří se později vzdali své víry a svou zkušenost označili za klam, tímto odmítli přimlouvání Ducha Božího, který se za ně již více nebude přimlouvat.

Ti, kteří nespatriili toto světlo, nenesou vinu na jeho odmítnutí. Byli to pouze ti, kteří pohrdli tímto nebeským světlem, a ^{1SM 64} které Duch Boží nemohl zasáhnout. Ale tato třída, jak jsem již uvedla, která odmítla přijetí tohoto poselství, když jim bylo předkládáno spolu s těmi, kteří ho přijali, ale později se vzdali své víry, byla Bohem zavržena. Mohli mít způsob pobožnosti, mohli vyznávat, že jsou Kristovými následovníky. Ale jelikož neměli živé spojení s Bohem, upadli do zajetí satanových svodů. Jsou to ty dvě třídy, které byly ukázány ve vidění - ti, kteří prohlašovali světlo, kterého se jim dostalo, za klam, a bezbožníci tohoto světa, kteří zavrhli toto světlo a byli zavrženi Bohem. Zde není řeč o těch, kteří toto světlo neviděli, a proto nemohli být obviněni za jeho zavržení.

Aby dokázal, že jsem uvěřila a učila učení o zavřených dveřích, uvádí C. citát z Review and Herald z 11.6.1861, který je podepsán devíti našimi předními členy. Tento citát zní následovně:

„Naše náhledy na dílo, které bylo před námi, byly tehdy z větší části nevyhraněné a nejasné, někteří se stále přidržovali myšlenek přijatých adventními věřícími v roce 1844 v čele s Williamem Millerem. Pravili, že naše dílo pro svět bylo skončeno a že toto poselství se omezovalo na ty, kteří zachovávali původní adventní víru. Jejich přesvědčení bylo tak neochvějné, že jeden z našich členů téměř odmítal toto poselství, neboť měl pochybnosti o možnosti svého spasení, protože se nezúčastnil hnutí v roce 1844.“

K tomu pokládám za nutné dodat, že na tomtéž shromáždění, kdy bylo naléháno, že toto poselství tomuto bratru nemůže být dáno, mi bylo skrze vidění dáno svědectví na povzbuzení bratra, aby důvěřoval Bohu a aby celé své srdce odevzdal Ježíši, což učinil hned na místě.

Neopodstatněné domněnky

V jiné pasáži v knize „Slovo k malému stádcí“ hovořím o scénách na Nové zemi a uvádím, že jsem tam viděla svaté muže z dávných dob, „Abrahama, Izáka, Jákoba, Noe, Daniele a mnohé jim podobné.“ Protože hovořím, že jsem tyto muže viděla, naši odpůrci se domnívají, že věřím v nesmrtelnost duše, a proto jsem ^{1SM 65} změnila náhled na tento bod víry a pokládám za nezbytné zachovat ohledně této pasáže klid. Zde jsou tak blízko pravdě, jako i v jiných domněnkách.

V roce 1844 jsem přijala učení, jehož se i nyní držím, a to učení o tom, že duše je smrtelná, jak je možno vidět i při odvolání se na LS 170, 171 (vydání z r. 1880. Viz

také vydání z r. 1915 str. 49; 1T 39,40), a nikdy jsem ani slovem ani pérem, neobhajovala jiný názor. Kdybychom vynechali tuto pasáž na úkor tohoto učení o nesmrtnosti duše, museli bychom považovat za nutné vynechat i další odstavce.

Ve vztahu k mému prvnímu vidění z knihy "Rané spisy" na str. 13 (vydané r. 1882, nynější vydání str. 17), hovoříme o bratřích, kteří krátce před tím zesnuli v Ježíši a na str. 14 (nynější vydání str. 18,19) uvádíme, že jsem viděla velkou skupinu, která pro svou víru prošla mučednickou smrtí.

O nesmrtnosti duše není ve „vynechané“ stati řečeno nic víc, než ve dvou výše uvedených statích.

Zůstává však skutečností, že v těchto viděních jsem byla přenesena do doby, kdy vzkříšení svatí budou shromážděni v Božím království. Tím samým způsobem mi byl představen soud, druhý Kristův příchod a uvedení svatých na Novou zemi. Předpokládá snad někdo, že tyto scény se již odehrály? Moji protivníci projevují ducha, skrze něhož jsou podněcováni k tomu aby mě obviňovali z klamu na základě pouhých domněnek.

Nesprávný výklad

V tomto pojednání se také nalézají slova: „Viděla jsem dva dlouhé pruty, na nichž byly zavěšeny stříbrné háčky a na háčcích byly nádherné hrozny.“

Moji odpůrci si dělají posměšky nad „nelogickým a dětským vyjadřováním o skvělých hroznech, rostoucích na stříbrných háčcích, připevněných ke zlatým prutům.“

Jaká pohnutka vedla pisatele k nesprávnému citování výše uvedených slov? Já přece netvrdím, že hrozny rostly na stříbrných háčcích. To, co jsem spatřila, je popisováno jako něco, co mi bylo zjeveno. Není třeba předkládat, že hrozny byly připevněny ke ^{1SM 66} stříbrným háčkům anebo ke zlatým prutům, ale že jejich vzhled mi byl takto ukázán. Podobné vyjadřování je dnes denně používáno každým člověkem při běžné konverzaci. Když hovoříme o zlatém ovoci, nechápeme to jako prohlášení, že ovoce je složeno z tohoto vzácného kovu, ale že vypadá jako zlato. To samé pravidlo se vztahuje na má slova a vylučuje každou omluvu pro nepochopení dané věci.

Boží pečeť

Jiné „zamlčení“ pravdy je následující: „Kéž Bůh vám, bratři a sestry, žehná; je to zvláštní setkání pro ty, kteří mají pečeť živého Boha.“

V tomto vyjádření není nic, čeho bychom se stále nepřidržovali. Pohled na naše vydavatelské dílo potvrdí naše přesvědčení, že živí spravedliví obdrží krátce před ukončením doby milosti Boží pečeť, a že se v Božím království budou těšit zvláštním počtám.

Zřeknutí se soboty

O následující pasáži se také praví, že byla vypuštěna v knize „Rané spisy“ na str. 25-28 (nynější vydání str. 32-35).

„Jestliže někdo uvěřil, světil sobotu, přijal její požehnání a pak se od ní odvrátil a porušil svaté přikázání, tito si sami uzavřeli bránu do Svatého města tak jistě, jako že Bůh kraluje na nebi.“

Ti, kteří jasně rozpoznali a plně přijali pravdu čtvrtého přikázání a byli účastni požehnání, jelikož je pečlivě dodržovali, přitom zapřeli svou víru a odvážili se přestoupit zákon Boží, setrvávají-li na této stezce neposlušnosti, budou mít bránu Božího města uzavřenou.

„Čas téměř ukončen“

Poselství, uveřejněné roku 1851 ve „Zkušnostech a viděních“, nalézající se na str. 49 (nynější vydání str. 58) v „Raných spisech“, je citováno jako důkaz nesprávnosti mých svědectví: ^{1SM 67} „Viděla jsem, že doba Ježíšova pobytu ve svatyni svatých byla téměř ukončena a že čas může trvat jen něco málo déle.“

Jak mi tato okolnost byla ukázána, období Kristovy služby se jevílo jako téměř dovršené. Jsem obviněna z falšování proto, neboť čas trval déle než jak ukazovalo moje svědectví? Jaké je svědectví Kristovo a Jeho učedníků? Byli podvedeni?

Pavel ke Korintským píše: „Ale totoť pravím, bratří, poněvadž čas ostatní jest ukrácený, aby i ti, kteříž mají ženy, byli jako by jich neměli, a kteříž pláčí, jako by neplakali, a kteříž radují se, jako by se neradovali...“ (1.K 7,29-30)

Dále ve své epištole k Římanům praví: „Noc pominula, ale den se přiblížil. Odvrzmež tedy skutky temnosti a oblecme se v odění světla.“ (Ř 13,12).

A z ostrova Patmos nám Kristus skrze milovaného Jana hovoří: „Blahoslavený, kdo čte, i ti, kteříž slyší slova proroctví tohoto, a ostříhají toho, což napsáno jest v něm; nebo čas blízko jest.“ (Zj 1,3). „Pán Bůh svatých proroků poslal anděla svého, aby ukázal služebníkům svým, co se dítí musí brzo. Aj, přijduť rychle. Blahoslavený, kdož ostříhá slov proroctví knihy této.“ (Zj 22,6-7).

Boží andělé ve svých poselstvích k lidem znázorňují čas jako velmi krátký. Tak to bylo ukázáno i mně. Je pravda, že čas trval déle, než jsme očekávali v počátečních dnech tohoto poselství. Náš Spasitel se nezjevil tak brzy, jak jsme doufali. Zklamalo však Slovo Páně? Nikdy! Je třeba si uvědomit, že Boží sliby i výstrahy jsou stejně podmíněné.

Bůh svěřil Svému lidu dílo, jež má na zemi vykonat. Bylo zvěstováno poselství třetího anděla, mysl věřících byla obrácena k nebeské svatyni, kde vystoupil Kristus, aby tak dokončil smíření za svůj lid. Mělo se pokračovat v sobotní reformě. Trhlina v Božím ^{1SM 68} zákoně musí být zacelena. Poselství musí být provoláno hlasitě, aby všichni obyvatelé země mohli obdržet varování. Lid Boží musí očistit své duše skrze poslušnost k pravdě a musí být připraven, aby při Jeho příchodu stál před Ním bez poskvrny.

Kdyby se adventisté po velkém zklamání v roce 1844 pevně chopili své víry a společně pokračovali ve zjevování Boží prozřetelnosti, kdyby přijali poselství třetího anděla a silou Ducha svatého ho ohlásili světu, spatřili by spasení Boží. Pán by

mocně podpořil jejich úsilí, dílo by bylo ukončeno a Kristus by přišel již dříve, aby přinesl svému lidu jeho odplatu.

Ale v období pochybování a nejistoty, které následovalo po zklamání, mnozí z adventních věřících se vzdali své víry. Povstaly neshody a různice. Většina oponovala slovem i perem hrstce těch, kteří se řídili Boží prozřetelností, přijali sobotní reformu a počali hlásat poselství třetího anděla. Mnozí, kteří svůj čas i nadání mohli zasvětit službě varování světa, byli zcela zaměstnání popíráním pravdy o sobotě a naopak úsilí těchto obhájců pravdy bylo zcela vyčerpáno odpověďmi na obhajobu pravdy. Takto byla práce zdržována a svět byl ponechán v temnotě. Kdyby se celá společnost adventistů sjednotila na Božím Desateru a Ježíšově víře, jak zcela odlišné by byly naše dějiny!

Boží vůlí nebylo, aby se Kristův příchod takto opozdil. Bůh nezamýšlel, že Jeho lid - Izrael - by měl 40 let bloudit po poušti. Slíbil jim, že je povede přímo do země Kananejské a tam je usadí jako svatý, prospěšný a šťastný lid. Ale ti, kterým to bylo zprvu zvěstováno, nevešli „pro nevěru“ (Žd 3,19). Jejich srdce bylo naplněno reptáním, vzpourou a závistí a On nemohl splnit svou smlouvu, kterou s nimi uzavřel.

^{1SM 69} Čtyřicet let nevěry a reptání starého Izraele způsobilo, že byl vyloučen z dědictví Kananejské země. Pro tytéž hříchy se odkládá vstup novodobého Izraele do nebeského Kanánu. Boží zaslíbení však v žádném případě nezklamala. Jsou to nevěra, světskost, neposvěcenost a nesnášenlivost mezi lidem, který se hlásí k Pánu, jež je zadržují na tomto světě hříchu a bolesti tolik let.

Jsou ještě dvě další pasáže, o kterých se praví, že byly v mé první knize, ale v pozdějších spisech nebyly uvedeny. Chtěla bych jen říci, že dostanu-li knihu, zjistím přesnost citátů a na vlastní oči uvidím vzájemnou spojitost, jsem ochotna je jasně vysvětlit.

Posměvači posledních dnů

Od samých začátků svého díla jsem byla pronásledována nenávisť, potupováním a obviňováním z podvodů. Základní obvinění a pomlouvačné pověsti byly dychtivě shromažďovány a dále rozšiřovány buřiči, formalisty a fanatiky. Kazatelé takzvaných ortodoxních církví cestují z místa na místo, aby varovali před adventisty sedmého dne a sestru Whiteovou používají jako svou učebnici. Posměvači posledních dnů jsou zlákáni těmito kazateli, kteří se vydávají za Boží strážce.

Nevěřící svět, kazatelé padlých církví a Adventisté prvního dne se spojili v odporování sestře Whiteové. Tento bojový vztah se udržuje již téměř 40 let, ale já jsem necítila potřebu odpovídat na jejich odporné řeči, potupování a narážky. I nyní bych se neuchýlila od této zvyklosti, kdyby neexistovalo nebezpečí, že některé upřímné duše by mohly být svedeny nepřáteli pravdy, kteří mě s jásotem prohlašují za podvodnici. V naději, že pomohu těmto poctivým duším, činím toto prohlášení.

Neočekávám, že se dostanu až k těm, kteří spatřili světlo pravdy a nestřeží ho - k těm, kteří se oddali předsudkům a své duše obklopili nevěrou.

Ježíš, Majestát nebes, On, který byl rovný Bohu, byl na zemi ^{1SM 70} třicet tři let a přesto bylo málo těch, kteří uznali Jeho Božský charakter. A mohu já, tak slabá,

bezvýznamná, tichá bytost, očekávat větší úspěch, než jakému se těšil Spasitel světa?

Když jsem se na počátku věnovala hnutí a následovala Boží příkaz, abych zvěstovala lidem slova, která mi byla dána, věděla jsem, že mě očekává odpor opozice, potupení a pronásledování. Nebyla jsem zklamána. Kdybych spoléhala na lidskou chválu, byla bych již dávno předtím zbavena odvahy. Ale můj zrak byl upřen k Ježíši a já jsem poznala, že On, který byl bez viny, byl napadán utrhačnými jazyky. Ti, kteří si činili právo na domnělou zbožnost, kráčeli jako špeheři za Spasitelem a využívali každého možného vlivu a moci, aby Jeho cestu opletli trním. A ačkoliv byl Všemohoucí, nenavštívil své protivníky trestem, jak by podle svých hříchů zasloužili. Mohl na ně poslat blesky svého hněvu, ale neučinil tak. Za jejich pokrytectví a korupci jim udělil ostrou důtku a když Jeho poselství bylo odmítnuto a Jeho život byl ohrožen, pokorně odešel na jiné místo, aby hovořil Slovo života. Ve své slabosti jsem se pokusila následovat Svého Spasitele.

Nepřátelství vůči obhájcům pravdy

Jak dychtivě usilovali farizeové o to, aby dokázali, že Kristus je podvodník! Jak střežili každé Jeho slovo a snažili se Ho nesprávně vylicít a vysvětlit. Domýšlivost, zaujatost a vášně uzavřely cestu každé duši, která chtěla přijmout svědectví Božího Syna. Když zřetelně pokáral jejich špatnost a prohlásil, že jejich skutky dokazují, že jsou synové satanovi, rozhodně Jej napadli, říkajíce: „Zdaliž my dobře nepravíme, že jsi ty Samaritán a ďábelství máš?“ (J 8,48)

Všechny argumenty, mířené proti Kristu, byly založeny na lži. Tak tomu bylo i v případě Štěpána a Pavla. Vliv měly slabá a lživá obvinění těch, kteří stáli na nesprávné straně, protože bylo velmi mnoho těch, jejichž srdce byla neposvěcená, a kteří si přáli, ^{1SM 71} aby tato tvrzení byla pravdivá. Takoví byli vždy dychtiví k uchopení jakýchkoli předpokládaných bludů nebo omylů těch, kteří jim přinášeli nepřijemnou pravdu.

Nemělo by nás překvapovat, když těmi, kteří touží po klamu jsou mnohé dohady dychtivě přijímány jako nepochybná fakta. Kristovi odpůrci byli neustále zahanbováni a umlčovani moudrostí Jeho slov; stále však naslouchali každé pověsti a vyhledávali nějakou záminku, aby mu oponovali protichůdnými otázkami. Byli rozhodnutí, že se nevzdají svých záměrů. Dobře věděli, že pokud se Ježíši podaří pokračovat v Jeho díle, mnozí v Něj uvěří a zákoníci a farizeové ztratí nad lidem svou moc. Proto byli ochotni snížit se k jakékoliv podlosti a opovržením hodnému kroku, aby na Něm uskutečnili své zlomyslné záměry. Herodiány měli v nenávisti, a přece se spojili s těmito zarytými nepřáteli, aby vymysleli nějaký plán, aby svět byl zbaven Krista.

S takovýmto duchem se Boží Syn setkal u těch, které přišel spasit. Mohou snad ti, kteří se snaží poslouchat Boha, a kteří přinášejí světu poselství Jeho pravdy, očekávat příjemnější přijetí, než jakého se dostalo Kristu?

Nejsem zaujata vůči těm, kteří usilují o to, aby poselství, které dal Bůh k pokárání, varování a povzbuzení svého lidu, zůstala bez účinku. Ale jako Kristův vyslanec musím bránit pravdu. Kdo jsou ti, kteří se tak nadšeně sešikovali proti mně? Jsou to čisté a svaté dítky víry? Jsou znovuzrození? Jsou účastníky Božské přirozenosti?

Milují Ježíše a projevují Jeho ducha pokory a ponížení? "Po ovocích jejich poznáte je." (Mt 7,20) Podobají se prvním učedníkům nebo vychytralým farizeům a zákoníkům, kteří byli stále připraveni, aby překrucovali Jeho slova? Povšimněme si postupu těchto dávných odpůrců víry; jak se spojovali kněží, zákoníci i vládci, aby našli něco proti Tomu, který byl Světlem světa.

Proč se tak všemožně snažili odsoudit Krista? Neměli rádi ^{1SM 72} Jeho učení ani ustanovení a byli mrzutí při pohledu na lid, který svou pozornost obracel k Němu a odvracel se od svých dřívějších vůdců.

Lidská přirozenost se dosud nezměnila. Ať ti, kteří se snaží zatarasit mé cesty trním a snaží se zničit vliv mého slova, neklamou sami sebe v domněnku, že konají službu Boží. Slouží jinému mistru a podle svého konání přijmou odplatu.

Vzpouza bude existovat tak dlouho, dokud bude existovat sám satan. Ti, kteří jsou podněcováni jeho duchem, nerozeznají Ducha Božího, ani neuslyší Jeho hlas, dokud nebude vynesena rozsudek: „Kdo škodí, škod' ještě, a kdo smrdí, smrd' ještě, a kdo jest spravedlivý, ospravedlní se ještě, a svatý, posvěť se ještě." (Zj 22,11) Očekávám, že se budu neustále setkávat se závidlivostí těch, kteří pohrdli světlem, které mi ze své laskavosti udělil Bůh.

Dostačující důkaz pro upřímné srdcem

Božím záměrem je dát dostačující důkaz o Božském charakteru svého díla a přesvědčit všechny, kteří si upřímně přejí poznat Jeho pravdu. On však nikdy neodstraní všechny možnosti pochybností. Všichni, kteří chtějí pochybovat a hledat malichernosti, najdou svou příležitost.

Lituji ty, kteří vykročili na stezku pochybností a nevěry. Ráda bych jim pomohla, kdybych mohla, ale podle svých vlastních zkušeností z minulé doby mám jen malou naději, že vůbec kdy přijdou ke světlu. Ani množství důkazů nemůže přesvědčit člověka o pravdě do té doby, pokud není ochoten vzdát se své pýchy, potlačit svou tělesnou přirozenost a stát se učedníkem v Kristově škole.

Tvrdohlavost a názorová nadřazenost vede mnohé k zavržení nebeského světla. Přidrží se oblíbených názorů, fantastických výkladů Písma a nebezpečných bludů. A když je přineseno svědectví, aby opravilo jejich omyly, odcházejí rozmrzelí, stejně jako mnozí za dnů Kristových.

Nezáleží na tom, jak bezúhonný je charakter a život těch, kteří hovoří k lidem Boží slova. To jim neposkytuje žádnou zásluhu. A proč? Protože oni hovoří k lidu pravdu. V tom je, bratři, moje obrana. ^{1SM 73} Když ale koluje nepravdivá zpráva nebo z nějakých závěrů či dohadů je obviněn charakter Kristova vyslance, s jakou neuvěřitelnou lehkověrností je to přijímáno! Jak mnoho je těch, kteří jsou ochotni zveličovat a šířit pomluvy! Takoví odhalují svůj pravý charakter. „Kdo z Boha jest, slova Boží slyší; protož vy neslyšíte, že z Boha nejste." (J 8,47)

Těm, kteří se postavili za pravdu jako Ježíš, budou odměnou pomluvy a potupování. „A takž i všickni, kteříž chtějí pobožně žíti býti v Kristu Ježíši, protivenství míti budou." (2Tm 3,12) Ti, kteří nesou jasné svědectví proti hříchu, budou určitě nenáviděni jako jejich Mistr, který je pověřil tímto úkolem ve svém jménu. Jako

Kristus budou nazváni nepřáteli církve a náboženství; a tím opravdovější a přesvědčenější bude nepřátelství bezbožných a pokrytců. Ale když se tak stane nesmíme ztrácet odvahu.

Budu pokračovat ve svém díle

Můžeme být nazváni „slabochy a blázny“, nadšenci, či dokonce šílenci. Může se o nás říkat, tak jak o Kristu: „Dábelství má a blázní.“ (J 10,20) Ale dílo, které nám předal náš Učitel, je stále naším dílem. Svou mysl musíme upřít k Ježíši, nesmíme hledat chválu a lidskou slávu, ale podřít se Tomu, který soudí spravedlivě. On ví, jak pomoci těm, kteří proto, že Ho následují, trpí v omezené míře potupu, kterou nesl i On. On byl stejně pokoušen jako my, aby mohl rozpoznat, jak může v nouzi pomoci těm, kteří budou pokoušeni.

Těmi, kteří předstírají spravedlnost, ale neznají Boha, může být k mému svědectví přisouzen jakkoliv mylný výklad. V pokoře budu pokračovat ve svém díle. Budu hovořit slova, která mi Bůh dal k povzbuzení, k napomínání a k varování. Zbývá jen málo dní mého života na této zemi. Dílo, které mi dal Otec, chci z Jeho milosti věrně splnit, neboť vím, že všechny mé skutky musí projít zkoumajícím pohledem Hospodina.

- Manuscript 4, 1883.

^{1SM 74} Obšírné objasnění E.G.Whiteové ohledně otázky „zavřených dveří“

Battle Creek, Michigan 24.8.1874

Milý bratře Loughborough,
tím zároveň v bázni Boží osvědčuji, že obvinění Miles Granta, paní Burdickové a jinými, jež byla publikována ve „Crisis“, nejsou pravdivá. Statě, týkající se mého náhledu v roce 1844 jsou nepravdivé.

Spolu se svými bratřími a sestrami jsem po roce čtyřicet čtyři věřila, že by již nemohlo být obráceno více hříšníků. Ale já jsem neměla nikdy vidění, že by hříšníci nemohli být již více obrázeni. Mohu zřetelně a docela svobodně prohlásit, že žádný člověk neslyšel, že bych někdy řekla nebo dokonce že by četl statě, které byly napsány mým perem a které by ho ospravedlnily z obvinění, která v tomto bodě proti mně byla vyslovena.

Bylo to na mé první cestě, kterou jsem podnikla na východ, kdy jsem vyprávěla svá vidění o drahocenném světle, jež mi bylo zjeveno ve vztahu k nebeské svatyni a v němž jsem viděla otevřené a zavřené dveře. Věřili jsme, že Pán má brzy přijít v nebeských oblacích. Bylo mi ukázáno, že ve světě má být dokonáno veliké dílo pro ty, kteří neměli světlo a kteří ho neodmítli. Naši bratři to nemohli pochopit pro naši víru v bezprostřední zjevení se Krista. Někteří mně obviňovali z toho, že říkám, že můj Pán prodlévá se svým příchodem; byli to zvláště fanatici. Viděla jsem, že v roce 1844 Bůh otevřel dveře a žádný člověk je nemohl zavřít a že Bůh zavřel dveře a žádný člověk je nemohl otevřít. Ti, kteří zavrhnuli světlo, jež bylo přineseno světu v poselství druhého anděla, vešli do temnoty, která byla velice hustá.

Nikdy jsem neuvedla ani nenapsala, že svět je odsouzen nebo zatracen. Nikdy, za žádných okolností, jsem tohoto výrazu nepoužila na nikoho i když byl sebevíce hříšný. Pro ty, kteří používali tyto hrubé výrazy jsem vždy měla jen poselství nápravy.

- Letter 2, 1874. (Viz GC 426-432, k plnějšímu pochopení.)

^{1SM 75} Tvzení o dni a hodině Kristova příchodu

Milá sestro,
mezi jiným uvádíš tvzení některých, že „je nedůstojné zamlčovat tvé předchozí spisy“. Mohou ti, kteří takto hovoří, podat důkaz svého tvrzení? Víím, že toto bylo často opakováno, ale nebylo to prokázáno. Tvrdí, že „ve tvých původních Svědectvích, sv. 1., které jsme si uchovali, jasně prohlašuješ, že ti byl zjeven den i hodina druhého příchodu Krista. Podotýkám, že toto tvé prohlášení neobstojí v porovnání s biblickým textem, neboť sám Kristus prohlašuje, že žádný člověk, ani andělé Boží neznají dne nebo hodiny.“

V mé první knize najdeš pouze stať, týkající se dne i hodiny Kristova příchodu, kterou jsem uvedla v době po roce 1844. Nalezneš ji v Raných spisech, str. 11,27 a 145-146 (nynější vydání str. 15,34 a 285). Všechny se vztahují na oznámení, které bude učiněno těsně před druhým příchodem Krista.

Najdeš-li si stranu 145 (nynější vydání str. 285) a budeš-li číst od počátku kapitoly, poznáš, že učiněné prohlášení se týká vysvobození svatých v době soužení hlasem Božím. Obstarej si, prosím, tuto knihu, jestliže ji nemáš a přečti si v ní uvedenou stať od prvního výtisku, který byl publikován, byla tištěna takto: „Nebe se otevíralo a zavíralo a bylo v pohybu. Hory se chvěly jako třtina zmítaná větrem a všude kolem vyvrhovaly rozervané skály. Moře vřelo jako v hrnci a na pevninu vyhazovalo kamení. A když Bůh oznamoval den a hodinu Ježíšova příchodu a uzavíral věčnou smlouvu se svým lidem, pronesl jednu větu. Pak se odmlčel, zatímco tato slova se nesla zemí.“

Toto je část odstavce. Údaj na str. 11 a 27 (v nynějším vydání 15 a 34) se vztahuje ke stejné době. Obsahuje vše, co jsem viděla ve vztahu k určené době, příchodu Páně. Neměla jsem nejmenší ^{1SM 76} ponětí o čase, o kterém hovořil hlas Boží. Slyšela jsem provolání hodiny, ale po skončení vidění v mé paměti nezůstalo. Předě mnou se odehrávaly úchvatné scény se slavnostním prožitkem, jež nelze náležitě vylíčit žádným jazykem. To všechno bylo pro mě živou skutečností a při skončení scény se objevil velký oblak, na němž seděl Syn člověka.

- Letter 38, 1888.

Původní vidění o paprscích světla

V mém raném mládí Pán usoudil za správné, aby přede mnou otevřel slávu nebes. Ve vidění jsem byla uvedena do nebe a anděl mi řekl: „Podívej se!“ Já jsem se dívala na svět, který byl v neprůhledné tmě. Když jsem spatřila tuto tmou zachvátila mě nepopsatelná muka.

Znovu jsem zaslechla slova: „Podívej se!“ A opět jsem se pozorně dívala na svět a poznenáhlu jsem viděla paprsky světla, roztroušené jako hvězdy ve tmě. A pak jsem

viděla stále nová světla, která se připojovala a tak stále světél přibývalo, jako hvězd v této morální temnotě. A anděl řekl: „Toto jsou ti, kteří věří v Pána Ježíše Krista a jsou poslušní Kristovým slovům. Jsou světlem světu a kdyby nebylo těchto světél, na přestupníky Božího zákona by okamžitě dopadl Boží soud." Pak jsem viděla, jak tyto malé světelné zdroje září stále více; vycházely z východu i ze západu, severu i jihu a osvětlovaly celý svět.

Pojednou jedno z těchto světél začalo zhasínat a také ostatní zhasínala. Pokaždé, když se tak stalo, nastal v nebi smutek a pláč. Ale některá ze světél zářila stále jasněji, jejich záře sahala daleko a spousta světél se k nim přidávala. Pak v nebi panovala radost. Viděla jsem, že paprsky světla vycházely přímo od Ježíše a ve světě vytvářely tyto mocné světelné paprsky.

- GW 378-379 (vydání z roku 1892)

Část II. - Křesťanské zkušenosti

Úvod

Asi 15 let po smrti sestry Whiteové byly svazky jejich nepublikovaných spisů - nalézající se v kanceláři Elmhaven v Kalifornii - pojaty do indexu plus některé materiály, vytažené z dopisů a rukopisů. Tyto letáky obsahovaly různá zajímavá témata, která měla zvláštní význam pro pracovníky Adventistů sedmého dne. Byly to „Křesťanské zkušenosti“, „Metody práce“, „Výchova“, „Církev“, a pod. Tyto byly nejdříve publikovány pod názvem „Elmhaven Leaflets“. Ale později byly vydány pod názvem „Note book Leaflets“. Tato série se rozrostla celkem do dvaadvaceti témat, spojených v jeden celek.

V letech jež následovala po publikaci „Notebook Leaflets“, byla zveřejněna jiná díla E.G. Whiteové, jako „Lékařská služba“, „Evangelizace“, „Vedení dětí“, „Dobročinná služba“, „Adventistický domov“; tato se velice podobala rukopisným zdrojům, z nichž byly tyto letáky původně vybrány a které poskytly mnoho materiálu anebo podobných referátů, jež úzce souvisely s nimi, ve stále knižní formě. To podstatně snížilo poptávku i posílání „Notebook Leaflets“.

Některé z letáků, ač byly podstatou i charakterem různé, jež se vztahovaly ke křesťanským zkušenostem, jakož i jiné náměty, nebyly dosud v knihách E.G. Whiteové, které vyšly po její smrti, uspořádány ani opakovány. Tyto se nyní nalézají ve „Vybraných poselstvích. Obsáhlé shrnutí materiálů z „Notebook Leaflets“ se nyní nalézá v této části, která se zabývá křesťanskými zkušenostmi.

- Vydavatelé.

6. Ježíšova láskyplná péče (1SM 79)

(Část dopisu, napsaného 18.2.1904, zveřejněného v „Notebook Leaflets“, Křesťanské zkušenosti, čís. 1)

Když píšu, cítím hlubokou vděčnost za láskyplnou péči našeho Spasitele nad námi všemi. Když pročítám Slovo Boží a poklekám při modlitbě, jsem tak dojata Boží dobrotou a milostí, že svou prosbu nemohu vyjádřit bez pláče. Mé srdce je pokořeno a podmaněno při myšlence

na dobrotu a lásku mého nebeského Otce. V tomto životě stále více hladovím a žízním po Ježíši. Kristus byl pro mně ukřižován a já mám naříkat, když jsem křižována s Kristem? ...

Nevím, co je před námi, ale naší jedinou jistotou je kráčet s Kristem s naší rukou v Jeho, se srdcem naplněným dokonalou důvěrou. Neřekl snad: „Zdali sváže sílu mou, aby učinil se mnou pokoj, aby, pravím, učinil se mnou pokoj?“ (Iz.27,5) Přivíňme se ke Spasiteli. Kráčeťme s Ním pokorně, naplnění tichostí. Necht' naše já se v Bohu skryje s Ním.

Vnější ozdoba

Ti, kteří se hýčkají a lichotí si, pěstují pýchu a marnost, věnují čas a pozornost oblékání a svému vzhledu, ačkoliv by ho měli ^{ISM 80} věnovat práci pro Mistra, vydávají se v hrozné nebezpečí. Mnozí, oblečení do krásných šatů, nevědí nic o vnitřní ozdobě, která je v Božích očích velice cenná. Jejich krásné oblečení zakrývá hříšné a obtížené srdce, naplněné marností a domýšlivostí. Nechápu, co znamená výrok „vrchních věcí hledejte, kdež Kristus na pravici Boží sedí.“ (Kl 3,1)

Toužím po tom, abych na každý den byla naplněna Duchem Kristovým. Poklad Jeho milosti je pro mně cennější než zlato, stříbro a drahocenný oděv. Nikdy jsem nepocítovala opravdovější touhu po spravedlnosti, jako nyní.

Když mé sestry jen lehce postřehnou, co pro ně Kristus vytrpěl, aby se mohly stát Božími dítkami, tím, že byly přijaty, pak se nespokojí se světskou pýchou a sebeláskou. Nepropadnou sebeúctě. Bůh se stane cílem jejich nejvyšší péče.

Bolí mně srdce, když je mi ukázáno, kolik je těch, jenž si ze svého já dělají modlu. Kristus za ně platil cenu spasení. Jemu náleží služba vši jejich síly avšak jejich srdce jsou naplněna sebeláskou a touhou po sebeozdobování. Neuvažovali o slovech: „Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne.“ (Mk 8,34) Uspokojováním sebe ztrácejí Krista ze svého dohledu. Netouží po tom, aby před Kristem šli v pokoře a ponížení. Nehledí k Ježíši. Neprosí, aby byli proměněni v Jeho obraz. Jejich případ je znázorněn člověkem, který přišel na královskou hostinu a byl oblečen do obyčejných šatů. Nechtěl se podrobit přípravě, požadované králem, pohrdl oděvem, který byl pro něho pořízen za značnou cenu. Na králův dotaz: „Kteraks ty sem vešel, nemaje roucha svatebního?“ (Mt 22,12), nemohl nic odpovědět. Oněměl, protože se sám odsoudil.

Mnozí, kteří vyznávají, že jsou křesťané, jsou jiní jen podle jména. Nejsou obráceni. Sami se považují za vynikající. Nesedají u Ježíšových nohou, jak to učinila Marie, aby se od Něho učili. Nejsou připraveni na Kristův příchod.

^{ISM 81} **Velké překvapení**

V průběhu nočního vidění jsem se nacházela ve společnosti lidí, jejichž srdce byla naplněna marností a domýšlivostí. Kristus byl skryt před jejich zraky. Náhle bylo zcela jasně slyšet slova: „Ježíš přichází, aby vzal k sobě ty, kteří Ho na zemi milovali a sloužili Mu, a aby s Ním byli na věky v Jeho království.“ Mnozí z těch, kteří se nacházeli v tomto zástupu, vyšli, aby se s Ním setkali ve svém nákladném oděvu. Dívali se na svůj oděv. Ale když viděli Jeho slávu a uvědomili si, že jejich oceňování bližních spočívalo na zevním měřítku, poznali, že nejsou oděni Kristovou spravedlností, a že na jejich rouchu byla krev duší.

Když Kristus vzal své vyvolené, byli ponecháni sami, protože nebyli připraveni. Ve svém životě kladli na první místo vlastní já, a když přišel Spasitel, nebyli připraveni na setkání s Ním.

Procitla jsem a v mé mysli zůstal obraz jejich utrápeného vzhledu. Nemohla jsem tento dojem smazat. Přála jsem si, abych mohla popsat scénu, která mi byla ukázána. Ó, jak smutné bylo zklamání těch, kteří neporozuměli významu slov: „Nebo zemřeli jste a život váš skryt jest s Kristem v Bohu." (Kl 3,3)

Je mnoho těch, kteří se prohlašují za křesťany, ale nepoznali Krista ze zkušenosti víry. Ó, jak mně pro tyto ubohé, svedené a nepřipravené duše bolí srdce! Když stojím před shromážděním a vidím soběstačné a sebespravedlivé lidi a vím, že se nepřipravují na přijetí díla Kristova a na pokojné setkání se s Ním, cítím takovou tíhu, že nemohu spát. Ptám se sama sebe, co říci těmto duším, aby se mohly pozvednout a pochopit pravý stav? Vlastní já je tématem jejich celého života. Toužím po tom, abych jim zjevila Krista tak jasně, aby viděli Jeho a přestali vidět střed svého zájmu u sebe.

Mezi těmi, kteří budou v den konečného účtování, hořce zklamáni, budou mnozí, kteří byli navenek zbožní a žili zdánlivým ^{1SM 82} křesťanským životem. Ale jejich já se zapletlo do všeho, co konají. Sami se chlubí svými mravními zásadami, svým vlivem, svými schopnostmi, aby svým poznáním pravdy stáli výše než ostatní a myslí si, že tím pro sebe získají Kristovo doporučení. „Pane", obhajují se, „jídali jsme a pili před Tebou a na ulicích našich jsi učival." (Lk 13,26) „Zdaliž jsme ve jménu Tvém neprorokovali, a ve jménu Tvém d'áblů nevymítali, a ve Tvém jménu divů mnohých nečinili?" (Mt 7,22)

Ale Kristus řekne: „Pravím vám, neznám vás, odkud jste. Odejděte ode mne všichni činitelé nepravosti." (Lk 13,27) „Ne každý, kdo mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdo činí vůli Otce mého, kterýž jest v nebesích." (Mt 7,21)

O tom není třeba diskutovat. Pro ně čas přípravy vypršel. Byla vyslovena neodvolatelná věta. Jsou vyloučeni z nebe, protože nejsou způsobilí pro Jeho společnost. (Čti Mt 7,24-27)

- Letter 91,1904

Bůh učinil v plánu spasení určitá opatření k potlačení každého hříšného rysu a k přemožení každého sebevětšího pokušení.

- Review and Herald 22.12.1885.

Kdyby lid Boží choval ve svém srdci lásku Kristovu, kdyby každý člen církve byl naplněn duchem sebeodříkání a kdyby všichni projevíli bezvýhradnou opravdovost, pak by nebyl nedostatek prostředků pro domácí i zahraniční misii; naše zdroje by byly mnohokrát znásobeny; tisíce dveří by byly otevřeny a my bychom byli vyzváni, abychom vstoupili. Kdyby Boží záměr Jeho lidem byl vykonán a světu bylo podáno poselství milosti, Kristus by přišel na zem a svatí by již byli přivítáni v Božím městě.

- Union Conference Record (Australasian), 15.10.1898.

7. Kristus dohlíží (1SM 83)

(vyšlo v Notebook Leaflets, Křesťanské zkušenosti, čís. 2.)

Gergezenští si přáli, aby Kristus odešel. Lidé z Kafarnau Jej přijali a mezi nimi učinil předivné zázraky.

Kristus má všelikou moc na nebi i na zemi. On je veliký Lékař, ke kterému se máme odvolat, když trpíme tělesnou nebo duševní chorobou. Nad vlnami i větry i nad posedlými ďábly dokázal, že má absolutní kontrolu. Byly Mu dány klíče hrobu i smrti. Podrobila se Mu knížata i mocnosti a jsou Mu podřízeni....

Proč neprojevujeme větší víru v Božského Lékaře? Tak, jak pomohl ochrnutému, tak pomůže i dnes těm, kteří přijdou k Němu, aby byli uzdraveni. Je nám zapotřebí veliké víry. Jsem znepokojena, když vidím, že mezi naším lidem je nedostatek víry. Je nám třeba vejít do Kristovy přítomnosti s vírou, že On vyléčí naše tělesné i duševní slabosti.

Příliš postrádáme víru. Ó, jak si přeji, abych mohla náš lid přivést k víře v Boha! Nedomnívejme se, že když chceme projevit víru, musíme být uvedeni do stavu silného vzrušení. Vše, co ^{ISM 84} musíme učinit, je věřit Božímu Slovu, stejně tak, jako když věříme slovům jeden druhému. On to řekl, a Své slovo splní. Tiše spoléhejme na Jeho zaslíbení, protože On, co praví, myslí vážně. Řekněte: On ke mně hovořil skrze Své Slovo a On splní také každý slib, který učinil. Nebuďte nedůvěřiví. Důvěřujte. Boží Slovo je pravé. Jednejte tak, abyste mohli důvěřovat svému nebeskému Otcí.

Lidé jsou určeni k tomu, aby zvěštovali pravdu na nových místech. Tito lidé musí mít peněžní prostředky na svou obživu. Musí mít prostředky na výdaje, spojené s pomocí chudým a potřebným, s nimiž přijdou do styku při své práci. Dobročinnost, kterou prokazují chudým, ovlivňuje jejich úsilí při hlásání pravdy. Ochota pomáhat potřebným jim přinese vděčnost těch, kterým poskytují pomoc a uznání nebes.

Tito věrní pracovníci by měli mít pochopení církve. Pán chce slyšet naše modlitby za ně. A církev by neměla selhat a měla by projevit praktický zájem o jejich práci.

Nikdo nežije jen pro sebe. V Božím díle je každému vyhrazeno závazné postavení. Jednota všech posiluje práci každého jednotlivce. Jestliže víra, láska a jednota církve zesílí, její okruh vlivu poroste, a tak bude moci dosáhnout těch nejvzdálenějších hranic tohoto vlivu, který neustále rozmnožuje vítězství kříže.

Povstaň a zaskvěj se

Bůh nás vyzval, abychom zpřetrhali pouta naší vzácné služby od dveří ke dveřím. Poselství evangelia má být zaneseno do měst i mimo město. Bůh nás povolal, abychom se seskupili pod praporem kříže. Když se tato práce koná správně, když s Božským zanícením usilujeme o to, aby se k pravdě obrátili noví členové, svět pozná, že poselství pravdy doprovází nějaká moc. Jednota věřících přináší svědectví o síle pravdy, která může přinést dokonalý soulad různých sklonů a vaše zájmy se sjednotí.

Modlitby a oběti věřících jsou spojeny s opravdovými a ^{ISM 85} sebeobětavými snahami a jsou opravdovou podívanou světu, andělům a lidem. Lidé se stále obracejí k víře. Ruka, která kdysi sahala po odměně a vyšší mzdě, se stala Boží pomocnou rukou. Věřící jsou spojeni

jediným zájmem - přáním vytvořit střediska pravdy, aby v nich byl vyvýšen Bůh. Kristus je sjednocuje ve svatých poutech jednoty a lásky a tento svazek má nepřekonatelnou sílu.

Právě o tuto jednotu prosil Kristus ještě před dobou své zkoušky, když stál už jen krůček od kříže. „Aby všichni jedno byli“, řekl, „jako Ty jsi ve mně, a já v Tobě, aby také oni v nás jedno byli, aby svět poznal, že Ty jsi mne poslal.“ (J 17,21)

Bůh volá ke všem, kteří spí, aby povstali a konali opravdovou práci, a aby na modlitbách prosili o Jeho pomoc k této službě. Pracovníci jsou potřební. Není zapotřebí jít podle přesných pravidel. Přijměte Ducha svatého a vaše úsilí bude úspěšné. Je to Kristova přítomnost, která dodává sílu. Zanechejte nejednotu a nesnášenlivost. Nechť převládá láska a svornost. Jednejte pod vlivem Ducha svatého. Jestliže se Boží lid chce cele odevzdat Jemu, On v nich obnoví sílu, kterou ztratili rozdělením. Kéž nám Bůh pomůže uvědomit si, že v nejednotě je slabost a v jednotě je síla.

- Letter 32, 1903.

Mluvte o víře

Ať povstane cokoliv, nikdy nebudte malomyslní. Pán nás miluje a své slovo splní. Usilujte o to, abyste v lidech vzbudili důvěru v Boha. Dodávejte jim odvahy. Hovořte o naději až do konce. Čeká-li je smrt, ať umírají oslavující Boha. On žije věčně a ačkoliv někteří z Jeho věrných následovníků zemřou, jejich skutky je budou následovat a oni radostně procitnou v den vzkříšení.

Nedejme se zmalomyslnět. Nehovořme o pochybnostech, ale o víře, neboť víra přináší nekonečnou moc. Jestliže spoolehne na tuto sílu a nebudeme důvěřovat své vlastní lidské síle, spatříme Boží spasení.

- Review and Herald 30.12.1909.

8. Ochota obětovat a být obětován (1SM 86)

(Vyšlo v Notebook Lesflets, Křesťanské zkušenosti, čís. 3.)

Ten, kdo miluje Boha nade všechno a svého bližního jako sebe samého, bude pracovat s neustálým vědomím, že je divadlem světa, andělům i lidem. Když svou vůli podřídí Bohu, bude ve svém životě zjevovat proměňující sílu Kristovy milosti. Ve všech okolnostech svého života se bude řídit Kristovým příkladem.

Každý pravý, sebeobětavý pracovník Boží, je ochoten obětovat a být obětován pro záchranu druhých. Kristus praví: „Kdož miluje duši svou, ztratí ji; a kdož nenávidí duše své na tomto světě, k životu věčnému ostrihá jí.“ (J 12,25) Opravdovou a pečlivou snahou pomoci tam, kde je toho zapotřebí, prokazuje opravdový křesťan svou lásku k Bohu a svým bližním. Ve službě může svůj život ztratit. Ale až Kristus přijde, aby k sobě shromáždil své klenoty, opět jej nalezne.

Moji bratři a sestry, neztrácejte množství času a peněz pro sebe a pro svůj zevnějšek. Ti, kteří tak činí, ponechávají mnoho věcí nedokončených, které by mohly potěšit jiné a přinesly by vroucí žár jejich unavenému duchu. Všichni se musíme učit, jak lépe využít poskytnuté

příležitosti, které by vnesly světlo naděje do života jiných. Jak ale můžeme využít tyto příležitosti, jestliže naše ^{ISM 87} myšlení se soustřeďuje na naše já? Ti, kteří soustřeďují zájem na sebe, připravují se o spoustu příležitostí pro činnost, která by přinesla požehnání druhým i jim samotným. Povinností služebníků Kristových je, aby se za jakýchkoliv okolností ptali sami sebe: „Co mám učinit, abych pomohl druhým?“ Učiníme-li to nejlepší, co umíme, pak důsledky máme přenechat Bohu.

Přeji si, abych žila tak, abych v budoucnosti měla pocit, že v tomto životě jsem učinila vše, co jsem mohla učinit. Bůh poskytuje každému člověku potěšení, jehož se může zúčastnit - jak bohatým, tak i chudým - radost, založenou na zušlechťování čistoty myšlení a nesobeckého jednání, radost vyplývající z utěšujících slov a konání dobrých skutků. Z těch, kteří konají takovou službu, vyzařuje Kristovo světlo a rozveseluje životy, zastřené mnoha stíny.

Bůh je zneuctíván, když jeden k druhému nehovoříme čistou pravdu. Ale máme s láskou hovořit pravdu a to s něžnou vroucností a soucitem v našem hlasu.

Nebezpečí posledních dnů jsou před námi. Ti, kteří žijí pro vlastní radost a sebeuspokojení, zneuctívají Pána. On nemůže skrze ně působit, protože by Jej zkreslili před těmi, kteří neznají pravdu. Buďte velmi opatrní, abyste nerozumným vydáním prostředků nezabraňovali dílu, které Pán chtěl, abyste mohli vykonat zvěstováním varovného poselství světu, nalézajícího se v bezbožnosti. Zamyslete se nad spořivostí, zredukujte své osobní výdaje na nejmenší možnou míru. Naléhavost Boží věci volá ze všech stran o pomoc. Bůh však vidí, jak v sobě podporujete pýchu. Vidí, že je nutné zbavit vás požehnání, které namísto ke zdokonalování bylo použito k uspokojování sobecké pýchy.

Pomoc v každé nouzi

Ti, kteří pracují na místech, kde bylo před nedávném započato dílo, se často setkají s potřebou lepšího vybavení. Bude se zdát, že jejich práce je brzděna pro nedostatek tohoto vybavení, ale ať se netrápí. Ať celou věc přednesou Pánu ve svých modlitbách. Při snaze vybudovat dílo na novém místě jsme se často dostali až ^{ISM 88} na hranice našich možností. Někdy se zdálo, že nebudeme schopni postupovat kupředu. Ale k nebeskému dvoru jsme poslali naši prosbu a sami jsme si vše po celou tuto dobu odpírali; Bůh slyšel a vyslyšel naše modlitby a poslal prostředky, aby dílo mohlo pokračovat.

Veškeré starosti složme k nohám Spasitele. „Proste a vezmete.“ (J 16,24) Pracujte, modlete se a věřte celým svým srdcem. Nečekejte až budete mít ve svých rukou potřebné peníze již před započatím díla. Vykročte s vírou. Bůh prohlásil, že na mnoha místech musí být postavena korouhev pravdy. Když se modlíte k Bohu o pomoc, naučte se věřit. Zdokonalujte se v sebezapírání, vždyť celý Kristův život na této zemi byl životem sebezapírání. Přišel, aby nám ukázal, jací musíme být my a co máme dělat, abychom získali život věčný.

Udělejte, co je ve vašich silách a pak trpělivě čkejte, plni naděje a radosti, neboť Boží zaslíbení nemohou selhat. K nezdaru dochází, protože mnozí, kteří by mohli dát do oběhu své prostředky pro pokrok Božího díla, mají nedostatek víry. Čím déle zdržují své prostředky, tím méně víry budou mít. Ti, kteří staví do cesty překážky, hrozně zpomalují Boží dílo.

Moji drazí spolupracovníci, buďte věrní, plni naděje a hrdinství. Každý čin konejte s vírou. Uděláte-li vše, co můžete, Pán vaši věrnost odmění. Tělesnou, duševní i duchovní energii čerpejte z životodárného pramene. Posvěcení, očištění, vytríbení a zušlechtění mužové a ženy,

máme přece zaslíbení, že obdržíme duchovní moc. Potřebujeme takovou víru, která by nás uschopnila k tomu, abychom mohli snést pohled Toho, který je Neviditelný. Upřete-li k Němu svůj zrak, budete naplněni hlubokou láskou pro duše, za které zemřel a obdržíte sílu pro novou práci.

Kristus je naší jedinou nadějí. Přijďte k Bohu ve jménu Toho, který dal za svět svůj život. Spolehněte na sílu Jeho oběti. Prokažte, že Jeho láska a radost jsou ve vaší duši a právě pro ně je i vaše radost dokonalá. Zanechte nevěrohodné řeči. V Bohu je naše síla. Modlete se mnoho; modlitba je dýcháním duše. Modlitba víry je zbraní, kterou můžete úspěšně odolávat útoku nepřítele.

- Manuscript 24, 1904.

9. Zkoumejte sami sebe (1SM 89)

(Otištěno v Notebook Leaflets, Křesťanská zkušenost, č. 12)

„Sami sebe zkoušejte, jste-li u víře; sami sebe ohledejte.“ (2K 13,5). Pozorně pozorujte svou povahu, sklony, náklonnosti, záměry a skutky. Jak můžeme požadovat věci, které jsou nám potřebné, jestliže nebudeme schopni dokázat z Písma stav našeho duchovního zdraví?

Mnozí ve svém náboženském životě vytvářejí pro své kroky křivolaké cesty. Jejich modlitby jsou přednášeny nedbalým a libovolným způsobem. Ten, který stojí na zodpovědném místě, by si měl uvědomit, že není schopen sám od sebe uskutečnit to, co se od něho požaduje. Každý den si musí uvědomovat, že je předmětem pozorování pro svět, anděly i lidi.

Nikdo, kdo jde pracovat do misijních polí, nemůže očekávat, že bude zásoben nákladným vybavením pro konání dobra. Ten, kdo slouží, se musí s radostí podrobit práci, i té nejskromnější a to kdekoliv, kde bude postaven. Kristus, náš příklad ve všem, byl chudý a svou chudobou mohl mnohé obohatit.

Ten, jehož srdce je naplněno Boží milostí a láskou ke svým hynoucím přátelům, najde příležitost ať je kdekoliv a vhodné ^{1SM 90} slovo pro ty, kteří jsou unaveni. Křesťané mají pro svého Mistra pracovat v pokoře a ponížení, zachovávající pevně svou bezúhonnost uprostřed hluku a shonu života.

Bůh vyzývá lidi, aby Mu sloužili za všech životních okolností. Jestliže Boží zákon se nestává zákonem denního života, obchod je osidlem. Ten, kdo má co do činění s prací pro Mistra, si musí zachovat neochvějnou poctivost. Ve všech obchodních jednáních právě tak, jako kdyby se skláněl na kolenou, aby hledal pomoc z výsosti, má být Boží vůle i jeho vůlí. Má mít trvale Pána před sebou a stále zkoumat, co o tomto předmětu hovoří svaté Slovo. A tak, protože žije uprostřed toho, co kazí člověka a vede k nezásadnosti, zbožný a přísně bezúhonný člověk si zachovává své křesťanství.

Svět dnes není o nic více nakloněn rozvoji křesťanského charakteru, než tomu bylo za dnů Noé. Tehdy byla zpustlost rozšířená natolik, že Bůh řekl: „Vyhladím ze země člověka, kteréhož jsem stvořil, od člověka až do hovada, až do zeměplazu, až i do ptactva nebeského; nebo líto mi, že jsem je učinil. Ale Noé našel milost před Hospodínem... Noé, muž spravedlivý, dokonalý byl za svého věku, s Bohem ustavičně chodil Noé.“ (Gn 6,7-9) Ano, uprostřed zkaženosti této zvrhlé doby, Noé byl svému Stvořiteli příjemný.

Žijeme v posledních dnech dějin této země, v době hříchu a zkaženosti a jako Noé máme žít tak, abychom Bohu byli příjemní a oznamovali velebnost Toho, „kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své." (1P 2,9) Ve své modlitbě, kterou Kristus vznesl před ukřižováním ke svému Otci, pravil: „Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od toho zlého." (J 17,15)

Nejvyšší služba

Když muži a ženy zformují své charaktery, aby je Bůh mohl uznat, když jejich sebezapření a sebeobětování bude dokonáno, když budou připraveni pro závěrečnou zkoušku, aby byli uvedeni ^{ISM 91} do Boží rodiny, jaká služba bude nejvíce oceněna Tím, který na Sebe vzal dobrovolnou oběť, aby zachránil hříšné lidstvo? Jaké odhodlání může být srdci nekonečné lásky nejmilejší? Jaké počínání přinese největší uspokojení a radost Otci i Synu? - Je to záchrana hynoucích duší. Kristus zemřel proto, aby lidem přinesl zachraňující moc evangelia. Ti, kteří s Ním spolupracují na velikém díle milosti a pracují se vši silou, jež jim Bůh udělil proto, aby zachraňovali blízké i vzdálené, ti se budou podílet na Spasitelově radosti, když se okolo Božího trůnu postaví zachráněné zástupy.

Bůh svým služebníkům svěřil prostředky i schopnost ke konání mnohem vyššího díla, než jakému dodnes přihlíží.

Nebeský posel řekl: „Pánova pozemská zařízení velice zaostávají za velikostí pravdy, která se v přítomné době naplňuje. Existuje veliké nepochopení pro požadovanou službu. Mrazivé ovzduší, v němž věřící žijí zcela spokojeně, brání hnutí sebeobětování, jež by mělo být vytvořeno, aby svět mohl být varován a aby duše mohly být zachráněny.

Síly temnosti působí s mohutným úsilím, a tak rok co rok tisíce lidí všech ras, národností a jazyků odchází na věčnost bez napomenutí a nepřipravení. Naše víra musí znamenat něco určitějšího, rozhodnějšího a důležitějšího.

Zeptej se v institucích a sborech: Věříš Božímu Slovu? Co tedy děláš na misijním poli? Pracuješ se sebezapřením a se sebeobětavostí? Věříš, že Slovo Boží má na mysli právě to, co říká?" Tvé činy dokazují, že tak nesmýšlíš. Jak se chceš u Božího soudu zodpovědět na nesčetné milióny těch, kteří bez napomenutí odcházejí do věčnosti?

Bude snad ještě další doba milosti? Ne, ne. Právě tohoto klamu byste se měli ihned vzdát. Tato přítomná zkouška je vše, co budeme mít. Jste si vědomi toho, že spasení padlého lidského pokolení musí být zabezpečeno v tomto přítomném životě, že jinak budou na věky ztraceni?

^{ISM 92} Naše zodpovědnost

Poselství k Laodicejským se vztahuje na církev této doby. Věříte tomu poselství? Máte citlivá srdce? Nebo stále říkáte: Jsem bohatý, zbohatl jsem a ničeho nepotřebuji? Je snad zbytečné, že toto kázání věčné pravdy bylo dáno tomuto lidu, aby bylo zaneseno všem národům světa? Bůh vybral lid a učinil ho studnicí závažných pravd s věčnými rozhodnutími. K tomu bylo přidáno světlo, které musí ozařovat svět. Zmýlil se snad Bůh? Jsme opravdu Jeho vyvolenými nástroji? Jsme to my, muži a ženy, kteří mají nést světu poselství ze Zjevení 14 vyhlašující spasení těm, kteří stojí na pokraji záhuby? Jednáme tak, jak bychom měli?

Posel mi jasným a rozhodným hlasem řekl: „Ptám se vás, co děláte? Ó, kéž byste to mohli pochopit! Ó, kéž byste mohli porozumět důležitosti varování a co to pro vás znamená! Kdybyste porozuměli, kdybyste byli naplněni duchem Toho, který svůj život dal za život světa, pak byste s Ním spolupracovali a opravdově byste vyvíjeli sebeobětavé úsilí k záchraně hříšníků.“

„Dí-liť kdo: Znáám jej, a přikázání jeho neostřihá, lhář jest, a pravdy v něm není.“ (1J 2,4) V církvi musí dojít k velkému probuzení. Kéž bychom to poznali a porozuměli tomu; jak rychle by pak duch poselství přešel ze sboru na sbor. Jak ochotně by byl dán majetek věřících na podporu Božího díla. Bůh nás vyzývá, abychom bděli na modlitbách. Očistěte své domovy od obrázkových model, (Viz 2SM 317-320, kde je úplnější rozbor této otázky obrázků - Vydavatelé) které spotřebovaly peníze, jež by mohly plynout do pokladnice Páně. Světlo musí jít vpřed jako hořící pochodně. Ti, kteří nesou světu poselství, by měli opravdově hledat Pána, aby Jeho svatý Duch mohl být na ně hojně vylit. Nemůžete ztrácet čas. Modlete se ^{1SM 93} o Boží sílu, abyste s úspěchem mohli pracovat pro blízké i vzdálené.

Mají být dány výstrahy

Musíme mít pravou víru. Doposud sotva chápeme skutečnost pravdy. Slovu Božímu věříme jen polovičatě. Člověk jedná podle víry, kterou má. Třebaže se na celém světě naplňují znamení doby, víra v příchod Páně poklesla. Varování mají být dána jasně, zřetelně, přesvědčivě. Za cenu ztráty života máme poznat dané podmínky, za nichž si máme vypracovat naše vlastní spasení a být si vědomi, že to je Bůh, který v nás působí chtění i činění podle své dobré libé vůle.

Pro nás nestačí, abychom byli unášeni proudem a abychom byli vedeni tradicí a opovážlivými bludy. Jsme povoláni k tomu, abychom byli Božími spolupracovníky. Povstaňme tedy a zaskvějme se. Není čas na spory. Ti, kteří poznají Ježíšovou pravdu se nyní musí stát jedno v srdci i záměru. Veškeré rozpory musí být odstraněny. Členové církve musí pracovat jednotně pod vedením velké Hlavy církve.

Nechat' povstanou a zazáří ti, kteří mají znalost pravdy. „Volej vším hrdlem, nezadržuj, jako trouba povyš hlasu svého..." (Iz 58,1). Nepřevracujte již dále pravdu. Necht' duše volají po živém Bohu. Přestaňte doufat v člověka, jehož dýchání je v jeho chřípí. Utěšitel k vám přijde, jestliže mu otevřete své dveře. „Protož majíce velikého nejvyššího kněze, kterýž pronikl nebesa, Ježíše Syna Božího, držme to vyznání. Nebo nemáme nejvyššího kněze, kterýž by nemohl čitedlen býti mdlob našich, ale zkušeného ve všem nám podobně, kromě hříchu. Přistupme tedy směle s doufáním k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost našli ku pomoci v čas příhodný.“ (Žd 4,14-16)

- Manuscript 51, 1901.

10. Dobří andělé jsou mocnější, než zlí andělé (1SM 94)

(Vyšlo v Notebook Leaflets, Křesťanské zkušenosti č. 15.)

Výslovně je uvedeno, že satan nepůsobí v synech neposlušnosti tím, že má přístup k jejich myšlení, ale působí také skrze jejich vliv, ať vědomě či nevědomě, aby k té samé neposlušnosti svedl jiné. Jestliže zlí andělé mají takovou moc nad lidskými dítky v jejich neposlušnosti, oč větší moc mají dobří andělé nad těmi, kteří usilují o poslušnost. Pokud

vkládáme důvěru v Ježíše Krista, postupujíc poslušností ke spravedlnosti, Boží andělé vedou naše srdce ke spravedlnosti.

Andělé přišli a sloužili našemu Pánu při pokušení na poušti. Nebeští andělé s Ním byli po celé období, v němž byl vystaven ďábelským útokům. Tyto útoky byly mnohem krutější, než jakými musí procházet člověk. Vše bylo dáno v sázku v zájmu lidské rodiny. V tomto konfliktu Kristus nestavěl na svém slovu. Spoléhal na to, co „psáno jest“ (Mt 4,4). V tomto sporu byly kladeny požadavky na Kristovo lidství, jaké nikdo z nás nikdy nepozná. Kníže života a kníže temnosti se utkali ve hrozném sporu, ale satan nemohl získat ve slovu ani v činu sebemenší výhodu. Byla to skutečná pokušení, ^{ISM 95} ne nějaké předstírání. Kristus „sám trpěl, pokoušín byv“ (Žd 2,18). Nebeští andělé přihlíželi této scéně a drželi pozdviženou korouhev, aby satan nemohl překročit svoje hranice a přemoci Kristovu lidskou přirozenost.

V posledním pokušení satan podal Kristu šanci na získání celého světa, se vší jeho slávou, bude-li se mu klanět ten, který si činil nárok, že je poslán od Boha. Kristus pak musel vydat svůj rozkaz. Své autority pak musel použít i nad satanovými nástroji. Skrze lidství se zablesklo Božství a satan byl rázně odmítnut. „Odejdiž, satane,“ řekl Kristus, „neboť psáno jest: Pánu Bohu svému klaněti se budeš a Jemu samému sloužiti budeš.“ (Mt 4,10)

To stačilo. Satan nemohl dále pokračovat. Andělé přistoupili a sloužili Spasiteli. Andělé mu přinesli potravu. Žádná lidská mysl nemůže obsáhnout vážnost tohoto sporu. Bylo v sázce blaho celého lidského rodu i samého Krista. Jediné Kristovo přisvědčení, jediné slovo ústupu a svět by byl satanem považován za jeho vlastnictví; a on, kníže moci temna, jak se domníval, mohl by začít svou vládu. Jelikož spor skončil, Kristu se zjevil anděl s nebe. Lidská moc byla téměř u konce. Ale celé nebe zpívalo píseň věčného vítězství.

Lidská rodina vlastní veškerou pomoc, kterou měl Kristus ve svém sporu se satanem. Nemusí být přemožena. Skrze Toho, který je miloval a dal za ně svůj život, mohou být více než vítězové. „Nebo koupeni jste za mzdu.“ (1K 6,20) A za jakou cenu! Syn Boží ve své lidskosti zápasil se stejně prudkými, zdánlivě přemáhajícími pokušeními, která útočí na lidi; s pokušeními, která shovívají chuti a opovážlivému podnikání, kam je Bůh nevedl a k uctívání Boha tohoto světa, aby za okouzlující radosti tohoto světa obětovali věčnou slávu. Každý člověk bude pokoušen, ale Slovo prohlašuje, že nebudeme pokoušeni nad naši možnost. Můžeme se vzepřít a přemoci lstivého nepřítele.

ISM 96 Získat nebe

Každá duše má možnost získat nebe a vyhnout se peklu. Andělské sbory jsou vždy připraveny přijít na pomoc pokoušené a zkoušené duši. On, Syn nekonečného Boha, snášel zkoušky a protivenství v našem zájmu. Kříž Golgaty stojí živě před každou duší. A až budou posouzeny případy a zbloudilí budou poddáni utrpení pro své opovržení Bohem, zneuctění Jeho slávy a pro svou neposlušnost, nikdo nebude mít výmluvy, protože nikdo nemusel zahynout. Byla tím dána možnost, koho si vyvolí, kdo bude jejich knížetem - Kristus, nebo satan. Všechnu pomoc, kterou obdržel Kristus, může při svém velkém pokušení obdržet každý člověk. Kříž zde stojí jako záruka, že nikdo nemusí být zatracen, a že každé duši může být poskytnuta hojná pomoc. Můžeme zvítězit nad satanskými sbory, anebo se můžeme spojit se silami, které na našem světě působí proti Božímu dílu.

Máme Přímělu, prosícího v našem zájmu. Duch svatý se neustále zabývá sledováním naší činnosti. Nyní potřebujeme velkou schopnost vnímání, abychom naší vlastní praktickou

zbožností mohli zjevovat pravdu takovou, jaká je v Ježíši. Andělské sbory jsou poslové s nebe, kteří stále vystupují i sestupují, kteří zemi udržují ve stálém spojení s nebesy. Tito andělští poslové pozorují každou naši činnost. Jsou připraveni pomoci všem v jejich slabostech; chrání všechny před morálním i fyzickým nebezpečím v souladu s Boží prozřetelností. Kdykoliv se duše poddávají proměňujícímu a zjemňujícímu vlivu Ducha Božího pod vlivem andělské služby, panuje v nebi radost. Sám Pán se raduje s prozpěvováním.

Lidé vesměs vztahují příliš mnoho slávy na sebe. Je to dílo nebeských mocností, které spolupracují s lidským společenstvím podle Božího plánu, který přináší výsledky při obrácení a posvěcení lidského charakteru. Nemůžeme vidět a ani bychom nesnesli slávu andělské služby, kdyby jejich sláva nebyla zastřena blahosklonností k slabostem naší lidské přirozenosti. Záře nebeské ^{ISM 97} slávy, která je patrná v andělech světla, by mohla zahladit pozemské smrtelníky. Andělé působí na lidskou mysl, protože jim byla svěřena, aby o ni pečovali. Přinášejí myslí cenné vzpomínky, jak to učinili ženám u hrobu.

V plánu, zorganizovaném v nebi, jsou používány podmínky, které byly vytvořeny na obnovu naší přirozenosti, která v synech neposlušnosti působí poslušnost k Bohu. Ochrana nebeských zástupů je propůjčena všem, kteří jsou ochotni pracovat na Božích cestách a následovat Jeho plány. V opravdových, kajících modlitbách, můžeme prosit nebeské pomocníky, aby se postavili po našem boku. A neviditelná armáda světla a moci bude spolupracovat s pokorným, tichým a poníženým.

- Letter 116, 1899.

Andělé očekávají spolupráci

Satan používá lidské jedince, aby duši přivedl do pokušení, ale Boží andělé vyhledávají lidské jedince, skrze které by mohli spolupracovat na záchraně pokoušených. Andělé vyhledávají takové, kteří budou pracovat v Kristových řadách a kteří by si uvědomili, že náleží Kristu. Vyhledávají takové, kteří pociťují že ti, kdož podlehli malému či velkému pokušení, jsou těmi, kteří potřebují jejich zvláštní úsilí, a že Kristus se dívá na ty, kteří jsou opomíjeni, zanedbáni, zraněni, zbiti nepřítelem, téměř blízko smrti a rmoutí se nad bezcitností lidí, kteří svou víru nechtějí prokázat skutky lásky, která očišťuje duši.

Boží andělé chtějí spolupůsobit prostřednictvím těch, kteří jsou ochotni spolupracovat s nebeskými nástroji na záchraně duší před smrtí a shlazení množství hříchů a vést je k úkolu, aby zpytovali sami sebe, a aby nebyli takto pokoušeni.

Jsou to nemocní, kteří potřebují lékaře; ne zdraví. Jestliže vynaložíte úsilí pro ty, kteří ho nepotřebují a ty, které by vaše slova a skutky učinily šťastnými ponecháte bez povšimnutí, vytváříte povahu, která není podobná Kristu.

- Letter 70, 1894

11. Jaká je naše cena? (ISM 98)

(Část kázání proneseného v sanatoriu Sv. Helena 23.1.1904 a otištěné v Notebook Leaflets, Církev, č. 7.)

Pán si přeje, aby každý z nás byl v zásadě opravdový. Nemůžeme si dovolit, abychom se v duchovních věcech dopouštěli omylů. Naši otázkou života i smrti je : „Co mám činit, abych mohl být zachráněn pro věčnost?“ „Co dělat, abych mohl zdědit věčný život - život měřený životem Božím?“ To je otázka, kterou by měl pečlivě zkoumat každý z nás

Za svého pozemského života bychom měli být Boží pomocnou rukou. Pavel řekl: „Boží jsme zajisté pomocníci, Boží rolí, Boží vzdělání jste.“ (1K 3,9) S Bohem máme spolupracovat pokaždé, když On hodlá něco uskutečnit. Plníme však tento záměr věčného Boha? Usilujeme denně o Kristovo smýšlení, abychom Jeho vůli konali slovy i skutky?

Jaký je dnešní stav lidské rodiny! Viděli jste snad někdy podobně zhoubnou dobu plnou násilností, vražd, krádeží a dalších kriminálních zločinů? Kde se v této době nalézáme my jako jednotlivci?

V 58. Kapitole Izaiáše čteme o takových, kteří „k sváru a ^{ISM 99} různici se postíváte, a abyste bili pěstí nemilostivě“ a poznali jsme, že Bůh nepřijal takový půst. „Nepostíte se tak dnů těch, aby slyšán byl na výsosti hlas váš.“ (Iz 58,4)

„Zdaliž to jest takový půst, jakýž oblibuji a den, v němž by trápil člověk duši svou? Zdali, aby svěsil jako třtina hlavu svou, a podstíral žíní a popel? To-liž nazůveš postem a dnem vzácným Hospodinu?

Není-liž toto půst, kterýž oblibuji: Rozvázati svazky bezbožnosti; roztrhnouti snopky obtěžující, a potřené propustiti svobodné, a tak všelijaké jho abyste roztrhli? Není-liž: Abys lámal lačnému chléb svůj, a chudé vypověděné abys uvedl do domu? Viděl-li bys nahého, abys jej přioděl, a před tělem svým abys se neskrýval?“ (Iz 58,5-7)

Odměna

„Tehdáž se vyrazí jako jitřní záře světlo tvé, a zdraví tvé rychle zkvete; předcházeti tě zajisté bude spravedlnost tvá, a sláva Hospodinova zběře tě.“ (Iz 58,8)

Zásady zákona máme uvádět do praktického života a takto máme mít před sebou spravedlnost a naši poslední odměnou bude Boží sláva. Světlo Kristovy spravedlnosti bude před námi stát jako ochrana a naší odplatou bude sláva P8ně. Děkujeme Pánu za toto ujištění. Stůjme pevně na takové zásadě, kde nám Pán Bůh nebeský bude moci prokázat tuto přednost. Uvažujte o tom, že je to naší nejvyšší předností být ve spojení s Bohem - být Jeho pomocnou rukou.

Ve velkém Božím plánu záchrany ztraceného lidstva se Bůh sám podřídil potřebě, aby použil lidské nástroje jako svou pomocnou ruku. On musí mít pomocnou ruku, která by dosáhla k lidstvu. Musí spolupracovat s těmi, kteří chtějí být aktivní, aby rychle postřehli příležitost a rychle rozpoznali, co se musí vykonat pro jejich bližní.

^{ISM 100} Kristus položil svůj život za hříšné muže a ženy. Jeho přáním bylo, aby toto pokolení vyprostil od života přestupků k životu naplněnému poslušností a spravedlností; a těm, kteří Jej přijímají jako svého Vykupitele, nabízí největší odměnu, kterou nebe může dát - dědictví věčného života

Kéž bychom mohli plnění pochopit nekonečnou cenu, která byla zaplácena za naše spasení. Pavel prohlásil: „Nebo koupeni jste za mzdu“ (1K 6,20) a je to pravda, neboť cenou, která

byla zaplacená, nebylo nic menšího, než život jednorozeného Syna Božího. Uvažujme o tom všichni. Můžeme odmítnout výzvu, kterou nám poslal Kristus. Můžeme nechat bez povšimnutí Jeho nabídku milosti a pokoje; ale stále zůstává skutečností, že každý z nás byl vykoupěn drahocennou krví Syna Božího. Proto „považte, jaký jest ten...” (Žd 12,3).

Stáli jste hodně. „Oslavujtež tedy Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou” (1K 6,20). Je třeba mít na zřeteli, že to, co pokládáte za své, je Boží. Pečujte o Jeho vlastnictví. Byli jste koupeni za nekonečnou cenu. Vaše mysl je Jeho. Jaké právo má tedy člověk k tomu, aby kazil tělo, které nepatří jemu, ale Pánu Ježíši Kristu? Jakého požitku se může dostat člověku, který neustále oslabuje tělesné i duchovní síly sobeckým požitkářstvím v jakékoli formě?

Bůh dal každému člověku mozek. Jeho přáním je, aby ho člověk použil k Jeho slávě. Skrze něj je člověku dána možnost spolupracovat s Bohem v úsilí o záchranu hynoucích bližních smrtelníků. Nedostává se nám příliš mnoho myšlenkové síly ani rozumových schopností. Máme vychovávat a cvičit všechny své tělesné a duševní síly - lidský organismus, který Bůh koupil, abychom jej použili pro každý možný nejlepší prospěch. Pro posílení těchto schopností máme konat vše, co je v našich silách. Bohu je milé, když se stáváme Jeho stále více zdatnými spolupracovníky.

O těch, kteří plní věrně svoji úlohu, je řečeno: „Boží jsme zajisté pomocníci...” (1K 3,9). Bez Boží pomoci může člověk udělat velmi málo; ale nebeský Otec a Jeho Syn mohou působit skrze každého, kdo se zcela zasvětil pro službu na oltáři. Podle mne ^{1SM 101} může každá duše spolupracovat s Bohem, a to tak, že pro Něj to je přijatelné. Pán si přeje, abychom Jej všichni následovali. On dal každému člověku určité dílo podle jeho různých schopností...

Osobní zkušenost

Ve svých 17. letech, kdy si všichni moji přátelé mysleli, že jsem invalidou pro celý život v důsledku těžké nehody, která mně postihla v mém dětství, navštívil mě nebeský posel a řekl mi: „Mám pro tebe poselství, které ponesesh”. Myslela jsem si: „Proč, snad se zde jedná o nějaký omyl.” A opět mi bylo řečeno: „Mám pro tebe poselství, které ponesesh.” „Napiš pro lid to, co ti odevzdám.” V té době moje třesoucí se ruka nemohla napsat jediný řádek. Odpověděla jsem: „Nemohu to udělat, nejde to.” „Piš, piš!” bylo řečeno ještě jednou, vzdala jsem péro a papír a začala jsem psát. Od té doby jsem psala a je nemožné odhadnout kolik. Síla i moc byla od Boha.

Od té doby jsem napsala mnoho knih, které byly vytisknuty v mnoha jazycích a které byly rozšířeny do všech částí světa. Před nedávnem jsem se dozvěděla, že jeden výtisk z mých knih obdržela dokonce i německá královna, která napsala milý dopis s vyjádřením uznání. Bám buď za to pochválen.

Sami od sebe nejsme schopni učinit nic. Ale je naší předností zaujmout správný postoj k Bohu a rozhodnout se, že s Jeho pomocí uskutečníme náš podíl v tomto díle a vylepšíme ho. V životě těch, kteří pokorně a bez váhání ponesou toto poselství, bude zjevena Boží sláva. Vím to z vlastní zkušenosti. Neměla jsem vlastní síly. Byla jsem si vědoma toho, že musím svou bezmocnou duši přilnout k Ježíši Kristu. A výsledkem mého snažení, modliteb a víry bylo spasení Boží, které šlo přede mnou a sláva Páně následovala.

Řeknu vám, co vím a co bude pro vaše povzbuzení a útěchu. Postavme se všichni do správného vztahu k Bohu. Jaké uspokojení ^{ISM 102} nalézáte v tom, že držíte krok s módou tohoto světa? Vy máte k vykonání mnohem lepší práci. Je to utváření charakteru. Použijte všech svých schopností, každého nervu, každého svalu, každé myšlenky, každého projevu pro slávu Boží. Pak uvidíte, co jste nikdy před tím nespatri, totiž že Boží spasení vás předchází.

Nemám si nač stěžovat. Pán mě nikdy nezklamal. Svého manžela jsem pohřbila před 22. Léty a několik roků na to, když došlo k rozhodnutí, aby bylo do Austrálie odesíláno více misionářů, kteří by se připojili k těm několika, co již byli posláni, odešli jsme tam také, abychom posílili ruce našich bratří a abychom v tom novém centru založili dílo na správných zásadách. Vykonali jsme tam hodně průkopnické práce.

Pomoc při založení školy

Uvažovali jsme o potřebě školy, v níž by byli naděšní mladí muži a ženy vychováni pro službu Pánu; odešli jsme do lesů v New South Wales (Nový Jižní Wales), odkoupili 1500 akrů půdy a zde jsme zřídili daleko od města školu.

Před třemi roky jsme se vrátili do Ameriky. Do Austrálie byli odesláni další, aby zaujali naše místa. Naše dílo se rozrůstalo, každé úsilí bylo provázeno úspěchem. Přála bych vám číst dopisy, které přicházely. Bezpochyby jste slyšeli o hrozném suchu, které bylo v posledních dvou létech příčinou hladu na mnoha místech Austrálie. Státisíce ovcí, dobytka a koní vyhynuly ve všech osadách a zvláště v Queenslandu bylo velké strádání a finanční ztráty zde byly veliké.

Ale místo, vybrané pro naši výchovnou školu, mělo dostatek vláhy pro potraviny i bohatou úrodu. Pro tuto skutečnost úřední místa jakož i časopisy velkých měst označily toto místo, jako „jediné zelené místo v celém New South Wales.“

Není to pozoruhodné? Nedal Pán své požehnání? Z jedné došlé zprávy jsme se dozvěděli, že na školním statku bylo za poslední rok vyprodukováno sedm tisíc liber medu nejlepší kvality. Bylo ^{ISM 103} vypěstováno velké množství zeleniny a prodej přebytků byl pro školu zdrojem značných příjmů. Toto všechno je pro nás velmi povzbuzující. Začali jsme na divoké půdě a přivedli jsme ji k této úrodnosti. Za toto vše budiž Pán chválen.

V každé zemi, v každém městě je mnoho příležitostí pro prospěšnou službu. Snad právě v těchto údolích, v nichž žijeme, jsou rodiny, které potřebují naši duchovní pomoc. Vyhledejte je. Použijte své nadání a své schopnosti, abyste jim pomohli. Nejprve se sami odevzdejte Mistru, On pak bude s vámi spolupracovat. Každému člověku dává jeho práci.

Zbohatla sestra Whiteová?

Čas od času proběhla zpráva, že chci zbohatnout. Mnozí nám psali a dotazovali se: „Nemá snad paní Whiteová hodnotu miliónů dolarů?“ Jsem ráda, že mohu říci: „Ne“. Na tomto světě nejsem vlastníkem jediného místa, které by bylo bez dluhů. Proč? - Protože stále vidím, kolik je třeba vykonat misijní práce. Cožpak bych měla za takových okolností hromadit peníze? - Ne, opravdu ne. Dostávám autorský poplatek z prodeje svých knih, ale téměř vše je spotřebováno pro misijní činnost.

Vedoucí jedné naší tiskárny daleko v zahraničí, když se nedávno od jiných dozvěděl, že mám nedostatek prostředků, poslal mi šek na 500 dolarů. V příloženém dopise píše, že na oplátku za tisíce a tisíce dolarů z autorských honorářů, které jsem poukazovala na jejich misijní pole, na překlady a distribuci nových knih, jakož i na podporu nových misijních podniků považuje přiložených 500 dolarů jako velmi nepatrný projev jejich uznání. Posílají to, neboť jejich přáním je, aby mi pomohl v čase zvláštní potřeby; ale já jsem až dosud dávala na podporu díla Páně v zahraničí všechny autorské honoráře z prodeje překládaných knih v Evropě; mám v úmyslu vrátit tuto částku 500 dolarů ihned, jakmile se zbavím dluhů.

Pro slávu Boží bych vám chtěla říci, že asi před čtyřmi roky ^{ISM 104} mi On umožnil dopsání knihy o Ježíšových podobenstvích a pak mi vnukl myšlenku zasvětit tuto knihu na podporu naší nábožensko-výchovné práce.

V té době byly některé z našich velkých výchovných škol a kolejí velmi zadluženy. Ale úsilím našich lidí při prodeji této knihy a plné zanícení na likvidaci těchto dluhů bylo získáno více než 200 000 dolarů, které byly použity na splacení dluhů; a tak dobré dílo stále pokračuje. Úspěch tohoto záměru byl pro mě zdrojem velkého zadostiučinění. Nyní dokončuji další knihu, která by mohla být použita pro další podnikání.

Finanční zisk ale není pro mne tím hlavním, povzbuzujícím podnětem. Ráda se zabývám myšlenkami, že v důsledku rozšiřování těchto knih, budou mnohé duše přivedeny k pravdě. Tyto myšlenky naplňují mé srdce radostí. Nemám čas na to, abych si sedla a naříkala. Pokračuji dále ve své práci a vytrvale píši, píši, píši. Časně zrána, když ještě spokojeně spíte, jsem obvykle vzhůru a píši.

Žádné strádání mi nemůže zabránit, abych v práci ustala. Krátce po příchodu do Austrálie jsem onemocněla. Domy tam byly vlhké. Byla jsem postižena zánětlivým revmatismem, který mě upoutal na lůžko na 11 měsíců. Někdy jsem velice trpěla. V jedné pozici jsem mohla spát nejvýše 2 hodiny, pak jsem musela být otočena, abych mohla ležet v jiné pozici. Nafukovací gumová matrace mi neposkytovala mnoho úlevy a chvílemi jsem mnoho vytrpěla.

Ale přes toto všechno jsem svou práci nezanechala. Moje pravá ruka od lokte po konečky prstů mně nebolela. Zbytek ruky, celá levá ruka i obě ramena byly nepohyblivé. Bylo vymyšleno zařízení, s jehož pomocí jsem mohla psát. Během těchto 11. Měsíců jsem napsala 2.500 dopisních stránek k odeslání přes vody Pacifiku pro publikaci v Americe.

Jsem velmi vděčná Pánu, že mě nikdy nezklamal, že mi dává sílu i milost. Když jsem stála po boku svého umírajícího ^{ISM 105} manžela, vložila jsem svou dlaň do jeho a řekla: „Poznáváš mě můj muži?“ Přikývl hlavou. Řekla jsem: „Po všechna tato léta jsem dovolila, abys ty sám nesl odpovědnost za záležitosti řízení díla a stál na čele při našich nových předsevzetích. Nyní ti slibuji, že sama budu průkopníkem.“ A dodala jsem: „Jestliže vnímáš, co říkám, sevři moji dlaň silněji.“ Učinil tak, neboť nemohl hovořit. Po uložení mého manžela do hrobu jeho přátelé uvažovali, že jako pomník postaví zlomený šíp. „Nikdy“, řekla jsem, „nikdy! Jednou rukou vykonal práci za tři. Nikdy nebude nad jeho hrobem umístěn jako pomník zlomený šíp!“

Pán mi pomohl. Dnes oslavuji Jeho jméno v přítomnosti Jeho lidu. Strávila jsem téměř 10 let v Austrálii. Bylo tam vykonáno mnoho znamenité práce, ale mohlo být vykonáno dvakrát tolik, kdyby byli lidé a prostředky, které jsme měli mít. Přesto děkujeme Bohu za Jeho

podporující přítomnost a za vše, co dnes na tomto poli vidíme jako výsledek dosažených úspěchů.

- Manuscript 8, 1904.

Opravdová, neúnavná činnost

V našich velkoměstech by se měla konat stanová shromáždění. A když mluvčí budou pozorně dbát na vše to, co říkají, srdce budou zasažena vlivem hlásané pravdy v moci Ducha. Kristova láska, přijatá do srdce, zapudí lásku ke zlému. Láska a shovívavost, projevená v Kristově životě, má být zjevena v životech těch, kteří pro Něho pracují. Opravdovostí a neúnavnou aktivitou, kterou se vyznačoval Jeho život, by se měl vyznačovat i jejich život, toutéž činností. Povaha křesťana by měla být odrazem povahy Kristovy.

Nikdy nezapomeňme, že nejsme sami svoji, ale že jsme draze koupeni. Naše životní síly máme pokládat za posvěcený dar, který má být použit k oslavení Boha a ke konání dobra pro naše bližní. Jsme částí Kristova kříže. S opravdovostí a neúnavnou věrností se máme snažit o záchranu ztracených.

- Manuscript 6, 1902.

12. Andělé žasnou (1SM 106)

(Nachází se v Notebook Leaflets, Metody, č.11)

Andělé žasnou, že člověk pohlíží tak povrchně a lhostejně na životní pravdy, které jsou tak důležité pro hříšníka, který se stále a ochotně podřizuje pod poddanství satana a hříchu, zatímco Božská osobnost Syna Božího tolik vytrpěla. Ó, kéž bychom mohli zušlechtovat své zvyky a záměry sebezapíráním a sebezposvěcováním podle způsobu života Kristova, dokud bychom nedosáhli hlubokého vědomí o tíživém hříchu a nenáviděli ho jako špatnost, kterou opravdu je.

Probuďme v našem myšlení vděčnost, že Otec věrně splní skrze Ježíše Krista zaslíbení a odpustí všechny hříchy. Kdykoliv pohlédneme na Krista, vyvýšeného na kříži Golgaty, Jeho milost a Jeho láska je pro nás věčným ujištěním této skutečnosti. Dospějeme jednotlivě ke správnému posouzení pravdy, nakolik nám to naše chápání umožní, že Hospodin nás miluje a odpustí nám, budeme-li věřit a milovat Ježíše?

Ó, jak vznešená pravda! Bůh čeká, aby odpustil každému, kdo přijde k Němu s pokáním. Kažme o tom. Vyvyšujme Ježíše, aby Ho lidé mohli spatřit

Židé viděli ve svých obětech symbol Krista, jehož krev byla ^{1SM 107} prolita pro spásu světa. Všechny tyto oběti byly předobrazem na Krista a měly vstřípnout do jejich srdcí velikou pravdu, že jediné krev Ježíše Krista očišťuje od všech hříchů, a že bez vylití krve nemohou být hříchy odpuštěny. Je až obdivuhodné, proč Bůh vyžadoval tolik obětí a ustanovil obětování tolika krvavých obětí v židovském zřízení.

Každá umírající oběť byla předobrazem na Krista, a toto poučení bylo vtisknuto do mysli a do srdce slavnostním, posvátným obřadem a nakonec vyloženo kněžími. Oběti byly výslovně

navrženy samotným Bohem, aby byly poučeními o této velké a důležité pravdě, že jedine skrze krev samotného Krista je možno dosáhnout odpuštění hříchů.

Tato velká a zachraňující pravda je často opakována, aby ji slyšeli věřící i nevěřící a dokonce i andělé se s úžasem dívají na lhostejnost lidí, pro něž tato pravda má takový význam. Jak málo je důkazů, že církev pocituje sílu z úžasného plánu záchrany. Jak málo lidí chápe tuto pravdu jako životní skutečnost, že jedine skrze víru v očišťující krev Ježíše Krista dochází k očištění hříchů, jež se přidržují lidské bytosti jako odporné malomocenství.

Jakou hloubku myšlenek by to mělo vzbudit v každé mysli. On nepotřeboval trpět, aby smířil sám sebe. Hloubka Jeho utrpení byla přiměřena Božství Jeho osoby a Jeho bezhříšné a vznešené povaze.

- Letter 43, 1892

Křečovitě pokání

„Aj, stojím u dveří, a tluku. Jestliže by kdo uslyšel hlas můj, a otevřel dvěře, vejdu k němu, a budu s ním večeřeti, a on se mnou. Kdož zvítězí, dám jemu seděti s sebou na trůnu svém, jako i já zvítězil jsem, a sedím s Otcem svým na trůnu Jeho.“ (Zj 3,20-21)

Někteří mohou namítat, proč toto poselství zaznívá stále v našich uších? Je to proto, neboť nečiníte opravdové pokání. Nežijete v Kristu a Kristus nepřebývá ve vás. Když jedna modla je vypuzena z duše ven, tu má satan připravenou jinou, aby nahradila ^{ISM 108} její místo. Jestliže se cele neodevzdáte Kristu a nebudete žít ve společenství s Ním, dokud Ho neučiníte svým Rádcem, shledáte, že vaše srdce, jež je otevřeno zlým myšlenkám, se snadno odvrací od služby Bohu ke službě pro sebe.

Občas můžete projevit touhu po pokání. Ale dokud se rozhodně nezměníte a neuvedete do praxe poznané pravdy, dokud nebudete vlastnit aktivní, činnou víru, víru která stále nabírá na síle, vaše lítost je jako ranní rosa. Nemůže poskytnout trvalou úlevu duši. Lítost vyvolaná křečovitým projevem citů je lítostí klamnou. Je třeba z toho činit pokání, neboť to je klam. Nepřirozený projev citů, který ve vás nevytváří pokojné ovoce spravedlnosti, zanechává vás v horším postavení, než jste byli předtím.

Pokušitel vás bude každý den pronásledovat s nějakou klamnou a zamlouvající se omluvou, která by uspokojovala vaše sobecká přání a city a vy pak znovu upadnete zpět do vašich starých návyků, zanedbávajících službu Bohu, s jejíž pomocí byste mohli dosáhnout naději, útěchu a jistotu.

Bůh volá po dobrovolné službě - službě inspirované láskou Ježíše v srdci. Bůh není nikdy spokojen se sobeckou a polovičatou službou. On si žádá celé srdce, nerozdělenou mysl a dokonalou víru a důvěru v Jeho moc záchrany před hříchem

Bůh si váží a povznáší každou opravdovou a upřímnou duši, která usiluje o to, aby kráčela před Ním v dokonalé Kristově milosti. Pán Ježíš se nikdy nezřekne ani nezapomene na jedinou pokornou a bázlivou duši. Věříme tomu, že Bůh chce konat v našich srdcích své dílo? A dovolíme Mu to, aby nás učinil čistými a svatými, a aby nás skrze svou štědrnou milost mohl zas učinit způsobilými, abychom mohli být Jeho spolupracovníky? Můžeme horlivým a posvěceným chápáním ocenit sílu Božích zaslíbení a přivlastnit si je jako své vlastní já; ne

proto, že bychom toho byli hodni, ale proto, že Kristus je toho hoden; ne proto, že bychom byli spravedliví, ale proto, že s živou vírou se domáháme Kristovy spravedlnosti v náš prospěch?

- Manuscript 125, 1901

13. Důležitost obdržení Ducha svatého (1SM 109)

V noci na první sobotu během shromáždění v Newcastlu se mi zdálo, že jsem ve shromáždění, kde líčím nutnost a důležitost přijetí Ducha. Odpovědnost mé práce spočívala v tom, abych otevřela naše srdce Duchu svatému. Při jedné příležitosti Kristus svým učedníkům řekl: „Ještě bych měl mnoho mluvit vám, ale nemůžete snést nyní." (J 16,12) Jejich omezené chápání Mu v tom bránilo. Nemohl jim otevřít pravdu, kterou jim toužil zjevit, neboť jejich srdce byla pro ni uzavřena a její odhalení by bylo zbytečnou prací. Museli nejdříve obdržet Ducha, aby mohli plně porozumět Kristovu naučení. Kristus řekl: „Utěšitel pak, ten Duch svatý, kteréhož pošle Otec ve jménu mém, on vás naučí všemu a připomene vám všechno, což jsem koli mluvil vám." (J 14,26)

Ve svém snu jsem viděla strážce, stojícího před vchodem do důležité budovy, který se ptal každého, kdo chtěl vstoupit: „Obdržel jsi Ducha svatého?" V Jeho ruce byla míra a jen velmi, velmi málo lidem bylo dovoleno vejít dovnitř. „Vaše míra, jako lidského jedince není ničím", řekl. „Ale jestliže dosáhnete plné postavy člověka v Kristu Ježíši podle poznání, které jste měli, pak obdržíte místo a ^{1SM 110} budete sedět s Kristem na svatební hostině - večeři Beránkově; a po celou věčnost budete poznávat požehnání, která vám byla poskytnuta na této, pro vás připravené hostině.

Můžete být vznešení, můžete velmi dobře prezentovat své vlastní já, ale nemůžete sem vstoupit. Sem nemůže vstoupit nikdo, kdo je jen odrostlým dítětem, majícím sklony, zvyky i povahu, která náleží dětem. Jestliže v sobě pěstujete myšlenky podezírání, kritizování, prchlivosti či sebeúcty, nemůžete být vpuštěni. Pokazili byste hostinu. Všichni, kteří vstupují těmito dveřmi, jsou přioděni svatebním šatem, utkaným na nebeské stavu. Ti, kteří vedou sebe k tomu, aby hledali chyby v charakterech jiných, odhalují jen vady, které jsou příčinou rodinných rozvatů a odvrací duše od pravdy k vymyšleným bajkám. Váš kvas nedůvěry, vaše nedostatečné doufání, vaše bezpočetné obviňování, uzavírají před vámi dveře ke stupu. Za tyto dveře nemůže vstoupit nic, co by mohlo kazit štěstí obyvatel a mařit jejich dokonalou vzájemnou důvěru. Nemůžete se spojit se šťastnou rodinou v nebeských příbytcích, neboť jsem setřel všechny slzy z jejich očí. Nikdy nemůžete spatřit krále v Jeho kráse, jestliže sami nebudete představiteli Jeho charakteru.

Když se vzdáte své vlastní vůle, své vlastní moudrosti a budete se učit od Krista, naleznete povolení ke vstupu do Božího království. On vyžaduje úplné, bezvýhradné odevzdání se. Odevzdejte Mu proto svůj život, aby ho řídil, utvářel a upravil. Vezměte na sebe Jeho jho. Poddejte se Jeho vedení a uče se od Něho. Pochop, že dokud nebudeš jako malé dítě, nikdy nemůžeš vstoupit do nebeského království.

Přebývání v Kristu znamená zvolit si povahu i smýšlení Krista tak, že Jeho zájmy jsou totožné s našimi. Přebývejte v Něm a celou svou bytostí usilujte o to, abyste konali Jeho vůli. To jsou podmínky učednictví a pokud se jim nepodrobíte, nenajdete nikdy pokoj. Pokoj je v Kristu; pokoj, to není něco, co by mohlo být mimo Něho.

„Od okamžiku, kdy je Jeho jho vloženo na vaši šíji, od tohoto okamžiku poznáte, že je lehké. Může být vykonána ta nejtěžší duchovní práce, můžete nést to nejtěžší břemeno, protože Pán dává ^{ISM 111} sílu a moc, ale On dává i radost při konání díla. Připomeňme si slova: „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.“ (Mt 11,29) Kdo je Ten, který takto hovoří? - Majestát nebe, Král slávy. On si přeje, aby vaše pojetí duchovních věcí bylo očištěno od nánosů sobeckosti, od poskvrněné, nečestné, obhroublé a lhostejné povahy. Musíte mít vnitřní, hlubší zkušenost. Musíte docílit růst v milosti skrze přebývání v Kristu. Po svém obrácení nebudete překážkou, ale budete posilovat své bratry.“

Když byla pronesena tato slova, viděla jsem, jak se někteří smutně obrátili a přidali se k posměvačům. Ostatní se slzami v očích a s pokorným srdcem učinili vyznání těm, kterým ubližovali a zraňovali je. Nepřemýšleli nad tím, jak si podržet svou vlastní povýšenost, ale na každém kroku se ptali: „Co mám činit, abych spasen byl?“ (Sk 16,30). Odpověď byla: „Čiňte pokání a obraťte se, aby vaše hříchy mohly předejít soudu a být vymazány.“ Byla promluvena slova, která kárala duchovní pýchu. Toto Bůh nebude tolerovat. Je to neslučitelné s Jeho Slovem a naším vyznáním víry. Hleďte Pána, vy všichni, kteří jste Jeho služebníky. Hleďte Ho, dokud může být nalezen, volejte Ho, dokud je blízko. „Opusť bezbožný cestu svou, a člověk nepravý myšlení svá, a nechť se navrátí k Hospodinu, i slituje se nad ním, a k Bohu našemu, neboť jest hojný k odpuštění.“ (Iz 55,7).

Když jsem tyto zásady přednesla lidu na sobotním shromáždění, všichni mněli pocit, že promluvil Pán skrze křehký nástroj.

- The Review and Herald 11.4.1899.

Nadešel čas, kdy musíme očekávat, že Pán pro nás učiní velké věci. V našem snažení nesmíme umdlévat ani ochabovat. Musíme růst v milosti a známosti Hospodina. Před ukončením díla a zapečetění lidu Božího obdržíme vylití Ducha Božího. Nebeští andělé budou v našem středu. Přítomnost je dobrou přípravou, kdy musíme kráčet v naprosté poslušnosti v souladu se všemi Božími příkázáními.

- Letter 30, 1907.

14. Na každém místě (ISM 112)

(Otištěno v Notebook Leaflets, Křesťanská zkušenost, č. 8).

Kristus byl pro náš svět velkým Lékařským Misionářem. Volá dobrovolníky, kteří by byli ochotni s Ním spolupracovat na velkém rozšiřování pravdy světu. Boží dělníci mají zasadit korouhev pravdy na každém, jim přístupném místě. Svět potřebuje obnovení. Nalézá se ve zkaženosti a velkém nebezpečí. Boží dílo pro ty, kteří stojí mimo Krista, by se mělo rozšiřovat a rozmáhat. Bůh vyzývá svůj lid, aby pro Něj pilně pracoval, aby se křesťanská působnost stala všeobecně rozšířenou. Jeho království má vzrůstat. V Americe i v jiných státech mají pro Něj vyrůstat památníky.

Dílo zdravotní reformy spojené s přítomnou pravdou pro tuto dobu je věčnou silou. Je pravou rukou evangelia a často otevírá obzory pro vstup evangelia. Vždy však mějme na paměti, že dílo musí jistě pokračovat vpřed, v plném souladu s Božím organizačním plánem. Mají být

zakládány sbory, ale tyto sbory se v žádném případě nemají vzdalovat od své zdravotně misijní činnosti. A ani zdravotně misijní dílo se nemá oddělovat od kázání evangelia. ^{ISM 113} Jestliže se tak stane, obojí je jednostranné. Ani jedno pak není úplné.

Naši práci pro tuto dobu je působení na křesťanskou mysl. Je to tím nejdůležitějším dílem, které může být vykonáno. Je to věc, týkající se vzdělávání vinice Páně. Na této vinici má každý člověk své určité místo, které mu vyhradil Pán. Úspěch každého jednotlivce závisí na individuálním vztahu k jedinému Božskému Vládci.

Milost a láska našeho Pána Ježíše Krista a Jeho starostlivý vztah k Jeho církvi na zemi se má projevit zjevným růstem Jeho díla a při evangelizaci lidí na mnohých místech. Božské zásady pravdy a spravedlnosti se mají stále zřetelněji projevovat v živo-tech Kristových následovníků. Je zapotřebí, aby ve vzájemných vztazích byla nezištnost a nesobeckost patrná stále více, než jak tomu bylo v církvi od doby po vylití Ducha svatého o letnicích. Ani stopa vlivu sobeckých světských předností a výhrad by neměly v tom nejmenším ovlivňovat lid, který čeká, pracuje a modlí se za druhý příchod našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista na nebeských oblacích s velikou mocí a slávou.

Jako lid však nejsme připraveni na zjevení se Páně. Avšak kdybychom uzavřeli nitro duše pro pozemské věci a otevřeli je pro věci nebeské, pak by každá založená instituce byla zářivým světlem na tomto světě. Kdyby každý člen církve prožil tuto velikou, vznešenou a zušlechťující pravdu pro tuto dobu, byl by jasným a zářivým světlem. Bůh nemůže mít zalíbení ve svém lidu, dokud nebude přemožen účinkem Ducha svatého. Jejich vzájemný vztah jednoho k druhému musí být tak čistý a opravdový, aby svými slovy, city i vlastnostmi dokazovali, že jsou jedno s Kristem. Mají-li být znamením a divem tomuto světu, musí v každém odvětví dílo moudře zpět kupředu. Rozličná odvětví díla musí být vzájemně harmonicky sladěna, aby všechna působila dojmem dobře uspořádaného stroje. Pak radostně pochopíme Kristovo spasení. Pak nebude zapotřebí ^{ISM 114} nahrazovat nikoho, kdo obdržel světlo pravdy, avšak nezjevoval zásady pravdy ve vzájemném společenství a který dílo nevykonával takovým způsobem, kterým by Ho oslavil

Po svém zmrtvýchvstání Kristus nad hrobem prohlásil: „Já jsem vzkříšení i život.“ (J 11,25) Kristus, vzkříšený Spasitel, je naším životem. Když se Kristus stává životem duše, pociťujeme změnu, kterou však slovy nelze popsat. Všechny požadavky na znalosti, vliv i moc jsou bez vůně Kristovy povahy bezcenné. Kristus musí být opravdovým životem duše, podobně jako krev je životem těla...

Očištění od veškerého sobectví

Ti, kdo jsou spojeni s Boží službou, musí být prosti každé stopy po sobectví. Všechno musí vykonávat v souladu s příkazem „Cožkoli činíte ve slovu neb v skutku, všechno činite“ (Kl 3,17) „k slá-vě Boží.“ (1K 10,31) Božímu zákonu spravedlnosti a Jeho spravedlivým požadavkům se musíme bezpodmínečně podrobit ve všech vztazích, jak mezi sousedy, tak i mezi bratry. Usilujme o dokonalý řád a dokonalou spravedlnost podle Božího obrazu. Jedině na těchto základech naše dílo obstojí při soudu.

Křesťanství - to je projev nejněžnějších citů jednoho ke druhému. Křesťanský život je tvořen z křesťanských povinností a křesťanských výsad. Kristus dal ve své moudrosti své církvi od počátku soustavu obětí a darů; sám byl jejich zakladatelem. Byly symbolickým znázorněním

Jeho smrti. Každá oběť poukazovala na Něho, jako Beránka, zabitého od ustanovení světa, aby sám, který byl bezhříšný, zemřel za naše hříchy.

Symbolický obětní systém směřoval k jednomu cíli - k ospravedlnění Božího zákona, aby všichni, kteří věří v Krista, mohli dojít „v jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova." (Ef 4,13). V křesťanské práci je dostatek prostoru pro působení všech darů, které dal Bůh. ^{1SM 115} Všechny se mají spojit při plnění Božích požadavků a při každém kroku vpřed ukazovat takovou víru, která působí skrze lásku a očišťuje duši.

Kristus má od všech bytostí, které stvořil, přijímat nejvyšší lásku. On také požaduje, aby člověk projevoval ke svým bližním svatou úctu. Každá zachráněná duše bude spasena skrze lásku, která má svůj počátek v Bohu. Opravdové obrácení znamená odvrácení se od sobectví k posvěcené lásce k Bohu a k bližnímu. Neměli by nyní Adventisté sedmého dne učinit důkladnou reformaci, aby jejich hříchem poskvrněné duše mohly být očištěny od malomocenství sobeckostí?

Musím říci pravdu všem. Ti, kteří přijali světlo Božího slova, nemají nikdy zanechat v lidském myšlení dojem, že Bůh jim bude nápomocen v jejich hříšnosti. Jeho Slovo označuje hřích jako přestoupení zákona.

- Manuscript 16, 1901.

Na nesnadných místech

Boží bojovníci se často ocitnou na těžkých a nesnadných místech a neví, proč se to stalo. Mají se však kvůli narůstajícím těžkostem vzdát svého stanoviska? Má jejich víra slábnout jenom proto, že pro temnotu nevidí svou cestu? To Bůh nedovolí. Stále mají pěstovat myšlenku o Boží moci, která je v jejich práci posiluje. Budou-li pod Jeho vedením a budou-li usilovat o pozvednutí Jeho zákona, nemohou zahynout ani ztratit svou cestu.

- Manuscript 145

15. Až se církev probudí (1SM 116)

(Otištěno v Notebook Leaflets, Křesťanská zkušenost, č. 16).

Modlitba je potřebná v domácím životě, v církevním životě i v misijním životě. Účinnost opravdové modlitby nemůžeme plně pochopit. Kdyby církev byla horlivá v modlitbách, neochabla by v tolika věcech. Vytrvalost v obrácení se k Bohu přinese bohatou odměnu.

Když se církev probudí a uvědomí si své svaté povolání, bude k nebi stoupat mnohem více modliteb za to, aby Duch svatý ukázal práci a povinnosti Božího lidu při záchraně duší. Máme pevné zaslíbení, že Bůh se přiblíží ke každé hledající duši.

Církev musí být znovuzrozena k živé naději „skrze vzkříšení Ježíše Krista z mrtvých, k dědictví neporušitelnému a nepoškrvněnému a neuvadlému." (1Pt 1,3.4.) Když si církev uvědomí, co musí být v tomto světě vykonáno, její členové budou pociťovat lítost nad těmi, kteří neznají Boha a kteří ve své duchovní neznalosti nemohou porozumět přítomné pravdě. Do všech našich zkušeností má být vetkáno sebezapření na sebeobětování. Máme se modlit a

bdít, aby se v našem životě neprojevovala nedůslednost. Nesmíme ^{ISM 117} selhat, ale máme ukázat jiným, že jsme pochopili, že bdění na modlitbě znamená prožívání našich modliteb před Bohem, aby na ně mohl odpovědět.

Církev nebude upadat, jestliže její členové budou hledat pomoc u trůnu milosti, aby vytrvali ve spolupráci na velkém díle záchrany duší, které jsou na pokraji záhuby. Sbor, jehož členové jsou v práci aktivní, bude si vědom toho, že nese Kristovo jho, a že ho nese společně s Ním.

Vesmír čeká na posvěcené nástroje, skrze které by se Bůh mohl spojit se svým lidem a skrze svůj lid i se světem. Bůh chce působit skrze posvěcenou, sebezapírající církev a také chce viditelně a slavně zjevit Svého Ducha, zvláště v této době, kdy satan mistrně pracuje na oklamání duší, a to jak kazatelů, tak i lidu. Jestliže Boží služebníci budou s Ním spolupracovat, bude je pozoruhodně doprovázet podobně, jako kdysi byl se svými učedníky.

Neměla by se církev probudit ke své zodpovědnosti? Bůh čeká na to, aby mohl udělit Ducha - největšího misionáře, jakého kdy svět poznal - těm, kteří budou se sebezapřením, sebeobětováním a posvěcením spolupracovat s Ním. Když lid Boží obdrží tohoto Ducha, bude z něj plynout Jeho moc.

- Manuscript 59, 1898.

Pasivní milost

Pán připouští takové okolnosti, které by probudily k životu nečinnou milost, která se rozhodňuje v čistotě a činnosti, jestliže projevíme úsilí, abychom Hospodinu v desátcích a v darech vrátili Jeho vlastnictví. Vy víte, co to znamená procházet utrpením. Tato utrpení vám dala příležitost k tomu, abyste důvěřovali Bohu, opravdově Ho hledali na modlitbách a abyste mohli projevit víru v Něho a spoléhat na Něj prostou vírou. Jsou to utrpení, která zkoušejí naše ctnosti i naši víru. Zvláště ve dnech utrpení oceňujeme Ježíšovu velkou cenu. Můžete říci: „By mne i zabil, což bych v Něho nedoufal.“ (Job 13,15). Ó, jak vzácné je pomyšlení, že nám ^{ISM 118} jsou dány příležitosti, abychom tvářili v tvář nebezpečí, při svých starostech, ve smutku, bolesti i ve smrti vyznali svou víru ...

Záleží na tom, do jaké míry přijímáme podmínky Páně. Jaká je naše mysl, takový bude morální výsledek našeho budoucího života a naší povahy. Každá jednotlivá duše může zvítězit, ale musí si být vědoma toho, že všechno nemůže být tak, jak by si sama přála. Musíme pečlivě sledovat každé poučení, které nám dal Kristus ve svém životě a učení. On nic nezkazí, zušlechťuje vše, čehokoli se dotkne.

- Letter 135, 1897.

Pokora a víra

V práci pro tento čas to nejsou peníze ani talent, učenost ani výmluvnost, které by byly tolik potřebné, ale víra, ozdobena pokorou. Žádná opozice nemůže zvítězit nad pravdou, představenou ve víře a pokorou pracovníků, kteří dobrovolně snášejí námahu, oběti a potupu pro Mistra. Musíme spolupracovat s Kristem, jestliže chceme vidět své úsilí korunované úspěchem. Musíme plakat tak, jak plakal On pro ty, kteří nechtěli plakat nad sebou a prosit tak, jak On prosil za ty, kteří nechtěli prosit za sebe.

Rychlé dílo

Když se Božská moc spojí s lidským úsilím, dílo se rozšíří tak, jako oheň po strništi. Bůh použije nástroje, jejichž původ člověk nemůže pochopit; andělé vykonají dílo, ze kterého by lidé mohli mít požehnání, kdyby konali své dílo, a kdyby nezanedbali odpověď na Boží požadavky.

- The Review and Herald 15.12.1885.

Část III. Oživení a reformace - Úvod

Jedno z vynikajících svolání Ellen G. Whiteové ohledně oživení a reformace bylo uveřejněno 22. 3. 1887 v Review and Herald, pod titulem „Potřeba církve“. Tento článek byl vytažen z materiálů, sestavených starším A.G.Danielsem, nazvaných „Kristus naše spravedlnost“. V počátečních výtiscích (1926 a 1937) se tento článek také objevil jako celek v dodatku. Z technických důvodů nebyl v pozdějších výtiscích (1941 a dále) tento článek, z něhož byly čerpány výňatky pro text samotné knihy, zahrnut v dodatku. Velká touha po tom článku jako celku se nyní naplňuje v části této knihy.

Duchovní boj, který následuje bezprostředně po oživení, a který zuří mezi silami spravedlnosti a silami zla pro duše těch, kteří přišli k novému poznání, je živě zobrazen v tomto díle. O této životní otázce pojednává E.G.Whiteová tím, že popisuje oživení v Battle Creek College a události, jež následovaly v dalších měsících. Prvky tohoto boje se projevují v každém úsilí církve po oživení

Tento díl, který odpovídá posluchačům na mnohé případy oživení, ve kterých se E.G.Whiteová osobně podílela, končí podáním zkušeností. Ty pomohou ukázat, jak vnesla do své práce naučení pro získávání duší a jak vytyčila své rady evangelizačním pracovníkům. Mnohé z těchto poznatků byly sestrou Whiteovou zachyceny v jejím deníku ve formě zápisků. Tato slova zobrazují výzvy, jež byly odpovědí na veřejné požadavky, které povstaly v počátečních letech v Battle Creeku a které byly zaneseny do Evropy, Austrálie a opět do Spojených Států. Zde najdeme částečné opakování úvah, ale dostatek zájmu o každý článek je pro čtenáře důkazem hodnoty.

- VYDAVATELÉ

16. Volání po oživení (1SM 121)

Velká potřeba církve

(Článek vyšel jako dodatek k prvnímu vydání díla „Kristus naše spravedlnost“, ale byl vynechán při polygrafickém přesazení ve druhém vydání).

Oživení pravé zbožnosti je naší nejnaléhavější potřebou. Tato snaha je naším prvořadým dílem. Musíme se opravdově snažit o obdržení Božího požehnání ne proto, že Bůh by nebyl ochoten udělit nám své požehnání, ale proto, že nejsme připraveni je přijmout. Náš nebeský Otec je ochotnější dát svého Ducha svatého těm, kteří Ho o to žádají, než když pozemští rodiče dávají dobré dary svým dětem. Ale naším úkolem je skrze vyznání, pokoru, pokání a

upřímnou modlitbu splnění podmínek, za nichž Bůh zaslíbil, že nám udělí své požehnání. Oživení lze očekávat jen jako odpověď na modlitby. Protože lidé velice postrádají Ducha svatého, nemohou docenit zvěst Božího Slova; ale když se jejich srdcí dotkne moc Ducha, pak slyšená slova nezůstanou bez účinku. Pod vedením toho, co učí Boží Slovo, za působení Jeho Ducha a s použitím zdravého rozumu získají ti, kteří navštěvují naše shromáždění vzácnou zkušenost a když se vrátí domů, budou připraveni, aby šířili vliv zdravého učení.

^{1SM 122} Staří průkopníci věděli, co to znamená zápasit s Bo-hem na modlitbách a stát se účastníkem vylití Jeho Ducha; ale tito odcházejí ze scény. Kdo tedy přijde, aby nastoupil na jejich místa? Jak to vypadá s nastávající generací? Jsou obrácení k Bohu? Pozorujeme pozorně dílo, které probíhá v nebeské svatyni, anebo čekáme na nějakou donucující moc, která na církev přijde dříve, než povstaneme? Doufáme snad, že uvidíme oživenou celou církev? Tato doba nikdy nenastane.

V církvi jsou lidé, kteří nejsou obrácení, a kteří se nepřipojí k opravdové, vítězné modlitbě. Díla se musíme chopit jednotlivě. Musíme se více modlit a méně mluvit. Převládá nepravost a lidé musí být poučeni, aby nebyli spokojeni s formou pobožnosti bez ducha a moci. Když budeme mít na zřeteli zkoumání svého vlastního srdce, zbavení se našich hříchů a napravení našich zlých sklonů, naše duše nebude zachvácená marnivostí; nebudeme důvěřovat sobě, ale budeme mít trvalý pocit, že naše schopnost pochází od Boha.

Více se musíme bát toho, co přichází zevnitř, než toho, co je zvenčí. Překážky k moci a úspěchu jsou mnohem větší ze strany církve samotné než ze světa. Nevěřící mají právo očekávat, že ti, kteří vyznávají, že „ostříhají přikázání Boží a mají víru Ježíšovu“, učiní mnohem víc, než jakákoliv jiná třída; svými příkladnými životy podle svého božského vzoru a svým aktivním vlivem pro vyvýšení a uctění předmětu, který reprezentují. Ale jak často se tito zdánliví obhájci pravdy ukázali jako ti, kteří jsou největší překážkou pokroku! Nevěře byl dán volný průchod, byly vyslovovány pochybnosti, napomáhalo se temnotě. To vše povzbuzuje přítomnost zlých andělů a otvírá prostor pro dokonání satanových záměrů.

Otevření dveří nepříteli

Nepříteli duší není dovoleno číst myšlenky lidí. On je však pozorným pozorovatelem, všímá si slov, pozoruje jednání a dovedně přizpůsobuje své pokušení, aby mohl využít výsledky těch, kteří ^{1SM 123} se poddali jeho moci. Budeme-li se snažit o potlačení hříšných myšlenek a citů, nedáme-li jim průchod ve slovech a činech, satan bude poražen, neboť nebude moci připravit svá zvláštní pokušení, aby škodil dílu.

Ale jak často povrchní křesťané otvírají pro nedostatek sebekontroly dveře nepříteli duší! Rozdělení a dokonce veliké neshody v myšlení, které by způsobily hanbu každé světské společnosti, jsou ve sborech běžné, protože se v nich projevuje tak malé úsilí o kontrolu nesprávných citů a k potlačení každého slova, kterého by mohl satan využít. Jakmile dochází k rozdělení názorů, tato záležitost je satanovi předložena k prozkoumání a tím mu je dána možnost, aby použil své hladí moudrosti a obratnosti k rozdělení a zničení církve. V každém rozdělení dochází k velikým ztrátám. Osobní přátelé na obou stranách se zastávají svých oblíbenců a takto se trhlina rozrůstá. Dům rozdělený proti sobě, nemůže stát. Usvědčování a vzájemné obviňování narůstá a znásobuje se. Satan a jeho andělé se aktivně podílejí na tom, aby sklidili úrodu z takto zasetého seménka.

Světští lidé přihlížejí s posměchem a volají: „Podívejte se, jak tito křesťané nenávidí jeden druhého. Jestliže toto nazývají náboženství, pak to nechceme." A pak obracejí svou pozornost na sebe samé a s velkým uspokojením posuzují své světské povahy. Takto jsou podpořeni ve své zatvzelenosti a satan jása nad svým úspěchem.

Velký protivník připravil své nástrahy pro každou duši, která není posílena pro zkoušku, a která není chráněna vytrvalou modlitbou a živou vírou. Jako kazatelé a jako křesťané musíme pracovat, abychom tyto kameny úrazu odstranili z cesty. Musíme odstranit každou překážku. Vyznejme a opusťme každý hřích, aby mohla být připravena cesta Páně, a aby On mohl vejít do našeho shromáždění a udělit nám svou milost. Svět, tělo i zlo musí být překonány.

Cestu Páně nemůžeme připravit získáváním přátelství ve světě, který je Božím nepřítelem. S Jeho pomocí však můžeme zlomit svůdný vliv světa na sobě i na ostatních. Ani jako jednotlivci, ^{1SM 124} ani jako celek se nemůžeme uchránit před stálým pokušením neúnavného a rozhodného nepřítele. Ale v Ježíšově síle mu můžeme odporovat.

Z každého člena církve má světu stále vyzařovat světlo natolik, aby se lidé nemuseli tázat: Co tito lidé dělají jinak než ti ostatní? Mělo by a musí dojít k ukončení připodobňování se světu a také nastat vyvarování se všeho zlého, aby posměvačům nebyla dána žádná záminka. Potupování nemůžeme uniknout, to přijde, ale musíme být opatrní, abychom nebyli zahanbeni za své hříchy nebo pošetilosti, ale pro věc Kristovu.

Satan se ničeho nebojí tak, jako toho, že Boží lid bude uvolňovat cestu a odstraňovat všechny překážky, aby Pán mohl vylít svého Ducha na umdlévající církev a zatvzelená shromáždění. Kdyby existovala jen satanova cesta, nikdy by nedošlo k žádnému dalšímu probuzení, ať malému či velkému, až do konce času. Ale my známe jeho záměry. Jeho moci se můžeme ubránit. Když bude připravena cesta pro Ducha Božího a přijde Jeho požehnání, pak už satan nemůže uzavřít průduchy nebeské, aby na zemi nepadal déšť a tak zabránit padání deště požehnání, sestupujícího na Boží lid. Bezbožní lidé a démoni nemohou překazit Boží dílo; nemohou vyloučit Jeho přítomnost ze shromáždění Jeho lidu, který bude ochoten v pokoře srdce a se zkroušeným duchem vyznat své hříchy, a odložit je, budou-li se s vírou dožadovat Jeho zaslíbení. Proto každému pokušení, každému zápornému vlivu, ať veřejnému, nebo skrytému vlivu, je možno se úspěšně ubránit „Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů." (Za 4,6)

Žijeme ve dni smíření

Nalézáme se ve velikém dni smíření, kdy naše hříchy skrze přicházející vyznání a pokání přichází před soud. Bůh nyní nepřijímá lichotivé a bezduché svědectví svých služebníků. Takové svědectví nemůže být přítomnou pravdou. Poselství pro tuto dobu musí být pokrmem v čas příhodný k nasycení Boží církve. Ale satan ^{1SM 125} postupně usiluje o to, aby toto poselství bylo oloupeno o svou moc, aby lidé nebyli připraveni obstát v den Páně.

V roce 1844 vstoupil náš Nejvyšší Velekněz do svatyně svatých v nebeské svatyni, aby započal dílo vyšetřujícího soudu. Před Boha přichází k posouzení případy spravedlivých mrtvých. A až tato část bude ukončena, bude vynesena rozsudek nad živými. Jak vzácné a jak důležité jsou tyto slavnostní okamžiky! U nebeského soudu se rozhoduje o případu každého z nás. Jsme souzeni jednotlivě podle našich tělesných skutků. V obrazné službě, kdy dílo smíření bylo prováděno nejvyšším knězem ve svatyni svatých v pozemské svatyni, bylo od lidu požadováno, aby ponížovali své duše před Bohem a vyznávali své hříchy, aby lid mohl

být smířen s Bohem, a aby jejich hříchy byly zahlazeny. Bude snad od nás v tomto již skutečném dni smíření, vyžadováno méně, když se Kristus v nebeské svatyni zastává svého lidu a když má být vyneseno neodvolatelné rozhodnutí nad každým případem?

Jaké je naše postavení v této hrozné, ale i slavné době? Běda, kolik pýchy převládá v církvi; kolik pokrytectví, klamu, kolik lásky k oblékání, lehkomyšlnosti a zábavám, kolik snahy po nadvládě! Všechny tyto hříchy zastiňují mysl natolik, že věčné věci nejsou postřehnuty. Neměli bychom zkoumat Písma, abychom poznali, kde se nacházíme ve světovém dění? Neměli bychom být rozumní, pokud jde o dílo, které se pro nás dokonává v této době a neměli bychom si uvědomit, v jakém postavení se nalézáme - jako hříšníci - pokud toto dílo smíření pokračuje? Budeme-li brát zřetel na spásu našich duší, pak musíme učinit rozhodný obrat. Musíme hledat Pána s opravdovým pokáním; se zkroušeným srdcem musíme vyznat své hříchy, aby mohly být zahlazeny.

Nesmíme setrvávat déle na začarované půdě. Blížíme se rychle k ukončení naší doby milosti. Ať každá duše zpytuje sama sebe: Jaký je můj vztah k Bohu? Nevíme, jak brzy budou naše jména vyslovena Kristovými rty a náš případ bude s konečnou platností rozhodnut. Ó, jaké bude toto rozhodnutí! Budeme připočteni ke ^{1SM 126} spravedlivým, nebo budeme připočteni k bezbožným?

Církev má povstat a činit pokání

Ať církev povstane, ať činí pokání ze svého odvrácení se od Boha. Ať se strážce probudí a čistým hlasem zatroubí na svou trubku. To je konečné varování, které musíme vyhlásit. Bůh svým služebníkům přikazuje: „Volej vším hrdlem, nezadržuj, jako trouba povyš hlasu svého, a oznam lidu mému převrácenost jejich a domu Jákobovu hříchy jejich." (Iz 58,1). Musí být získána pozornost lidu. Dokud se tak nestane, jakékoliv úsilí je zbytečné; i kdyby sestoupil anděl s nebe a hovořil k nim, jeho slovo by nezpůsobilo více, než kdyby hovořil k chladným uším mrtvých.

Církev musí povstat k činnosti. Duch Boží nemůže sestoupit, dokud ona nepřipraví cestu. Musí dojít k opravdovému zpytování srdce. Modlitba musí vést k jednotě, musí být vytrvalá a vírou se musíme dožadovat Božích zaslíbení. Není třeba, jako v dávných dobách, oblékat se do žíněného roucha, ale je zapotřebí hluboké pokory duše. Nemáme žádný důvod proto, abychom si lichotili a povyšovali se. Měli bychom se pokořovat pod Boží mocnou rukou. On se zjeví, aby potěšil a požehnal těm, kteří Ho hledají opravdově.

Před námi je práce; zapojíme se do ní? Musíme pracovat usilovně, abychom špli kupředu. Musíme být připraveni na veliký den Páně. Nesmíme ztrácet čas a zabývat se sobeckými zájmy. Svět musí být varován. Co děláme jako jednotlivci pro to, aby ostatním lidem bylo přineseno světlo? Bůh vyznačil každému člověku jeho práci; každý má svým dílem přispívat. Toto dílo nemůžeme zanedbávat. Jinak existuje nebezpečí, že ztratíme naše duše.

Ó, moji bratři, chcete zarmucovat Ducha svatého a být příčinou Jeho odloučení? Chcete zavřít dveře požehnanému Spasiteli, protože nejste připraveni prodlévat v Jeho přítomnosti? Chcete, aby duše byly zahubeny, aniž by poznaly pravdu, protože příliš milujete své pohodlí, než abyste nesli břímě, které nesl Ježíš pro vás? ^{1SM 127} Probudme se ze spánku. „Střízliví buďte, bděte; nebo protivník váš ďábel jako lev řvoucí obchází, hledaje, koho by sežral." (1Pt 5,8).

Reformaci doprovází oživení

Zdá se, že v mnohých srdcích nejsou téměř žádné náznaky po duchovním životě. To mě velmi zarmocňuje. Obávám se, že neudržíme stálý boj proti světu, tělu a ďáblu. Máme se stále utěšovat zpola mrtvým křesťanstvím? Máme v sobě žít převráceného, sobeckého ducha světa a mít podíl na jeho bezbožnosti a usmívat se nad jeho klamem? - Nikoliv! Z milosti Boží stůjme pevně na zásadách pravdy, držíme pevně až do konce počátek našeho doufání. Máme být „v pracích neleniví, duchem vroucí, Pánu sloužící.“ (Ř 12,11). Máme jednoho Mistra - Krista. Vzhlížejme k Němu. Od Něho přijíme svou moudrost. Jeho milostí si máme uchovat svou bezúhonnost, stojíc před Bohem v pokoře a pokání, abychom Jej mohli předkládat světu.

V našich sborech se požaduje mnoho kázání. Členové jsou závislí na přednostech z kazatelny, místo na Duchu svatém. Protože tyto duchovní dary, které jim byly určeny nežádali a nepoužívali, ztratily tyto dary svůj význam. Kdyby kazatelé odešli do nových polí, členové by byli nuceni, aby nesli zodpovědnost a při použití svých schopností by rostli.

Bůh vznáší proti kazatelům i lidu těžké obvinění z duchovní netečnosti a říká: „Znám skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys studený byl aneb horký. A tak, že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhnu tě z úst svých. Nebo pravíš: Bohatý jsem a zbohatl jsem a žádného nepotřebuji; a nevíš, že jsi bídný, a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý. Radím, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a roucho bílé, abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A oči svých pomaz kollyrium, abys viděl.“ (Zj 3,15-18). Bůh volá po duchovním oživení a po ^{1SM 128} duchovní reformaci. Dokud se tak nestane, pak ti, kteří jsou vlažní, budou stále více pokračovat v odporu vůči Bohu, až je odmítne uznat za Své děti.

Musí dojít k oživení a reformaci pod vedením Ducha svatého. Oživení a reformace jsou dva rozdílné pojmy. Oživení znamená obnovení duchovního života, oživení schopností mysli a srdce, vzkříšení z duchovní smrti. Reformace znamená reorganizaci, změnu v myšlení i v pojetí, ve zvycích i v praxi. Reformace nepřinese dobré ovoce spravedlnosti, dokud nebude doprovázena oživením z Ducha. Oživení a reformace má vykonat svou určenou práci a při jejím vykonávání musí dojít k jejich splnutí.

- The Review and Herald 25.2.1902.

Při práci budou použity prosté nástroje

Bylo mi ukázáno, že Pán uskuteční své záměry prostřednictvím různých cest a nástrojů. Nejsou to jen talentovaní, nebo ti, kteří dosáhli ze světského hlediska nejvyšší možné vzdělání, kterého si Pán používá k provedení svého velkolepého a svatého díla na záchranu duší. On používá jednoduché prostředky. On použije mnohé z těch, kteří měli málo příležitostí vést Jeho dílo. Chce, aby použitím jednoduchých prostředků byli ti, kteří vlastní majetek a pozemky, přivedeni k poznání pravdy. Tito budou ovlivněni pravdou, aby se stali pomocnou rukou Páně při pokroku Jeho díla.

- Letter 62, 1909.

17. Ochrana nové zkušenosti (1SM 129)

Zápas, který následuje po oživení

(V roce 1893 došlo k pozoruhodnému oživení v našich institucích v hlavním sídle Battle Creeku, jež bylo doprovázeno značnými důkazy díla Božího Ducha. Mnoho požehnání však bylo ztraceno v událostech, které následovaly rychle za sebou. Ze zkušeností i rad, daných v této souvislosti, je možno čerpat poučení, jež mají hodnotu i pro současnost. - Sestavovatelé.)

Po vylití Ducha Božího v Battle Creeku se potvrdilo, že čas velikého duchovního světla je také obdobím, odpovídajícím duchovní temnotě. Satan a jeho ďábelské nástroje jsou v činnosti a projevují svou moc na každé duši, aby zmařili účinek deště milosti, který přichází z nebe, aby oživil a posílil dřímající energii v rozhodnou činnost a odhalil to, co Bůh udělal. Kdyby tyto mnohé osvícené duše konaly ihned práci na tom, aby udělili jiným to, co jim Bůh k tomuto účelu udělal, bylo by dáno mnohem více světla a bylo by poskytnuto více síly. Bůh nedává své světlo pouze pro jednu osobu, ale aby i ona mohla šířit světlo, aby Bůh byl oslaven. Tento účinek jsme zakusili.

V každé době po období duchovního oživení a vylití Ducha svatého následovala duchovní temnota a převládala zkaženost. ^{ISM 130} Vezme-li se v úvahu to, co Bůh učinil v Battle Creeku, ty možnosti, přednosti a požehnání, pak církve neučinila žádný pozoruhodný pokrok v konání díla a Boží požehnání nespočine na církvi, aby jí udělil více světla, dokud ona nepoužije světlo tak, jak to Bůh ve svém Slově nařídil. Světlo, které mělo svítit jasnými a zřetelnými paprsky, bude uprostřed morální temnoty uhasínat. Útočná moc Boží pravdy je závislá na spolupráci lidského nástroje s Bohem ve zbožnosti, horlivém zanícení a v nesobeckém úsilí přinést světlo pravdy ostatním.

- Manuscript 45, 1893.

Nebezpečí záměny práce Ducha s fanatismem

Byly mi psány některé věci ve vztahu k působení Ducha Božího na poslední konferenci (1893) a na škole, které jasně dokazují, že se podle tohoto požehnání nežilo; myšlení bylo zmatené, a to, co bylo dáno s nebe jako světlo, bylo nazváno citovým vzrušením. Byla jsem zkormoucena z toho, že na tyto věci se takto nahlíželo. Musíme být velmi obezřetní, abychom nezarmucovali Svatého Ducha Božího a nevyjadřovali se o službě Jeho Svatého Ducha jako o určitém druhu fanatismu. Jak máme rozumět působení Ducha Božího, jestliže to nebylo jasně a neomylně zjeveno nejen v Battle Creeku, ale i na mnohých jiných místech?

Nepřekvapuje mne, že kdokoliv může být zmaten nad pozdějšími výsledky. Ale podle mých poznatků z uplynulých čtyřiceti osmi let jsem viděla mnoho věcí a věděla jsem, že Bůh působil pozoruhodně; ať se nikdo neodvažuje říci, že to nebyl Duch Boží. A to je právě to, čemu máme věřit a zač se máme modlit, protože Bůh dává svého Ducha ochotněji těm, kteří o Něj žádají, než rodiče jsou ochotni dát dary svým dětem. Avšak Duch svatý není dán proto, aby Ho člověk používal při své práci; ale proto, aby použil lidský nástroj pro práci. Bůh hojně požehnal studentům na škole i ve sbore; o tom vůbec nepochybuji. Ale po období velkého světla a vylití ^{ISM 131} Ducha zcela obvykle následuje období velkého temna. Proč? Protože nepřítel pracuje s celou svou klamnou schopností na tom, aby hloubka vlivu Ducha Božího na lidskou osobnost zůstala bez účinku.

Když se studenti ve škole ubírali ke svým sportovním zápasům a když šli hrát kopanou a byli cele zaujati předmětem své zábavy, satan v tom viděl vhodnou příležitost, aby zakročil a

zmařil vliv Ducha svatého tím, že si takto přizpůsobil a použil lidskou osobnost. Kdyby všichni učitelé do jednoho konali svou povinnost, kdyby si uvědomovali svou zodpovědnost, kdyby stáli morálně nezávislí před Bohem, kdyby použili schopnosti, které jim dal Bůh k poučení ducha skrze lásku pravdy, měli by duchovní sílu a Božské osvícení, šli by vpřed a vzhůru po žebříku pokroku, dosahujícím nebesa. Skutečnost dokazuje, že neocenili světlo, nechodili v něm a ani nenásledovali Světlo světa.

Je snadnou věcí promrhat čas prázdnými slovy a hrami, a takto překážet vlivu Ducha svatého. Chodit ve světle znamená jít vpřed za světlem. Jestliže se ten, který přijal požehnání, stane nedbalým a nepozorným, jestliže nebdí na modlitbách, nezvedá kříž a nenese Kristovo břímě, jestliže Jeho láska k zábavě a touha po vyniknutí pohlcuje jeho sílu nebo schopnosti, pak Bůh není ani prvním, ani tím nejlepším, ani tím posledním ve všem; na scénu přichází satan, aby sehrál svou úlohu ve hře života o duši člověka. Satan umí hrát mnohem dovedněji než člověk. Dovede činit mistrně utajené úklady pro zkázu duše ...

Výsledky, jež se dostavily po dle Ducha Božího v Battle Creek, nejsou z důvodu fanatismu, ale proto, že ti, kteří obdrželi požehnání, neprokázali slávu toho, který je povolal z temnoty ke své předivné chvále; a když země bude osvícena Boží slávou, mnozí nebudou vědět, co to je a odkud to přichází, protože zneužívali a mylně vykládali Ducha, který byl na ně vylit. Bůh je Bohem, který žálí na svou slávu. On nepoctí ty, kteří ho zneuctují. Některé osoby žijící ve světle by měly poučovat tyto mladé, nezkušené duše, ^{1SM 132} aby nadále chodily ve světle. Přála bych si, abych měla čas napsat mnohem více, ale obávám se, že nebudu mít více času.

- Letter 58, 1893.

Na snadné cestě se ztrácí požehnání

V současné době je moje mysl velmi zatížena a já jsem vybízena Duchem svatým, abych vám o tom napsala. Pán nám otevřel laskavě nebeská okna a vylil na nás požehnání? (Adresováno řediteli v Battle Creek College) Ó! Pak to byla pravá doba na výchovu učitelů a studentů, aby si zachovali vzácnou Boží přízeň skrze práci v souladu s přibývajícím světlem a takto předali paprsky, dalším lidem. Bylo dáno nebeské světlo? A za jakým účelem bylo dáno? Aby světlo svítilo při praktickém konání spravedlnosti. Když u těch, kteří byli tak hojně obdařeni, bude viditelná hlubší a vroucí zbožnost, když si uvědomí, že byli koupeni drahou krví Beránka Božího a přioděni rouchem Jeho spasení, nebudou pak představovat Krista?

Nejsou hry, odměny a používání boxerských rukavic výchovou a cvičením podle satanova návodu, aby vedly k osvojení si jeho vlastností? Kdyby tak mohli spatřit Ježíše, muže bolesti, který se na ně dívá se smutkem, jak mi to bylo ukázáno. Věci se začaly jistě chybně rozvíjet a mařily účinek Božské moci, která byla poskytnuta z milosti. Dílem každého křesťana je představování Krista, vyzařování světla, pozvednutí morální úrovně, zasvěcení se Bohu skutkem i vlivem, nechat se bezstarostně vést k myšlení o Bohu a o věčnosti. Svět by se nejraději ve svém plánování zbavil věčnosti, ale dokud jsou zde ti, kteří reprezentují Krista ve svých praktických životech, nemohou mít v tom úspěch.

Každý věřící je článkem zlatého řetězu, který spojuje duši s Ježíšem Kristem a je cestou, po které je přinášeno světlo těm, kteří jsou v temnotě. Jakmile někdo ztratí své spojení s Kristem, satan ^{1SM 133} se chopí příležitosti, aby ho dovedl ke zneuctění Krista slovy, duchem, skutky, a tak je Kristův charakter vykládán mylně. Ptám se můj bratře zda náboženství Ježíše Krista není špatně pochopeno právě k vůli přemíře zábav. Když Pán v Battle Creek udělil bohatství

své milosti, nebyli tam takoví, kteří by mohli nést odpovědnost, a kteří měli usměrňovat tyto duše, jak by měli využívat schopnosti, dané jim Bohem, pro konání dobra a užitečné práce, která by změnila způsob jejich studia jinak, než vzrušením a emocemi, vyvolanými jejich hrami? Tento způsob zábavy nezdokonaluje mysl, ducha a ani způsob života pro přípravu na období zkoušek, do kterých budou muset brzy vstoupit. Povrchní zbožnost, která je pokládána za náboženství, bude při zkoušce v ohnivé peci strávena.

Pán si přeje, aby si učitelé uvědomili nakažlivost svého vlastního příkladu. Je zapotřebí, aby se více modlili a uvažovali o tom, že přesvědčení, které vyplývá ze spořádaného života a zbožného rozjímání, ze živého rozhodného křesťanství, připravuje zahradu srdce pro seménka pravdy, která jsou zaseta proto, aby přinesla bohatou úrodu, a také pro Slunce spravedlnosti, které přinese na svých paprscích zdraví. Ať vaše spravedlnost zazáří před lidmi, „ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích." (Mt 5,16) Kristus svým učedníkům řekl: „Vy jste sůl země. Jestliže sůl zmařena bude, čím bude osolena? K ničemuž se nehodí více, než aby byla ven vyvržena a od lidí pošlapána." (Mt 5,13) Církev neosvěcuje svět vyznáváním své zbožnosti, ale projevem přetvářející, posvěcující moci pravdy v životě i charakteru.

Doba je příliš přeplněna projevy o nadcházejících konfliktech, a proto mládež nemůže být vychovávána zábavou a hrami.

- Letter 46, 1893.

Nebezpečí, že světlo bude zastíněno

Pán se k vám choval laskavě a vylil na vás svého Svatého Ducha. Při stanových shromážděních v různých našich institucích, ^{ISM 134} bylo na vás vylito velké požehnání. Byli jste navštíveni nebeskými posly světla pravdy a moci a to by nemělo být pokládáno za podivné; to vám Bůh tak požehnal. Jak si Kristus podmaní svůj vyvolený lid? - Silou svého Svatého Ducha. Neboť Duchem svatým hovoří skrze Písmo k myslím a do lidských srdcí vštěpuje pravdu. Před svým ukřižováním Ježíš svým učedníkům slíbil, že jim sešle Utěšitele. Řekl: „Jest vám užitečné, abych já odešel. Nebo neodejdu-liť, Utěšitel nepřijde k vám; a pakliť odejdu, pošli ho k vám. A onť přijde, obviňovati bude svět z hříchu a ze spravedlnosti a ze soudu... Když pak přijde ten Duch pravdy, uvedet' vás ve všelikou pravdu. Nebo nebude mluvit sám od sebe, ale cožkoli uslyší, toť mluvit bude; i budoucí věci zvěstovati bude vám. Onť mne oslaví, nebo z mého vezme, a zvěstovati bude vám." (J 16,7-8.13-14)

Tomuto Kristovu zaslíbení nebyla věnována dostatečná pozornost, a proto duch zákona a jeho věčná existence nebyly pro nedostatek Ducha Božího pochopeny. Ti, kteří vyznávají svou lásku ke Kristu, neporozuměli vztahu, který existuje mezi nimi a Kristem, protože jejich chápání zůstává stále nejasné. Jen zčásti pochopili úžasnou Boží milost, že dal svého jednorozeného Syna, aby spasil svět. Nechápu, jak daleko sahají požadavky svatého zákona a s jakou důsledností mají být poučení zákona uváděna do praktického života! Nebyli si vědomi toho, jak velikou předností, ale i nutností jsou modlitby, pokání a uvádění Kristových slov do života. Poslání Ducha svatého spočívá v tom, aby jejich rozumu zjevil význam posvěcení, které Bůh přijme. Působením Ducha svatého je duše osvěcena, povaha je obnovena, posvěcena a povznášena.

Hlubokým působením Ducha Božího se přede mnou otevřel charakter působnosti a navštívení Ducha Božího. Přede mnou se ^{ISM 135} zjevilo nebezpečí, ve kterém se ocitnou duše, které byly

takto navštíveny. Potom se budou muset setkat s prudším napadením nepřítele, který bude svým pokušením na ně naléhat a tak dílo Ducha Božího učiní neúčinným a způsobí, aby vznešená pravda, předkládaná a zjevená Duchem svatým, nemohla očistit ani posvětit ty, kteří obdrželi nebeské světlo a tak způsobí, že Kristus v nich nebude moci být oslaven.

Období velkého duchovního světla, jestliže toto světlo není uchováváno v posvátné úctě a nejedná se podle něho, se obrací v období duchovní temnoty. Jestliže se člověk nestává účastníkem tohoto posvátného vlivu Ducha Božího a nezdržuje se na svaté půdě, pak se toto dílo pozvolna vytrácí z myšlení. Ti, kteří chtějí růst v duchovním poznání, musí stát u samého Božího pramene a stále pít ze zdroje spasení, který jim je takto milostivě otevřen. Tento obcerstvující pramen nesmí nikdy opustit; avšak se srdcem naplněným vděčností a láskou musí při pohledu na Boží dobrotu a slitování, být stálými účastníky živé vody.

Ó, jak hluboký význam mají pro každou duši slova: „Já jsem světlo světa“, „Já jsem ten chléb života. Kdož přichází ke mně, nebude nikoli lačněti, a kdož věří ve mne, nebude žízniť nikdy.“ (J 8,12; 6,35) Dostat se do této situace, to znamená, že jste našli zdroj světla a lásky, že jste poznali, kdy a jak můžete být nasyceni a neustálým vztahováním Božích zaslíbení na vlastní duši obdržíte zisk. „Ale pověděl jsem vám, anobř viděli jste mne a nevěříte.“ (J 6,36) Toto se na mnohých doslova naplnilo; neboť Pán jim dovolil, aby hlouběji pronikli do pravdy, do jeho milostivé povahy a slitování a lásky, ale po Jeho osvětlení upadli zpět do nevěry. Viděli nebeské působení Ducha Božího; ale když přišla satanova lstivá pokušení, která přicházejí vždy po období oživení, nezprotivili se až ^{ISM 136} do krve, aby bojovali proti hříchu; a ti, kteří mohli stát na pevném základě, jen kdyby správně využili vzácného osvětlení, jež se jim dostalo, byli přemoženi nepřítelem. Světlo, které jim Bůh udělil, měli přenášet na jiné duše; měli působit i jednat v souladu s posvátnými dary Ducha svatého. A jelikož tak neučinili, utrpěli ztrátu.

Duchovní vítězství ztraceno kvůli nadšení pro hry

Mezi studenty byl dán volný průchod duchu žertování a veselí. Byli tak zaujati hrami, že Pán byl z jejich myšlení zcela vytlačen; a Ježíš stál mezi nimi a pravil: „Ó, kdybys poznalo i ty, a to aspoň v takový tento den tvůj, které by věci ku pokoji tobě byly.“ (Lk 19,42). „Že jste mne i viděli, a nevěříte.“ (J 6,36). Ano, zjevil se vám sám Kristus a do vašich srdcí byl vznesen hluboký dojem působení Ducha svatého; ale hnali jste se jiným směrem a ztratili jste toto svaté působení, a tak se vám nepovedlo pokračovat k vítězství. „Všecko, což mi dává Otec, ke mně přijde; a toho, kdož ke mně přijde, nevyvrhu ven.“ (J 6,37) Nastoupili jste cestu ke Kristu, ale nezůstali jste Kristu věrní. Opustili jste Je. Byla vám dána veliká přednost i Jeho požehnání; vy jste si toho byli vědomi, ale i to se vytratilo z vašeho srdce. Otázka zábavy zaujala vaše myšlení natolik, že po tomto slavném navštívení Duchem Božím jste se začali zabývat zábavou s takovou horlivostí, že všechny zábrany byly přelomeny a pro vaše nadšení pro hru jste zanedbali zachovávání Kristových slov: „Bděte a modlete se, abyste nevešli v pokušení.“ (Mk 14,38) Místo, které měl zaujmout Ježíš, bylo násilně uchváčeno nadšením ke hram. Namísto potěšení Ducha svatého jste si vybrali zábavu. Nenásledovali jste Ježíšova příkladu, který řekl: „Nebo jsem sestoupil s nebe, ne abych činil vůli svou, ale vůli toho, kterýž mne poslal.“ (J 6,38)

Myšlení mnohých je tak zmatené jejich vlastními lidskými touhami a náklonnostmi a tak se jim oddávají, že nemohou ^{ISM 137} pochopit pravý význam Písem. Mnozí předpokládají, že při následování Krista budou muset být zasmušilí a smutní, protože se od nich požaduje sebezapírání v rozkoších a pošetilostech, kterým holduje svět. Živý křesťan bude naplněn

srdečností a klidem, protože žije tak, jakoby viděl Toho, který je neviditelný. A ti, kteří Krista hledají v Jeho pravé povaze, mají v sobě prvky věčného života, protože jsou spoluúčastníky Božské přirozenosti a unikli zkaženosti, která ovládá svět smyslnou žádostivostí. Ježíš řekl: „Tato jest vůle toho, kterýž mne poslal, Otcova, abych ničeho toho, což mi dal, neztratil, ale vzkřísil to v nejposlednější den. A tato jest vůle toho, kterýž mne poslal, aby každý, kdož vidí Syna a věří v Něho, měl život věčný. A já jej vzkřísím v den nejposlednější. (J 6,39-40)

Boží dítě Božím spolupracovníkem

Všechn duchovní život pochází z Ježíše Krista. „Kteríž pak koli přijali jej, dal jim moc dítkami Božími býti.“ (J 1,12) Jaký je tedy výsledek toho, že někdo je Božím dítětem? Výsledkem toho je, že se stáváme Božími spolupracovníky. Pro spásu vaší duše musí být vykonána velká práce, aby vás oprávnila získávat jiné nevěřící pro život, naplněný vírou v Ježíše Krista. „Amen, amen pravím vám: Kdož věří ve mne (s příležitostnou vírou? - Ne, s trvalou věrnou vírou, která působí s láskou a očišťuje duši) máť život věčný. Já sem ten chléb života ... Já jsem ten chléb živý, kterýž jsem s nebe sestoupil. Bude-li kdo jísti ten chléb, živ bude na věky. A chléb, kterýž já dám, tělo mé jest, kteréž já dám za život světa ... Nebudete-li jísti těla Syna člověka a píti krve Jeho, nemáte života v sobě. Kdož jí mé tělo a pije mou krev, máť život věčný, a já jej vzkřísím v nejposlednější den ... Duch jest, kterýž obživuje, tělo nic neprospívá. Slova, kteráž já mluvím vám, Duch jsou a život jsou. Ale jsou někteří z vás, ježto nevěří. Nebo věděl Ježíš od počátku, kdo by byli ^{1SM 138} nevěřící, a kdo by ho měli zraditi. I pravil: Protož jsem vám řekl, že žádný nemůže přijíti ke mně, leč by jemu bylo dáno od Otce mého.“ (J 6,47.48.51.53.54.63-65)

Když Ježíš hovořil tato slova, říkal je s autoritou, jistotou a mocí. Jeho projevy byly někdy tak zřejmé, že bylo viditelné hluboké působení Jeho ducha. Ale mnozí, kteří viděli, slyšeli a byli účastni požehnání této hodiny, odešli svou cestou a brzy zapomněli na světlo, které jim dal.

Poklady věčnosti byly svěřeny Ježíši Kristu, aby o ně pečoval, a aby je dal tomu, koho sám uzná. Jak je však smutné, že tak mnozí velmi rychle ztratili z dohledu drahocennou milost, která jim je nabízena skrze víru v Něho. On udílí nebeské poklady těm, kteří v Něj uvěří, kteří k Němu budou vzhlížet a zůstanou Mu věrní. On nepovažoval za loupež, aby byl rovný Bohu, a tak nezná žádné omezení ani kontrolu při poskytování nebeského pokladu tomu, komu ho bude chtít udělit. Nepovyšuje a ani nevzdává úctu velkým tohoto světa, kterým se lichotí a tleská; avšak vyzývá svůj zvláštní, vyvolený lid, který Jej miluje a slouží Mu, aby k Němu přišel s žádostí; On mu dá chléb života a udělí mu živou vodu, která se v nich stane pramenem vody, prýstící k životu věčnému.

Ježíš přinesl světu Boží nashromážděné poklady a všichni, kteří v Něj uvěří, budou přijati jako Jeho dědicové. Prohlásil, že odměna těch, kteří snášejí utrpení pro Jeho jméno, bude veliká: „Čeho oko nevidálo, ani ucho neslychalo, ani na srdce lidské nevstoupilo, co připravil Bůh těm, kteříž Jej milují.“ (1K 2,9).

- RH 30.1.1894.

Bylo požehnání opatrováno s láskou?

Aby naše duchovní obdarování vzrůstalo, je nutné, abychom chodili ve světle. Se zřetelem na Kristův brzký příchod musíme usilovat o přípravu svých duší; dbát, aby naše lampy byly ^{1SM 139} řádně ozdobeny a hořely, a abychom naléhali na druhé a hovořili o nutnosti přípravy na

Ženichův příchod. Bdělost a práce musí jít společně; víra a úsilí se musí sjednotit, jinak naše povahy nebudou souměrné, dobře vyvážené a dokonalé v Kristu Ježíši.

Kdybychom své životy zasvětili pouze zbožnému přemýšlení, pak by naše světlo zhasínalo, neboť světlo dostáváme proto, abychom ho předávali druhým; a čím více světla vydáváme, tím se stává jasnější. Je-li ve světě něco hodné projevu nadšení, pak to může být projevem zvěstováním spasení duším, pro něž Kristus zemřel. Práce tohoto druhu nebude příčinou k zanedbávání osobní zbožnosti. Je nám dáno napomenutí: „V pracech neleniví, duchem vroucí, Pánu sloužíce.“ (Ř 12,11)

Zaměřit vše zcela na slávu Boží, to znamená mít jediný cíl - prokazovat prací to, co bylo vykonáno na našem srdci, podřídit svou vůli Boží vůli a každou myšlenku usměrnit k Boží slávě. Svět se na vás dívá, aby viděl, jaký bude výsledek vlivu díla oživení, kterého se dostalo škole, sanatoriu, vydavatelské radě a členům sboru v Battle Creek. Jaké svědectví přinášíte do svého denního života a charakteru?

Bůh očekával, že vy všichni učiníte to nejlepší, ne pro uspokojení sebe samých, ale pro vyvýšení Boha na všech vašich cestách, a že Mu odplatíte podle světla a předností, kterými vás obdařil skrze svou milost, kterou vám dal. Očekával, že to potvrdíte před nebeskými zástupy, a že budete živým svědectvím světu o moci a milosti Kristově. Bůh vás zkoušel, aby viděl, zda Jeho bohaté požehnání budete pokládat za bezcennou povrchní věc, anebo za bohatý poklad, se kterým je zapotřebí zacházet opatrně. Kdyby všichni nakládali s Božím darem tímto způsobem - neboť to bylo dílo Boží - pak, podle měřítka odpovědnosti každého jednotlivce, by se darovaná milost zdvojnásobila podle toho, jak tomu bylo s hřivnami toho, který s penězi svého pána zacházel pečlivě.

1SM 140 Požehnání změněné v kletbu

Bůh zkouší věrnost svého lidu, aby mu dokázal, jak praktický užitek by mohl obdržet z drahocenného požehnání, kterého se mu dostalo. Požehnání přišlo od našeho Přímluvce a Obhájce, který se nachází v nebeských příbytcích; ale satan byl vždy připraven použít každé cesty, která se mu naskytla k tomu, aby světlo a požehnání mohl zvrátit ve tmu a prokletí.

Jak může být požehnání změněno v kletbu? Přesvědčováním člověka, aby nejevil zájem o světlo, anebo aby nezjevoval světu, že to bylo při přetváření povahy účinné. Lidský jedinec, obdařený Duchem svatým, se zasvěcuje ke spolupráci s Božími zástupy. Přijímá Kristovo jho, pozvedá svá břemena a pracuje s Kristem, aby dobyl cenné vítězství. Kráčí ve světle, poněvadž i Kristus je ve světle. Naplňuje se na něm písmo: „My pak všickni, odkrytou tváří slávu Páně jako v zrcadle spatřující, v též obraz proměnění býváme od slávy ve slávu, jakožto od Ducha Páně.“ (2K 3,18)

Do věčnosti odešel další rok i se svými těžkostmi, jež byly zaznamenány. Světlo, které nás osvěcovalo z nebe, mělo nás připravit, abyste povstali a zaskvěli se; a abyste jakožto Boží lid, zachovávající Jeho příkázání, zjevili světu Jeho slávu. Měli jste být živými svědky, avšak jestliže svědectví nepřináší světu zvláštní snahu po dokonalejší a svaté povaze, jestliže není konáno větší úsilí než to, jaké je možno vidět běžně v dnešních církvích, pak Božímu jménu nebyla vzdána čest a Jeho pravda nebyla nad světem vyvýšena skrze zjevení Božského poslání v lidu, který obdržel veliké světlo. Jestliže pro Boží moc, jež jim byla zjevena, neprojevili žádné větší porozumění, než aby jenom jedli a pili, pak aby povstali a veselili se, jak to činil starý Izrael, jak potom Hospodin může obdařit svůj lid bohatými a vzácnými

projevy své moci? Když téměř v každém případě jednají proti jim známé Boží vůli, jsou nedbalí, ^{ISM 141} lehkovážní, sobečtí, ctižádostiví a pyšní, chodí před Hospodinem ve zkaženosti, jak jim tedy On může udělit další déšť Ducha svatého?

Bůh má pro svůj lid hojné požehnání; ale nemůže je poskytnout dříve, dokud nepoznají, jak mají nakládat s těmito vzácnými dary při oslavování Toho, která nás povolal ze tmy v předivné světlo své. „Protož i my, takový oblak svědků vůkol sebe majíce, odvrhouce všeliké břímě i snadně obkličující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh uloženého sobě boje, patříce na vůdce a dokonavatele víry Ježíše, kterýž místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opováživ se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího." (Žd 12,1-2) Část radosti, která byla předložena Kristu, byla radost z toho, že spatří svou opravdovou odměnu s všemohoucí silou Ducha svatého, který Jeho podobu vtiskl do života i charakteru Jeho následovníků.

Božské nástroje spolupracují s lidskými bytostmi se snahou, aby zvelebili zákon a učinili ho vznešeným. Zákon Páně je dokonalý k obrácení duše. Zůstává v obrácené duši, takže svět vidí živé svědectví. Bude pak Pán nebes mít prostor pro své dílo? Bude v srdcích těch, kteří vyznávají, že uvěřili pravdě, nalezeno místo? Setká se pak Jeho čistá, nezištná shovívavost s odpovědí lidského jedince? Uvidí svět okázalý projev Kristovy slávy v povahách těch, kteří se pokládají za Jeho učedníky? Bude Kristus poctěn a oslaven, až uvidí, že z jeho lidských nástrojů skrze Jeho náklonnost a lásku vytékají potoky dobra a pravdy? Při vštípení Jeho evangelia do srdce uvolňuje pro požehnání světa nebeské zdroje. „Boží jsme zajisté pomocníci; Boží rolí, Boží vzdělání jste." (1K 3,9)

Jak posloužilo Boží bohaté požehnání těm, kteří měli ponížené a zkroušené srdce, aby je obdrželi? Bylo toto požehnání využito? Prokazovali ti, kteří ho obdrželi, chválu tomu, který je povolal ze tmy v předivné světlo své? Jsou někteří, kteří vyslovují ^{ISM 142} pochybnost nad prací, která byla tak dobrá, a která by měla být vysoce oceněna. Pohlížejí na to jako na určitý druh fanatismu.

Bud'te velmi opatrní

Bylo by překvapující, kdyby se nenašel nikdo s nevyrovnanou myslí, kdo by nehovořil a nejednal nerozvážně; neboť kdykoliv a kdekoliv působí Pán, aby udělil pravé požehnání, objevuje se také padělek, který má zmařit dílo Boží. Proto musíme být velmi opatrní, abychom před Bohem chodili pokorně, abychom vlastnili duchovní oční mast, a tak mohli rozlišovat mezi dílem Svatého Božího Ducha a působením ducha, který může do díla zavést napodobeninu a fanatismus. „Po ovocích tedy jejich poznáte je." (Mt 7,20) Ti, kteří vzhlížejí ke Kristu opravdově, změní se působením Ducha Páně v Jeho podobu a vyrostou do plného věku muže a ženy v Kristu Ježíši. Svatý Boží Duch nadchne člověka láskou a čistotou; v jeho povaze se projeví vytříbenost.

Ale jelikož někteří zmenšili hojné nebeské požehnání, mají proto ostatní popřít, že Ježíš, Spasitel světa, se prošel našimi sbory, aby je požehnal? Nedovolte, aby pochybnost a nevěra popřely tuto skutečnost, neboť když se tak stane, ocitnete se na nebezpečné půdě. Bůh dal Ducha svatého těm, kteří otevřeli brány svých srdcí, aby obdrželi nebeský dar. Ať potom nepodlehnu pokusem, aby uvěřili, že byli svedeni. Ať neříkají: „Protože cítím, že jsem obklopen temnotou, jsem obkličován pochybností a nikdy jsem neviděl tak zjevnou satanovu moc, jako je tomu nyní, jistě jsem se mýlil." Varuji vás, bud'te opatrní. Nerozšiřujte žádná slova, která by způsobila pochybnosti. Bůh pracoval pro vás; do současného spojení s vaším

srdcem vnesl jasné poznání pravdy. Bylo vám uděleno požehnání, aby vám mohlo být přínosem pro správné konání a upřímný charakter.

Hřích za odmítnutí důkazů

Hřích, pro který Kristus pokáral Korozaím a Betsaidu, spočíval v tom, že zamítli důkaz, který by je přesvědčil o pravdě, kdyby ^{1SM 143} se podrobili jeho moci. Hřích farizeů a zákoníků spočíval v tom, že zahalili nebeské dílo, které bylo před nimi konáno, v temnotu nevěry, takže svědectví, které je mělo přivést k pevné víře, bylo zpochybňováno a svaté věci, které měly být chovány v lásce a vážnosti, byly považovány za bezcenné. Obávám se, že lidé dovolili nepříteli, aby v tomto směru spolupracoval, takže to dobré, jež vyzařovalo z Boha, bohaté požehnání, které poskytl, bylo některými lidmi považováno za fanatismus.

Zůstane-li zachován tento postoj, pak tehdy, když Pán opět dovolí, aby Jeho světlo zazářilo na lid, odvrátí se od nebeského zdroje a řeknou: „Totéž jsem pocítil v roce 1893 a někteří z těch, kterým důvěřuji nazvali toto dílo fanatismem.“ Nebudou ti, kteří obdrželi hojnou Boží milost a zaujali k dílu Ducha svatého postoj jako k fanatismu, ochotni i v budoucnu veřejně odsuzovat působení Ducha Božího, a takto srdce zatvrdit proti působení tichého, jasného hlasu? Kristova láska může být předkládána i těm, kteří se před ní sami zabarikádovali, ale přesto na ně nebude mít žádný vliv. Bohatství nebeské milosti může být poskytnuto, ale místo toho, aby bylo chováno v úctě a milostivě pochopeno a uznáno, je přesto odmítnuto. Lidé věřili srdcem ke spravedlnosti a po nějakou dobu vyznávali svou víru ke spasení. S politováním je však nutno konstatovat, že příjemci nespolupracovali s nebeskými bytostmi a skrze konání skutků spravedlnosti nepečovali o světlo.

- The Review and Herald 6.2.1894.

18. Zvláštní výzva k veřejné službě (1SM 144)

(E.G.Whiteová ve své veřejné službě použila účinně výzvu, požadující odezvu. Zde je uvedeno několik případů, které poukazují na použití takových metod za různých okolností. - Sestavovatelé.)

Počáteční dny v Battle Creeku

Zúčastnila jsem se shromáždění v Battle Creeku. Asi hodinu jsem zcela svobodně hovořila k lidem o pádu Adama, který přinesl bídu a smrt, a o Kristu, který svým ponížením a svou smrtí přinesl na světlo, život a nesmrtelnost. Považovala jsem za nutné, aby lidem poukázala na nezbytnost úplného se odevzdání Bohu, na posvěcení celé bytosti - duše, těla i ducha. Hovořila jsem o Mojžišově smrti a jeho vidění o zaslíbené zemi Kanán. Shromáždění velice ožilo... Toho večera jsem podala výzvu a ty, kteří projevíli přání, že by se chtěli stát křesťany, jsme pozvali kupředu. Přišlo jich třináct. Všichni přinášeli svědectví pro Pána. Bylo to dobré dílo.

- Diary, 12.1.1868.

Opravdová práce v Tittabawassee, Michigan

Shromáždění se konalo po celý den. Můj manžel hovořil dopoledne, bratr Andrews odpoledne. Já jsem se pak připojila s celou řadou poznámek a žádostí na ty, kteří skrze tato

shromáždění projevili zájem, aby od tohoto dne sloužili Bohu. Ty, kteří si přáli začít ^{ISM 145} se službou Pánu, jsme povolali kupředu. Několik jich přišlo kupředu. Hovořila jsem několikrát a naléhala jsem na ně, aby přetrhli pouta se satanem a pak začali sloužit svému Pánu. Jedna matka odešla za svým synem, plakala a prosila ho, aby se připojil. Zdál se být tvrdý, neústupný, nepovolný. Pak jsem se i já zvedla, oslovila bratra D a prosila ho, aby nestál v cestě svým dětem. Pojednou se zvedl a řekl, že by od tohoto dne rád začal. To slyšeli všichni plni radosti. Bratr D je vzácný muž.

Pak povstal manžel sestry E a prohlásil, že se chce stát křesťanem. Jako právník je vlivnou osobou. Jeho dcera seděla úzkostlivě. Bratr D se svou prosbou připojil k naší. Sestra D se také připojila ke svým dětem; po našich prosbách se odhodlali. Všichni vykročili kupředu. Otcové se všemi svými syny a další otcové následovali jejich příkladu. Byl to radostný den. Sestra R pak prohlásila, že to byl nejšťastnější den jejího života.

- Diary, 19.2.1868.

Dobrá odpověď v Battle Creeku

Odpoledne jsem hovořila na téma z 2.Petrovy epištoly zcela svobodně. Po tom, co jsem asi jednu hodinu hovořila, pozvala jsem ty, kteří se chtěli stát křesťany, aby přistoupili. Bylo jich mezi třiceti až čtyřiceti, kteří přišli zcela klidně dopředu a bez pobízení obsadili první sedadla. Hovořila jsem s nimi ohledně úplného odevzdání se Bohu. S těmi, kteří přistoupili, jsme měli modlitební chvíli. Byla to velmi vzácná chvíle modlitby. Ti, kteří si přáli být pokřtěni, byli požádáni, aby to potvrdili povstáním. Povstal určitý počet.

- Diary, 9.6.1873.

Po zaváhání někteří odpověděli

Odpoledne jsem hovořila (Ve Stanley, Va.) na téma Jan 17,3. Bůh mi udělil mnoho ze svého Svátého Ducha. Dům byl plný. Vyzývala jsem ty, kteří si přáli hledat Pána opravdověji a plně se mu zasvětit, aby přišli kupředu. Určitý čas se nikdo nepohnul, ale pak mnozí ^{ISM 146} přišli kupředu a vyznáním vydali svědectví. Měli jsme vzácnou modlitební chvíli, všichni byli dojatí, plakali a vyznávali své hříchy. Ó, kéž by každý porozuměl!

- Diary, 9.11.1890.

Jak zahájila práci ve Švýcarsku

(Ze švýcarské konference, konané v Basileji, v roce 1885).

Sobota i neděle - to byly krásné chvíle. Bůh mi obzvláště požehnal při kázání v neděli odpoledne. Na konci přednášky byla dána výzva pro všechny, kteří si přáli být křesťany, a všem těm, kteří cítili, že neměli živé spojení s Bohem, aby předstoupili, abychom své modlitby mohli spojit s jejich modlitbami za odpuštění hříchů a za milost, aby odolali pokušení.

To byl nový poznatek pro mnohé a nezaváhali. Zdálo se, že celé shromáždění povstalo; to nejlepší, co mohli udělat bylo, aby zůstali sedět na svých místech, a aby všichni společně hledali Pána. Celé shromáždění projevilo své rozhodnutí, že se chce vzdát hříchu a

opravdověji se zabývat hledáním Boha. Po modlitbě jich sto patnáct vydalo svědectví. Mnozí z nich projevili pravé poznání ve věci Boží. - Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists, p. 173.

V Christiania /Oslo/, Norsko

V Christianii jsme strávili dva týdny při opravdové práci pro církev. Duch Páně mě vedl k vydání velmi jasného svědectví. Zvláště na našem posledním shromáždění jsem jim předložila nutnost úplné změny charakteru, chtějí-li se stát Božími dítky. Naléhala jsem na nutnost hlubokého pokání, vyznání a odpuštění hříchů, neboť hříchy vypudily z církve něžného Kristova ducha. Pak jsme se s výzvou obrátili k těm, kteří jsou ochotni zaujmout rozhodné postavení na straně Hospodinově, aby předstoupili. Mnozí se přidali. Učinili některá dobrá vyznání a vydali opravdové svědectví. - The Review and Herald 19.10.1886.

Rozhodnutí, které bylo projevováno postavením se

^{ISM 147} Ke všem, kteří by od této chvíle chtěli opravdovým úsilím dosáhnout vyššího stupně růstu, byla (v Basileji, Švýcarsko) vznesena prosba, aby povstali. Povstali všichni. Doufali jsme, že to bude mít úspěch, když je získáme pro Boha, pro uvažování o nebeských věcech a k vyvinutí opravdového úsilí, aby všichni, kteří byli obdařeni Boží silou, byli věrnými a opravdovými vojáky Kristova kříže.

- Diary, 22.11.1885.

Hříšníci získaní v Basileji

V sobotu odpoledne jsme se opět sešli ke společnému shromáždění. Když jsem opět krátce promlouvala k lidem, spočinulo na mně požehnání Páně. Všechna místa byla obsazena a ještě jsme museli přistavit zvláštní sedadla. Všichni naslouchali s hlubokým zájmem.

Pozvala jsem ty, kteří toužili po modlitbách Božích služebníků, aby přišli dopředu. Všichni, kteří vystoupili, všichni, kteří se chtěli navrátit k Pánu a usilovně Jej hledat, mohli využít dané příležitosti. Jednotlivá sedadla byla brzy zaplněna a celé shromáždění bylo dojata. Řekli jsme jim, že to nejlepší, co mohou učinit, je v tom, aby zůstali na svých místech, a že my všichni budeme společně hledat Pána vyznáváním svých hříchů; Pán dodržel svůj slib: „Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti." (1J 1,9)

Byla vydána mnohá svědectví rychle za sebou s hlubokou pokorou a důkazem, že srdce byla dotčena Duchem Božím. Naše shromáždění trvalo od dvou do pěti hodin odpoledne, a pak jsme byli nuceni skončit několika vroucími modlitbami.

- Diary, 20.2.1887.

Vynikající zkušenost v Austrálii

V sobotu 25. května 1895 jsme měli vzácné shromáždění v hale, kde se sešli lidé z North Fitzroy. Několik dní před shromážděním jsem se dozvěděla, že jsem očekávána, abych v sobotu promluvila v modlitebně, ale na neštěstí jsem se poněkud nachladila a úplně jsem ochraptěla. Chtěla jsem se omluvit, že nebudu schopna ^{ISM 148} zúčastnit se tohoto

shromáždění, ale jelikož to byla má jediná příležitost, řekla jsem si: „Posadím se před lidi, a věřím, že Pán vyslyší mé vroucí modlitby a zbaví mně chrapotu, abych mohla lidem přednést své poselství." A svému nebeskému Otci jsem předložila zaslíbení, které dal: „Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlucte, a bude vám otevřeno. Nebo každý, kdož prosí, bere; a kdož hledá, nalézá; a tomu, kdož tluče, bude otevřeno ... Poněvadž tedy vy, jsouce zlí, umíte dobré dary dávatí dětem svým, čím více Otec váš nebeský dá Ducha svatého těm, kteříž ho prosí?" (Lk 11,9-10.13)

Boží slovo je jisté. Prosila jsem a věřila, že mi bude možno hovořit k lidem. Vybrala jsem část z Písma; ale když jsem povstala, abych hovořila, bylo mi to z mysli odňato a cítila jsem, že mám hovořit z první kapitoly 2. Petrovy epištoly. Bůh mi dal zvláštní úlevu při předkládání cesty Boží milosti.... Bylo mi umožněno s přispěním Ducha svatého hovořit jasně a důrazně.

Na konci přednášky jsem byla vedena Božím Duchem, abych učinila výzvu pro všechny ty, kteří se chtějí plně odevzdat Hospodinu, aby přišli dopředu. Ti, kteří cítili potřebu modliteb Božích služebníků, byli pozváni, aby tak učinili zjevně. Bylo asi 30 těch, kteří dopředu přišli. Mezi nimi byly ženy bratří F, které poprvé projevili své přání přiblížit se k Bohu. Moje srdce bylo naplněno nevýslovnou vděčností z rozhodnutí těchto dvou žen.

Mohla jsem pak poznat, proč jsem byla tak opravdově vedena k přijetí pozvání. Zpočátku jsem váhala a byla zvědavá, zda to bylo to nejrozumnější, neboť syn a já jsme byli jediní, na koho jsem se mohla spolehnout, že mi za daných okolností poskytne pomoc. Ale jako kdyby ke mně někdo hovořil, mou myslí procházela myšlenka: „Nemůžeš důvěřovat Pánu?" Řekla jsem: „Chci, Pane! Ačkoliv syn byl velice překvapen tím, že při této příležitosti chci učinit takové svolání, vyrovnal se s touto okolností. Nikdy jsem jej neslyšela hovořit s větším důrazem a hlubokým citem než tehdy. ^{ISM 149} Vyzval bratra Faulkheada a Salisbury, aby vykročili kupředu a poklekli jsme k modlitbě. Můj syn se ujal slova a Pán vskutku vedl jeho prosbu; jeho modlitba se jevila tak, jakoby byl v Boží přítomnosti. Také bratří Faulkhead a Salisbury připojili své vroucí prosby, a potom Pán umožnil, abych také já mohla svůj hlas pozvednout v modlitbě. Vzpomínala jsem sestry F, které poprvé zaujaly veřejně svůj postoj k pravdě. Duch svatý byl přítomen ve shromáždění a mnozí byli hluboce dojati.

Na konci shromáždění přicházeli mnozí k pódiu, uchopili mě za ruku a se slzami v očích mně žádali, abych se za ně modlila. Ochotně jsem jim to slíbila. Byly ke mně přivedeny sestry F a já jsem poznala, že měly něžná srdce.... Matka jedné sestry, která se nyní postavila na stranu pravdy, byla velkou odpůrkyní a prohlásila, že jestliže se její dcera stane světitelkou soboty, nedovolí ji, aby vstoupila do domu, a že na ni bude pohlížet jako na hanbu rodiny. Paní F často prohlašovala, že se nikdy nemůže stát adventistkou sedmého dne. Byla vychovávána v presbyteriánské církvi a byla vychována v myšlení, že pro ženy je nevhodné, aby hovořily na shromážděních a stejně tak je nad hranici slušnosti, aby žena kázala. Ráda naslouchala staršímu Daniellovi a Corlissovi a považovala je za schopné řečnice; jenom kázáním žen nenaslouchala. Její manžel se modlil, aby Bůh uspořádal vše tak, aby mohla být obrácena prostřednictvím sestry Whiteové. Když jsem učinila výzvu a požádala ty, kteří cítili potřebu přiblížit se k Bohu, aby přišli dopředu, k překvapení všech, tyto sestry předstoupily vpřed. Sestra, která ztratila své malé dítě, řekla, že byla rozhodnuta, že nevystoupí; ale Duch Páně působil tak mocně, že se neodvážila odmítnout. Cítím hlubokou vděčnost ke svému nebeskému Otci za Jeho láskyplnost, že přivedl tyto dvě vzácné duše, aby se se svými muži spojily a podrobily se pravdě.

Neadventističtí návštěvníci odpovídají na výzvu

^{1SM 150} Vyzvala jsem všechny, kteří se chtěli odevzdat Bohu ve svaté smlouvě a sloužit Mu celým srdcem, aby povstali. Dům byl naplněn a téměř všichni povstali. Byli přítomní někteří, kteří nebyli našeho vyznání, z nichž někteří také povstali. Předložila jsem je v upřímné modlitbě Pánu a poznali jsme, že Duch Boží se k nám přiznal. Cítili jsme, že bylo dosaženo vítězství.

- Manuscript 30a, 1896

Zvláštní výzva v Battle Creek College

Nyní jsem hovořila k pomocníkům, ošetřujícímu personálu a lékařům pětkrát během modlitebního týdne a jsem si jista, že má kázání byla přijata s uznáním. Dvakrát jsem kázala na koleji. Minulý čtvrtek mě pozval profesor Prescott. Po modlitbě jsem promlouvala ve větší modlitebně naplněné studenty. Hovořila jsem bez zábran a poukázala jsem na dobrotu a milosrdenství Boží, na blahosklonnou oběť Ježíše Krista, na nebeskou odměnu, která nám je poskytnuta a na poslední vítězství, jakož i na přednosti křesťana.

Profesor Prescott povstal a pokoušel se promluvit, ale jeho srdce bylo přeplněno a po dobu pěti minut nemohl pronést jediné slovo, jen stál před lidmi a plakal. Pak řekl několik slov: „Jsem rád, že jsem křesťanem.“ Hovořil asi pět minut a předal slovo ostatním, aby také mohli hovořit. Byla přinesena mnohá svědectví, ale zdálo se mi, že zde musí být ještě skupina, kterou se mi nepodařilo získat. Pozvali jsme všechny, aby ti, kteří měli pocit, že nejsou plně připraveni na Ježíšův příchod a nejsou přesvědčeni, že byli Bohem přijati, aby přistoupili. Měla jsem dojem, že všechno prožívá vzrušení. Pak jsme dali možnost, aby všichni vyjádřili své city. Po chvíli jsme se opět modlili. Zdálo se, že jejich srdce zasáhlo Hospodinovo požehnání.

Rozdělili jsme se do skupin a ještě dvě hodiny jsme pokračovali v práci a Duch Páně na mně sestoupil pozoruhodným způsobem. Někteří z těch, kteří neměli žádnou známost o víře, nevěřící ^{1SM 151} z celého světa, získali novou zkušenost v náboženském životě. A dílo pokračuje stále dál a dál. Pán koná své dílo a bude ho konat tak rychle, jak my pro Něho připravíme cestu, aby mohl bezpečně projevit svou moc v náš prospěch.

- Letter 75, 1888.

Povolání k práci v San Franciscu

V pátek 21. prosince 1900, jsem odjela do San Franciska, kde jsem měla strávit modlitební týden. V sobotu odpoledne jsem hovořila ve sboru, přestože jsem byla tak zesláblá, že jsem se oběma rukama přidržovala kazatelny, abych zůstala vzpřímena. Prosila jsem Pána, aby mi dal sílu, abych mohla hovořit k lidem. On vyslyšel moji prosbu a posílil mě. Hovořila jsem na téma Zjevení 1,1-5.

Sestoupila na mne moc Božího Ducha a lid byl hluboce ovlivněn poselstvím, které jsem přinesla. Když jsem skončila, všichni, kteří si přáli zasvětit se Pánu, byli pozváni vpřed. Pozvání přijal velký počet, načež byla vznesena modlitba. Někteří z těch, kteří předstoupili, slyšeli adventní poselství teprve nedávno, a ještě se rozhodovali. Nechť Bůh v nich posílí

dobrý vliv, jehož se jim dostalo, aby se Mu mohli cele odevzdat. Ó, jak toužím po tom, abych viděla obrácené duše a slyšela zpívat novou píseň a velebit našeho Boha!

V neděli odpoledne jsem promlouvala k širšímu publiku, z nichž mnozí nesdíleli naši víru. Moje síly byly obnoveny a mohla jsem bez přidržování stát před lidmi. Spočinulo na mě požehnání Páně a jak jsem hovořila, přibývalo mi i sil. Tak jako v sobotu, byli přizváni ti, kteří hledali duchovní pomoc a byli jsme potěšeni, když jsme se dívali na tak hotovou odezvu. Pán sestoupil velmi blízko, když jsme Jej hledali na modlitbě.

-The Review and Herald 19.2.1901.

Podobné působení v každé církvi

V sobotu 10. listopadu, jsem navštívila San Francisco a měla jsem proslov v chrámu, naplněném posluchači, kteří měli uši ^{ISM 152} k slyšení a srdce k porozumění Když jsem skončila, pozval starší Corliss všechny, kteří si přáli zasvětit se Ježíši. Byla to rychlá a zdařilá odezva. Bylo mi řečeno, že předstouplo téměř 200 osob. Muži i ženy, mladí i děti se tlačili na přední sedadla. Pán by se radoval, kdyby se podobné dílo uskutečnilo v každém sboru.

Mnozí nemohli pro velký zástup předstoupit vpřed, jen oduševnělé tváře a zaslzené oči svědčily o rozhodnutí: „Chci stát při Pánu. Od této chvíle budu opravdově usilovat o dosažení vyšší úrovně.“

- The Review and Herald 12.2.1901.

Odpověď na generální konferenci roku 1909

Moji bratři a sestry, hledejte Pána, dokud může být nalezen. Přichází doba, kdy ti, kteří promarnili čas i příležitost, budou si přát, aby Ho mohli najít.... On si přeje, abyste stáli v řadách rozumných, abyste stáli v řadách pracovníků. Přeje si, abyste vyšli do našich sborů, a abyste pro Něj usilovně pracovali. Přeje si, abyste pořádali shromáždění pro ty, kteří stojí mimo církve, aby poznali pravdy tohoto posledního varovného poselství. Ještě existují místa, kde budete laskavě přijati, a kde duše budou vděčné za to, že jste jim přišli pomoci. Nechť vám Pán pomůže, abyste se chopili tohoto díla tak, jak jste to dosud nikdy neučinili. Chcete to učinit? Chcete povstat a dosvědčit že Bůh bude vaší záštitou a pomocníkem? (Shromáždění povstává.)

(Modlitba) Děkuji ti, Pane Bože Izraelský. Přijmi slib svého lidu. Uděl Mu svého Ducha. Nechť je v nich zřejmá Tvá sláva. A když budou vynášet Slovo pravdy, dej nám spatřit spasení Boží. Amen.

- General Conference Bulletin, 18.5.1909.

Část IV. „Kažte slovo“ - Úvod

Když vedení Generální konference v roce 1933 plánovalo velké evangelizační tažení po Severní Americe, uvědomilo si, že má-li být dosaženo pozoruhodných velkých cílů a úspěchů, kazatelé, kteří stojí v čele, musí ustoupit od věcí menšího významu, aby mohli předložit trojandělské poselství v jeho plnosti a závažnosti. Na žádost Generální konference byl vytištěn šestnáctistránkový leták pod názvem „Kažte slovo“, obsahující rady E.G.White.

Rozdáním mnoha tisíců výtisků se vykonalo mnoho dobrého a znovu pověřilo kazatelskou službu vážnou zodpovědností při hlásání poselství o poslední hodině soudu světa. Tyto statě, které se nenachází v jiných knihách E.G.Whiteové, jsou zde uvedeny v plném znění. Vytisknuté statě tvoří vyčerpávající soubor toho, co E.G.Whiteová napsala na toto téma. Další rady je možno najít v knihách Evangelizace, Služebníci evangelia, Svědectví pro kazatele a Křesťanská služba.

Následující články letáku obsahují některé kapitoly, které se vztahují k tomuto tématu. „Nebezpečí extrémního názoru“ je zpráva, která je adresována jednomu z našich kazatelů. Zpráva obsahuje poučení, jež jsou velikou pomocí, která byla dosud k dispozici jen v Notebook Leaflets. Kapitola „Doba sázení“ je účelná. Tato část končí radami, jež byly vybrány z knihy „Zvláštní svědectví“, série 8, čís.2, jež byla napsána v době krize v letech 1903-1904, kdy církvi byly vnucovány některé panteistické názory jako nové světlo, o kterém se tvrdilo, že bude velkým požehnáním pro církev. Hlavní požehnání, které vyplynulo z této krize, bylo věrné služebnictví Páně sděleno církvi v pravdivých poučeních. Je možno je najít ve Svědectví, svazek 8, a v díle „Služba zdraví“(MH). (VYDAVATELÉ)

19. Co kázat a co nekázat (1SM 155)

(Nepokoušíme se o uvedení úplného seznamu témat. Pro další náměty viz Ev 184-199, 217-278. - Sestavovatelé.)

Necht' je vyvýšen Kristus

Cílem celé kazatelské služby je zatlačení sebe samého do pozadí, aby Kristus mohl vystoupit do popředí. Vyvýšení Krista je velkou pravdou, kterou mají zjevovat všichni, kteří pracují při kázání slova a vyučování.

- Manuscript 109, 1897.

Pracovníci v díle pravdy by měli předkládat Kristovu spravedlnost ne jako nové světlo, ale jako vzácné světlo, které se na čas ztratilo ze zřetele lidí. Krista máme přijímat jako svého osobního Spasitele a On nám připočte Boží spravedlnost v Kristu. Opakujme si tuto vynikající pravdu, kterou zobrazil Jan: „V tom jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že On miloval nás, a poslal Syna svého obět' slitování za hříchy naše.“ (1J 4,10)

V Boží lásce se otevírá nejkrásnější zdroj vzácné pravdy a před církví a světem zůstávají otevřeny poklady Kristovy milosti.... Jaká to láska, podivuhodná, bezelstná láska, která přiměla Krista, aby za nás zemřel, když jsme byli ještě hříšníky. Jaká to je ztráta ^{1SM 156} pro duši, která chápe důležité požadavky zákona, a přesto zanedbává pochopení Kristovy milosti, která je mnohem hojnější.

Je pravdou, že Boží zákon zjevuje Boží lásku, když je hlásán jako pravda v Ježiši, neboť o Kristově daru, jež byl dán hříšnému světu, musí být hovořeno stále více. Není proto divu, že srdce neroztála pod vlivem pravdy, která byla podávána zcela chladně bez života. Není proto divu, že víra v Boží zaslíbení byla nestálá, jestliže kazatelé i pracovníci zanedbali uvádět Ježíše a Jeho vztah k Božimu zákonu. Jak často měli ujist'ovat lid, že ten, „kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal jej, i kterakž by tedy nám s ním všech věcí nedal?“ (Ř 8,32)

Satan se rozhodl, že člověk by neměl poznat Boží lásku, která Boha vedla k tomu, aby světu dal svého jednorozenného Syna k záchraně ztraceného lidstva; neboť v tom se zjevuje Boží dobrota, že lidstvo vede k pokání. Jakým způsobem bychom měli světu předkládat hloubku Boží drahocenné lásky? Nemůžeme ji obsáhnout jinak, než zvoláním: „Pohled'te, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli." (1J 3,1) Povězte hříšníkům: „Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa." (J 1,29) Když Krista představíme jako zástupce Otce, budeme schopni rozptýlit stín, který nad naší stezkou rozprostřel satan s úmyslem, abychom nepoznali milost a nevýslovnou lásku Boží, zjevenou v Kristu Ježíši. Pohled'te na Golgotský kříž. Je stálou zárukou nekonečné lásky a nesmírné milosti nebeského Otce.

- Manuscript 154, 1897.

Duch svatý

Kristus, ten velký učitel, měl neomezené možnosti volby, ale On trval nejvíce na jednom - na udělení Ducha Svatého. Jaké veliké věci předpověděl v důsledku tohoto uschnutí církvi. Proč ^{ISM 157} se tedy dnes o Něk hovoří tak málo? Které zaslíbení se naplňuje tak málo? O Duchu Svatém se hovoří pouze příležitostně, a pak je tato otázka ponechána na pozdější dobu.

- Manuscript 20, 1891

Poukazujte na způsoby obrácení

Kazatelé potřebují mnohem jasnější a jednodušší způsob, kterým by poukazovali na pravdu tak, jak je zjevena v Ježíši. Jejich vlastní myšlení potřebuje plněji pochopit plán spasení. Teprve potom mohou povznést myšlení svých posluchačů od pozemských věcí k duchovním a věčným věcem. Jsou mnozí, kteří chtějí vědět, co musí učinit pro to, aby byli spasení. Chtějí jasné a zřetelné vysvětlení potřebných kroků pro obrácení. Dokud alespoň část pojednání se nezaměřuje na způsob, jakým může hříšník dojít ke Kristu a být zachráněn, pak je kázání zbytečné. Měli by jim poukazovat na Krista, jak to učinil Jan a pak pod dojmem jednoduchosti jejich srdce vzplanou láskou ke Kristu a oni řeknou: „Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa." Na hříšníka je nutno zapůsobit mocně a opravdově, aby činil pokání a obrátil se.

Ti, kteří zanedbávají tuto stránku díla, potřebují se sami obrátit dříve, než se odváží kázat. Ti, jejichž srdce je naplněno Ježíšovou láskou, tou vzácnou pravdou Jeho Slova, budou schopní čerpat z Boží pokladnice. Nenajdou čas na vyprávění anekdot, nebudou usilovat o to, aby se stali řečníky, vznášejícími se tak vysoko, že by lid nemohli připoutat k sobě. Ale prostou řečí a s dojemnou opravdovostí poukáží na pravdu, která je v Ježíši.

- The Review and Herald 22.2.1887.

Oživení zájmu o starou adventní pravdu

Před kazatele a lid je postaveno dílo posvátné důležitosti. Mají studovat dějiny o díle a lidu Božím. Nemají zapomínat na minulá jednání Boha s Jeho lidem. Mají oživit a podrobně vylíčit pravdy, které se těm, kteří skrze osobní zkušenost nepoznali moc a ^{ISM 158} nádhery, která je provázela, nezdály velmi významné, když byly poprvé objeveny a pochopeny. Tyto pravdy mají být dány světu v jejich původní moci a svěžesti.

Služba andělů

O každého člověka usilují dobří i zlí andělé. Záleží na rozhodnutí samotného člověka, který anděl zvítězí. Vyzývám Kristovy kazatele, aby důrazně naléhali na svědomí všech, se kterými přicházejí do styku, aby pochopili pravdu o službě andělů. Nelibujte si ve svých neskutečných spekulacích. Naší jedinou jistotou je psané Slovo. Musíme se modlit tak, jako Daniel, abychom byli chráněni nebeskými bytostmi.

- Letter 201, 1899.

Dokazující kázání

Mnohá kázání s uváděnými důkazy málokdy obměkčují a podmaňují duši....Břemenem každého posla by mělo být poukazování na plnost Kristovu. Není-li předkládán dar Kristovy spravedlnosti, kázání jsou bezduchá a nezajímavá. Ovce ani jehňátka nejsou nakrmena. Pavel řekl: „Řeč má a kázání mé nebylo v slibných lidské moudrosti řečech, ale v dokázání Ducha a moci." (1K 2,4). V tom spočívá jádro tichosti evangelia. Ježíš je živým centrem všeho. Uvádějte Krista v každém kázání. Klad'te důraz na velikost, milost a slávu Ježíše Krista, neboť Kristus vytvořený v nitru je naděje slávy.

- Letter 15, 1892.

Předkládejte pravdu v pokoře

Bud'te pečlivými posly. Nebud'te dychtiví k naslouchání a přijímání nových teorií, neboť často jsou takové, že by neměly být nikdy kladeny před žádné shromáždění. Nehovořte vychloubačně, vyvyšující sami sebe. Nechte Slovo Boží splývat ze rtů, která jsou posvěcena pravdou. Každý kazatel má kázat pravdu, která je v Kristu Ježíši. Má být přesvědčen o tom, co tvrdí a se Slovem ^{ISM 159} Božím má zacházet pod vlivem Svatého Ducha Božího. Před Bohem se chovejte a pracujte uctivě, tak moji bratři, aby žádná duše nebyla vedena vaším příkladem na scestí. Bylo by pro vás lépe, kdybyste se nenarodili, než abyste jedinou duši svedli z cesty.

Ti, kteří se prohlašují za Boží služebníky, ať se usilovně snaží dosáhnout takového života, do něhož nemůže vstoupit hřích, sklíčenost nebo smutek. Mají být stálí v každé době.

Bůh si žádá takové reformátory, kteří by z našich kazatelen pronášeli slova důrazná a povznášející. Stává se, že lidé káží svá vlastní slova ve vlastní síle, namísto toho, aby kázali Boží Slovo v moci Ducha, a když jejich slova nejsou přijímána s nadšením, jsou zarmouceni a uráženi. Potom jsou v pokušení, aby kázali slova, která vzbuzují ducha hořkosti a odporu u jejich posluchačů. Moji bratři, buďte opatrní. Ať nikdy nesplynou taková slova ze rtů Kristových vyslanců. Posvěcené rty budou pronášet slova, která přetvářejí a která nevzbuzují hněv. Pravdu je třeba předkládat v pokoře a Kristově lásce.

- Letter 348, 1907.

Lstivost nepřítele

Máme se modlit za Božské osvícení, ale současně bychom měli být opatrní, jak přijímáme vše to, co nazýváme novým světlem. Musíme být ostražití, aby satan pod záminkou hledání nových pravd neodvrátil naše myšlení od Krista a zvláštní pravdy, určené pro tuto dobu. Bylo mi ukázáno, že nepřítelovým úmyslem je vést naše myšlení tak, abychom se zabývali některými nesrozumitelnými a nedůležitými věcmi, něčím, co není plně zjeveno, anebo není nezbytné pro naše spasení. Toto se pak stává tématem, které pohlcuje a jež je nazýváno „přítomnou pravdou“, přitom všechna jejich bádání a jejich předpoklady slouží pouze k tomu, aby tuto věc učinili ještě více tajemnou, než byla předtím, aby uvedli ve zmatek myšlení některých, kteří by měli posvěcením pravdy usilovat o jednotu.

- Letter 7, 1891.

Lidské předpoklady a dohady

Ať žádný člověk nepředkládá důstojné vědecké bludy, které by ukolébávaly Boží lid k spánku. Nezahalujme vznešenou, ^{ISM 160} posvátnou pravdu pro tuto dobu do nějakého hávu lidské moudrosti. Ti, co tak činili, ať toto zanechají a volají k Bohu, aby zachránil jejich duše od svůdných výmyslů.

Jen oživující moc Ducha svatého může pohnout srdce a ne příjemné, mylné nauky. Bláhové představy nejsou chlebem života, nemohou zachránit duši od hříchu. Kristus byl poslán z nebe, aby spasil lidské pokolení. Učil pravdám, které Mu dal Bůh, aby jim vyučoval. Pravdy, které hlásal, a které se nacházejí ve Starém i Novém zákoně, máme dnes hlásat i my jako Slovo živého Boha.

Ať ti, kteří touží po chlebu života, obrazejí se na Písma a ne na učení smrtelného chybujiícího člověka. Dávejte lidem chléb života, který přinesl Kristus z nebe pro nás. Nespojujte s vaším učením lidské předpoklady a dohady. Kéž by všichni poznali, jak nutně potřebují jíst tělo a pít krev Božího Syna - aby se Jeho slova stala součástí jejich opravdového života.

- Manuscript 44, 1904.

Naše víra je založena na pravdě

Denně toužím po tom, abych mohla konat dvojí službu. Vroucně prosím Pána o sílu a moudrost, abych mohla znovu obnovit svědecké dílo těch, kteří stáli pevně u víře a věřili poselství v jeho počátečních dějinách. Po uplynutí období roku 1844 obdrželi světlo a v tomto světle kráčeli dál. I když povstávali lidé, kteří prohlašovali, že mají nové zázračné světlo, poselství, týkající se různých bodů Písma, my jsme měli skrze působení Ducha Svatého svědectví, týkající se právě tohoto bodu. Toto svědectví zabránilo vlivu takového poselství, jemuž se starší G věnoval, aby ho vysvětloval. (Toto odvolání se týká učení o problematice svatyně, které se lišilo od učení, kterého se drželi po léta Adventisté sedmého dne. Toto učení popíralo naplnění proroctví v r. 1844 a odmítalo Kristovu službu v době vyšetřujícího soudu. - VYDAVATELÉ.) Tento politování-hodný člověk působil se vši rozhodností proti pravdě, kterou potvrzoval Duch svatý.

^{ISM 161} Když Boží moc potvrzuje to, co je pravda, pak tato pravda zůstává pravdou stále. Pak nemůžeme připustit žádné pozdější předpoklady, které by odporovaly danému Božímu světlu, které má být zachováno. Lidé vystoupí s výkladem Písma podle své pravdy, ale která není pravdou. Pravda, kterou dal Bůh pro tuto dobu, je základem naší víry. On sám nás poučil o

tom, co je pravda. Povstanou lidé, po nich další s novým světlem, které však odporuje světlu, jež dal Bůh za působení Svého Svatého Ducha. Někteří, kteří přešli touto zkušeností, kterou získali při zakládání této pravdy, jsou stále ještě na živu. Bůh laskavě chrání jejich život, aby až do konce svého života mohli neustále opakovat zkušenosti, kterými museli projít tak, jak to činil apoštol Jan až do konce svého života. Průkopníci, kteří usnuli spánkem smrti, hovoří k nám opětným vydáním jejich spisů. Byla jsem poučena, že takto má být jejich hlas stále slyšitelný. Oni jsou nositeli svého svědectví jako toho, co tvoří přítomnou pravdu.

Nemůžeme přijímat slova těch, jejichž poselství je v rozporu se základními články naší víry. Takoví shromažďují celou řadu článků Písma a seskupují je kolem svých obhajovaných teorií jako důkazy. Toto bylo stále uplatňováno v průběhu posledních padesáti let. Jestliže tyto spisy jsou Božím Slovem a mají být respektovány, pak vhodnost jejich použití, jestliže takové použití pohne byť jediným pilířem tohoto základu, který Bůh udržuje po dobu těchto padesáti let, je velkou chybou. Ten, kdo tak činí nezná onen obdivuhodný projev Ducha Svatého, který udělil moc a význam minulým poselstvím, která přišla od Boha a byla dána lidu.

Důkazy staršího G nejsou spolehlivé. Kdyby byly přijaty, zničily by víru Božího lidu v pravdu, která z nás učinila to, co jsme.

V této věci musíme být rozhodní, neboť body, které se snaží podpořit a dokázat na základě Písma, nejsou spolehlivé. Nijak nedokazují, že minulá zkušenost Božího lidu byla chybná. My jsme měli pravdu, my jsme byli pod vedením Božích andělů. Bylo to pod ^{1SM 162} vedením Ducha Svatého, když bylo dáno toto pojednání o otázce svatyně. Bylo by dobré, aby každý člověk zachoval mlčení ve vztahu k povaze a vlastnostem naší víry, na které neměli žádnou účast. Bůh si nikdy neodporuje. Důkazu Písma se nesporně používá tehdy, jestliže je nutno potvrdit svědectví toho, co není pravdivé. Budou povstávat stále další a další lidé a budou přinášet domnělé veliké světlo a budou je prosazovat. My však stojíme na starých vztyčených meznících. (1J 1,1-10.citovaný)

Bylo mi nařízeno, abych řekla, že tato slova můžeme použít jako příhodná pro tuto dobu, neboť nadešel čas, kdy hřích musí být nazýván pravým jménem. V naší práci jsme brzděni lidmi, kteří nejsou obráceni, a kteří hledají svou vlastní slávu. Oni si přejí, aby se o nich hovořilo jako o původcích nového učení, které prohlašují za pravdu. A bude-li toto učení přijímáno, povede to k zapírání pravdy, kterou dával Bůh svému lidu po dobu minulých padesáti let. On to uskutečňoval projevem Ducha Svatého.

- Letter 329, 1905.

Pravdy, které byly zjeveny

„Pilně se snažuj vydati sebe Bohu milého dělníka, za nějž by se nebylo proč stydět, kterýž by právě slovo pravdy rozděloval.“ (2Tm 2,15) Naučte se přijímat pravdy, které byly zjeveny, a nakládejte s nimi tak, aby byly potravou Božímu stádcí.

Setkáváme se s takovými, kteří dovolují svým myšlenkám, aby se uchýlovaly k neužitečným spekulacím o věcech, o nichž ve Slově Božím není nic řečeno. Bůh hovoří naprosto jasnou řečí o každém předmětu, který se týká spásy duší. Přeje si, abychom se vyhýbali celodennímu snění a říká: Jdi na vinici mou dnes, a dělej. Přichází noc, kdy žádný nebude moci pracovat. Zanechej všech zbytečných zvědavostí, bdi, pracuj a modli se. Zabývej se pravdou, která byla zjevena. Bůh si přeje, abys zpřetrhal všechna planá blouznění a obrací naši pozornost na pole,

zralé pro sklizeň. Dokud naše činnost nebude opravdová, věčnost nás zničí pod tíhou břemene odpovědnosti....

V apoštolské době byly jako pravdivé předkládány ty nejpošetilejší bludy. Historie se opakovala a bude se opakovat. Vždy ^{1SM 163} budou takoví, kteří ač zdánlivě svědomití, chopí se stínu a povýší ho na skutečnost. Přijmou klam místo pravdy, protože klam je přioděn novým rouchem, o němž se domnívají, že je něco obdivuhodného. Ale když ho zbavíme roušky, objeví se prázdnota.

- The Review and Herald 5.2.1901.

Otázky věčné důležitosti

Zabývejte se učením, kterým se zabýval Kristus. Předkládejte ho lidem tak, jak to činil On. Zabývejte se otázkami, které se týkají vašeho věčného dobra. Nepřítel si může vymyslet cokoliv, aby naše myšlení odvrátil od Božího Slova; všechno nové a neobyčejné, co může být uvedeno do života, aby vznikla rozličnost v názorech, to vše uveďte jako něco zvláště důležitého. Ale ty věci, které nemůžeme jasně rozpoznat, nejsou ani z desetiny pro nás tak důležité, jako pravdy Božího Slova, které můžeme jasně pochopit a vnést do našeho denního života. Musíme poučovat lidi o příkladech, které Ježíš vnesl do svého učení ze Starého zákona. Řeč Božské pravdy je nesmírně jednoduchá.

- Letter 16, 1903.

Články, které nejsou důležité pro víru

Je mnoho otázek, o kterých se pojednává, a které nejsou potřebné pro zdokonalení ve víře. Nezbyvá čas na jejich studium. Mnohé věci jsou za hranicí našeho chápání. Pravdu jsme neobdrželi proto, abychom ji obsáhli rozumem, ani proto, abychom ji vysvětlovali. Zjevná je proto, abychom ji bez výhrad přijímali jako slovo nekonečného Boha. Zatímco každý rozumný kazatel má vyhledávat takovou pravdu, jaká je v Kristu Ježíši, přesto jsou věci, které nelze zjednodušovat - údaje, které lidské myšlení nemůže pochopit a zdůvodnit bez toho, aby nepodléhalo lidským kalkulacím a výkladům, které se nevyznačují vůní života k životu.

Avšak každá pravda, která je pro nás nezbytně nutná, aby byla zavedena do praktického života, pravda, která se týká spasení duše, je vysvětlena zřetelně a spolehlivě.

- Letter 8, 1895.

20. Náš postoj k věroučným sporům (1SM 164)

„Ustavičná“ z Daniele osmé kapitoly

Promlouvám ke svým bratřím na východě, západě, severu i jihu, a žádám je, aby mé spisy nepoužívali jako hlavní argumenty k vyřešení problémů, o nichž se nyní vede tolik sporů. Žádám starší H, I, J a jiné naše vedoucí bratry, aby se neodvolávali na mé spisy a nepodporovali jimi své názory týkající se slova „ustavičná“.

Bylo mi ukázáno, že to není životně důležitá otázka. Byla jsem poučena, že když naši bratři zveličují význam rozdílných náhledů, dopouštějí se omylu. Nemohu souhlasit s tím, aby

jakékoliv mé spisy byly používány k vyřešení této záležitosti. Pravý význam „ustavičná“ se nemá stát klíčovou otázkou.

Požaduji, aby moji spolubratři nepoužívali mé spisy pro zdůvodnění svých tvrzení ve vztahu k této otázce „ustavičná“, protože jsem nedostala žádné poučení, týkající se tohoto problému a nevidím žádnou potřebu vést o tom spor. V současné době je lépe mlčet.

Nepřítel našeho díla je potěšen, když méně důležité záležitosti může použít k tomu, aby obrátil mysl našich bratří od ^{ISM 165} důležitých otázek, které by měly být hlavním tématem našeho poselství. Jelikož to není zkušební otázkou naší víry, žádám naše bratry, aby tímto jednáním neposkytli nepříteli možnost zvítězit.

Pravé zkušební otázky

Naším posláním, které nám Pán svěřil v této době, je poukázat lidem na pravé světlo ve vztahu ke zkušebním otázkám poslušnosti a spasení - Boží přikázání a svědectví Ježíše Krista.

V některých našich důležitých knihách, které vyšly před léty, a které přivedly mnohé k poznání pravdy, je možno nalézt některé maličkosti, které si vyžadují pečlivé studium a opravu. Měli by se jimi zabývat ti, kteří mají na starosti naše publikace. Ať však tito bratři, ani kolportéři, ani naši kazatelé nezveličují tyto věci způsobem, který by zmenšoval vliv těchto dobrých knih, pomocí nichž byly duše zachráněny pro pravdu. Kdybychom začali zlehčovat naši literaturu, tím bychom dali zbraně do rukou těch, kteří opustili pravdu a matou mysl duší, které nedávno přijaly poselství pravdy. Čím menší bude úsilí, vynaložené na změnu našich publikací, tím to bude pro nás lepší.

V noci se mi zdá, že svým bratřím, postaveným na odpovědných místech, opakuji slova První epištoly Janovy. (Citace 1. Kapitoly).

Každodenní obrácení

Naši bratři by měli pochopit, že vlastní já se musí pokořovat a přivádět pod kontrolu Ducha Svatého. Hospodin napomíná ty z nás, kteří vlastní veliké světlo, aby se denně obraceli na víru. To je poselství, které musím přinést našim vydavatelům a předsedům všech sdružení. Musíme chodit ve světle, pokud jej máme, aby nás nezachvátila temnota.

Všichni, kteří jsou vedeni svatým Božím Duchem, budou mít pro tuto poslední dobu poselství. S celou svou myslí a srdcem ponesou poselství duším, a ponesou nebeské poselství Kristovo ^{ISM 166} těm, se kterými se stýkají. Ti, kdož ve svých projevech jednají jako pohané, nemohou být uvedeni do nebeských příbytků. Moji bratři, přijměte světlo, vykupujte čas, neboť dnové zlí jsou.

Satan pracuje neúnavně se všemi, kdo mu k tomu dají nějaký podnět. Ti, kdo mají světlo, ale odmítají v něm chodit, budou zmateni, až temnota zachvátí jejich duši a jejich jednání bude zcela podle toho přizpůsobeno. Avšak duch moudrosti a Boží dobroty, jak je zjeven v Jeho Slově, stává se stále zřetelnější pro ty, kteří půjdou po stezce pravé poslušnosti. Všechny Boží spravedlivé požadavky se setkají s pravým posvěcením Svatého Ducha....

Velké přednosti a požehnání jsou připravena pro všechny, kteří se pokoří a plně posvěť svá srdce Bohu. Bude jim dáno veliké světlo. Když jsou lidé ochotni podrobit se změně, pak budou jejich životy vykazovat zbožnost.

„A z plnosti Jeho my všichni vzali jsme, a to milost za milostí." (J 1,16) „Dost máš na mé milosti, neboť moc má v nemoci dokonává se." (2K 12,9). A Spasitel říká: „Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi. Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého. Učíte je zachovávat všecko, což jsem koli přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa." (Mt 28, 18-20)

Bude toto bohatství milosti a síly k službě pokračovat mezi námi tak, že je nedoceníme a odvrátíme se od něho bez zájmu a znechucení? Poučení, které mám dát nyní našemu lidu je stejné, jaké jsem dala během pobytu ve Washingtonu. Bůh požaduje osobní úsilí. Člověk nemůže dělat práci druhého. Bylo dáno veliké světlo, ale ono nebylo plně pochopeno ani přijato.

Jestliže se naši bratři nyní odevzdají bez výhrad Bohu, On je přijme. On působí změnu myslí, aby se mohli stát vůní života k životu. Probud'te se, bratři a sestry, abyste mohli docílit vašeho vysokého povolání skrze Pána našeho Ježíše Krista.

ISM 167 *Není to zkušební otázka*

Mým bratřím v díle služby:

Drazí spolupracovníci,
hovořím k vám ... ke všem, kteří aktivně zastávali své názory na význam „ustavičná" z Daniele osmé kapitoly. Toto se nemá stavět jako zkušební otázka a diskuze, jež z toho vznikla, nebyla šťastným krokem. Vznikl z toho zmatek a mysl některých našich bratří byla odvrácena od toho, aby pečlivě uvažovali tak, jak si to zaslouží dílo, které jim Pán svěřil, co by se mělo udělat v této době v našich velkoměstech. Nepřítel našeho díla měl z toho velikou radost.

Světlo, které mi bylo dáno, říkalo že by se nemělo nic dělat, co by ještě zvyšovalo diskuzi o tomto problému. Nehovořte o tom a nepojednávejte o tom jako o otázce velikého významu. Před námi je veliká práce a my nesmíme ztrácet ani hodinu z důležitého díla, jež má být vykonáno. Soustřed'me náš veřejný zájem na předkládání řady důležitých pravd, v nichž jsme jednotní a v nichž máme jasné světlo.

Chtěla bych obrátit vaši pozornost na poslední modlitbu Kristovu jak je zaznamenána v sedmnácté kapitole Jana. Nalézá se tam mnoho námětů, o kterých můžeme pohovořit; jsou to svaté zkušební pravdy, krásné ve své prostotě. Těmito pravdami se můžeme soustavně zabývat. Ale nevnašejte mezi bratry v této době problém „ustavičná" nebo jiná témata, která by vyvolávala spory mezi bratřími, neboť to oddaluje a překází dílu, na které, jak si Pán přeje, se má mysl našich bratří soustředit právě nyní. Nezapývejte se otázkami, které by zjevovaly značný rozdíl v názorech, ale vynášejme z Božího Slova svaté pravdy, týkající se závažných požadavků Božího zákona.

Naši kazatelé by měli usilovat o nejvhodnější předkládání pravdy. Pokud je to možné, ať všichni hovoří o tomtéž. Vaše kázání, ať jsou jednoduchá a ať pojednávají o životních pravdách, které mohou být snadno pochopeny. Když všichni naši kazatelé pochopí ^{ISM 168}

nutnost pokoření sebe, pak Hospodin bude moci s nimi spolupracovat. Potřebujeme se nyní opět obrátit, aby andělé Boží mohli spolupracovat s námi, aby zapůsobili svatým vlivem na mysl těch, pro které pracujeme.

Semkněte své řady

Musíme se spojit pouty křesťanské jednoty, pak naše práce nebude daremná. Semkněte své řady a nedovolte, aby do nich pronikly nějaké spory. Zjevujte sjednocující moc pravdy a to způsobí mocný vliv na lidské myšlení. V jednotě je síla.

Toto není doba zveličovat různé bezvýznamné otázky. Jestliže někteří služebníci, kteří neměli opravdové spojení se svým Mistrem zjeví světu slabost své křesťanské zkušenosti, nepřátelé pravdy, kteří nás bedlivě pozorují, toho dokonale využijí ve svůj prospěch a naše práce bude bržděna. Všichni ať pěstují pokorného ducha a ať se poučí od Toho, který je tichý a pokorný srdcem.

Předmět „ustavičná“ by neměl vyvolávat takový rozruch, jaký způsobil. Výsledkem takového jednání lidí na obou stranách tohoto problému bylo, že povstaly spory a zmatek.... Dokud přítomný stav názorového tříštění na tento předmět trvá, nestavějte jej do popředí. Všechny spory ať jdou stranou. V takovéto době je mlčení výmluvné.

Povinností Božích služebníků v této době je kázat Boží slovo ve velkoměstech. Kristus sestoupil s nebeských příbytků na tuto zem, aby zachránil duše a my jakožto služebníci Jeho milosti máme vštěpovat obyvatelům velkoměst známost Jeho zachraňující pravdy.

- Letter 62, 1910.

21. Vymyšlené a spekulativní učení (1SM 169)

Žádný kompromis

Musím nést našim bratrům rozhodné poselství. Ať neexistuje kompromis se zlem. Směle se postavte nebezpečným vlivům, které vyvstávají. Neobávejte se následků sil, kterými se nepřítel brání.

V těchto dnech se mnoho podvodů předkládá jako pravda. Někteří z našich bratří vystoupili s názory, k nimž se nemůžeme hlásit. Jsou vnášeny blouznivé nápady, přepjaté a podivné výklady Písma, které se zdají jako pouhá tečka nebo puntík, ale stanou se léčkou nezkušeným.

Máme vykonat rozhodné dílo. Ať nepřítel není příčinou našeho zpronevěření se od určité pravdy pro tuto dobu a neobráť naši pozornost k bláhovým názorům.

Kdybychom osobně prozíravě nepoznali práci Ducha Svatého, určitě bychom klopýtli a upadli do satanovy léčky nevěry. Volám k našim bratřím, aby bděli jako věrní pastýři a strážci nad nezkušenými, kteří jsou vystaveni nástrahám svůdných vlivů. Mějte vždy na zřeteli, uvědomujte si úskalí a hrozící nebezpečí, která ohrožují víru v poselství, dané nám Bohem v této době. Bděte nad dušemi jako ti, kteří musí vydat počet....

1SM 170 Potřebujeme denně zkoumat Písmo, abychom poznali cestu Páně a nebyli svedeni náboženským klamem. Svět je naplněn falešnými teoriemi, svůdnými spiritistickými

myšlenkami, které se snaží zničit jasné duchovní vnímání a odvést nás od pravdy a svatosti. Zvláště v této době potřebujeme dbát na výstrahu. „Žádný vás nesvod' marnými řeči." (Ef 5,6)

Musíme být opatrní, jinak se stane, že budeme Písma špatně vykládat. Jasné učení Slova Božího se nemá zduchovňovat, aby se neztratila ze zřetele skutečnost. Nepřepínejte význam vět v Bibli ve snaze přinést něco zvláštního, abyste tím uspokojili fantazii. Berte Písmo takové, jaké je. Vyvarujte se planých dohadů týkajících se toho, co bude v království nebeském.

- Manuscript 30, 1904.

Otázka života a smrti

Přicházejí mi dopisy s dotazem ve vztahu k učení některých lidí, kteří tvrdí, že všechno co je živé nemá být zabíjeno, dokonce ani hmyz, ať může být nepříjemný a může způsobit bolest či nemoc. Je to možné, aby kdokoliv prohlašoval, že Bůh mu dal poselství pro lid? Bůh nikdy nedává žádnému člověku takové poselství. Bůh nikomu neříká, že je hříchem zabíjet hmyz, který narušuje naši pohodu a zdraví. V celém svém učení nedal Kristus žádný odkaz tohoto druhu a Jeho učedníci měli a mají hlásat pouze to, co On jim přikázal.

Existují takoví, kteří se snaží neustále zaplétat do sporů. To je výsledek jejich náboženství. Jsou naplněni touhou vytvořit něco nového a zvláštního. Zabývají se malichernými věcmi a ostří na nich své nadání ke svárlivosti.

Bezcenné pohádky jsou přinášeny jako důležité pravdy a někteří je skutečně pokládají za zkoušku. Tak se vytvářejí spory a myšlení je obráceno od přítomné pravdy. Satan ví, že zaujme-li lidi malichernými detaily, větší otázky zůstanou nepovšimnuty. Poskytně spoustu podkladů k upoutání pozornosti těch, kteří jsou ochotni uvažovat o bezcenných a nepodstatných věcech. Myšlení ^{1SM 171} farizeů bylo zcela zaujato bezvýznamnými otázkami. Oni pominuli drahocenné pravdy Božího Slova, aby hovořili o zátěži tradice, kterou si předávali z pokolení na pokolení, která se žádným způsobem netýkala jejich spasení. A tak i dnes, drahocenné chvíle nenávratně mizí ve věčnosti a velké otázky spasení jsou přehlíženy, kvůli nějaké bezpředmětné pohádce.

Ráda bych připomněla svým bratřím a sestrám: přidrže se rad, které se nachází ve Slově Božím. Dovolávejte se cenných pravd Písma. Jedině tak dojdete ke Kristu. Nemáte čas zabývat se sporem o zabíjení hmyzu. „Co jest té plevě do pšenice?" (Jr 23,28) Tyto vedlejší vystávající problémy jsou jako seno, dřevo a strniště ve srovnání s pravdami pro tyto poslední dny. Ti, kteří opustili velké pravdy Božího slova, aby hovořili o nepodstatných věcech, nekáží evangelium. Zabývají se povrchními, zdánlivě správnými závěry, ke kterým docházejí na základě klamných důkazů, které nepřítel přináší aby odvrátil myšlení od těch pravd, které se dotýkají jejich věčného blaha. Nemají ani jediné Kristovo slovo k obhájení svých předpokladů.

Neztrácejte čas podobnými debatami. Máte-li nějaké otázky, jako, co učít, otázky k tomu, na co klást důraz, jděte na pohovor k Velkému Učiteli a následujte Jeho rady....

Nepřipusťte nic, co by mohlo odvést vaši pozornost od otázky, „co čině, život věčný dědičně obdržím?" (Lk 10,25) To je otázka života a smrti, kterou si každý musíme vybrat pro věčnost.

Ať mysl zhodnotí se vši důležitostí slavnou pravdu, kterou máme. Ti, kteří připustí, aby si jejich mysl libovala v hledání bezcenností, nedůležitých teorií, ti se potřebují obrátit....

Zazní falešné teorie, bez autority Slova Božího, budou přicházet zprava i zleva a slabým ve víře se tyto teorie budou jevit jako pravda, která je činí moudrými. Ale tyto teorie jsou bezvýznamné. Mnozí členové církve se zcela uspokojí s touto lacinou potravou, nestavitelným, zahánějícím náboženstvím. Proč mužové a ženy ^{1SM 172} zmalichernují své obrácení a víru v Ježíše Krista shromažďováním neužitečných příběhů a předkládají je jako pozoruhodné? Lid Boží nemá času nazbyt, aby si zakládal na neplodných, malicherných otázkách, které nepředstavují Boží požadavky.

Bůh si přeje, aby lidé uvažovali střízlivě a upřímně. Mají stoupat ke stále vyššímu stupni a získávat stále širší obzor. Při pohledu na Ježíše, mají se proměnit v Jeho obraz. Svůj čas mají věnovat hledání hlubokých, věčných nebeských pravd. Pak nebude nic zbytečného v jejich opravdovém náboženském životě. Když studují velké pravdy Božího Slova, pak s upřeným pohledem na Toho, který je neviditelný. Poznájí, že povznášející pravdy jsou ty, které jsou nejtěsněji spjaty se zdrojem pravdy. Když se učí od Něho, jejich city a přirozená náklonnost k Němu se upevňují a stávají se neměnnými působením Všemohoucího a jsou skutečné a trvalé. Živá voda, kterou Kristus dává, není jako pramen, který bublá krátký čas a pak vyschne. Živá voda teče pro nás k věčnému životu.

Následujeme zjevenou vůli Boží. Pak poznáme, že světlo, které dostáváme, přichází z Božských zdrojů světla pravdy. Ti, kteří spolupracují s Kristem, jsou na bezpečné půdě. Bůh jim žehná, když své schopnosti zasvěcují dílu, které osvobozuje svět od pokušení. Kristus je náš příklad. Když se díváme na Něho, měníme se, jsme Mu podobní, ozáření Jeho slávou, ovlivnění Jeho povahou. To je naše poslání. Bože pomoz nám správně představit Spasitele světa.

- The Review and Herald 13.8.1901.

Dohady o věčném životě

Stále jsou lidé, kteří projevují svojí víru na život v nové zemi tak, že budou lidé tělesní, muži se budou ženit a ženy budou rodit; ale ti, kteří věří Slovu Božímu, jsou vedeni Duchem svatým a nesdílejí tento názor. Nauka, že na nové zemi se budou rodit děti není součástí „pevného prorockého slova.“ (2Pt 1,19) Kristova slova ^{1SM 173} jsou příliš jasná, než aby mohla být mylně vysvětlena. Lidé si budou pokládat do nekonečna otázku sňatku a zrození na nové zemi. Ani ti, co budou vzkříšení ze smrti, ani ti, co budou proměnění, aniž by poznali smrt, nebudou se ženit ani nebudou spojováni do manželství. Budou jako andělé Boží, jako členové královské rodiny.

Chtěla bych říci těm, kteří zastávali opačný názor, než jakým je jasné vysvětlení Kristovo, že mlčení je více. Je možné oddávat se domněnkám a teoriím v těch případech, které nám Bůh neujasní ve svém Slově. Ale nemusíme se dohadovat pokud jde o náš budoucí stav.

Mým spolubratřím bych chtěla říci „Každé slovo Boží, ponoukej v čas neb ne v čas.“ (2Tm 4,2) Nepřinášejte do základu dřevo, seno, slámu, vaše vlastní domněnky a spekulace, ty nikomu nemohou přinést užitek.

Kristus neodepřel žádné objasnění podstatné pravdy pro naši spásu. Zjevení pravdy je pro nás a naše děti důležité, ale dát průchod naší obrazotvornosti a výmyslům je nebezpečné a nesprávné. Věci a pravdy které nebyly zjeveny, budou pochopeny na Nové zemi.

Pán zařídil vše pro naše štěstí v budoucím životě, ale o těchto plánech neučinil žádné zjevení a pokud jde o ně, nemáme spekulovat. Nemáme také posuzovat stav příštího života podle okolností tohoto života.

To, co je životně důležité, bylo jasně zjeveno ve Slově Božím. Názory a zásady jsou podstatou hloubky našeho myšlení. Nemáme však pátrat po tom, v čem Bůh zachoval mlčení. Někteří podporují názor, že vykoupení nebudou mít šedivé vlasy. Jiní uveřejňují bláznivé dohady, jako důležité. Ať Bůh pomůže svému lidu rozumně myslet. Když nám vyvstanou otázky, v nichž nemáme jistotu, měli bychom se zeptat: „co praví Písmo?“

Ponechejme čas těm, kteří chtějí představovat nový život na nové zemi, aby očistili své duše poslušností pravdy a jednali v souladu s Kristovým učením daným zákoníkovi, který se ptal, co musí učinit, aby získal věčný život.

ISM 174 „Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší síly své, i ze vší mysli své, a bližního svého jako sebe samého.... To čin, a živ budeš." (Lk 10,27-28) Všichni, kteří podřídí své životy jasným požadavkům Božího slova, obdrží věčný život.

- Manuscript 28, 1904.

Těžko pochopitelné výroky Písma

Chci upozornit na nebezpečí z předkládání nesrozumitelných učením lidem, které mohou vypadat zcela pravdivě, ale stanou se příčinou sporu a nepovedou člověka k velké hostině pro něj připravené. Chceme Boží lásku, která by podmaňující rukou utvářela nitro člověka, zjemňovala naší lidskou přirozenost a přiváděla nás do souladu s Božím svatým charakterem. Předložíme lidem nevyčerpatelné Kristovo bohatství v Jeho plné hojnosti. Pozvání je dáno Kristem samotným a je posláním všech jeho následovníků obracet pozornost na ta ustanovení, která jsou srozumitelná všem. Nemají mít přednost věci nesnadné k pochopení. Kristus volá lid k hostině a všichni, kteří chtějí, ať přijdou.

- Letter 89, 1898.

Sto čtyřicet čtyři tisíce vyvolených

Kristus řekl, že v církvi povstanou takoví členové, kteří budou lidem předkládat místo pravd své výmysly a dohady, zatímco Bůh dal velké, vznešené a povznášející pravdy, které by měl každý člen církve Boží vlastnit a hovořit o nich. Když lidé začnou přijímat namátkově různé teorie o pravdě, je u nich probuzena zvědavost k poznání různých teorií, které pro ně nejsou důležité, naopak jsou bezvýznamné, Bůh je nevede. Není Božím záměrem, aby jeho církev předkládala a učila to, co není v Božím Slově. Není Boží vůlí, aby se vedly spory o otázkách, které lidem duchovně nepomohou, například: Kdo bude v počtu sto čtyřicet čtyři tisíc? Tyto jednotlivé pravdy, budou v krátké době a bez dalších otázek vědět ti, kteří budou Bohem vyvolení.

Moji bratři a sestry, studujte a važte si těch pravd, které Bůh dal pro nás a vaše děti. Neztrácejte zbytečně čas snažením se ^{1SM 175} poznat to, co nebude pro vás duchovním přínosem. „Co čině, život věčný dědičně obdržím?“ (Lk 10,25) To je otázka důležitá nad všechno ostatní a byla jasně zodpovězena. „V zákoně co jest psáno? Kterak čteš?“

- Manuscript 26, 1901

Kristus volá po jednotě

Členové naší církve vidí, že mezi našimi vedoucími muži jsou názorové rozdíly a že oni sami se mezi sebou přou o sporné otázky. Kristus volá po jednotě v pravdě, ale nevyzývá nás, abychom se sjednocovali na různých lidmi vymyšlených odpovědích, či spekulacích. Nebeský Bůh dal ostrý kontrast mezi čistou, vznešenou, povznášející pravdu a klamně, na scestí uvádějící nauky. Správným jménem označuje hřích a zatvrzelost. On nezakrývá špatné činy omítkou nehašené malty. Naléhám na mé bratry, aby se sjednotili na pravém základě Písem.

- Manuscript 10, 1905.

Nepřete se o prvenství

Když vyvolení dělníci mají nepomíjejícího Krista ve svých duších, když sobectví je umrtveno, když není soupeření, žádné sváry o prvenství, když existuje jednotnost, když jsou posvěcení a nadále usilují o posvěcení, takže vzájemná láska je viditelná i hmatatelná, pak déšť milosti Ducha Svatého na ně určitě sestoupí, neboť Boží sliby neselhávají ani v jediné čárce ani písmenku. Ale když práce druhých dělníků - služebníků nepožívá velké vážnosti, takže vyvolení dělníci mohou stavět na odív svoji nadřazenost, dokazují tím, že jejich vlastní dílo nenese označení jaké by mělo nést. Bůh jim nemůže požehnat.

- Manuscript 24, 1896.

22. Nebezpečí extrémních názorů (1SM 176)

(Vyšlo v Notebook Leaflets, Methods, č. 4)

Sv. Heleny, Kalifornie 19.5.1890

Milý bratře K:

Domnívala jsem se, že se uvidíme a pohovoříme si, ale nestalo se tak a ani v budoucnu nebudu moci. Ale velmi na Tebe myslím a proto Ti píši. Přála bych si, aby ses neodděloval od díla Božího. Je nad mé síly zachovat se při rozhovoru s Tebou nezaujatě a spravedlivě. Rychle chápeš, Tvoje řeč když mluvíš je souvislá. Obávám se, že bych pozbyla trpělivosti a to, co bych Ti měla říci, bylo by Ti nejasné, nepochopitelné.

Pro Tvou práci vidím pro Tebe nebezpečí v tom, že snadno své myšlenky vyjadřuješ slovy. Kladeš je do ostrého světla (vyjadřuješ se o věcech přesvědčivě), ale svá mluvená slova nehlídáš, Tvůj názor na některé nejasné věci je vyjádřen tak, že bratři Tě poslouchají, ale jsou naplnění úzkostí. To by nemělo být. Neměl bys se neuváženě od bratří vzdalovat a dokazovat, že to právě tak nevidíš jako oni.

Bylo mi ukázáno, že Tvůj vliv k dobrému se velmi zmenšil, protože si pokládáš za povinnost vyjádřit své představy na určité ^{ISM 177} otázky, které jsi sám plně nepochopil a které při svém plném úsilí nemůžeš srozumitelně říci ostatním. Bylo mi ukázáno, že jsi nebyl naléhavě nutkán k tomu, abys kladl zvláštní důraz na patřičné otázky, či body. Některé Tvé názory jsou správné, ostatní nepřesné až mylné.

Kdybys chtěl obšírně hovořit třeba o Kristově ochotě odpustit hříchy, přijmout hříšníka, spasit to, co je ztracené, o tom, co inspiruje k naději a odvaze, obdržel bys požehnání. Ale protože usiluješ o to být originální a zaobíráš se extrémním přístupem k otázkám a při tomto podání používáš tvrdá slova i kletby, je nebezpečí, že napácháš mnoho škod a zla. Někteří se mohou pevně uchopit Tvých myšlenek a mohou si připadat jako požehnání, ale když budou pokoušeni a přemoženi v pokušení, ztratí odvahu bojovat dobrý boj víry a ne zvítězí nad pokušením.

Budeš-li se méně zabývat těmi myšlenkami, které se ti zdají tak důležité a potlačíš-li své přehnané názory, budeš více pod vlivem víry a nebudeš mluvit o svém pojetí jednotlivých bodů. Viděla jsem, že Tvoje mysl byla svého času nevyrovnaná z námahy usilovného studia vysvětlit tajemství zbožnosti, která zůstala stejně tak velkým tajemstvím po Tvém studiu a vysvětleních, jako byla předtím.

Rozdílné zkušenosti při uvěření v Ježíše Krista

Ved'te lid, aby vzhlížel k Ježíši, jako jejich jediné naději a pomocníku, dovolte, aby vůle Boží a láska Boží působila na mysl, promlouvala k duši a dala člověku možnost porozumět a obrátit se k Bohu. Není pro vás podstatné znát a vysvětlovat ostatním všechna proč a proto, která jsou nepodstatná k získání nového srdce, nebo k jejich postoji, který mohou či musí dosáhnout, aby již nikdy nehřešili. V tom nespočívá vaše působnost.

Vcelku vzato, lidé nemají stejnou povahu, proto rozhovory s nimi o Božích věcech nemohou být stejné. Ježíš učiní dojem na srdce každého hříšníka a hříšník se znovuzrodí pod vlivem Ježíšovy lásky k novému životu. Často byly duše přitahovány ke Kristu nevhodným způsobem, ačkoliv nebylo u nich výrazné vědomí viny, neměli rozervanou duši a kajícíný pocit. Vzhlíželi k ukřižovanému Spasiteli a ožili. Pochopili potřebu své duše, utrpení Spasitelovo a Jeho požadavky a zaslechli Jeho volající hlas „Následuj mě.“ A oni ^{ISM 178} se obrátili na cestu, po které šel On. To byl pravý způsob pozvání a náboženský život byl rozhodnut právě tak, jako u těch, kteří podstupovali boj mocného procesu se sebou samým.

Naši kazatelé by neměli zdůrazňovat vlastní ožehavé názory a city, ale měli by dát na slova Ježíše Krista. „Musíte spatřovat stejný záměr jako já, jinak nemůžete být spaseni.“ Pryč s egoismem. V každém případě musíme zaměřit své úsilí k získání hříšné duše pro Krista - poukazováním na Ježíše Krista a Jeho lásku k hříšníkovi. Lidé musí vidět Ježíše na kříži, musí se na Něj dívat a žít. Nejsou to naše názory, kterými se oni musí sytit, ale je to tělo a krev Syna Božího. On praví: „Tělo mé právě jest pokrm.“ (J 6,55) „Slova, kteráž já mluvím vám, Duch jsou a život jsou.“ (J 6,63)

Poddejte se Kristově vůli při konání Jeho díla

Duše, která přijímá Krista, svěřuje se do péče Velkého Lékaře. Člověk, pacient naplněný obavou, jako ostatní pacienti, čeká na lékaře a Lékař, který posuzuje potřeby duše a těla, Kristus, chápe jejich obavy, ví o jejich obavách a chorobách a rozumí jim, ví, že svou krví a

obětí pacienty vyléčí. To, čeho má duše nedostatek, On může nejlépe poskytnout. Ale lidé jsou tak soběstační, chtějí sami tolik udělat, sami chtějí léčit a nedovolují Kristu vykonat dílo záchrany.

Kristus nejlépe může dát prostředky na ztvárnění a přetvoření duše. Když není hříšník přesvědčen o moci Kristově ale přece jen doufá v uzdravení a přichází ke Kristu, ukřižovanému, který právě za jeho hříchy umírá, láska Kristova a Jeho oběť prolomí všechny přehradu a odstraní pochybování. Kristus se ujal díla spasení všech, kteří mu důvěřují, že je spasí. Vidí zlo, které je třeba napravit, zlo, které je třeba odstranit. Přišel, aby hledal a zachránil toho, kdo je ztracen. Říká: „Toho, kdož ke mně přijde, nevyvrhnu ven." (J 6,37).

Dobrotou a milostivou láskou Kristovou je hříšník znovu vrácen k Božské podobě. Bůh v Kristu denně naléhavě prosí lidi, aby se smířili s Bohem. S otevřenou náručí je ochoten přijmout a radostně uvítat nejen hříšníka, ale i marnotratníka. Jeho láska k hříšníkům před smrtí na kříži, je pro hříšníka ujištěním z přijetí ^{ISM 179} odpuštění a pokory. Učte v nejjednodušší formě, že hříchem zastíněná duše, může opustit světlo, které vychází z oběti na kříži.

Satan působí různě a chytře tak, aby mnozí z těch, kteří chtějí kázat poselství o spasení, byli zaneprázdnění nepatrnými, nepodstatnými teoriemi a že tyto teorie nabudou na velikosti a plně zaujmou jejich mysl. Takto satanem svedeni si myslí, že pokračují rychlými kroky v poznání a zbožňují některé své myšlenky. Je to na újmu jejich vlivu aniž o tom vědí a říkají vskutku málo ve prospěch Pána.

Každý kazatel ať se opravdově usilovně učí a pátrá v Písmu, jaké je přání Kristovo. Dokud si vaše myšlení lépe nevychováte k Božím věcem, váš osobní postup vás oddělí od díla Kristova a nepoznáte, v čem klopýtáte. Budete dále pokračovat v myšlenkách a svých představách, které nikdy neměly vzniknout.

Jsou i takoví, kteří vybírají z Božího Slova a také ze svědectví jednotlivé části a myšlenky, aby tyto posloužily jako výklad, hodící se jejich názorům, kladou na ně důraz a utvrzují lidi ve svých tvrzeních, protože Bůh je nevede. V tom spočívá nebezpečí pro vás.

Například vyberete ze svědectví statě, které hovoří o ukončení zkoušek, o strachu mezi lidem Božím a budete hovořit o vyvedení svatějších a opravdovějších z tohoto lidu, kteří jsou připraveni uvítat Pána. Takový postup se líbí nepříteli. Neměli bychom v řeči zbytečně postupovat směrem, který činí rozdíly mezi lidem Božím a vytváří neshody. Neměli bychom na lidi působit dojmem takovým, že se neřídíme jednotlivými názory jen proto, že kazatelům se nedostává pochopení i víry a krácejí ve tmě.

Vaše mysl byla po dlouhou dobu nepřírozně přepínána. Máte mnoho pravdy, ale smíšené s předpoklady. Vaše extrémní myšlenky a silná slova zmaří často výsledek vašeho nejlepšího úsilí. Kdyby mnozí přijali vaše názory, které podporujete, hovořili a jednali podle nich, byli bychom svědky jednoho z největších fanatických nutí, které vůbec kdy bylo pozorováno mezi Adventisty sedmého dne. To je to, co chce satan.

^{ISM 180} **Tajemství ať zůstane tajemstvím**

V učení Kristově je spousta námětů, o nichž nemůžete hovořit. A záhady, či tajemství, kterým vy ani vaši posluchači nemohou porozumět nebo je vysvětlit, by bylo lépe nechat bez

povšimnutí. Nechte prostor samotnému Pánu Ježíši Kristu, aby učil; ať vám pomocí Ducha Svatého umožní pochopení překrásného plánu spasení. Čas soužení přichází na lid, aby ho držel na uzdě. Čas soužení, který je na dosah, poslouží sice k probuzení mezi lidem Božím, ale není to přítomnou pravdou, která se má vnášet do církve.

Kazatelé by neměli mít pocit, že mají nějaké skvělé, pokrokové myšlenky o pravdě. Kdyby všichni neobdrželi Ducha svatého, byli by otřeseni vpravdě a lid by nepovstal a nepokročil k vítězství. Někteří z těch, kteří se staví na odpor základním principům poselství Božího, poslaného pro tuto dobu, uvádějí právě takové případy. Poukazují na vaše extrémní, na různá názorová stanoviska i v učení, a slouží jim jako vytáčka, proč nechávají bez povšimnutí poselství Páně.

Pro satanovy záměry dokonale poslouží i ten, kdo chodí před Kristem a koná dílo, které ale nikdy nevložil do Jeho rukou. Stejně tak i ti, kteří jako Laodicejští jsou vlažní, cítí se bohatí, zbohatli a ničeho nepotřebují. Obě tyto skupiny lidí se stejnou měrou dostaly se na scestí.

Jsou i tak bláhoví lidé, kteří se snaží veškerou svou energii vložit do originality; dopouští se tím velkého omylu, když usilují o něco překvapivého, obdivuhodného, vzrušujícího před lidmi a myslí si, že to ostatní nepochopí. Ale sami nerozumějí, o čem hovoří. Přemýšlí o Slově Božím, kladou pro lid výsady myšlení, ale ty ani v nejmenším neprospívají jim ani církvi. V této době mohou podnítit obrazotvornost, ale nastane zvrát a stanou se sami zábranou. Víra je smíšená s fantazií, domněnkami a jejich stanovisko v takové víře vynese mysl z rovnováhy nežádoucím, špatným směrem.

^{1SM 181} Ponechejte jasné, jednoduché zásady Slova Božího jako duchovní potravu, neboť přemýšlení o ideálech, které nejsou správně postaveny, je nebezpečnou záležitostí.

Jako bojovníci Páně, jste přirozeně bojovní. Neděláte si mnoho starostí, zda jste či nejste v souladu s ostatními bratry, kteří rovněž bojují. Chcete vstupovat do sporu lidí, rádi byste bojovali za své dílčí názory. Měli byste je raději odložit stranou; jimi se neprojevují křesťanské ctnosti. Celá váha vašeho úsilí ať je odpovědí na modlitbu Kristovu, aby jste jako Jeho učedníci, byli s Ním jednotní, jako On je zajedno s Otcem.

Duše nikoho z nás není v bezpečí, dokud se denně neučíme od Ježíše, jeho pokoře a skromné poníženosti srdce. Přijdete-li kamkoliv, nebud'te panovační, zlí, nevyvolávejte rozpory. Každé lásku Kristovu, která způsobí u lidí pokání a podmaní si jejich srdce. Usilujte o jednomyslnost a dokonalou shodu se všemi bratry a i jim říkejte totéž.

Nehovořte o tom, co rozděljuje

Toto mluvení o rozděleních, protože všichni nesdílejí stejné názory jako momentálně vy sami, není dílem Páně, ale naopak dílem nepřitele. Hovořte prostou pravdu, o níž jste přesvědčeni. Mluvte o jednotě, nebud'te úzkoprsí a domýšliví; rozšiřujte své obzory.

Kristus neměří charakter měřítkem lidského srdce. Říká: „Já když budu povýšen od země, všechny potáhnu k sobě." (J 12,32) Každá duše, která odpovídá na toto zaslíbení a ujištění Páně, obrací se od špatnosti. Kristus může do posledního zachránit všechny, kteří k Němu přicházejí. Každý, kdo přichází k Ježíši, stoupá po žebříku, který sahá od země až do nebe. Učte slovem i písmem, že Bůh je nad tím žebříkem; zářivé paprsky Jeho slávy ozařují každou příčku žebříku. Laskavě se dívá na všechny, kteří s námahou stoupají vzhůru, aby jim poslal

pomoc, Božskou pomoc, když se zdá, že ruce zemdlívají a nohy se třesou. Ano, řekněte to, že chce vstoupit do našeho srdce, aby všichni ti, kteří vytrvale stoupají po žebříku dosáhli vstupu do ^{ISM 182} věčného království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Ti, kteří věří v Krista, nikdy nezahynou a nic je z Jeho ruky nevytrhne.

Zatímco musíme často ovlivnit své myšlenky skutečností, že křesťanský život je životem zápasu a boje, že musíme bdít, modlit se a pracovat, že nebezpečí pro duši je v uvolnění duchovní bdělosti, třeba jen na okamžik, je nám Ježíšem nabídnuta plnost spásy, Ježíšem, který nás miluje a dává Sebe, abychom nezahynuli, ale měli věčný život. To je vhodné téma.

Den za dnem smíme chodit s Bohem, den po dni setrvávat v poznání Pána, pronikat k nejposvátnějšímu skrze Ježíšovu krev, používat možnosti naděje nám předložené a předem připravené. Chceme-li dosáhnout nebe, musí se tak stát spojením duše s Prostředníkem, který se stal podílníkem Božské přirozenosti. Máte pravou víru opíráte-li se o Krista, je-li váš život skryt s Kristem v Bohu a pod vedením Jeho Ducha.

Věříme-li plně v účinnost Jeho smírčí oběti, stáváme se spolupracovníky Božími. Důvěřujíc v Jeho zásluhy, nepracujeme ve strachu a obavách o naše vlastní spasení; neboť Bůh vytváří v nás chtění i konání, obojí podle Jeho libosti. Přidržíme-li se Krista, vždy stále více se přibližujeme Bohu. Ježíš si přeje, abychom to měli neustále na paměti. Nenechte se unést bojovným duchem. Moudrost, která je shůry, je pravdivá, čistá, pak mírumilovná, snadná k vyprošení, plná milosti a dobrých plodů....

Žijte ve shodě se svými bratry

Nemyslete, že musíte zdůrazňovat každou myšlenku, kterou připustí vaše fantazie. Ježíš řekl ke svým učedníkům: „Ještě bych měl mnoho mluvit vám, ale nemůžete snést nyní.“ (J 16,12). Oč více my, kteří jsme stále náchylní hřešit, bychom se měli vyvarovat ^{ISM 183} svého vnucování se druhým, kteří nejsou připraveni to snést. Při neustálém vzhlížení na Ježíše, potlačte své důrazné a kritizující řeči. Pokud jste neopatrní ve slovech i skutcích, přesto nepřestávejte pracovat pro Pána. Snažte se o soulad s bratry, poněvadž na vinici Páně je pro vás mnoho k vykonání. Vyvyšujte Krista, ne svoje myšlenky a názory. Oblečte si zbroj, držet krok s Božími pracovníky, bok po boku, klad'te důraz na boj proti nepříteli. Skryjte se v Ježíši. Dovolávejte se prostých, Kristových naučení, syťte stádo Boží, pak pevně zakotvíte, načerpáte nové síly, upevníte se a budete působit na upevnění druhých v nejposvátnější víře.

Nebudete-li se shodovat s bratry, pokud jde o vaše pochopení milosti Kristovy a působení Jeho Ducha, neměli byste tyto názorové neshody zdůrazňovat. Díváte se na věc z jednoho zorného úhlu; druzí, právě tak zasvěceni Bohu, nahlíží na tutéž otázku z jiného úhlu a hovoří o věcech tak, aby zanechali největší a nejhlubší dojem, jiný dojem je zcela odlišného rázu a ukazuje na zcela jinou fázi, jak je bláhové vést o těchto věcech spor, když na nich není nic k debatování. Ať Bůh působí na vaše myšlení a ovlivní vaše srdce.

Pán se stále snaží otevřít cestu k porozumění, urychlit naše poznání, abychom měli správný názor na hřích a o dalekosáhlých požadavcích zákona Božího. Neobrácený člověk se domnívá, že Bůh je bez lásky, přísný, mstivý. Jeho přítomnost se považuje jako stále omezující činitel. Jeho povaha je vystižena slůvkem „nesmíš“. Na Jeho službu se pohlíží jako na pochmurnou s tvrdými požadavky. Ale když je viděn Ježíš na kříži, jako Boží dar, protože miloval člověka, oči jsou otevřeny ke zcela novému poznání. Bůh zjevený v Kristu není přísným soudcem, mstivým tyranem, ale soucitným a milujícím Otcem.

Vidíme-li Ježíše umírajícího na kříži pro spásu ztraceného člověka, pak v srdci zaznívají Janova slova: „Pohleďte, jakou lásku ^{1SM 184} dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli. Proto svět nezná nás, že Jeho nezná." (1J 3,1) Nic jiného nerozlišuje podstatněji křesťana od člověka světského, než ocenění, které má od Boha.

Z těchto pohnutek Božích někteří hlasatelé Písma byli ochotni obžalovat hříšníka. Do pozadí též byla kladena milost a láska Boží, že dal svého Syna za hříšné lidstvo. Učitel potřebuje pro svou vlastní duši milost Kristovu proto, aby mohl hříšníkovi vysvětlit, co vlastně Bůh je, že je Otec, čekající s tou věčnou láskou, aby přijal vracejícího se marnotratného syna, kterého nezahrnuje obviňováním v hněvu, ale připravuje hostinu, aby ho uvítal při návratu. (Sof 3,14-17)

Ó, kéž bychom poznali cestu Páně v získávání duší pro Krista. Poznali bychom a předávali vzácné ponaučení ve světle, které září z oběti na kříži Golgatském. Je to jediná cesta, která vede ze záhuby a stále stoupá u víře, z tmy do světla v každé době, dokud člověk nespočine u trůnu Božího. Všichni, kteří to pochopili, přijali světlo jim dané k poznání. Jim tato cesta vzhůru není temnotou, nejistým přechodem, není cestou omezující myšlení, ani stezkou lidské vynalézavosti, ani cestou, na níž se od každého poutníka vybírá poplatek.

Nemůžete si získat vstup na tuto cestu pokáním, ani žádným jiným pro vás dosažitelným dílem. Ne, jediné Bůh má tu důstojnost zajistit cestu, a ta je tak úplná, tak dokonalá, že k jejímu zdokonalení nemůže člověk přidat nic, co by bylo v možnostech jeho konání. Je dosti široká k tomu, aby jí dosáhl i největší hříšník, když činí pokání a při tom je tak úzká, posvátná a strmá, že hřích se tam nedostane.

Když pohlédneme na Boha tak, jakým je, požehnání pravdy září novým, jasnějším světlem. To, co poutalo myšlení v úzkosti, se rozptýlilo v zářivých paprscích Slunce spravedlnosti. Je mnoho věcí, které nemůžeme pochopit, ale máme nebeské blažené ujištění, že co nyní nevíme, nechápeme, poznáme a pochopíme později.

- Letter 15a, 1890.

23. Vyvarujte se určování času (1SM 185)

„Není vaší věcí znát časy nebo doby“

(Kázání v Lansing, Michigan, 5.9.1891)

„Zjevoval sebe samého živého po svém umučení ve mnohých jistých důvodech, za čtyřiceti dnů ukazuje se jim, a mluvě o království Božím. A shromáždív je, přikázal jim, aby z Jeruzaléma neodcházeli, ale aby očekávali zaslíbení Otcova, o kterémž jste prý slyšeli ode mne; Nebo Jan zajisté křtil vodou, ale vy křtěni budete Duchem svatým po nemnohých těchto dnech. Oni pak sšedše se, otázali se ho, řkouce. Pane, v tomto-li času napraviš království Izraelské? I řekl jim: Není vaše věc znáti časy aneb příhodnosti časů, kteréž Otec v moci své položil." (Sk 1,3-7)

Učedníci toužili poznat přesný čas, který by odhalil království Boží, ale Ježíš jim řekl, že nemají znát časy a doby, proto jim to Otec nezjevil. Poznání, kdy bude obnoveno království Boží, nebylo ^{1SM 186} pro ně důležité poznání. Jejich povoláním bylo následovat Krista, kázat, čekat, bdít a pracovat. Stali se pro svět zástupci Kristova charakteru. To, co bylo podstatné a

zásadní, uvěřit Kristu a sát se křesťanem za dnů Ježíšových, zůstává zásadní i pro naše dny. „I řekl jim: Není vaše věc znáti časy aneb příhodnosti časů, kteréž Otec v moci své položil. Ale přijmete moc Ducha svatého, přicházejícího na vás." A co měli činit po sestoupení Ducha svatého? „A budete mi svědkové, i v Jeruzalémě, i ve všem Judstvu, i v Samaří, a až do posledních končin země." (Sk 1,7-8).

Využijte vhodné příležitosti

To je také činnost, kterou bychom se měli zabývat. Místo, abychom žili v očekávání nějakého zvláštního období probuzení, moudře využívejme stávající příležitosti, konajíce to, co musí být učiněno, aby totiž duše mohly být spaseny, místo abychom vyčerpávali sílu svého myšlení ve spekulacích ohledně času a doby, jež si Pán vyhradil pro sebe a lidem nezjevil. Poddejme se raději vlivu Ducha svatého, konejme své povinnosti, přinášejme chléb života bez příměsí lidských názorů duším, které lační a žízň touhou po pravdě.

Satan je vždy připraven zaplnit myšlení teoriemi a kalkulacemi, které by člověka odvrátily od přítomné pravdy a učinily neschopným předat trojandělské poselství světu. Tak tomu bylo vždy, neboť náš Spasitel často ve své řeči káral ty, kteří si libovali ve spekulacích a stále se dotazovali na ty věci, které Pán nezjevil. Ježíš přišel na svět, aby lidstvu zjevil důležitou pravdu, a přál si vtisknout do jejich srdcí a myslí nutnost přijmout a uposlechnout Jeho naučení i nařízení k vykonávání jejich povinností a Jeho sdělení bylo dáno pro jejich bezprostřední a denní užívání.

Ježíš řekl: „Totoť jest pak věčný život, aby poznali Tebe ^{ISM 187} samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista." (J 17,3) Všechno, co bylo konáno i řečeno, mělo na zřeteli jediné - vštípit pravdu do jejich myslí, aby mohli obdržet věčný život. Ježíš nepřišel proto, aby udivil lidstvo nějakou zprávou ve zvláštním čase, v němž by se staly velké události, ale přišel poučit a zachránit zbloudilé. Nepřišel, aby vyzvednul nebo odměnil zvědavost, neboť stejně věděl, že stejně neužitečně vzroste touha po zvědavosti. Jeho záměrem bylo dát vědomí, kterým by vzrostla duchovní síla jít po navržené cestě k poslušnosti a pravé svatosti. Dal jim takové naučení, které by bylo vhodné pro potřeby jejich běžného života, jen takovou pravdu, která by mohla být dána i jiným jako stejně vhodná.

Ježíš lidem nezjevil nic nového, ale otevřel cestu k poznání pravdy, která byla dlouho skryta nebo mylně vykládána kněžími a zákoníky. Ježíš dal drahokamy Božské pravdy na jejich původní místo, předem určené, tak jak byly dány patriarchům a prorokům. A když dal učedníkům toto vzácné naučení, slíbil jim seslání Ducha Božího, který jim připomene vše, co jim řekl, když byl s nimi.

Jsme neustále v nebezpečí vyvyšovat svou pravdu nad jednoduchost evangelia. Toužebné přání mnohých je překvapit svět něčím originálním, co by pozvedlo lid do stavu duchovního vytržení a změnilo současný stupeň poznání. Je opravdu potřebná změna nynějšího stavu poznání; neboť posvátnost přítomné pravdy není uskutečňována tak, jak by měla být a potřebná změna je změna našeho srdce, a lze ji získat hledáním Boha osobně pro Jeho požehnání, přiznáním se k Němu, pro Jeho moc. Pouhým horlivým kázáním nemůžeme okusit Jeho milost, ale když si vyprosíme Ducha svatého, naše povahy se mohou změnit. To je změna, kterou dnes potřebujeme a pro dosažení této změny, podle našeho poznání měli bychom nabádat k vytrvalé práci a sami obětavě sloužit s opravdovostí z celého srdce. Měli bychom se ptát s opravdovou oddaností: ^{ISM 188} „Co mám učinit, abych byl spasen?" Já i můj bližní měli bychom znát ty kroky, které směřují k nebesům.

Varování před určováním času

Kristus předal učedníkům pravdy, jejichž velikost, hloubku i cenu málo ocenili nebo dokonce nepochopili a stejný stav je i dnes mezi lidem Božím. My jsme také opomenuli přijmout v celé hloubce a vnímat krásu pravdy, kterou nám dnes Bůh svěřil. Máme-li postoupit v duchovním poznání, musíme pravdu rozvinout směrem, o němž jsme málo přemýšleli, ale nikdy nás tento způsob nesmí vést k představě, že smíme znát časy a doby, které Otec uložil ve své moci. Neustále jsem byla varována před určováním času. Nikdy do budoucna nebude dáno lidu Božímu poselství, jehož základem by byl čas. Nepoznáme přesný čas ani pro vylíčení Ducha Svatého, ani pro příchod Kristův.

Před odchodem na toto shromáždění, prohledávala jsem své rukopisy, uvažovala co vzít s sebou do Austrálie a našla jsem obálku s nápisem „Svědectví dané ohledně určování času, 21.6.1851 v Camden, N.Y. Pán mi ukázal, že poselství musí postupovat rychle a proniknout do celého světa. Nesmí být závislé na čase, neboť čas nebude lidmi odhalen. Viděla jsem, že někteří podlehlí klamnému vzrušení na základě zvěstování času, že trojandělské poselství může stát na vlastním základu a nepotřebuje čas k upevnění, že bude postupovat s velkou mocí a konat své dílo, které bude náhle přerušeno ospravedlněním.

„Viděla jsem, že někteří bratři byli nakloněni k tomuto pohledu na čas. Zakládali své uvažování i snažení na svém vlastním vztahu k času. Viděla jsem, že to nebylo správné z tohoto důvodu: že místo, aby se denně přibližovali k Bohu a opravdově si přáli znát ^{ISM 189} svou nynější povinnost, hleděli do budoucna a stavěli své výpočty jakoby věděli, že dílo tímto způsobem v určitém čase skončí a nevykonávali své denní povinnosti vůči Bohu”.

- E.G.White.

„Opis z Milton, 29.6.1851. A.A.G.”

Na tento doklad jsem přišla minulé pondělí při hledání v mých rukopisech a zde je další, napsaný mužem, který rovněž určoval čas na rok 1884 a byl rozeslán jako důkaz jeho teorií. Tuto zprávu jsem se doslechla na shromáždění v Jackson (Michigan) a tehdy jsem řekla přítomným, aby teoriím tohoto muže nevěnovali pozornost. Co předpověděl se nesplnilo. Čas i dobu si Bůh ponechal ve své moci: A proč Bůh nám nedal takové poznání? Protože kdyby tak udělal, nemuseli bychom správně jednat. Z poznání mezi naším lidem by vyplynuly podmíněné okolnosti, tyto by velmi zpomalily dílo Boží v přípravě lidu, aby obstál ve velkém dni, který přijde. Nechceme žít z časových pohnutek. Nechceme na sebe upoutat pozornost spekulacemi o čase a době, které Bůh nezjevil. Ježíš řekl svým učedníkům „Bděte”, ale ne pro nějaký vymezený čas. Jeho následovníci zaujímají postavení těch, kteří poslouchají příkazy svého Kapitána; bdí, čekají, modlí se a pracují, aby přiblížili čas příchodu Páně. Nikomu nebude dána předpověď kdy tento čas nadejde proto „o tom pak dni a hodině té žádný neví”. Nemůžeme říct, že přijde za jeden, dva, nebo pět let, stejně tak nemůžete Jeho příchod odložit odhadem, že to nemusí být za deset, nebo dvacet let.

Mít přichystané a rozsvícené lampy

Je povinností lidu Božího mít své lampy v pořádku a zapálené a být jako ti, kteří očekávali ženicha, až se bude vracet ze svatby. Ani na okamžik nesmíte ztrácet ze zřetele vám poskytnutou možnost spásy. Čas zkoušky se blíží k závěru. Osudy lidí se pečeti den za ^{ISM 190} dnem a také na tomto shromáždění nevíme, kdo z nás kdy zemře, a hrob bude naším

příbytkem. Můžeme zvážit, zda náš život rychle minul. Nejsme si jisti ani jediným okamžikem, dokud náš život nenašel své místo pod křížem. Není naší povinností těšit se na zvláštní čas, na nějaké zvláštní zkoušky, kterými budeme zkoušeni, ale pokračovat v díle a varovat svět, neboť jsme Kristovými svědky, až do nejbližších končin světa.

Všude kolem nás jsou mladí, zatvrzelí nevěřící a co my děláme pro ně? Rodiče v zápalu své první lásky ke svým dětem usilujete o jejich obrácení na víru, anebo vás natolik upoutaly životní záležitosti, že se nesnažíte být opravdovými spolupracovníky s Bohem. Ocenili jste dílo a poslání Ducha Svatého? Uvědomili jste si, že Duch svatý připravuje okolnosti a způsoby a přivádí nám připravené duše, naše bližní, kteří jsou kolem nás? Až toto shromáždění skončí a navrátíte se domů, zapomenete na upřímné výzvy k vám? Zůstane varovné poselství bez povšimnutí a pravda, kterou jste slyšeli vyprchá z vašeho srdce jako vytéká voda z rozbité nádoby?

Apoštol Pavel říká: „Protož musíme my tím snažněji šetřit toho, což jsme slyšali, aby snad nám to nevymizelo. Nebo poněvadž skrze anděly mluvené slovo bylo pevné, a každé přestoupení a neposlušenství vzalo spravedlivou odměnu pomsty, kteráž my utečeme, takového zanedbávající spasení? Kteréžto nejprve začavši vypravováno býti skrze samého Pána, od těch, kteříž jej slyšali, nám jest utvrzeno. Čemuž i Bůh svědectví vydával skrze divy a zázraky, a rozličné moci, i podělování Duchem svatým, podle vůle své." Žd 2,1-4

Trojandělské poselství přechází v hlasité volání. Když jste osvobozeni od hříchu, nesmíte zanedbávat běžné povinnosti a myslet si, že v budoucnu obdržíte požehnání, kdy bez jakéhokoli úsilí z vaší strany dojde k úžasnému oživení. Každý den i dnes se máte odevzdat Bohu, aby z vás mohl učinit nádoby počestnosti a připravil ^{1SM 191} vás i vaše schopnosti k službě Jemu. Dnes se máte zasvětit Bohu, abyste se oprostili od závisti, žárlivosti, podezírání, nesnášenlivosti, prostě všeho, co by bylo zneuctěním Boha. Dnes máte vyčistit své nádoby, aby byly připraveny pro nebeskou rosu, pozdní déšť. Pozdní déšť přijde a požehnání Boží naplní každou duši, očištěnou od každého poskvrnění. Naším posláním pro tyto dny je, abychom se poddali Kristu a byli připraveni pro dobu oživení přítomností Páně a tak byli připraveni pro křest Duchem svatým.

- RH 22.3.1892.

Nezjevený čas

Bůh nám nezjeví čas, kdy Jeho poselství skončí, ani kdy bude ukončena doba zkoušek. To, co bylo zjeveno, máme přijmout pro sebe a naše děti; nesnažme se však znát to, co bylo ponecháno jako tajemství z rozhodnutí Všemohoucího. Naším posláním je bdít, pracovat a čekat, každou chvíli usilovně pomáhat hledajícím duším, jimž hrozí záhuba. Neustále máme kráčet ve šlépějích Ježíšových, pracovat podle Jeho příkladu, rozdělovat z Jeho darů, jako dobří správcové nespočetných milostí Božích. Satan ochotně nabídne každému, kdo se neučí denně u Ježíše, znetvořené falešné poselství, aby zfalšoval a překroutil úžasné pravdy pro tuto dobu.

V dopisech, které jsem dostávala, byla jsem dotazována, zda jsem obdržela zvláštní světlo pro dobu, kdy budou ukončeny zkoušky. Odpověděla jsem, že mám přinést poselství pro dobu dokud trvá konání díla Božího skrze vyvolené, neboť až přijde noc, nikdo nebude moci působit. Teď, právě teď, je pro nás čas k bdění, působení i čekání. Slovo Boží zjevuje skutečnost, konec všech věcí je na dosah a toto svědectví je rozhodující. Je potřebné, aby

každá duše měla pravdu vštípenou do srdce tak, aby ovládala život a posvěcovala ^{ISM 192} charakter. Duch Páně spolupůsobí při přijetí pravdy inspirovaného Slova a vštěpuje jí do duše, takže ten, kdo se veřejně hlásí za následovníka Kristova, má posvěcenou radost a těší se, že ji může předat druhým. Vhodný čas pro naše působení je právě teď, pokud dny kvapí. Není však žádný příkaz pro nikoho, aby hledal v Písmu a zjistil, pokud by to bylo možné, kdy budou zkoušky ukončeny. Bůh nedal takové poselství žádnému smrtelníkovi. A také žádnému nesvěří to, co ukryl ve Svém svatém plánu.

- The Review and Herald 9.10.1894.

Bděte a modlete se

Neznám a nemohu uvést dobu ani čas, kdy dojde k vylití Ducha Svatého - kdy mocný anděl sestoupí z nebe a spojí se s třetím andělem na ukončení díla pro tento svět. Mým poselstvím je, že naše jediná jistota spočívá v tom, být připraveni pro přijetí nebeského oživení křtem Ducha svatého a mít připravené hořící lampy. Kristus nám řekl, abychom bděli; „nebo v tu hodinu, v kterou se nenadějete, Syn člověka přijde.“ (Mt 24,44) „Bděte a modlete se“, je úkol nám daný naším Spasitelem. Každý den se máme modlit o osvětlení Duchem Božím, a o Jeho pomoc v boji se sebou a naší povahou. Kolik času bylo promarněno, že jsme věnovali pozornost malichernostem. Litujte toho a obraťte se s vírou k Ježíši, aby naše hříchy mohly být smazány dříve, než nadejde čas obživení z přítomnosti Páně.

- The Review and Herald 29.3.1892.

24. Alfa i Omega (ISM 193)

(V létě roku 1904 v kritickém krizovém období, po veřejném projevu panteistických teorií Dr. J.H.Kelloga, v době, kdy obhajoval nesprávné vedení našeho lékařského působiště, E.G.Whiteová vyslovila mnohá varování, která byla shrnuta a vydána v šedesátistránkovém letáku, Special Testimonies, Series B, No.2, nazvaná „Svědectví pro církev, obsahující dopisy lékařům i kazatelům, předávající varovné poselství, rady a napomenutí k naší přítomné situaci.“ Ve dvou z těchto sdělení nás odkazuje na „Alfa i Omega“. Dále jsou dokumenty převzaty z letáku jako celek. Další rady vztahující se k pantheismu lze nalézt v 8T 255-318 a MH 427-438. Jako poznání o pantheismu viz A.G.Daniells 'The Abiding Gift of Prophecy, 330-342, a L.H.Christian's The Fruitage of Spiritual Gifts, 277-296. - VYDAVATELÉ)

Vyučujte Slovo Boží

Washington,D.C. 24.7.1904

Naším vedoucím lékařům:

Drazí spolupracovníci: Probudila jsem se v jedenáct hodin v noci. Obrazy a představy, které přechází, jsou přede mnou tak živé, že nemohu spát. Obdržela jsem Slovo Páně, abych především ^{ISM 194} varovala naše zdravotní misionáře před nebezpečím, které je obklopuje.

Pán chce říci těm, kteří jsou služebně ve styku s naší léčebnou, aby se snažili dosáhnout vyšší duchovní úrovně. Na Boží pravdě není lži. Když podporujeme prohnane vymyšlené učení, které není od Boha, stavíme se do jednoho šiku s nepřáteli Boha a Krista. Bůh volá k těm,

kteří nesou břemeno lidského zdraví a jeho udržení, aby satanovo jho přetrhali a neprodlévali ve svazku závislosti na člověku.

Boj vzplanul. Satan a jeho andělé působí se vši podvodností a nespravedlností. Jsou neúnavní ve svém úsilí oddálit duše od pravdy, od spravedlnosti a obrátit vesmír v trosky. S neúnavnou pílí se snaží podávat lidem i z úst lékařů množství svodu, aby si podmanili duše. Jejich snaha je neustálá. Nepřítel usiluje svést duše k nevěře a pochybnosti. Chce ze světa zprovodit Boha i Krista, který se stal tělem a zůstává mezi námi Duchem svatým, aby nás poučil, že poslušností Boží vůle, můžeme zvítězit nad hříchem.

Napadení různou formou zla

Každá forma zla čeká na příležitost, aby na nás zaútočila. Nejčastěji bývají používány lichotky, úplatky, pohnutky, přísliby existenčního povýšení.

Jak reagují služebníci Boží na tyto běžné způsoby tomuto zlu, ohradí se použitím slovy, které již byly vyřčeny, „tak řekl Pán" nebo „Psáno je"? Nepřátelské mocnosti horlivě usilují nabýt převahu nad Boží pravdou. Kde jsou věrní pastýři, ochránci Božího stáda? Stojí na hoře a dávají výstrahu v nebezpečí, anebo nemají přehled a dovolí, aby nebezpečí vniklo nepovšimnutě do stáda? Kde stojí zdravotní misionáři? Jsou spolupracovníci Kristovi, nesoucí Kristovo jho, anebo nesou nějaké jho vyrobené člověkem?

Satan a jeho andělé činí neustále pokusy, aby získali kontrolu nad lidským myšlením, aby člověka mohli ovládnout lži a libivými teoriemi. Zapnou naši lékaři v nebezpečí varovný signál? ^{ISM 195} Uslyšíme varování i od těch, kteří stojí na předních pozicích v našich sanatoriích? Nebo snad usnuli a spí mnozí ze strážců nemocného stáda? Dokud budou zlomyslné jazyky a vtípné hlavy dlouhou praxí zaměřeny na vytýčení, vykrucování se pravdě, usilovat o uvedení stáda do zmatků a napomáhat k uskutečnění štvavých plánů nepřitele?

Prosím, přečtěte si dobrou radu apoštola Pavlova v listu ke Kolossenským. Hovoří o svých vroucích přáních, aby srdce těch, kteří uvěřili, byla „spojená v lásce, a to ke všemu bohatství přejistého smyslu, ku poznání tajemství Boha, i Otce i Krista, v němž jsou skryti všichni pokladové moudrosti a známosti." (Kl 2,2-3) Dále praví: „A totoť pravím, aby vás žádný, falešně dovodě, neoklamal podobnou k pravdě řečí.... Protož jakž jste přijali Krista Ježíše Pána, tak v Něm chod'te, vkořenění a vzdělaní na Něm, a utvrzení u víře, jakž jste naučeni, rozhovňující se v ní s díků činěním. Hled'te, aby vás někdo neobloupil moudrostí světa, a marným zklamáním, uče podle ustanovení lidských, podle živlů světa, a ne podle Krista. Nebo v Něm přebývá všechna plnost Božství tělesně." (Kl 2,4-9).

Zmlknou naši lidé, lékaři i personál v našich zařízeních a dovolí, aby zrádné, úskočné závěry byly rozšiřovány nemocným duším. Názory nepřitele jsou rozšířeny všude. Semínka nesváru, nevíry a nevěry jsou zaseta široko daleko. Nepostaví se naši zdravotní misionáři proti tomuto zlu? Není vhodný čas pro to, abychom se zeptali sami sebe, zda dovolíme nepříteli tlačit nás k opuštění hlásané Boží pravdy? Dovolíme mu, aby nám zabránil být řečištěm, kterým by světu proudivo požehnání evangelia, jako proud života? Ať nyní povstane a přičiní se každý z nás podle svých možností. Ať promluví za každých okolností a při konání dobročinných skutků vzhlížejme ke Kristu pro povzbuzení a sílu.

Nebezpečí neustále vzrůstá

Nebezpečí, která se na nás valí stále vzrůstají. Je nejvyšší čas, abychom si oblékli zbroj Boží a se vši horlivostí zabránili ^{1SM 196} satanovi získat další převahu. Andělé Boží, kteří nás převyšují silou, čekají až je zavoláme na pomoc, aby naše víra nemohla být zastíněna nezvladatelnou konfliktní situací. Je potřebné neustále na modlitbě obnovovat energii. Je požadována ostražitost a akceschopnost. Lhostejnost a lenost se projeví ztrátou osobního náboženství a nebe.

Pro tuto dobu se uvádí poselství Laodicejským, aby probudilo dřímající církev. Ať vás povzbudí myšlenka na krátkost času k opravdovějšímu a neúnavnému úsilí. Uvědomte si, že satan sestoupil s velkou mocí a působí se vši v sobě mající podvodností a nespravedlností k věčné záhubě.

Naši lékaři byli po léta vedeni k uvažování, že nesmí projevit jiné názory a smýšlení, než mají jejich nadřízení. (Tato odvolávka je zde na Dr. J.H. Kellogga, jenž byl po léta vedoucím sanatoria v Battle Creek - vydavatelé). Ať toto jho zlomí! Ať nazvou hřích jeho pravým jménem! Pak na ně v nebeských sborech nebude pohlíženo jako na lidi, kteří jako nositelé závažných odpovědností, zklamali v hlásání pravdy, a neposlušností zamítli pravdu a tak projevíli vzdor k Božímu Slovu.

Lékaři takzvaně plnili poslání Páně posloucháním podivných a spiritistických výkladů Písma, které podkopávaly jejich i vaši víru a utvářelo jejich i váš vztah k Bohu, vaším mlčením? Bůh říká: „Nebudu s vámi, dokud se neprobudíte a nesjednáte úctu svému Vykupiteli.”

Sofistika podkopává pilíře

Mé poselství k vám: Nedávejte nadále svůj souhlas při poslechu falešných nauk aniž byste se distancovali od převrácené pravdy. Odhalte dřívější filozofické názory, které kdyby byly přijaty, vedly by kazatele, lékaře a zdravotně misijní pracovníky k ignorování pravdy. Každý ať stojí na stráži. Bůh volá muže a ženy, aby se postavili, pod zakrvácený prapor Knížete Emanuele. Máte varovat náš lid, ^{1SM 197} neboť mnozí jsou v nebezpečí, že přijmou teorii a filozofické směry, které podkopávají základní pilíře víry.

Někdy naši lékaři hodiny hovoří i když jsou unavení o nesnázích, přestože by měli být v nejlepším stavu mluvit. Zdravotní misionáři by měli odmítnout scházení se k rozhovorům dlouho do noci. Tyto noční hovory byly vhodnou dobou, kdy satan svým svůdným vlivem tajně získal víru jednou danou svatým pro sebe od jednoho a pak od dalších. Skvělé, nádherné myšlenky vzplanou jako oheň v mysli, která je pod vlivem velkého svůdce. Ti, kteří poslouchají a svolí, zůstanou okouzlení právě tak, jako byla Eva okouzlena slovy hada. Lékaři a zdravotníci nemohou naslouchat okouzlujícím filozofickým teoriím a současně ponechat v mysli slova živého Boha.

Naši lékaři ztratili životní elán ke své práci, protože se účastnili pochybných učených rozprav, slovíčkaření, následovaly nesprávné zásady a nepostavili se proti nim, aby je vyvrátili, ze strachu, aby nesklidili odmítnutí a výsměch v diskusích.

Volám k těm, kteří jsou ovlivněni satanovým učením, které je spoutalo, aby zlomili pouta, která je svázala a narovnali svou páteř jako svobodní lidé v Kristu. Jedině cílevědomé úsilí modliteb přeruší kouzlo satana nad nimi.

Alfa z nynějšího pohledu

Nenechejte se oklamat; mnozí odpadnou od víry v Krista a oddají se svůdným rozmarům mysli a učení démonů. Stojí před námi Alfa tohoto nebezpečí. Omega bude mnohem hroznější.

Studujme Slova, která pronesl Kristus ve své modlitbě před trpkou zkouškou a ukřižováním. Ježíš obrátil oči k nebi a řekl: „Otče, přišla hodina, oslaviž Syna svého, aby i Syn Tvůj oslavil Tebe; Jakož jsi dal Jemu moc nad každým člověkem, aby těm všechněm, kteréž jsi dal Jemu, život věčný dal. Totot' jest pak věčný život, aby poznali Tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem oslavil Tebe na zemi; dílo jsem vykonal, kteréž jsi mi ^{1SM 198} dal, abych činil. A nyní oslaviž Ty mne, Otče, u sebe samého touž slávou, kterouž jsem měl u Tebe, prvé nežli svět byl. Oznámil jsem jméno Tvé lidem, kteréž jsi mi dal ze světa. Tvoji byli, a mně jsi je dal, a řeč Tvou zachovali." (J 17,1-6)

Projev křesťanské zbožnosti

Spravedlnost Boží je absolutní. Tato spravedlnost charakterizuje celé Jeho dílo, celý Jeho zákon. Je-li Bůh, musí být i Jeho lid. Život Kristův musí být zjevný v životech Jeho následovníků. V celém Jeho veřejném i soukromém jednání v každém slovu a skutku, byla zjevná Jeho zbožnost a právě tato zbožnost, musí být zjevená v životě Jeho učedníků.

Ti, kteří přijali od Něho světlo, musí přenést Kristovu dokonalost a charakter do svého denního života. Kristus byl bez hříšný, protože v Něm nebylo hříchu. Bůh mi zjevil, že život věřících musí prozrazovat praktickou spravedlnost.

Nehovoří Bůh ve svém Slovu o vznešených okamžicích, které zakrátko nastanou? Když o nich čtete, věříte, co nám chce říci? Nebo jste se vzdali víry v Boha posloucháním této na pohled krásné filozofie? Moji bratři, jak to vypadá ve zdravotním misijním díle? Nehovoří k vám živý Bůh ve Svém Slovu o událostech, které se stanou při splnění Jeho Slova? Brzy nastane poslední velké účtování s člověkem. Byly vaše životy takové, že při vážení na váhách ve svatyni budou shledány dostatečné? Nebo byla vaše víra utvářená vámi a proto omezená, dokud nepřešla v nevěru. Stala se vaše poslušnost k lidem vzpourou proti Bohu? „Sami sebe zkoujte, jste-li u víře; sami sebe ohledujte." (2K 13,5).

- Special Testimonies, Series B, No.2. pp. 12-17.

1SM 199 Varování

Washington, D.C. 7.8.1904

Moji milí bratři:

Mám přinést poselství vám a zbytku lékařů, kteří jsou ve spojení s Medical Missionary Association (Lékařská misijní společnost). Oprostěte se od vlivu, který má kniha „Živý chrám"; (568 stránková kniha, vyšla v roce 1903 od Dr.J.H.-Kellogga, v níž se prohlašuje pantheistická filozofie. - Vydavatelé) protože obsahuje zvláštní názory. Jsou to názory, které jsou úplně pravdivé, ale jsou promíchány s omyly. Části Písma jsou vytrženy ze své souvislosti a použity na podporu mylných teorií.

Podstata omylů obsažených v této knize mi způsobila mnoho trampot. Zkušenosti, s kterými jsem přišla do souvislosti, mě téměř stály život.

Řeklo se, že kniha Živý chrám byla znovu přepracována. Pán mi však ukázal, že autor se nezměnil a že nemůže dojít ke shodě mezi ním a kazateli evangelia, dokud bude pěstovat své nynější názory. Jsem povinná pozvednout svůj hlas a varovat náš lid slovy: „Nemylte se, Bůh nebude oklamán." (Ga 6,7)

Měli jste přístup ke Svědectvím pro církev svazek 7 a 8. V těchto Svědectvích byl jasně slyšet signál o nebezpečí. Ale toto jasné světlo v myšlení, které nebylo ovlivněno svůdnými teoriemi, nebylo nikým postřehnuto. Dokud se naši lékaři obírají člověkem předloženými teoriemi, které svádí na scestí, nemůže dojít k jednotě mezi nimi a kazateli, kteří nesou poselství evangelia. Nedojde k jednotě, dokud nedojde ke změně.

Když zdravotní misionáři vykonávají svou práci a jsou v souladu s pojmenováním které nesou a když cítí potřebu pevné jednoty s kazateli evangelia, může dojít k harmonickému postupu. ^{ISM 200} Ale musíme rozhodně odmítnout zpronevěření se věčné pravdě, která obstála od roku 1844.

Alfa představená v „Živém chrámu"

Jsem zpravena mluvit bez obalu. „Střetnout se s tím" byla mi řečena slova, „musíš tomu čelit rozhodně a bezodkladně." Ale nelze se střetnout pracovně, při našich hovorech na poli vědeckého bádání, zkoumáním rozdílných stanovisek. Nemusíme dělat takový výzkum. V knize Živý chrám je ukázána Alfa dnešního bludu. Omega bude následovat potom a přijmou ji ti, kteří nebyli ochotni dbát výstrah jim daných Bohem.

Na našich lékařích spočívá velká odpovědnost a měli by mít jasnou rozlišovací schopnost. Mají stát stále na stráž. Nebezpečí, která dosud nerozpoznáváme se brzy nad námi prolomí a toužebně si přeji, abychom nebyli oklamáni. Mám horlivou touhu, vidět naše lékaře stojící svobodně v Pánu; modlím se, aby měli odvahu pevně se postavit za pravdu, za takovou jakou poznali v Ježíši, držíce pevné základy své víry až do konce.

- Special Testimonies, Series B, No.2, pp. 49-50.

25. Základy naší víry (ISM 201)

(Tento článek se objevil ve Special Testimonies, Series B. No.2. pages 51-59, publikováno v 1904.)

Pán vloží novou, životní sílu do svého díla, aby lidé uposlechli příkazu, a veřejně potvrdili hláсанou pravdu. Ten, který prohlásil, že Jeho pravda bude zářit na věky, vyhlásí tuto pravdu skrze své věrné posly a ti dají trubkám spolehlivý tón. Pravda bude kritizována, vysmívána, zesměšňována, ale čím přísněji bude zkoušena, tím více bude zářit.

Jako lid stojíme pevně na zásadách věčné pravdy, která se osvědčila ve zkouškách i těžkostech. Máme se přidržovat pevných pilířů naší víry. Základní pravdy, které nám Bůh zjevil, jsou naším jediným pravým základem. Učinily nás tím, čím jsme. Bůh a Pán času nezmenší jejich hodnotu. Nepřítel stále usiluje, aby s pilíři pravdy pohnul ze stálého místa a to místo nahradil podvrženými teoriemi. Všude, kde je to možné, chce vnášet a uskutečňovat svůj podvodný záměr. Ale Bůh dá povstat lidem s jasným vnímáním, kteří dají těmto pravdám v plánu Božím jejich jasné místo.

Byla jsem nebeským poslem upozorněna, že některá zdůvodnění v knize Živý chrám jsou nejasná a z těchto důvodů budou ^{ISM 202} uvádět na scestí myšlení těch, kteří nejsou dosud pevně utvrzeni v základních zásadách přítomné pravdy. V knize se uvádí, že ostatní lze považovat za bezcenné v porovnání s osobností Boha a tím kde přebývá. Nikdo na této zemi nemá právo hloubat o této otázce. Čím více se bude mluvit o těchto bláhových fantastických teoriích, tím méně bude člověk znát pravdu o Bohu a o pravdě, která posvěcuje duši.

Mnozí za mnou přicházejí a žádají mě o vysvětlení tvrzení uvedených v Živém chrámu. Odpovídám: „Jsou nevysvětlitelné“. Vyjádřené myšlenky nedávají pravé poznání Boha. V celé knize jsou uváděny výňatky z Bible. Tyto biblické citáty jsou uvedeny v takové souvislosti, že se jeví jako pravda. Mylné teorie jsou předkládány tak libivým způsobem, že při sebemenší neopatrnosti mohou být mnozí svedeni.

Nepotřebujeme mysticismus, který je v této knize. Ti, co se zabývají těmito filozofickými úvahami, brzy se najdou v postavení, v němž je nepřítel bude provázet a odvádět od Boha. Bylo mi ukázáno, že pisatel této knihy je na mylné cestě. Ztratil svůj postřeh k rozeznání své pravdy od pravdy Boží pro tuto dobu. Neuvědomuje si, kterým směrem vykročil a jde. Cesta pravdy je oddělená od cesty omylů, ale obě cesty se mohou zdát jako jedna jen těm myslím, které se nedají vést Duchem svatým a které proto nedokáží rychle rozlišit rozdíl mezi pravdou a omylem.

Pohled na blížíci se nebezpečí

V době, kdy kniha Živý chrám byla vydána, se mi v noci zjevovaly obrazy, které ukazovaly na blížíci se nebezpečí. Dostala jsem pokyn k napsání toho, co mi Bůh zjevil k základním pravidlům naší víry. Byl mi zaslán výtisk knihy Živý chrám, ale zůstal v mé knihovně nečten. Ze světla poznání mě daného Pánem jsem poznala, že některé myšlenky obhajované v knize nemůže Bůh potvrdit, že by byly osidlem, kterou nepřítel nachystal pro poslední dny. Myslela ^{ISM 203} jsem, že to bude lidmi, především našimi lékaři postřehnuto a že nebude nutné, abych k tomu cokoliv řekla.

Naopak, vzrostl mezi bratřími zájem o myšlenky této knihy, s oblibou je mezi sebou šířili a prohlašovali: „obsahuje podobné myšlenky jaké učila sestra White“. Toto zjištění mě přímo zasáhlo do srdce. Cítila jsem se zaskočená a sklíčená, neboť jsem věděla, že toto připodobnění není pravdivé.

Nakonec mi můj syn řekl: „Maminko, měla by sis přečíst alespoň nějaké části knihy a poznáš, zda jsou v souladu se světlem, které ti dal Bůh“. Posadil se vedle mě a společně jsme přečetli předmluvu, většinu první kapitoly a také úryvky z dalších kapitol. Při čtení jsem poznávala ty myšlenky, proti kterým jsem bojovala v předchozí době své veřejné činnosti. Když jsem poprvé opustila stát Maine, ubírala jsem se přes Vermont a Massachusetts, abych nesla svědectví právě proti těmto myšlenkám. Živý chrám obsahuje právě Alfa těchto teorií. Vím, že Omega bude následovat za krátko. Nahánělo mi to strach o náš lid. Viděla jsem, že musím varovat naše bratry a sestry, aby se nepouštěli do sporů o přítomnosti osobnosti Boží. Uvedené údaje v Živém chrámu jsou v tomto bodě nesprávné. Doložené Písmo, které je použito na potvrzení nauky, je mylně vysvětlováno.

Jsem nucena popřít tvrzení, že učení v Živém chrámu může být podepřeno údaji z mých spisů. V této knize mohou být výrazy a myšlenky, které jsou v souladu s mými spisy. A v mých spisech mohou být statě, které jsou vytrženy ze spojitosti a vyloženy podle volného uvážení

pisatele knihy Živý chrám a mohou způsobit zdání souladu s učením této knihy. Mohou vytvářet zdánlivou podporu tvrzení, že myšlenky v Živém chrámu jsou v souladu s mými spisy. Bůh mi ukázal, že by tyto nebezpečné myšlenky mohly velmi ublížit Božímu dílu i lidem.

Někteří umí postřehnout výsledek obhajovaných argumentů, ^{ISM 204} které někteří nyní obhajují. Ale Pán pozvedl oponu a ukázal mi závěr, který by následoval. Sledováním spiritistické teorie o osobnosti Boží až k logickým závěrům by mělo být celé křesťanské uspořádání. Za bezcenné budou mít někteří zjevení Kristova příchodu z nebe dané Janovi a Jeho lidu. Učí, že události před nimiž stojíme nejsou v podstatě důležité, aby jim byla kladena zvláštní pozornost. Jako neúčinnou staví pravdu nebeského původu a zbavují lid Boží jejich dřívějšího poznání ze zkušeností a nahrazují to falešnou vědou.

V nočním vidění jsem viděla zřetelně, že na tyto myšlenky mnozí nahlíželi jako na základní pravdy a že je stavěli na přední místo pro tuto dobu. Viděla jsem základ, podepřený pevným zdravým dřevem - pravdami Božího slova. Někteří vysoce odpovědní v lékařském poslání ukazovali autorovi knihy, aby uvolnil dřevo, podpírající základ. Pak jsem slyšela hlas: „Kde jsou strážci, kteří měli stát na hradbách Sionu? Zaspali? Tento základ byl postaven Svrchovaným Vládcem a ob stojí v bouři i vichřici. Dovolíme pisateli předkládat nauky, které popírají předchozí poznání lidu Božího? Nadešel čas rozhodných činů.“

Nepřítel duší usiloval přinést domněnku, aby mezi Adventisty sedmého dne byla přijata velká reformace a tato reformace by spočívala v kladení zásad, které by nebyly pilíři naší víry, ale zabývaly se procesem reorganizace. Kdyby tyto informace byly přijaty, jaký by byl výsledek? Základní pravdy, které Bůh ve své moudrosti dal ostatkům církve, by byly odloženy. Naše náboženství by se změnilo. Základní pravidla, které podpíraly dílo padesát let, by byly vysvětleny jako omyl. Vznikla by nová organizace. Byly by psány nové knihy. Nastoupil by určitý systém rozumové filosofie. Zakladatelé tohoto systému by pronikali do různých míst a konali by obdivuhodné dílo. Sobota by byla znevážena a podobně i Bůh, který ji ^{ISM 205} ustanovil. Před tímto novým hnutím by nic neobstálo. Vůdcové by učili, že ctnost je lepší než zločin, ale po vyloučení Boha by začali spoléhat pouze na lidskou sílu, která je bez Boha bezcenná. Jejich základ by spočíval na písku a celou tuto stavbu by svrhla bouře a vichřice.

Kdo má moc, aby zahájil takové hnutí? Máme Bibli. Máme zkušenost, potvrzenou obdivuhodným působením Ducha Svatého. Máme pravdu, která nepřipouští žádné kompromisy. Neměli bychom odmítnout vše, co nesouhlasí s touto pravdou?

Váhala jsem a odkládala odeslání toho, k čemu mě pudil Duch Páně, totiž abych napsala. Nechtěla jsem být dohnána k tomu, abych poukázala na tyto filosofie z vlivu uvádějícího lid na scestí. Ale v prozřetelnosti Boží muselo dojít ke střetnutí s těmito vzniklými omyly.

Ledovec! „Střetni se s ním“

Krátce před tím, než jsem odeslala svědectví týkající se úsilí nepřítele podkopat základy naší víry šířením svůdných teorií, četla jsem příběh o lodi, která v mlze pluje proti ledovci. Několik nocí jsem spala velice málo. Připadala jsem si jako vůz, který je zatížený snopy. Jednou v noci mi byla ukázána zvláštní scéna. Nějaká loď byla na vodě v husté mlze. Náhle bylo slyšet výkřik: „Před námi je ledovec. Šlo o gigantický ledovec, který vyčníval strmě nad lodí. Velitelský hlas zvolal: „Střetněme se!“ Nikdo neváhal ani na okamžik. Nadešel čas a okamžik rozhodnutí. Lodní Důstojník zapnul na plnou páru a muž u kormidla nařídil loď

přímo do ledovce. S velikým rachotem narazila loď do ledovce. Byl to strašný náraz, ledovec se rozlomil na několik kusů, které s rachotem hromu padaly na palubu. Cestující byli velmi otřeseni srážkou, ale nikdo nepřišel o život. Loď byla poškozena, ale dala se opravit. Odrazila se zpět a po celé délce ^{ISM 206} se zachvěla jako živé stvoření. Pak se vydala na další cestu.

Poznala jsem smysl tohoto podání. Dostala jsem příkaz. Zaslechla jsem slova, podobná hlasu našeho kapitána, „Střetneme se!“ Poznala jsem, co bylo mou povinností a nemohla jsem ztrácet ani okamžik. Nadešel čas pro rozhodný čin. Bez dalších průtahů jsem musela uposlechnout příkaz: „Střetneme se!“

Té noci jsem vstala v jednu hodinu a psala tak rychle, co mi ruka stačila. Několik dalších dnů jsem pracovala od časného rána do pozdní noci a připravovala pro náš lid poučení mě daná k omylům, které se mezi nás vloudily.

Doufala jsem, že dojde k důkladné reformaci a že setrváme na zásadách, za něž jsme bojovali v dřívější době a které byly dosvědčeny mocí Ducha svatého.

Pevné základy naší víry

Mnozí naši lidé si neuvědomují, jak pevně byly položeny základy naší víry. Můj manžel, starší Joseph Bates, otec Pierce, (Takto je zde vzpomínáno na vedoucí bratry, patřící mezi průkopníky. „Otec Pierce“ byl Stephen Pierce, který v počáteční době sloužil v kazatelské a administrativní práci. „Otec Andrews“ byl Edward Andrews, otec J.N.Andrewse - Vydavatelé.) starší (Hiram) Edson a další vážení, vznešení a opravdoví byli mezi těmi, kteří po r. 1844 hledali pravdu jako skrytý poklad. Scházela jsem se s nimi a vážně jsme studovali a modlili se. Často jsme zůstávali pospolu do pozdní noci a někdy jsme strávili i celou noc v prosbách o světlo a při zkoumání Slova. Tito bratři se opětovně scházeli ke studiu Písma, aby pochopili jeho význam a byli připraveni mocně ho zvěstovat. Když při studiu přišli k bodu, kde řekli: „Dále jsme bezradní, Duch svatý sestoupil na mne. Dostala jsem vidění a jasně mi byly ^{ISM 207} vysvětleny studované texty a poučení, jak si máme úspěšně počínat a učit. Takto jsme dostali světlo, které nám pomáhalo rozumět textům ohledně Krista, jeho poslání a jeho kněžské služby. Byla mi objasněna linie pravdy, sahající od tehdejší přítomnosti až do chvíle, kdy vejdemo do Božího města, a já jsem odevzdala jiným poučení, které mi dal Pán.

Po celou tuto dobu jsem úvahám bratří nerozuměla. Moje mysl byla jakoby uzavřena a nemohla jsem pochopit význam Písem, která jsme studovali. To bylo jednou z mých největších životních starostí. V tomto stavu mysl jsem zůstávala až do doby, než nám byly jasné všechny základní body naší víry v souladu se Slovem Božím. Bratři věděli, že kdyby nebylo vidění, neporozuměla bych těmto věcem a dané zjevení přijali jako přímé světlo z nebe.

Po další dva až tři roky jsem zůstala i nadále uzavřená pro pochopení Písma. V době misijního působení jsem s manželem navštívila Otce Andrewse (viz poznámka na straně 206), který trpěl zánětlivým revmatismem. Modlili jsme se za něho. Položila jsem své ruce na jeho hlavu a řekla: „Otče Andrewsi, Pán Ježíš tě uzdraví celého.“ Byl ihned uzdraven. Vstal, chodil po místnosti, velebil Boha a říkal: „Nic podobného jsem ještě nezažil. Andělé Boží jsou v této místnosti.“ Byla zjevena sláva Boží. Světlo jakoby prozařovalo celý dům a ruka anděla se položila na mou hlavu. Od té doby až po dnešek chápu Slovo Boží.

Jaký je to vliv, který chce svést lidi v tomto údobí naší historie, aby působil úskočně a svou činností aby dopomohl ke zbourání základů naší víry - těch základů, které byly položeny na samém počátku studia Slova Božího na modlitbách a zjevení? Na těchto základech jsme stavěli v uplynulých padesáti letech. Divíte se tomu, když vidím počátky díla, které by odstranilo některý z pilířů naší víry, že ^{1SM 208} musím k tomu něco dodat? Musím uposlechnout příkazu: „Střetni se!“ ...

Musím nést varovné poselství, které mi Bůh uložil, abych je nesla a pak ponechala výsledek na vůli Páně. Musím nyní věci ukazovat v těchto souvislostech, v nichž se nacházejí. Lid Boží nesmí být oloupen.

Jsme lidem, který se drží Božích přikázání. Za posledních padesát let, každá fáze bludu, která byla vložena na nás, zastřela naše mysli k učení Slova, zvláště pokud se týká Kristovy služby v nebeské svatyni, v nebeském poselství pro tyto poslední dny, jak jsou dány anděly ve 14.kapitole Zjevení. Různá poselství pobízela Adventisty sedmého dne, aby trvali na pravdě v níž došli bod za bodem při studiu na modlitbách a osvědčení zázračným působením moci Páně. Směrovky na cestě, které z nás udělaly to co jsme, jsou zachovány a zůstanou zachovány, jak Bůh oznámil ve svém Slově a potvrdil svým Duchem. Vyzývají nás, abychom se pevně uchopili víry a setrvali při základních principech víry, které mají svůj základ v nepopíratelné autoritě.

- Special Testimonies, Series B, No.2, 49-50.

Část V. Kristus a nauky - Úvod

Za dobu více než šedesáti let bylo uveřejněno na 2000 článků E.G.Whiteové v Review and Herald. Další 2000 článků bylo zasláno do Signs of the Times. Stovky poselství z jejího pera se objevily v The Youth's Instructor, ve zdravotních časopisech a unijních konferenčních spisech, atd.

Tyto články zahrnují různé otázky, včetně praktických návodů, rady pro církev, účty za cesty i pracovníky, rady pro získávání duší a snad nejdůležitější podání učení pravdy. Široký výběr nabídnutý periodickým uváděním, umožnil různorodost přístupu k mnohým věroučným námětům. Pojednávaly vždy znovu o stejných tématech, pokaždé však s důrazem na rozličné body. V souladu s jejím odkazem, byly vybírány a shrnuty do určitých knih E.G.Whiteové vydaných po její smrti.

Protože není všeobecná potřeba opětového vydání všech jejích článků v celém znění, plníme přání většiny, mít výběr článků, který se v plné šíři věnuje naučným tématům, které by byly otištěny v úplném znění. Mnohá z nich převyšují ve svém podání ústřední adventní poselství. Tato neocenitelná poselství jsou zde uváděna většinou celá, aby přinesla čtenáři užitek každým svým údajem v plném znění. Je i několik takových míst, kde velké úseky článku neměly úzký vztah k naučné předloze a v těchto případech bylo vynechání označeno obvyklým způsobem. Kdo horlivě a bedlivě studuje Boží Slovo, potěší se tímto výběrem věroučnými statí - všechny směřují ke Kristu, našemu Pánu - a vycházejí tiskem v této podobě.

- VYDAVATELÉ.

26. Dokonalý zákon (1SM 211)

(Tento článek vyšel v The Review and Herald, 5.4.1898.)

Zákon Boží, tak jak je uveden v Písmu, je jasný ve svých požadavcích. Každá zásada je svatá, spravedlivá a dobrá. Zákon usměrňuje lidi k zodpovědnosti vůči Bohu, proniká jejich myšlením a city, vytváří vědomí viny z hříchu v každém, kdo je citlivý na přestoupení jeho požadavků. Kdyby zákon zasahoval jen vnější chování, člověk by nebyl vinen svými špatnými myšlenkami, touhami a plány. Zákon však vyžaduje, aby duše byla čistá a mysl svatá, aby myšlení a city mohly být v souladu se zásadami lásky a spravedlnosti.

Ve svém učení Kristus ukázal, jak dalekosáhlé jsou základní požadavky zákona oznámeného na Sinaji. Jasně vysvětlil i použití zásad tohoto zákona, které spočívají především na vysoké úrovni výchovy spravedlnosti, na vzoru, podle kterého všichni budou souzeni o velkém dni, kdy soud zasedne a knihy budou otevřeny. On přišel, aby naplnil veškerou spravedlnost a jako hlava lidského pokolení ukázal člověku, že může v povinnostech dokázat totéž, podle údajů požadavků Božích. Svou obětavou milostí zprostředkoval člověku skrze svou smrt návrat do nebe. Dokonalost charakteru je ^{1SM 212} dosažitelná pro každého, kdo o ni usiluje. To je pravým základem nové smlouvy evangelia. Zákon Boží je strom, evangelium je vonící květ a ovoce, které nese.

Když Duch Boží zjevuje člověku v plné míře smysl zákona, nastává v jeho srdci změna. Pravdivý příklad v Písmu nacházíme u proroka Nátana, který seznámil Davida s jeho vlastními hříchy a pomohl mu je překonat. David přijal napomenutí pokorně a ponížil se před Bohem. Řekl: „Zákon Hospodinův jest dokonalý, občerstvující duši, Hospodinovo svědectví pravé, moudrost dávající neumělým. Rozkazové Hospodinovi přímí, obveselující srdce, přikázání Hospodinova čisté, osvěcující oči. Bázeň Hospodinova čistá, zůstávající na věky, soudové Hospodinovi praví, a k tomu i spravedliví. Mnohem žádostivější jsou než zlato, a než mnoho ryzího zlata, sladší než med a stred z plástů. Služebník tvůj zajisté jimi osvěcován bývá, a kdož jich ostříhá, užitek hojný má. Ale poblouzením kdo vyrozumí? Protož i od tajných očist' mne. I od zúmyslných zdržuj služebníka svého, aby nade mnou nepanovali a tehdy dokonalý budu, a očištěný od přestoupení velikého. Ó ať jsou slova úst mých tobě příjemná, i přemýšlování srdce mého před tebou, Hospodine skálo má, a Vykupiteli můj." (Ž 19,8-15)

Pavlovo učení o zákonu

Pavlovo svědectví o zákonu: „Což tedy díme? Že zákon jest hříchem? Nikoli; nýbrž hříchu jsem nepoznal, než skrze zákon. Nebo i o žádosti byl bych nevěděl, kdyby byl zákon neřekl: Nepožádáš. Ale příčinu vzav hřích skrze přikázání, zplodil ve mně všelikou žádost. Bez zákona zajisté hřích mrtev jest. Já pak byl jsem živ někdy bez zákona, ale když přišlo přikázání, hřích ožil, a já umřel. I shledáno ^{1SM 213} jest, že to přikázání, kteréž mělo býti k životu, jest mi k smrti. Nebo hřích, vzav příčinu skrze to přikázání, podvedl mne, a skrze ně zabil." (Ř 7,7-11)

Hřích nezabil zákon, ale zákon zabil v Pavlovi tělesnou smyslnost. Prohlašuje: „Nyní pak osvobozeni jsme od zákona, když umřel ten, v němž jsme držáni byli, abychom sloužili v novotě ducha, a ne ve vetchosti litery." (Ř 7,6) „Tedy to dobré učiněno jest mi smrt? Nikoli, ale hřích, aby se okázal býti hříchem, skrze to dobré zplodil mi smrt, aby byl příliš velmi hřešící hřích skrze přikázání." (Ř 7,13) „A tak zákon zajisté jest svatý, a přikázání svaté i spravedlivé a dobré." (Ř 7,12) Pavel obrací pozornost svých posluchačů k přestoupení zákona

a ukazuje jim na to, v čem jsou vinni. Učí je tak, jako učitel učí své žáky a poukazuje jim na cestu zpět na věrnost k Bohu.

Po přestoupení zákona není žádné jistoty, ani odpočinutí, ani ospravedlnění. Člověk nemůže doufat a očekávat na to, že bude stát před Bohem nevinný, v pokoji s Ním skrze Kristovy zásluhy, pokud pokračuje v hříchu. Musí skoncovat s přestupováním a stát se věrným a opravdovým. Když hříšník hledí do velkého morálního zrcadla, vidí svůj vadný charakter. Vidí sebe takového, jaký je, bezcitný, poskvřený a zavržený. Ale také ví, že zákon nemůže přestupníka žádným způsobem zbavit viny, nebo přestupníka omilostnit. Člověk musí jít dál. Zákon je pouze učitelem, který člověka přivede ke Kristu. Člověk musí vzhlednout ke svému Spasiteli, který nese jeho hřích. Až uvidí Krista na kříži umírajícího pod tíží hříchů celého světa, Duch svatý mu ukáže vztah Boha k těm všem, kteří litují svých přestoupení a činí pokání. „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v Něho, nezahynul, ale měl život věčný." (J 3,16)

Je nám třeba osobně věnovat pozornost, jako nikdy předtím výroku: „Tak praví Pán". Jsou lidé Bohu nevěrní, znesvěcují Jeho svatou sobotu, překrucují Slova Písma v jejich původním smyslu a ^{1SM 214} současně se pokoušejí sladit svůj názor a neposlušnost s Písmem. Ale Slovo odsuzuje takové jednání, stejně jako v Kristových dnech odsoudilo zákoníky a farizeje. Musíme poznat, co je skutečná pravda. Chceme žít podobně jako farizeové? Chceme se odvrátit od Největšího Učitele, jakého svět kdy poznal a chceme se obrátit k tradicím, zásadám a lidským výkladům lidským?

Výsledky přestoupení zákona

Jsou mnohé náboženské směry, které zpochybňují Boží charakter. Někteří učí a připouští vymyšlenou pravdu, například, že Adam nezhřešil proti povaze Boží. „I zapověděl Hospodin Bůh člověku, řka: Z každého stromu rajskeho svobodně jísti budeš; ale z stromu vědění dobrého a zlého nikoli nejez; nebo v který bys koli den z něho jedl, smrtí umřeš." (Gn 2,16-17) Když satan pokoušel Evu, říká: „Takliž jest, že vám Bůh řekl: Nebudete jísti z každého stromu rajskeho? I řekla žena hadu: Ovoce stromů rajskeho jíme; ale o ovoci stromu, kterýž jest u prostřed ráje, řekl Bůh: Nebudete ho jísti, aniž se ho dotknete, abyste nezemřeli. I řekl had ženě: Nikoli nezemřete smrtí! Ale ví Bůh, že v kterýkoli den z něho jísti budete, otevrou se oči vaše; a budete jako bohové, vědouce dobré i zlé." (Gn 3,1-5)

Nebylo Božím záměrem, aby naši první rodiče měli poznání viny. Když přijali ujištění satana a zpochybnili Boží lásku a povahu, neposlušností uvedli na svět hřích. Tato neposlušnost k výslovným Božím příkazům, toto uvěření satanově lži, otevřelo bránu pro bolesti a neštěstí na naší zemi. Satan pokračoval v díle, které započal v zahradě Eden. Pracoval se vši pozorností, aby člověk mohl přijmout jeho tvrzení jako důkaz proti Bohu. Usilovně pracoval proti Kristu v Jeho snaze obnovit obraz Boží v člověku a vtisknout jeho duši Boží podobnost.

Uvěření lži neučinila Pavla laskavým, něžným a soucitným. ^{1SM 215} Stal se náboženským fanatikem, nesmírně posedlým proti Ježíšově pravdě. Při svých výjezdech po zemi pronásledoval muže i ženy a dával je do vězení. Sám o tom hovoří a říká: „Já zajisté jsem muž Žid, narozený v Tarsu Cilickém, ale vychován jsem v tomto městě u noh Gamalielových, vyučený s pilností zákonu otcovskému, horlivý jsa milovník Boha, jakož i vy všickni podnes jste. Kterýž jsem se této cestě protivil až k smrti, svazuje a dává do žaláře i muže i ženy." (Sk 22,3.4)

Lidská rodina se ocitla v nesnázích pro svá přestoupení Otcovských rad zákona. Bůh však neopouští hříšníka, nabízí mu lék proti hříchu. Smrt jednorozeného Syna Božího, abychom my mohli žít. Sám Ježíš přijal tento úděl, obětoval svůj život, zemřel místo nás za předpokladu, že Ho přijmeme do svých srdcí a uvěříme v Něho a Jeho oběť. Hříšník musí dojít ke Kristu vírou, přisvojit si Jeho záslušnou oběť, své hříchy vložit na Něj, protože On sám je chce nést a přijmout Jeho milost v odpuštění hříchu. Z tohoto důvodu přišel Kristus na svět. Tak je připočtena spravedlnost a nevinnost Kristova hříšníkovi, který činí pokání a uvěří. Stává se členem královské rodiny, dítkem nebeského krále, dědicem Božím a spolupracovníkem Kristovým.

- The Review and Herald 5.4.1898.

27. Charakter zákona Božího (1SM 216)

(Tento článek se objevil v The Signs of the Times 15.4.1886)

David praví: „Zákon Hospodinův jest dokonalý." (Ž 19,8) „Dávno vím ze svědectvích tvých, že jsi je stvrdil až na věky." (Ž 119,152) A Pavel svědčí: „A tak zákon zajisté jest svatý, a přikázání svaté i spravedlivé a dobré." (Ř 7,12)

Bůh - nejvyšší Vládce vesmíru - nedal zákony jen pro chování se všech živých tvorů, ale také všemu dění v přírodě. Všechno, ať malé či velké, živé či neživé, podléhá zákonu, který nemůžeme podceňovat. To platí bez výjimky, protože Bůh myslel na vše, co Jeho ruka tvořila, nezapomněl na nic. Všechno, co je v přírodě řízeno přírodním zákonem, včetně člověka, jako inteligentní bytosti, jest odpovědně tomuto morálnímu zákonu, protože jej může pochopit. Jedině člověku - koruně stvoření - dal Bůh schopnost pochopit požadavky svého zákona a dal mu srdce, které je schopno poznat, že tento zákon je svatý, pravý a dobrý. Proto také od člověka je požadována ochotná a dokonalá poslušnost. Bůh ho však nenutí k poslušnosti; nechává ho jako svobodného jedince jednat.

Pojem lidské osobní odpovědnosti je zřídka kdy chápán ve ^{1SM 217} své podstatě a důležitosti. Můžeme obojí, poslouchat a žít, nebo můžeme překračovat Boží zákon, urážet Jeho autoritu a obdržet trest, který následuje. Před každého je postavena otázka, máme poslouchat hlas z nebe, deset slov vyslovených ze Sinaje, nebo jít s množstvím těch, kteří tento zákon zašlapávají do prachu? Těm, co Boha srdcem milují, působí nesmírnou radost dodržovat Jeho přikázání a konat ty věci, které jsou Jemu příjemné. Ale tělesné, přirozené srdce nenávidí zákon Boží a staví se proti Jeho svatým požadavkům. Lidé uzavírají duši před Božským světlem, nechťejí jít, pokud nad nimi svítí. Pro svoji sobeckou rozkoš a světský zisk, obětují čistotu srdce, přízeň Boží i svou nebeskou naději.

Žalmista říká: „Zákon Hospodinův jest dokonalý." (Ž 19,8). Jak je zákon Hospodinův krásný ve své jednoduchosti, pochopitelnosti a dokonalosti! Je tak stručný, že každé jeho znění a naučení si můžeme snadno zapamatovat a přitom v plném rozsahu vyjadřuje úplnou vůli Boží a umožňuje poznání nejen vnějších vlivů, ale i vnitřních citů, přání a moci srdce. Lidský zákon to nedokáže. Posuzuje jen vnější projevy. Člověk může být hříšný a jeho skutky zůstávají utajeny v lidských očích. Může být zločinec, zloděj, vrah, cizoložník, ale dokud není odhalen, zákon ho nemůže za jeho vinu odsoudit. Zákon Boží si však všímá žárlivosti, závisti, nenávisti, zlomyslnosti, pomsty, smyslné žádostivosti, které zmítají duši, ale neprojevily se v činu, protože nebyla příležitost nebo vůle. Tyto hříšné pohnutky budou předloženy v ten den,

kdy „Bůh všeliký skutek přivede na soud, i každou věc tajnou, buďto dobrou, buďto zlou.“
(Kaz 12,14)

Zákon Boží je jednoduchý

Boží zákon je jednoduchý a každému srozumitelný. Někteří lidé obzvláště tvrdí, že věří jen tomu, co mohou pochopit. Zapomínají, že v lidském životě a v projevení se Boží moci v přírodě jsou ^{ISM 218} tajemství, které nemůže vysvětlit ani filozofie, ani to nejdůkladnější bádání. Zákon Boží však nezná žádné skryté věci. Pravdy v něm obsažené může pochopit každý, i ten nejméně chápavý rozum. I zcela nevědomý člověk může podle nich usměrnit svůj život a utvořit charakter podle Božího měřítka. Kdyby lidé plnili podle svých nejlepších možností požadavky zákona, pak by se jejich duševní schopnosti a úsudek tak rozšířily, že by mohli mnohem obsáhleji chápat úmysly Boží. Tento vývoj by přetrval nejen pozemské bytí, ale pokračoval by i ve věčnosti. Jakkoli daleko bychom došli v poznání moudrosti a síly Boží, nikdy bychom ji nemohli vyčerpat.

Boží přikázání nás vyzývá k tomu, abychom milovali Boha nadevšechno a našeho bližního jako sebe samého. Tato láska musí být praktická, jinak jsou i ta nejvznešenější vyznání víry pokrytectvím. „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své. To jest přední a veliké přikázání. Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. Na těch dvou přikázáních“ řekl Ježíš, „všechn zákon záleží i proroci.“ (Mt 22,37-40)

Zákon požaduje dokonalou poslušnost. „Nebo kdo by koli celého zákona ostříhal, přestoupil by pak jedině, všechněmi jest vinen.“ (Jk 2,10) Ani jedině z těchto deseti přikázání nemůže být přestoupeno, bez nevěry k nebeskému Bohu. Nejmenší vybočení a opuštění Jeho požadavků, zanedbání, nebo úmyslné přestupování je hřích a každý hřích vystavuje hříšníka hněvu Božímu. Poslušnost byla podmínka, skrze níž mohl starý Izrael obdržet naplnění slibů a stát se vyvoleným lidem Božím. Poslušnost tohoto zákona přinese i nyní stejně velké požehnání jednotlivcům i národům, jako kdysi přineslo Židům.

Poslušnost zákona je velmi důležitá nejen pro naši spásu, ale i pro osobní štěstí všech, s nimiž jsme spojeni. „Pokoj mnohý těm, ^{ISM 219} kteříž milují zákon tvůj, a nemají urážky.“ (Ž 119,165), říká inspirované Slovo. A přece bude smrtelný člověk představovat tento svatý, spravedlivý a dobrý zákon, tento zákon svobody, který Stvořitel přizpůsobil potřebám člověka jako jho otroctví, které nikdo nemůže unést. A právě ten je hříšník, který považuje zákon za těžké nepříjemné jho. Je to hříšník, který nespátřuje krásu v Jeho poučeních. Neboť tělesné smýšlení „zákonu Božímu není poddána; aniž hned může býti.“ (Ř 8,7)

„Skrze zákon je poznání hříchu.“ (Ř 3,20); neboť „každý, kdož činí hřích, činí proti zákonu.“ (1J 3,4). Jedině zákonem jsou lidé usvědčeni z hříchu, sami se musí cítit hříšníky, vystavenými hněvu Božímu dříve, než uznají, že potřebují Spasitele. Satan soustavně usiluje o zmenšení lidského odhadu o zločinném charakteru hříchu. Ti, kteří pošlapávají zákon Boží svými nohama, vykonávají dílo velkého svůdce; neboť zavrhnou jedině měřítko, jehož pomocí mohou vymezit hřích a vnést ho, do svědomí hříšníka.

Zákon Boží se dotýká tajemných záměrů, které i když mohou být hříšné, jsou často lehkomyslně přehlédnuty, mají však skutečný základ a zkouší povahu. Zákon je zrcadlem, do něhož se dívá hříšník, chce-li mít správné poznání o svém morálním charakteru. A když se vidí odsouzený velkým vzorem spravedlnosti, jeho příští krok musí vést k litování svých

hříchů a usilovat o odpuštění skrze Krista. Nemají-li lidé dostatek sil, mnozí prohlašují zákon za neplatný, protože vytýká nedostatky v jejich životě i povaze.

Žijeme v době velké zkaženosti. Většina je zotročena hříšnými zvyky a zlým jednáním. Pouta, která je svazují, leze těžko zlomit. Zkaženost jako povodeň lstivě svádí zemi. Zločiny, které by lidé nejraději zamlčeli, jsou na denním pořádku. Přesto někteří lidé, kteří se vydávají za strážné na hradbách Sionu chtějí učit, že zákon byl určen jen pro Židy a Evangelium je prý odstranilo a zavedlo nádherné ^{1SM 220} přednosti. Není nějaký vztah mezi běžnou nezákonností a zločinem a skutečností, že kazatelé a lid se domnívají a také učí, že zákon již není žádnou závaznou mocí?

Odsuzující síla zákona se vztahuje nejen na to, co jsme učinili, ale i na to, co jsme neučinili. Nemůžeme se sami ospravedlnit, že jsme opomenuli udělat to, co požaduje Bůh. Máme nejen přestat s konáním zlého, ale musíme se učit konat dobré. Bůh nám dá sílu, která by nás vedla ke konání dobra. A když tato síla není využita, budeme určitě považováni za lehkomyšlné a líné služebníky. Nesmíme dopustit těžké hříchy; takové podlehnutí satanu nesmí být proti nám zaznamenáno v knize Boží; skutečnost, že naše skutky nejsou zaznamenány jako čisté, dobré, ušlechtilé, vznešené, ukazující, že jsme nezdokonalili nám svěřené nadání a schopnosti, řadí nás k odsouzení.

Zákon Boží existoval dříve, než byl stvořen člověk. Byl přiměřený podmínkám svatých bytostí, řídili se jím andělé po pádu člověka, zásady spravedlnosti zůstaly nezměněny. Nic nebylo ze zákona odebráno; ni jeden z jeho svatých předpisů nebyl zdokonalen. A protože existoval od samého počátku, bude jako takový existovat po věčné časy. Žalmista praví: „Již to dávno vím o svědectvích tvých, že jsi je stvrdil až na věky." (Ž 119,152)

Zákon, kterým se řídí andělé a který požaduje čistotu i v nejtajnějších myšlenkách, přáních i snaženích, ten je „upevněný na věčnou věčnost" (Ž 111,8), a celý svět bude souzen v rychle se blížícím dni Božím. Hříšníci si mohou pochlebovat, že Nejvyšší neví a Všemohoucí se nedívá. On je nebude stále podpírat. Brzy obdrží odplatu za své činy; smrt, která je odměnou za hřích. Ospravedlněný lid, který dodržoval s pomocí Kristovou zákon, bude uveden branou z perel do nebeského města a bude korunován nesmrtelným životem v přítomnosti Boha a Beránka.

28. Satanovo nepřátelství k zákonu (1SM 221)

(Tento článek se objevil v The Review and Herald 28.1.1909)

Minulou noc jsem se probudila ze spánku a moji mysl tížila velká starost. Mám bratřím a sestrám vyřídit poselství, varovné poselství i poučení o práci některých, kteří obhajují mylné teorie k přijetí Ducha Svatého a jeho působení prostřednictvím lidí.

Byla jsem poučena, že fanatismus podobný tomu, s nimž jsem se stkala v době po roce 1844 se mezi nás vloudí opět na sklonku dnů poselství a že s tímto zlem se musíme vypořádat stejně tak rozhodně, jako tehdy.

Stojíme na prahu velkých a slavných okamžiků. Proroctví se naplňují. Zvláštní události historicky památné a zaznamenané v nebeských knihách, budou podle prohlášení krátce předcházet velký den Boží. Všechno je ve světě nestálé, v neuspořádaném stavu. Národy jsou rozhněvány a konají se velké přípravy na válku, národ osnuje spiknutí proti národu a

království proti království. Velký den Páně se velmi blíží. Ačkoliv národy shromažďují vojsko k válce ^{ISM 222} a krveprolití, stále platí příkaz andělům, aby drželi větry, dokud služebníci Boží neobdrží znamení na svá čela.

Svět nyní skutkem dokonává důsledky přestoupení zákona Božího. Když Ježíš dokončil dílo stvoření, odpočinul sedmého dne, požehnal den svého odpočinku a oddělil ho jako den, který člověk má zasvětit Jeho památce. Ale dnes svět jako celek zanedbává a neváží si zákona Božího. Jiný den byl ustanoven na místo dne Božího odpočinku. Lidstvo své zvyky a svou vůli nastavilo proti jasnému učení Slova Božího a svět se ponořil do odboje a hříchu.

Dílo vzdoru proti zákonu Božímu, má své počátky v nebesích s Luciferem - cherubem. Satan se odhodlal být prvním v nebeské radě a být rovný Bohu. On započal dílo vzpoury se svými anděly a hledal, jak mezi nimi rozšířit ducha nespokojenosti. A použil tak klamný způsob, že mnoho z andělů bylo získáno do jeho poddanosti, i když jeho záměry byly plně známy. Dokonce věrní andělé nemohli plně posoudit jeho charakter, ani kam svou činností směřuje. Když se satanovi podařilo získat na svoji stranu mnohé anděly, vznesl svůj požadavek k Bohu a poukazoval, že je to přání andělů, aby on zaujal dosavadní místo Kristovo.

Zlo neustávalo, dokud duch nespokojenosti nedozrál do aktivní vzpoury. V nebi došlo k válce a satan byl svržen se všemi, kteří s ním sympatizovali. Satan bojoval o prvenství v nebi, boj však prohrál. Bůh mu již nemohl nadále důvěřovat a ponechat mu důstojnost a autoritu a těmi, s nimiž chtěl ovládnout nebe, byli svrženi na zem.

Od té doby satan se svým společným vojskem se veřejně prohlásili za nepřátele Boží ve světě a stále bojují proti pravdě a spravedlnosti. Satan stále předkládá lidem, jako dříve andělům, svá falešná spodobnění Krista a Boha aby na svoji stranu získal svět. A tak ^{ISM 223} se křesťanské církve zjevně přitiskly k prvnímu velkému odpadlíkovi.

Satan se vydává za kníže pozemského království a s tímto záměrem také pokoušel Krista v posledním ze třech pokušení na poušti. Řekl Spasiteli“ - „všecko tobě dám“ - ve vztahu k pozemskému království, které satan ukázal Ježíši - „všecko tobě dám.“

Kristus na nebesích věděl, že nadejde čas, kdy bude muset čelit moci satana a přemáhat ji, má-li lidské pokolení být vůbec zachráněno z jeho nadvlády. A když nadešel čas, Syn Boží odložil svou královskou korunu i šat, své Božství oděl lidstvím, sestoupil na zem, aby se knížeti postavil na odpor a zvítězil nad ním. Stal se obhájcem člověka před Otcem. Spasitel prožil svůj život na zemi tak, jak jej musí prožít každý lidský smrtelník a přijal jeho protivenství, soužení, starosti a pokušení. Jako nemluvně z Betléma, stal se jedním z lidského pokolení, žil nevinným životem od jeslí, až ke kříži. Dokázal, že člověk si může přízeň Boží kajícím životem a vírou v Něho získat. Přinesl člověku spásnou milost a odpuštění hříchu, když se člověk navrátí ke své věrnosti a nedopouští se dalších poklesků.

Kristus v lidské slabosti se měl setkat s pokoušením toho, který vlastní moc vyššího původu, než jakou Bůh udělil rodině andělů. Ale Kristovo lidství bylo spojeno s Božstvím a v této síle mohl snášet všechna pokušení, která satan mohl vznést proti Němu a přesto zachoval svoji duši nedotčenou hříchem. Sílu k překonání může dát každému synovi a dceři Adama, kteří vírou chtějí přijmout spravedlivé vlastnosti Jeho povahy.

Tak velice Bůh miloval svět, že dal světu svého jednorozného Syna, aby každý kdo Ho přijme, měl sílu žít Jeho spravedlivým a nevinným životem. Kristus dokázal, že i pro člověka

je možné vírou se spolehnout na moc Boží. Ukázal, že hříšník lítostí a zbožnou vírou ve spravedlnost Kristovou může dojít ke smíření s Bohem a stane se ^{1SM 224} účastníkem Božské přirozenosti a překoná mravní zkaženost, kterou působí ve světě hříšná žádostivost.

Dnes nabízí satan stejná pokušení, jako nabízel Kristu a pokusí se za království světa získat náhradou naše spojenectví. Ale naproti tomu, kdo vzhlíží k Ježíši jako k původci a dokonavateli svoji víry, nemají satanovy svody moc. Nemůže svést ke hříchu toho, kdo vírou přijme ctnosti Toho, který byl stejně pokoušen jako my, ale bez hříchu.

„Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v Něho, nezahynul, ale měl život věčný." (Jan 3,16) Ten, kdo lituje svých hříchů, a přijímá dar života Syna Božího, nemůže být poražen. Odevzdá-li se vírou Božské přirozenosti, stane se dítkem Božím. Modlí se a věří. Když je pokoušen i zkoušen, dožaduje se pomoci, neboť Kristus zemřel, aby zvítězil a obdržel Jeho milost. Toto musí každý hříšník pochopit. Musí svého hříchu litovat, musí věřit v moc Kristovu a přijmout sílu k záchraně a uchránění před hříchem. Jak máme být vděční za dar Kristova příkladu.

Nesnažte se obcházet kříž

Může být spousta lidských důkladných teorií i domněnek, ale ti, kdo by chtěli nakonec uniknout přemožiteli, musí být pokorní aby mohli být závislí na Božské moci. Uchopíme-li se takto moci nekonečna a přijdeme ke Kristu se slovy: „Nepřináším ve svých rukách nic hodnotného, jen své životní úsilí jít ve Tvých šlépějích", pak Božské mocnosti mohou spolupracovat, aby posvětily a očistily náš život.

Nesnažte se utíkat před svým utrpením. Zlé přemáhejme jedině prostřednictvím utrpení a smrti Ježíše. Utrpením a životními těžkostmi mohou Božské mocnosti pokračovat v působení na vaše životy, aby jejich výsledkem při nás byla láska, pokoj a dobrota Kristova.

Studiem Slova se denně dokončuje v lidském srdci velké dílo. Je třeba pochopit prostotu pravé víry. To přinese svůj užitek a odplatu. Nezůstaňme stát, ale jděme stále kupředu v duchovním ^{1SM 225} porozumění. Učiňme vzácné Slovo radou člověka. V každé životní situaci buďme opatrní a jděme dál, co nejtěsněji po boku Kristově. Žádejme, prosme o Ducha i milost Kristovu a budeme naplněni láskou Ježíše, která očišťuje duši.

Měli bychom jasně porozumět Božským požadavkům, které Bůh vyžaduje od svého lidu. Nikdo by neměl zanedbávat pochopení zákona, který je vyjádřením Boží povahy. Pokud jde o Boží lid, slova napsaná prstem Božím na kamenné desky dokonale zjevují Boží vůli a nikoho nenechávají na pochybách. Bůh vymezil zákony svého království a učinil je známými, aby později byly zjeveny lidem všech národů i jazyků, jako základy Jeho vlády. Učiníme správně, když si prostudujeme tyto zákony, jak jsou zaznamenány v Ex 20 a 31,12-18.

Až zasedne soud, knihy budou otevřeny a každý člověk bude souzen podle toho, co je napsáno v knihách, pak tyto kamenné desky, až do toho dne skryté, budou ukázány světu jako měřítko spravedlnosti a nevinnosti. Pak mužové a ženy poznají, že podmínkou jejich spásy byla poslušnost neměnného Božího zákona. Nikdo nebude muset hledat výmluvu pro svůj hřích. Podle spravedlivých zásad tohoto zákona, lidé přijmou rozsudek, život nebo smrt.

29. Kristus je naše jediná naděje (1SM 226)

(Tento článek se objevil v The Signs of the Times, 2.8.1905)

Dříve, než byly položeny základy světa, Kristus, Jednorozený Boží, se slavnostně zavázal stát se Spasitelem lidstva, když by Adam zhřešil. Adam padl a On, který byl účastníkem Otcovy slávy dříve, než byl svět, odložil svůj majestátní šat i královskou korunu a sestoupil ze svého vysokého postavení, aby se stal nemluvnětem v Betlémě, aby kráčet po té zemi, na níž Adam klopýtl a padl, aby mohl vykoupit padlé lidské bytosti. Vystavil se všem pokušením, které nepřítel vznáší proti člověku. Všechny útoky satana nedokázaly, aby se Syn zpronevěřil své věrnosti k Otci. Žitím bezhříšného života dokázal, že každý Adamův syn i dcera mohou odolávat pokušením toho, který jako první přinesl hřích na svět.

Kristus přinesl mužům a ženám moc vítězit. Přišel na tento svět v lidské podobě, aby žil jako člověk mezi lidmi. Přijal rizika lidské podstaty, aby byl prubován a pokoušen. Ve svém lidství byl spoluúčastníkem Božské přirozenosti. Při svém vtělení získal v novém pojetí titul Syn Boží. Anděl řekl Marii: „Duch svatý sestoupí v tě a ^{1SM 227} moc Nejvyššího zastíní tobě; a protož i to, což se z tebe svatého narodí, slouti bude Syn Boží." (Lk 1,35). Jako syn lidské bytosti se stává Božím synem v novém smyslu. Tak stál v našem světě - Syn Boží, svým zrozením spojený s lidským pokolením.

Kristus přišel v lidské podobě, aby ukázal obyvatelům nepadlých světů a obyvatelům země, jak velká opatření musela být učiněna pro to, aby lidské pokolení na zemi mohlo žít v oddanosti ke svému Stvořiteli. Snášel pokušení, neboť satan měl možnost jej pokoušet a On odolal všem jeho útokům. V jeho sklíčení a smutku Jež Bůh neopustil a dal Mu poznání. Když byl pokřtěn Janem v Jordánu, vyšel z vody a Duch Boží na něj sestoupil jako holubice ze zářícího zlata a hlas z nebe, řekl: „Tento jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zaslíbilo." (Mt 3,17) Hned po tomto oznámení byl Kristus uveden Duchem na poušť. Marek říká: „A ihned Ho Duch vypudil na poušť. I byl tam na poušti čtyřiceti dnů, a pokoušín byl od satana; a byl se zvěř a andělé přisluhovali jemu." (Mk 1,12-13) „A nic nejedl v těch dnech." (Lk 4,2)

Setkání s pokušením

Když byl Ježíš uveden na poušť, aby byl pokoušen, byl veden Duchem Božím. Neoddával se a nevystavoval pokušení svévolně. Odešel na poušť, aby byl sám a rozjímal o svém poslání a díle. Půstem a modlitbou se posiloval na budoucí zakrvavenou cestu plnou utrpení, kterou měl kráčet. Jak by měl začít své dílo vysvobození zajatců z trýzně ničitele. Během dlouhé doby půstu Mu byl zjeven celý plán Jeho díla jakožto Vysvoboditele člověka.

Když Ježíš vstoupil na poušť, byl obestřen Otcovou slávou. Byl pohlcen ve spojení s Bohem, byl povznesen nad lidskou slabost. Ale sláva odstoupila byl ponechán, aby bojoval s pokušením. Doléhalo na něj každým okamžikem. Jeho lidská přirozenost se děsila boje, který ho čekal. Po 40 dní se postil a modlil. Byl slabý a pohublý z ^{1SM 228} hladu, vysílený, k smrti vyčerpaný duševní agonií, „zohavena jest nad jiné lidi osoba jeho, a způsob jeho nad syny lidské." (Iz 52,14) Nyní nadešla satanova příležitost. Nyní předpokládal že může překonat Krista.

Přišel ke Spasiteli, jakoby v odpověď na jeho modlitby v rouchu anděla světlosti a takto k Němu promluvil: „Jsi-li Syn Boží, rci, ať kamení toto chlebové jsou." (Mt 4,3)

Ježíš odpověděl satanovi slovy: „Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží." (Mt 4,4) V každém pokušení bylo Ježíšovou zbraní v boji

Slovo Boží. Satan požadoval od Krista zázrak, jako projev Jeho Božství. Ale co je větší než všechny zázraky? Pevné spolehnout se na Slovo Boží. „Tak řekl Pán" bylo projevem, který nebylo možno vyvrátit. Dokud Kristus stál na tomto základě, pokušitel nemohl získat převahu.

Důvěrný styk se Slovem Božím, je naší jedinou nadějí. Ti, kteří pozorně zkoumají Písmo, nemohou přijmout satanovy lži, jako Boží pravdu. Žádný nemusí být překonán hloubáním, předkládaným nepřítelem Boha a Krista. Nemáme se zabývat hloubáním o těch bodech, o nichž Slovo Boží mlčí. Všechno, co je nezbytné pro naši spásu, je dáno ve Slově Božím. Každý den nám má Bible sloužit jako zdroj k přemýšlení a rozhodování.

Od věčnosti byl Kristus spojen s Otcem a i když vzal na sebe lidskou přirozenost, stále byl zajedno s Bohem. „poněvadž tedy dítky účastnost mají těla a krve, i on též podobně účasten jest jich." (Žd 2,14) Jedině Jeho prostřednictvím se můžeme stát dětmi Božími. Všem, kteří v Něho uvěří, dá moc stát se syny Božími. Proto Kristus přijal lidskou přirozenost, aby se lidé stali účastníky Božské přirozenosti. Přináší život a nesmrtelnost, aby byli světlem skrze evangelium.

30. Zákon a evangelium (1SM 229)

(Tento článek se objevil v The Signs of the Times 14.3.1878)

Když Židé odmítli Krista, zavrhli základy své víry. Křesťanský svět dneška, který vyhlašuje víru v Krista, ale zavrhuje zákon Boží, dopouští se podobného omylu, jako svedení Židé. Ti, co vyznávají, že jsou Kristovi, jdou za Ním a přesto pohrdají morálním zákonem a proroctvím, nejsou na tom o nic lépe, než nevěřící Židé. Skrze tyto křesťany, kteří nejsou vedeni Duchem svatým, nemůže být hříšník volán k pokání, protože tito neobrácení křesťané nemohou vlastně vysvětlit, z čeho se má hříšník kát. Je-li hříšník napomínán, aby zanechal hříchu, má právo se zeptat, co je to hřích? Ti, kteří si váží zákona Božího mohou odpovědět, že hřích poznáváme skrze zákon. Na dosvědčení toho říká apoštol Pavel: „hříchu jsem nepoznal, než skrze zákon. (Ř 7,7)

Jen ti, kteří připouštějí závaznost požadavků mravního zákona, mohou vysvětlit přirozenost smíření. Kristus přišel, aby se stal prostředníkem mezi Bohem a člověkem, aby smířil člověka s Bohem a přiměl ho k oddanosti Jeho zákonu. V zákoně nebyla žádná moc, která by hříšníka omilostnila. Ježíš sám by mohl zaplatit ^{1SM 230} hříšníkům dluh. Ale fakt, že Ježíš hříšníkovi zadluženost splatil, mu nedává oprávnění, aby i nadále pokračoval zákon Boží, ale naopak musí usilovat, aby žil v poslušnosti zákona.

Zákon Boží existoval před stvořením člověka, dříve, než Adam zhřešil. Zásady zákona nebyly změněny po Adamově přestoupení, ale s konečnou platností byly dohodnuty, aby umožňovaly styk člověka s Bohem v jeho hříšném stavu. Kristus po dohodě s Otcem ustanovil způsob posvátné oběti; aby smrt nepostihla bezprostředně hříšníka, mohla být přenesena na oběť, která měla symbolicky znázornit velkou a dokonalou oběť Syna Božího.

Hřích lidu byl přenesen obrazně na obětujícího kněze, který byl prostředníkem mezi lidem a Bohem. Samotný kněz se nemohl stát obětí za hřích, ale mohl činit pokání svým životem, neboť byl také hříšníkem. Proto místo aby jako prostředník, sám podstoupil smrt, zabil beránka bez poskvrny, bez hříchu. Trest za hřích byl přenesen na nevinné zvíře, které se tak stalo jeho přímou nahrazující obětí a dokonale zobrazovalo dokonalou oběť Ježíše Krista.

Skrze krev této náhradní dokonalé oběti, člověk věřil, že krví dokonalé, nevinné oběti, která se naplnila v Kristu, bude svět vykoupěn z hříchu.

Účel ceremoniálního zákona

Kdyby Adam nepřestoupil zákon Boží, nikdy by nebyl ustanoven ceremoniální zákon. Poselství dobré zvěsti bylo dáno nejprve Adamovi v příslibu, že símě ženy potře hadovu hlavu a to bylo postupně předáváno po rodech k Noemovi, Abrahámovi a Mojžíšovi. Poznání Božího zákona a plán spasení byly sděleny Adamovi a Evě samotným Kristem. Pečlivě střežili důležité poučení a ústně je předávali svým dětem a dětem svých dětí. Tak bylo uchováno poznání zákona Božího.

Lidé v této době žili téměř tisíc let a navštěvovali je andělé ^{1SM 231} s přímými poučeními od Krista. Bylo ustanoveno uctívání Boha posvátnou obětí a ti, kteří se Boha báli, vyznávali před Ním své hříchy a s vděčností a svatou důvěrou se těšili na poselství o dokonalé a svaté oběti, která by mohla provázet padlé syny Adamovy do nebe pokáním k Bohu a vírou k našemu Pánu a Spasiteli Ježíši Kristu. Toto poselství evangelia bylo hlášáno každou obětí a úsilím věřících, které po věky se projevovalo ve víře v příchod Spasitele. Ježíš řekl Židům: „Nebo kdybyste věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně; neb on o mně psal. Ale poněvadž jeho písmům nevěříte, i kterak slovům mým uvěříte?“ (J 5,46-47)

Pro Adama bylo nemožné, aby svým vlastním příkladem a poučením zastavil příval strastí, které jeho přestoupení přineslo lidem. Nevěra se vplížila do lidských srdcí. Děti Adamovy znázorňovaly dávné příklady dvou rozličných směrů, zvolených lidmi vůči požadavkům Božím. Abel spatřoval spodobnění Krista v posvátné oběti, Kain nevěřil v nutnost oběti. Odmítl poznání, že Kristus byl obrazně znázorněn zabitým beránkem. Krev zvířat se mu zdála být nemravná. Poselství bylo hlášáno Kainovi stejně jako jeho bratrovi, ale bylo mu vůni smrti pro smrt, protože nechtěl v krvi obětovaného beránka poznat Ježíše Krista, jediný předpoklad pro spásu lidí.

Náš Spasitel svým životem i smrtí naplnil všechna proroctví, která se k němu vztahovala a byl podstatou všech symbolů, znamení a stínové podoby. Dodržel mravní zákon a jako zástupce lidí svým poměrem k jeho požadavkům ho vyvýšil. Ti z Izraelitů, kteří se obrátili k Pánu a přijali Krista jako skutečnost zobrazenou symbolickými obětmi, postřehli konec těch, kteří přijali smrt. Nesrozumitelnost, která jako závoj zakrývala židovský systém, byla jim jako závoj, který zakrýval slávu na tváři Mojžíšově. Sláva na Mojžíšově tváři byla odrazem světla, které Kristus vnesl do světa, aby přineslo člověku prospěch.

Když Mojžíš byl na hoře osamocen s Bohem, byl mu zjeven ^{1SM 232} plán spásy, pocházející od doby pádu Adama. Poznal pak, že pravý anděl, který doprovázel putující dítky Izraele byl zjeven v lidské podobě. Bohu milý Syn, který byl jedno s Otcem, mohl učinit všechny lidi zajedno s Otcem, když v Něho uvěří a budou mu důvěřovat. Mojžíš poznal pravý význam posvátných obětí. Kristus dal Mojžíšovi poznání plánu poselství a sláva tohoto poselství v Kristu, ozářila tvář Mojžíšovu, takže lid se na ni nevydržel dívat.

Mojžíš nevěděl o zářivé slávě, která se odrážela na jeho tváři a nevěděl proč děti Izraele od něho prchají, když se k nim přiblížil. Volal na ně, ale ony nesnesly pohled na Jeho oslavenou tvář. Když Mojžíš poznal, že nesnesou pohled na jeho tvář pro slávu, zakryl jí závojem.

Sláva na tváři Mojžíšově působila nesmírnou bolest dětem Izraele, pro jejich přestoupení svatého zákona Božího. To je znázornění pocitů těch, kteří přestupují a porušují zákon Boží. Přejí si skryt se před Jeho pronikavým světlem, které je pro přestupníky příčinou hrůzy, zatímco věrným se jeví jako svaté, spravedlivé a dobré. Jen ti, kteří mají pravý vztah k zákonu Božímu, mohou správně ohodnotit smírčí oběť Kristovu, která se stala nezbytnou, jakmile byl přestoupen Otcův zákon.

Ti, kteří podporují názor, že ve starozákonním zřízení nebylo Spasitele, mají právě tak závojem zastřené poznání jako Židé, kteří odmítli Krista. Židé svou vírou uznali, že přijde Mesiáš a přinese oběť. Ale když se Ježíš zjevil podle proroctví, která se týkala slíbeného Mesiáše a konal skutky dokazující, že je Synem Božím, zavrhlí Ho a odmítli přijmout důkaz pravosti Jeho osobnosti. Na druhé straně křesťanská církev, která vyznává v největší míře víru v Krista, svým opovrhováním židovského systému ve skutečnosti popírá Krista, který byl zakladatelem celého židovského uspořádání.

31. Zákon v epištole ke Galatským (1SM 233)

Byly mi kladeny otázky ohledně zákona v listu ke Galatským, který zákon svým pojetím je naším vychovatelem a provádí nás ke Kristu. Odpovídám: oba, jak ceremoniální, tak i mravní zákon - Desatero.

Kristus je základem celého židovského uspořádání. Abelova smrt byla důsledkem Kainova odmítnutí přijmout Boží plán, školou poslušnosti a možnosti být spasen krví Ježíše Krista, symbolicky znázorněném svatou obětí, která se vztahovala ke Kristu. Kain odmítl prolévání krve, která symbolizovala prolítí krve Kristovy za svět. Celý obřad byl upevněn Bohem a Kristus se stal základem celého obětního systému a způsobu. Počátek v Jeho učitelském poslání měl vyznít tak, aby vnesl do myšlení hříšných lidí uvažování o Kristu, základu celého židovského uspořádání.

Všichni, kteří konali službu ve spojení se svatyní, byli neustále vychováváni k prostřednictví Krista ve prospěch lidského pokolení. Záměrem této služby bylo vytvořit v každém srdci lásku k zákonu, vždyť to byl zákon Jeho království. Svatá oběť se stala poučením o lásce Boží, která se projevila v Kristu - v Jeho utrpení v oběti smrti, neboť vzal na sebe hřích, kterým se provinil člověk. Nevinný převzal hřích za nás hříšné.

^{1SM 234} Pokud uvažujeme o tomto velkém tématu spasení, vidíme Kristovo dílo. Ne pouze zaslíbený dar Ducha, ale také povaha a charakter této oběti a přímlyvy by měl v našich srdcích vyvolat vznešené a svaté myšlenky o Božím zákonu, který ovlivňuje veškeré lidské působení. Přestoupení tohoto zákona i takovým malým činem, jakým bylo sněžení zakázaného ovoce, způsobilo člověku na zemi následky neposlušnosti Božího zákona. Způsob takového zásahu měl člověka navždy odradit od přestoupení Božího zákona.

Měli bychom jasně chápat, co tvoří hřích a měli bychom se vyhnout i nejmenšímu přiblížení se k hranicím mezi poslušností a neposlušností.

Bůh chtěl, aby každý Jím stvořený člověk pochopil velikost díla nekonečného Syna Božího v tom, že dal Svůj život za spásu světa. „Pohleďte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom dítky Boží slouli. Proto svět nezná nás, že Jeho nezná.“ (1J 3,1).

Když v Kristu vidíme ztělesnění nekonečna a nezištné lásky i dobrodiní, pak se v srdci hříšníka probouzí vděčné odevzdání následovat Kristův příklad a vedení.

- Manuscript 87, 1900.

Obzvláště mravní zákon

„A tak zákon pěstounem naším byl ke Kristu, abychom z víry ospravedlněni byli." (Ga 3,24)
V tomto písmu, Duch svatý ústy apoštola hovoří zvlášť o mravním zákoně. Zákon nám zjevuje hřích a způsobuje, že cítíme potřebu pospíchat ke Kristu pro odpuštění a pokoj, který dosáhneme tím, že se budeme Bohu kát ze svých hříchů a projevíme víru v našeho Pána Ježíše Krista.

Nechcete se zbavit předem utvořených představ a přijmout tuto pravdu. Má svůj velký podíl na zdůvodnění oposice, jak se projevila v Mineapolis proti poselství Páně u bratří (E.J.) Waggonera a (A.T.) Jonese. Povzbuzením této oposice se podařilo satanovi ve ^{1SM 235} velké míře odloučit od našeho lidu zvláštní moc Ducha svatého, kterou by mu Bůh rád propůjčil. Nepřítel zabránil, aby získali schopnost, která by jim umožnila přinášet pravdu světu, tak jako ji hlásali apoštolové v období po Letnicích. Bylo zabráněno, aby světlo svojí slávou osvítilo celou zemi a ve velké míře bylo odňato pro tuto akci našich bratrů.

Nemá se pohlížet na zákon Desatera tolik ze strany zákazů, ale z hlediska milosti. Jeho zákazy jsou jistou zárukou štěstí v poslušnosti. Jestliže je přijmeme v Kristu, působí v nás k očištění charakteru a přinese nám věčnou radost. Těm, kteří jsou poslušní, stávají se ochrannou zdí. V zákoně spatřujeme Boží dobrotu k člověku a nám jsou zjeveny nezměnitelné zásady spravedlnosti, které nás mají uchránit od zlého, jeho důsledku z přestoupení zákona.

Nemáme pohlížet na Boha tak, že jen čeká, aby potrestal hříšníka za jeho hřích. Hříšník přivolává trest na sebe svým vlastním jednáním, které je počátkem dalšího sledu okolností a ty způsobí konečný výsledek. Každý skutek přestoupení zákona působí zpětně na hříšníka, vyvolává v něm změnu povahy a přispívá k dalšímu již snadnějšímu přestoupení. Člověk se odloučí od Boha, když si vyvolí hřích, sám se oddělí od zdroje požehnání a jistým důsledkem je pád a smrt.

Zákon je projevem Božího myšlení. Když ho přijmeme v Kristu, stává se naším myšlením. Pozvedá nás z vlivu smyslných přání a sklonů i pokušení, které vedou k hříchu. „Pokoj mnohý těm, kteříž milují zákon Tvůj, a nemají urážky." (Ž 119,165)

V nespravedlnosti se projevuje nepokoj bezbožného, který bojuje s Bohem. Ten však, kdo obdrží spravedlnost ze zákona spravedlnosti v Kristu, je v souladu s nebem. „Milosrdenství a víra potkají se spolu, spravedlnost a pokoj dají sobě políbení." (Ž 85,11)

- Letter 96, 1896.

32. Kristova spravedlnost v zákoně (1SM 236)

(Tento článek se objevil v The Review and Herald 22.4.1902)

Největší potíže Pavlovi způsobil vliv učitelů ze Židů, odvolávajících se na židovskou věrouku. Tito mu způsobili starosti a byli příčinou neshod v Korintské církvi. Stále poukazovali na účinnost obřadních zákonů, vyvyšovali tyto obřady nad evangelium Kristovo a odsuzovali Pavla, protože se jich nedovolával u nově obrácených na víru.

Pavel se s nimi střetl na jejich vlastní půdě a řekl: „Jestliže pak přisluhování smrti, literami vyryté na deskách kamenných, bylo slavné, tak že nemohli patřiti synové Izraelští v tvář Mojžíšovu, pro slávu obličeje Jeho, kteráž pominouti měla, i kteráž by ovšem přisluhování Ducha nemělo býti slavné? Nebo jestliže přisluhování pomsty slavné bylo, mnohem se více přisluhování spravedlnosti rozhojňuje v slávě.“ (2K 3,7-9)

Zákon Boží byl předán na hoře Sinaji lidu Izraelskému, jsou v něm uvedeny požadavky Boží k hříšníkově. Zákon odsuzuje hřích, ^{1SM 237} ale neobsahuje milost nebo spasení. Je dán k životu. Ti, kteří jsou v souladu s Božími nařízeními a radami, přijmou odměnu za poslušnost. Přináší však otroctví hříchu a smrt neposlušným, kterým je k odsouzení.

Jak svatý a slavný je Zákonodárce, tak posvátný a slavný je zákon. Mojžíš po návratu ze svaté hory, na níž byl s Bohem Zákonodárcem, z jehož ruky přijal kamenné desky, ve své tváři odrážel slávu Boží, kterou lid nemohl pohledem snést. Mojžíš musel svou tvář zakrýt závojem.

Sláva, která se odrážela na tváři Mojžíšově byla odrazem spravedlnosti a slávy Kristovy v zákoně. Samotný zákon by byl bez slávy, kdyby v něm nebyl představen láskou a milosrdenstvím Kristus. Zákon nemá moc zachránit. Zůstává bez slávy a významu pokud v něm není viděn Kristus v plnosti spravedlnosti a pravdy.

Obrazy a stíny, podoby posvátné služby spojené s proroctví-mi, poskytovaly Izraelitům zastřený a nejasný pohled na milosrdenství a milost, kterou přineslo světu zjevení Kristovo. Mojžíšovi byl vysvětlen smysl těchto obrazů a stínů pravé podoby, které se vztahovaly ke Kristu. Viděl až k jejich úplnému konci, kdy smrtí Kristovou skončila jejich platnost, byly zbytečné. Obraz se stal skutečným a pravým v podobě Ježíše Krista. Mojžíš poznal, že jedinec skrze Krista si může člověk zachovat mravní zákon v srdci. Přestoupením zákona člověk vnesl hřích do světa a hřích následovala smrt. Kristus se stal smírující obětí za lidský hřích. Dobrovolně nabídl dokonalost svého charakteru namísto lidské hříšnosti. Vzal na sebe odsouzení a zatracení lidí kvůli neposlušnosti. Přinášení obětí a obětování poukazovaly na budoucí oběť, kterou měl přinést On. Zabití beránka obrazně znázorňovalo Beránka, který snímá hříchy světa.

Bylo třeba vidět v pozadí osobu, která byla neviditelná. Byl to Kristus, jak byl zjeven v zákoně, který ozařoval tvář Mojžíšovu. Služba zákona vyrytá literami do kamene, byla službou smrti. Bez Krista by byl hříšník ponechán v zatracení, bez sebemenší naděje na milost. Samotná služba neměla slávu, ale v obrazech a stínech ceremonielního zákona zjevený a zaslíbený Spasitel učinil mravní zákon slavný.

Pavel si přál, aby jeho bratři poznali, že slávou ověčený a ^{1SM 238} hřích odpouštějící Spasitel dal smysl celému židovskému uspořádání. Přál si také, aby poznali, že Kristus, který přišel na svět a zemřel jako lidská oběť byl obrazem, který se sešel s předobrazem.

Když Kristus zemřel na kříži jako oběť za hřích, obřadní zákon pozbyl svoji platnost. Nadále však zůstal spojen s morálním zákonem a byl slavný. Jako celek měl Božskou povahu a

vyjadřoval svatost, spravedlivost nároků i spravedlnost Boží. A jestliže byla slavná služba podle starozákonního uspořádání, oč slavnější musí být skutečnost, v níž se zjevil Kristus, dávající svůj život v oběť a posvěcující Duchem všechny, kteří uvěřili?

Prohlášení zákona Desatera byla úžasným projevem Boží slávy a vznešenosti. K čemu pohnul lid tento projev moci? Padl na ně strach. Jakmile viděli „hřímání to a blýskání, a zvuk trouby, a horu kouřící se ... pohnuli se a stáli zdaleka. A řekli Mojžíšovi: Mluv ty s námi, a poslouchati budeme; a necht' nemluví s námi Bůh, abychom nezemřeli." (Ex 20,18.19) Přáli si, aby Mojžíš byl jejich prostředníkem. Nepochopili, že jejich ustanoveným Prostředníkem je Kristus a že tím, že se zbavili Jeho prostřednictví, se vydávali jistému zahynutí.

„Odpověděl Mojžíš lidu: Nebojte se; nebo pro zkušeni vás sám Bůh přišel, aby bázeň Jeho byla mezi vámi, abyste nehřešili. Tedy stál lid zdaleka; Mojžíš pak přistoupil k mrákotě, kde byl Bůh." (Ex 20,20-21)

Odpuštění hříchu, ospravedlnění vírou v Ježíše Krista, přístup k Bohu jedině přes prostředníka, protože ztratili své postavení, jejich vina a hřích, o všech těchto pravdách měli lidé nepatrnou představu. Ve velké míře ztratili požehnání Boha a také jedinou cestu jak se k Němu přiblížit. Ztratili také skoro všechny cit a představu, co je hřích a v čem spočívá spravedlnost. Opuštění hříchu Kristem, zaslíbeným Mojžíšem, k němuž směřovala jejich předobrazná oběť, bylo jen matně pochopeno.

Pavel prohlásil: „Protož majíce takovou naději, mnohé ^{ISM 239} svobody v mluvení užíváme, a ne jako Mojžíš kladl zástěru na tvář svou, aby nepatřili synové Izraelští k cíli té věci pomíjející. Pročež ztupeni jsou smyslové jejich. Nebo až do dnes ta zástěra v čítání Starého Zákona zůstává neodkrytá; nebo skrze Krista se odnímá. Protož až do dnes, když čten bývá Mojžíš, zástěra jest položena na jejich srdci. Než jakž by se obrátilo ku Pánu, odňata bude ta zástěra." (2K 3,12-16).

Židé odmítli přijmout Krista jako Mesiáše a nemohou tak poznat, že jejich obřady ztratily smysl, že přinášení obětí ztratilo svůj význam. Závoj, který si stáhli ve své neoblomné nevěře mají stále před sebou. Bude odstraněn teprve tehdy, až přijmou Krista, spravedlnost ze zákona.

Mnozí křesťané mají také závoj před očima i na srdci. Také nevidí konec toho, co bylo ukončeno. Nevidí, že to byl jenom ceremonielní zákon, který byl odstraněn smrtí Kristovou. Prohlašují, že i morální zákon byl přibit na kříž. Jak těžký je závoj, který jim brání v pochopení. Srdce mnohých bojují s Bohem. Nejsou poddáni Jeho zákonu. Teprve až dosáhnou souladu s řádem Jeho vlády, pak jim může být Kristus k užítku. Mohou hovořit o Kristu jako o svém Spasiteli, ale On jim nakonec řekne, neznám vás. Neprokázali jste pravé pokání k Bohu pro přestoupení Jeho zákona a nemůžete mít ani ryzí víru ve Mně, neboť posláním bylo vyvýšení zákona Božího v Kristu.

Napodobení Kristova charakteru

Pavel nepoukazoval na morální či ceremonielní zákon, jak se odvažují dnešní kazatelé. Někteří chovají takový nenáviděný odpor k zákonu Božímu, že se dostávají až na cestu jeho veřejného odsuzování a označují ho za hanebný. Sami tak jím pohrdají a umožňují průchod k opovržení majestátu i slávě Boží.

Mravní zákon nikdy nebyl symbolem ani stínem. Existoval před stvořením člověka a bude trvat tak dlouho, pokud bude Boží ^{1SM 240} trůn. Bůh nemůže změnit, ani pozměnit jediný příkaz Svého zákona k zachránění člověka, neboť je základem Jeho vlády. Je nezměnitelný, nekonečný a věčný. Aby mohl být člověk zachráněn a zůstala zachována důstojnost zákona, bylo nutné, aby Syn Boží obětoval sebe jako oběť za hřích. Ten, který hříchu nepoznal, stal se hříchem za nás. Pro nás zemřel na kříži. Jeho smrt byla projevem úžasné lásky Boží k člověku a nezměnitelnosti Jeho zákona.

Kristus ve své řeči na hoře prohlásil: „Nedomnívejte se, že bych přišel rušit zákona aneb proroků. Nepřišel jsem rušit, ale naplnit. Amen zajisté pravím vám: Dokud nepomine nebe i země, jediná literka aneb jeden puntík nepomine z zákona, až se všechny věci stanou.“ (Mt 5,17-18)

Kristus nesl zatracení skrze zákon, byl potrestán podle plánu Božího smrti a tím bylo člověku umožněno při dodržování zákona Božího přijetí, pro zásluhy Spasitele. Sláva obestřela Jeho oběť. Pak sláva toho, co nebylo odstraněno - Boží zákon desatera, Jeho vzor spravedlnosti - byla jasně viditelná všem, kteří viděli ukončení toho, co bylo odstraněno.

„My pak všickni odkrytou tváří slávu Páně jako v zrcadle spatřujete, v též obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.“ (2K 3,18) Kristus je obhájce hříšníků. Ti, kteří přijímají Jeho evangelium spatřují Ho s okrytou tváří. Poznávají vztah Jeho poslání k zákonu a uznávají Boží moudrost a slávu jak byla projevována Spasitelem. Sláva Kristova je zjevena v zákoně, který je spodobněním Jeho charakteru a Jeho přetvářející síla padá na duši, pokud se lidé proměňují k Jeho podobě. Stali se účastníky Božské přirozenosti, stále více zpodobňují světu Spasitele, krůček za krůčkem ve shodě s vůlí Boží, až dosáhnou dokonalosti.

Zákon a evangelium jsou v dokonalém souladu. Jedno podpírá druhé. V celé své vznešenosti stojí zákonu tváří v tvář vědomí a působí u hříšníka pocit potřeby Krista, jako smírné oběti za hřích. ^{1SM 241} Evangelium nám dává poznání moci a nezměnitelnosti zákona. „Hříchu jsem nepoznal, než skrze zákon.“ prohlašuje Pavel. (Ř 7,7) Smysl hříchu a uváděný cíl zákona, nutí jít hříšníka ke Spasiteli. Ve svém zájmu může člověk podat pádné důkazy dané utrpením Ježíše na kříži. Může uplatňovat nárok na spravedlnost Kristovu, neboť je udělena každému litujícímu hříšníku. Bůh prohlašuje: „Toho, kdož ke mně přijde, nevyvrhu ven.“ (J 6,37) „Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“ (1J 1,9)

33. „Zpytujte Písma“ (1SM 242)

(Tento článek se objevil v The Youths Instructor 13.10.1898)

Je velmi důležité, aby každý člověk nadaný soudností mohl porozumět svému vztahu k Bohu. V našich školách není příliš pečlivě studováno dílo spasení. Mnozí studenti nemají reálnou koncepci o tom, co znamená plán spasení. Boží slovo je závazné v náš prospěch. Ten, který je citově pohnut našimi slabostmi nás vybízí: „Pojďte ke mně všichni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na se, a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým. Jho mé zajisté jest rozkošné, a břímě mé lehké.“ (Mt 11,28-30)

Studenti, jen tehdy jste v bezpečí, když v dokonalé pokoře poslušnosti se spojíte s Kristem. Jeho je lehké, neboť Kristus nese celou tíhu. Když pozvednete břemeno kříže, zaskví se ve světle, a kříž je pro vás příslibem věčného života. Je výsadou každého ochotně uposlechnout Krista a na každém kroku provolávat: „Dobrotivost Jeho zvelebila mne.“ (2.Sam. 22,36). Chceme-li jít cestou směřující k nebi, ^{ISM 243} musíme mít Slovo Boží jako svou učebnici. V inspirovaných slovech musíme číst naučení pro každý den.

Apoštol Pavel říká: „Budiz tedy táž mysl při vás, kteráž i při Kristu Ježíši byla. Kterýž jsa ve způsobu Božím, nepoložil sobě toho za kořist rovný býti Bohu, ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný jsa lidem učiněn. A ve způsobu nalezen byv jako člověk, ponížil se, poslušný byv až do smrti, a to smrti kříže. Protož i Bůh povýšil ho nade vše, a dal Jemu jméno, kteréž jest nad každé jméno, aby ve jménu Ježíše každé koleno klekalo.“ (F 2,5-10)

Lidskému myšlení je zcela nepochopitelné ponížení člověka, osobnosti Krista Ježíše; ale o Jeho Božství a Jeho existenci před stvořením světa nikdy nesmí pochybovat ti, kteří uvěřili Slovu Božímu. Apoštol Pavel hovoří o našem Prostředníkovi, o jednorozeném Synu Božím, který jako oslavený, měl Boží podobu, byl velitelem všech nebeských zástupů a když změnil své Božství za lidství, přijal i způsob služebníka. Izaiáš prohlašuje: „Dítě narodilo se nám, syn dán jest nám, i bude knížectví na rameni Jeho, a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje. K rozmnožování pak toho knížectví a pokoje, jemuž nebude konce, sedne na stoličce Davidově, a na království jeho, až je v řád uvede, a utvrdí v soudu a ve spravedlnosti, od tohoto času až na věky.“ (Iz 9,6-7)

Kristus svým svolením stát se člověkem projevil pokoru, která vzbudila úžas nebeských bytostí. Samotný projev souhlasu stát se člověkem, nestal by se ponížením, ani skutkem k vyvýšení Kristovy preexistence. Naše poznání si musí uvědomit, že Kristus odložil své královské roucho, svoji královskou korunu, své nejvyšší velení a oděl své Božství lidstvím, aby se mohl setkat s člověkem tam, kde je a přinesl lidské rodině mravní sílu stát se syny a dcerami Božími. ^{ISM 244} Aby člověka spasil, stal se Kristus poslušným až k smrti, dokonce smrti na kříži.

Lidství Syna Božího je pro nás vším. Je zlatým řetězem, který poutá naše duše ke Kristu a skrze Krista k Bohu. O tom přemýšlejme. Kristus byl skutečným člověkem. Podal důkaz své pokory tím, že se stal člověkem. Byl v těle Bohem. Přiblížíme-li se k tomuto námětu, dobře si povšimněme slov, která pronesl Kristus Mojžíšovi v hořícím keři: „Sezuj obuv svou z noh svých; nebo místo, na kterémž ty stojíš, země svatá jest.“ (Ex 3,5) Přistupme k poznávání Krista v pokoře učeníka a se srdcem kajícím. Studium vtělení Krista je úrodné pole, které vyplatí tomu, kdo hledá do hloubky skrytou pravdu.

Písmo jsou našim průvodcem

Bible je našim průvodcem na bezpečné stezce vedoucí k věčnému životu. Bůh inspiroval člověka k napsání pravdy a toho, co by nám ukazovalo pravdu. Pravda totiž přitahuje člověka k sobě a člověk po přijetí pravdy obdrží duchovní a mravní sílu, a je zařazen mezi nejvzdělanější. Myšlení všech, kteří učiní Slovo Boží předmětem svého studia se rozšíří. Daleko více toto studium rozvíjí chápání a schopnosti člověka než jiná studia. Spojuje myšlení s jasnými a povznášejícími zásadami pravdy. Uvádí nás do spojení s veškerou předanou nebeskou moudrostí, poznáním a porozuměním.

Jestliže takový člověk sdílí otřepané výroky neinspirovaných lidí, kteří svými spisy zaplavují jejich myšlení, zakrňuje a snižuje se. Nedochází ke spojení s hlubokými, jasnými principy věčné pravdy. Myšlení se nevědomky přizpůsobí chápání těch věcí, které k nim náleží a v uvažování o těchto věcech se oslabuje porozumění a síly se zmenšují.

Bůh si přeje, abychom hledali v Písmech, v prameni poznání ^{1SM 245} převyšujícím všechno lidské vědění. Přeje si, aby člověk sahal hluboko do hlubin pravdy a dosáhl cenného pokladu, který obsahují. Příliš často lidské teorie a vědění zaujaly místo biblického poznání. Člověk se zabývá přepracováváním Božských zásad. Snaží se činit rozdíly mezi knihami Bible. Svými výmysly používá Písmo k potvrzení lži.

Zrovna to, co člověk potřebuje

Bůh neučinil přijetí evangelia závislé na lidském zdůvodnění. Evangelium je přizpůsobeno jako duchovní potrava k uspokojování lidských duchovních tužeb. V každém případě je tím, co člověk potřebuje. Mnozí považují za nezbytné, aby studenti ve školách studovali mnohé autory, kteří z velké míry nepoznali velké myšlenky Bible. Sami učitelé si potřebují vzít Knihu všech knih a učit se z Písma svatého, že evangelium má moc dokázat svůj původ na skromné a kající mysli.

Evangelium je mocí Boží a moudrostí Boží. Kristův charakter na zemi zjevil Božství. Evangelium, poselství o Kristu, se má studovat jako Jeho lidský odkaz na všech výchovných zařízeních, dokud učitelé, děti i mládež v jediné pravdě o živém Bohu nepoznají smysl své víry, lásky a úcty. Slovo svaté má být ve vážnosti a máme se mu podrobit. Evangelia, obsahující záznam Kristova života, Jeho díla, Jeho učení, Jeho oběti a Jeho konečného vítězství, stávají se zdrojem naší síly. Musíme se podrobit výsadám školáckého života v tomto světě, abychom se mohli stát způsobilými pro věčný život. Vysokou úroveň získáme na vysoké škole, kde pod vedením Božím naše studium bude pokračovat po nekonečné věky věčnosti.

34. Slovo učiněno tělem (1SM 246)

(Tento článek se objevil v The Review and Herald 5.4.1906)

„Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všecky věci skrze ně učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest. V něm život byl, a život byl světlo lidí. A to světlo v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly.“ „A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi, (a viděli jsme slávu jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce,) plné milosti a pravdy.“ (J 1,1-5.14)

Tato kapitola představuje charakter a důležitost Kristova díla. Ten, kdo pochopí jeho podstatu, přikládá veškerou moc Kristu a hovoří o Jeho velikosti a vznešenosti. Přirovnává Božské paprsky vzácných pravd ke světlu, vycházejícímu ze slunce. Ukazuje Krista jako jediného Prostředníka mezi Bohem a lidmi.

Nauka o převtělení Krista do lidského těla je tajemství, „tajemství skryté od věků a národů.“ (Kl 1,26) Je velkým tajemstvím hlubokého smyslu pobožnosti. „A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi.“ (J 1,14) Kristus vzal na sebe lidskou přirozenost, ^{1SM 247} která je nižší než nebeská přirozenost. Nic nemůže ukázat krásněji milostivost Boha, jak toto: „tak miloval

svět, že Syna svého jednorozeného dal." (J 3,16) Jan uvádí překrásně tuto skutečnost tak prostě, že všichni mohou tyto předložené myšlenky pochopit a být osvícení.

Kristus nechtěl nikomu namluvit, že přijímá lidskou přirozenost. On tak skutečně učinil. On měl ve skutečnosti lidskou přirozenost. „Dítka účastnost mají těla a krve, i On též podobně účasten jest jich." (Žd 2,14) Byl synem Marie. Podle lidského pokolení pocházel ze semene Davidova. Byl prohlášen za člověka a to člověka Krista Ježíše. Pavel píše: „Tím větší zajisté slávy tento nad Mojžíše jest hoden, čím větší má čest stavitel nežli sám dům." (Žd 3,3)

Kristova preexistence

Ale zatímco Boží slovo mluví o Kristově lidství když byl na zemi, mluví také jasně o Jeho preexistenci. Slovo existovalo jako Božská Bytost, dokonce, jako věčný Syn Boží ve spojení a jednotě se svým Otcem. Od věků byl prostředníkem smlouvy, tím jediným, v němž všechny národy země, Židé i pohané, pokud Ho přijali, byly požehnány. „To Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh." (J 1,1) Než byli stvoření lidé a andělé, Slovo bylo u Boha a bylo Bohem.

Svět byl Jím učiněn „a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest." (J 1,3) Jestliže Kristus učinil všechny věci, byl tedy dříve, než všechny věci. Slova řečená v této spojitosti jsou tak nezvratná, že nikdo nemusí být na pochybách. Kristus byl v nejvyšším stupni bytí Bohem i v nejvyšším smyslu slova. On byl u Boha od věčnosti nad vším, požehnaným pro příští věčné věky.

Pán Ježíš Kristus, Božský Syn Boží, existoval od věčnosti jako jedinečná osoba a přesto jedno s Otcem. Byl nepomíjející slávou nebe. Byl velitelem nebeských sborů a jako své právo přijímal ^{ISM 248} velebení a pocty andělů. To nebylo žádným oloupením Boha. Prohlašuje: „Hospodin měl mne při počátku cesty své, před skutky svými, přede všemi časy. Před věky ustanovena jsem, před počátkem, prvé než byla země. Když ještě nebylo propasti, zplozena jsem, když ještě nebylo studnic oplývajících vodami. Prvé než hory založeny byly, než byli pahrbkové, zplozena jsem; Ještě byl neučinil země a rovin, ani začátku prachu okršku zemského. Když připravoval nebesa, byla jsem tu, když vyměřoval okrouhlost na propastí." (Př 8,22-27)

Světlo i sláva jsou obsaženy v pravdě, že Kristus byl jedno s Otcem dříve, než byly položeny základy země. Je to světlo, ozařující temná místa a ty se stávají Božskou původní slávou. Tato pravda, nekonečná a tajemná sama v sobě, vysvětluje jiná tajemství i jinak nevysvětlitelné pravdy, pokud jsou chovány jako posvátné ve světle nepřístupnosti a nepochopitelnosti.

„Prvé než hory stvořeny byly, nežlis sformoval zemi, a okršlek světa, ano hned od věků a až na věky, ty jsi Bůh silný." (Ž 90,2) „Lid, kterýž bydlil v temnostech, viděl světlo veliké, a sedícím v krajině a stínu smrti, světlo vzešlo jim." (Mt 4,16) Zde je preexistence Kristova i účel Jeho projevení našemu světu ukázáno jako živé paprsky světla od věčného trůnu. „Sběřiž se nyní po houfích, ó záškodnice, oblehni nás, nechať bijí holí v lícе soudce Izraelského. Ale ty Betléme Efrata, jakškoli jsi nejmenší mezi tisíci Judskými, z tebe mi vyjde ten, kterýž má býti Panovníkem v Izraeli, a jehož východové jsou od starodávna, ode dnů věčných." (Mi 5,1-2).

Pavel prohlásil: „My pak kážeme Krista ukřižovaného, Židům zajisté pohoršení, a Řekům bláznovství, ale povoláním i Židům i Řekům Krista, Boží moc a Boží moudrost." (1K 1,23-24)

To, že Bůh se takto projevil v těle, je opravdu tajemství a bez pomoci Ducha Svatého nemůžeme doufat, že bychom ho pochopili. Nejvíce ponižující poznání pro člověka je, aby pochopil nicotnost lidské moudrosti a pošetilost konání vlastním úsilím bez pomoci, kterou má hledat u Boha. Může namáhat své intelektuální schopnosti až do krajnosti, může mít podle zdání světa, nejvyšší vzdělání, stále zůstává v očích Božích jako nevzdělanec. Staří filosofové se chlubili svou moudrostí, ale jak na svých vahách zhodnotili Boha? Šalomoun byl vzdělaný, ale jeho moudrost byla pošetilostí, neboť poznal, že neobstál v mravní záležitosti bez hříchu, v síle charakteru vytvořeného podle Božské podobnosti. Jako výsledek bádání, svého horlivého usilování a vytrvalého zkoumání Šalomoun prohlásil, že veškerá moudrost je marností.

Moudrostí světa nepoznáme Boha. Světská mínění o Božském charakteru, jejich nedokonalé poznání Jeho vlastností, nemůže zvětšit lidské duševní vnímání a chápání. Světské myšlení se neshoduje s vůlí Boží, ale vrhá se do očividného modlářství. „Měvše se za moudré, blázni učinění jsou: Nebo směnili slávu neporušitelného Boha v podobenství obrazu porušitelného člověka, i ptactva, i hověd čtyřnohých, i zeměplazů." (Ř 1,22.23) Toto je hodnota všeho bádání i poznání odděleného od Krista.

Kristus prohlašuje: „Já jsem ta cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne." (J 14,6) Kristu je dána moc, dát život všemu stvoření. Sám Pán říká: „Jakož mne poslal ten živý Otec, a já živ jsem skrze Otce, tak kdož jí mne, i on živ bude skrze mne." „Duch jest, kterýž obživuje, tělo nic neprospívá. Slova, kteráž já mluvím vám, Duch jsou a život jsou." (J 6,57.63) Kristus zde nepoukazuje na své učení, ale na svoji osobu, Božství svého charakteru. A ^{1SM 250} opět říká: „Amen, amen pravím vám: Že přijde hodina, a nyní jest, když mrtví uslyší hlas Syna Božího, a kteříž uslyší, živi budou. Nebo jakož Otec má život sám v sobě, tak dal i Synu, aby měl život v samém sobě. A dal jemu moc i soud činiti, nebo Syn člověka jest." (J 5,25-27).

Znamení Kristova narození

Bůh i Kristus již od počátku věděli o odpadnutí satana i o pádu Adama skrze lživou moc odpadlíka. Plán spásy byl určen pro záchranu padlého lidstva, aby jim byla dána další možnost. Kristus byl jmenován do funkce Prostředníka již od stvoření Božího, ustanoveným od věčnosti, aby byl naším Zástupcem a jistotou. Před stvořením světa bylo dohodnuto, že Božství Kristovo bude zahaleno lidstvím. Kristus řekl: „Tělo jsi mi způsobil." (Žd 10,5) Ale nepřišel v lidské podobě, dokud se však nenaplnila plnost času. Potom přišel na náš svět jako nemluvně v Betlémě.

Žádnému narozenému na tomto světě, ani tomu nejnadanějšímu z dítek Božích nebylo dosud nikdy umožněno tolik projevů radosti jako při pozdravení novorozeněte v Betlémě. Andělé Boží prozpěvovali nad pahorky a pláněmi Betléma. Ozývalo se: „Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle." (Lk 2,14). O kéž by alespoň dnes lidská rodina porozuměla tomuto zpěvu! Prohlášení potom učiněná, daná znamení, prozpěvování písně se pozvednou a rozšíří až do posledních dnů a zazní do končin země. Buď sláva Bohu, pokoj na zemi, dobrou vůli lidem. Povstane Syn spravedlnosti, nesoucí smíření na svých křídlech, pak zpěv, který se rozletěl z pahorků Betlémských, se zpětně vrátí jako ozvěna velkého davu, četného zástupu, jako zvuk množství vod, volající: „Haleluja. Ujalt' jest království Pán Bůh náš všemohoucí." (Zj 19,6)

Svou poslušností k Božímu desateru Kristus vytvořil podmínky spasení pro člověka. Nestalo se to tím, že vyšel ze své ^{1SM 251} podstaty do jiné; ale plným přijetím lidství na sebe. Tak Kristus poskytl lidstvu život ze sebe sama. Dílo spásy spočívá v lidství Kristově a v uvedení padlého lidstva do jednoty s Božstvím. Kristus vzal na sebe lidskou přirozenost, aby se člověk mohl stát zajedno s Ním, jako On je zajedno s Otcem, aby Bůh si zamiloval člověka, tak jako miloval Svého jednorozeného Syna a aby se člověk mohl stát spoluúčastníkem Božské přirozenosti a být v Něm dokonalý.

Duch Svatý, který pochází z jednorozeného Syna Božího, spojuje lidského jedince, tělo, duši i ducha s dokonalou Božsko-lidskou podstatou Krista. Tato jednota je znázorněna spojením vinné révy s větví. Smrtelný člověk je ve shodě s lidstvím Kristovým. Vírou je lidská přirozenost přizpůsobena Kristově přirozenosti. Stává se zajedno s Bohem v Kristu.

35. „Zkušného ve všem nám podobně“ (1SM 252)

(Tento článek se objevil v The Signs of the Times 9.6.1898)

Po pádu člověka satan prohlásil, že život lidí prokázal nepřijatelnost zákona Božího a podle jeho názoru by měl vesmír přijmout tuto myšlenku. Satanova slova se zdála být pravdivá a proto přišel Kristus, aby odhalil lháře. Majestát nebes vzal na sebe spornou věc člověka a stejným celkovým vybavením, které mohl člověk získat, vzdoroval pokušením ďábla, jako musí i člověk vzdorovat. To byla jediná cesta, aby se padlé lidstvo mohlo stát spoluúčastno na Božské přirozenosti. Tím, že Kristus přijal lidskou přirozenost, mohl porozumět lidským zkouškám, starostem i pokušením, kterými byl obklopen. Andělé, kteří nepoznali hřích, nemohli být nakloněni člověku v jeho zkouškách. Kristus, který sestoupil, aby vzal na sebe lidskou přirozenost a byl pokoušen ve všem právě tak jako my, mohl tak poznat do jaké míry má přispěchat ku pomoci všem, kteří stojí před pokušením.

Přijetím lidství přijal Kristus účastenství každého lidského jedince. Stal se hlavou lidstva. Protože byl Božský i lidský, svou velkou lidskou rukou mohl obejmout lidstvo a Svou Božskou rukou vzdát hold trůnu Věčného.

^{1SM 253} Jaký pohled se to naskytl nebi! Kristus, který ani v nejmenším nepoznal hřích a nebo poskvrnění, přijal naši přirozenost v jejím zvrhlém stavu. Již to bylo ponížení, které si člověk neumí přestavit. Bůh se projevil v těle. Ponížil se, jaký to důvod k zamyšlení, k opravdovému a upřímnému rozjímání! Byl tak nekonečně vznešeným Majestátem Nebes a nyní se pokořil tak nízko, aniž by ztratil sebemenší část své důstojnosti a slávy! Ponížil se do chudoby a do nejhlubšího pokoření mezi lidmi. Pro naši záchranu se stal chudý, abychom my mohli Jeho chudobou zbohatnout. Řekl: „Lišky doupata mají, a ptactvo nebeské hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu sklonil.“ (Mt 8,20)

Kristus se podvolil pohrdání a posměchu, opovržení i výsměchu. Věděl z doslechu, že jeho poselství plné lásky, dobroty i milosti je nesprávně vykládáno i užíváno. Nazývali Ho knížetem démonů, protože dosvědčoval své Božské synovství. Jeho zrození bylo nadpřirozené, ale Jeho vlastním národem, který byl zaslepen v duchovních věcech, to bylo považováno za pokoření a zneuctění. Nebylo jediné kapky hořkosti, kterou by neokusil, ani nejmenší svízeľ, kterou by nesnášel, jen aby mohl přivést mnohé syny a dcery k Bohu.

Ježíš byl skutečně na této zemi mužem bolesti a zármutku. Skutečnost, že ve snaze zachránit padlé lidstvo z věčného zatracení, opustil svůj nebeský domov, by měla shodit do prachu

vsechnu naši pýchu, zahanbit vsechnu naši marnivost a odhalit náš hřích soběstačnosti. Pohlédni na Něho, jak strádání, protivenství, zármutek i bolest hříšného lidstva stává se Jeho vlastním. Nemůžeme si z toho vzít ponaučení, že tyto útrapy a duševní strádání byly důsledkem hříchu?

Kristus přišel na tuto zem, vzal na sebe lidství, stal se člověkem, aby ve sporu se satanem ukázal, že člověk, tak jak byl Bohem stvořen, ve spojení s Otcem i Synem, má uposlechnout každý Boží příkaz. Ústy svého služebníka prohlásil: „Přikázání jeho nejsou těžká." (1J 5,3) Byl to hřích, který oddělil člověka od Boha a i nadále je to hřích, který toto oddělení udržuje.

Prorocství v Edenu

Nepřátelství, jak bylo uvedeno v prorocství v Edenu, nebylo omezeno pouze na satana a Kníže života. Bylo všeobecné. Satan a jeho andělé se považovali za nepřátele celého lidství. Bůh řekl: „Nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu." (Gn 3,15)

Nepřátelství položené mezi semenem hada a semenem ženy bylo nadpřirozené. Nepřátelství s Kristem bylo v jednom smyslu přirozené, v opačném smyslu bylo nadpřirozené, protože lidství a Božství bylo spojeno. A nikdy se nepřátelství nevyvinulo tak zřetelně, jako když se Kristus stal obyvatelem této země. Nikdy předtím se nestalo, aby na této zemi žil někdo, kdo by nenáviděl hřích tak dokonalým hněvem jako Kristus. Viděl jeho svůdnost a omamnou sílu na svaté anděly a všechny své síly zaměřil proti němu.

Kristova čistota a svatost, Jeho neposkvrněná spravedlnost a Jeho bezhříšnost byla neustálým zahanbením hříchu ve smyslném a hříšném světě. V Jeho životě vzplanulo světlo pravdy uprostřed mravní temnoty, kterou satan zastřel svět. Kristus odhalil satanův podvod i lstivý charakter a v mnohých srdcích zlomil jeho zhoubně zvrácený vliv. To pobouřilo satana k tak hluboké nenávisti. Rozhodl se vést se svými padlými anděly boj co možná nejrázněji, vždyť na světě povstal Ten, který byl dokonalým zastáncem Otce, Ten, jehož povaha i skutky popřely satanovo nepravdivé vylicení Boha. Satan obvinil Boha z těchto vlastností, které měl sám. Nyní spatřil v Kristu Boha projeveného v Jeho pravé povaze, soucitného, milostivého Otce, který si nepřeje, aby kdo zahynul, ale aby k Němu přišli všichni v pokoře a měli život věčný.

Hluboké světské požitkářství bylo satanovo nejúspěšnější ^{ISM 255} pokušení. Plánoval, aby srdce i myšlení lidí bylo natolik zaujato světskými záležitostmi, aby už nezbyl prostor pro nebeské potřeby. Ovládá myšlení v jejich světské lásce. Věci pozemské zastíňují nebeské a vzdalují Pána z dohledu i poznání. Falešná teorie i falešní bohové se chovají v úctě místo pravdy. Lidé jsou okouzleni třpytem a pozlátkem světa. Jsou tak zaujati pozemskými záležitostmi, že mnozí jsou ochotni spáchat jakýkoliv hřích, pro získání světských výhod.

Satan uvažoval, že v tom porazí Krista. Myslel si, že ve svém lidství bude snadněji překonán. „Pojal ho ďábel na horu vysokou velmi, a ukázal mu všechna království světa i slávu jejich, a řekl jemu: Toto všecko tobě dám, jestliže padna, budeš se mi klaněti." (Mt 4,8-9). Kristus však zůstal pevný. Pocítil sílu tohoto pokušení, pro náš prospěch se s ním střetnul a zvítězil. Použil zbraně, kterou může použít a jí se obhájit každý člověk - Jeho slovo je mocný rádce - „Psáno jest." (Mt 4,4.10)

S jakým hlubokým zájmem byl tento spor pozorován nebeskými anděly a nepadlými světy, jak byla opět sjednána úcta zákona. Nejen pro tento svět, ale pro celý nebeský vesmír byl tento spor navždy vyřízen. Mocnosti temna také sledovaly možnou vyhlídku vítězství nad Božským i lidským zástupcem lidského pokolení, aby odpadlíci mohli zvolat „vítězství“ a svět i jeho obyvatelé by se pro vždy stali jeho královstvím.

Ale satan dosáhl jen paty, nedosáhl hlavy. Při smrti Kristově satan přiznal a poznal že byl poražen, že jeho pravá povaha se jasně projevila před celým nebem a nebeské bytosti i světy, které Bůh stvořil zůstanou svaté, na straně Boží. Viděl, že zcela pozbyl vyhlídky na možný vliv do budoucna. Kristovo lidství bude dokazovat po celou věčnost rozhodnutí sporu.

ISM 256 Bezhříšnost Kristovy lidské přirozenosti

Tím, že na Sebe vzal lidskou přirozenost po pádu, Kristus se ani v nejmenším nepodílel na hříchu. Byl vystaven lidské slabosti, kterou je člověk obklopen, „aby se naplnilo pověření skrze Izaiáše proroka, řkoucího: Onť vzal na se mdloby naše, a neduhy nesl.“ (Mt 8,17). Dotýkaly se Ho pocity našich lidských slabostí a byl stejně tak pokoušen jako my. Ale nepoznal hříchu. Byl Beránkem nevinným a nepoškrvněným (1Pt 1,19). Kdyby satan i v nejmenším svedl Krista ke hříchu, byl by potřel Spasitelovi hlavu. Jak se i stalo, mohl potřít jen Jeho patu. Kdyby dosáhl i hlavy, byla by zmařena naděje lidstva. Boží hněv by postihl Krista tak, jako Adama. Kristus i církev by zůstaly bez naděje.

Nemusíme se zabývat pochybnostmi o dokonalé bezhříšnosti lidství Kristova. Naše víra musí být soudnou vírou, vzhlížející k Ježíši v plné důvěře, v dokonalé a oddané víře ve smířčí oběť. To je podstatné, aby se duše nezahalila do tmy. Toto svaté zastoupení nám umožňuje záchranu, až do krajnosti, neboť On dokázal udivenému vesmíru, dokonalou pokoru ve své lidské přirozenosti a bezvýhradnou poslušnost všech Božích zákonů. Božská moc se vztahuje na člověka, aby se mohl stát spoluúčastníkem Božské přirozenosti a unikl tak mravní zkáze, která ve světě působí rozkoš. Proto se může kající a věřící člověk stát spravedlností Boží v Kristu.

36. Rovnost postavení všech v Kristu (ISM 257)

(Tento článek se objevil v The Review and Herald 22.12.1891)

Ani největší anděl v nebi nemohl a neměl moc zaplatit výkupné za jedinou ztracenou duši. Cherubíni a serafíni mají jen slávu, kterou jsou vybaveni u svého Stvořitele jako Jeho stvoření a smíření člověka s Bohem může být dosaženo jen skrze Prostředníka, který byl rovný s Bohem, měl vlastnosti, které by ho vyvyšovaly a učinily ho hodným jednat s nekonečným Bohem v zastoupení člověka a současně reprezentovat Boha padlému světu. Zástupce a záruka člověka musí mít lidskou přirozenost i spojení s lidskou rodinou, kterou zastupuje a jako vyslanec Boží musí být spoluúčasten božské přirozenosti, musí mít spojení s Věčností, aby se mohl zjevit světu a stát se Prostředníkem mezi Bohem a člověkem.

Tyto hodnoty byly shledány u Krista. Oděl své Božství lidstvím, přišel na zem aby byl nazván Synem člověka a Synem Božím. Člověku je zárukou, zástupcem Božím - ujištěním pro člověka, že Svou spravedlností v zájmu člověka uspokojí požadavky zákona a jako zástupce Boží učiní zjevným Jeho charakter padlému lidstvu.

^{ISM 258} Spasitel světa měl moc přitahovat lidi k sobě, utěšovat je v úzkosti, rozptýlit jejich smutek, naplnit je nadějí a odvahou, umožnit jim víru v ochotu Boží, přijmout je pro zásluhy Božského Zástupce. Měli bychom být stále vděční, že podléháme lásce Boží, že máme Prostředníka, Obhájce a Přímlovce u nebeského dvora, který se za nás přimlouvá u Otce.

Máme vše co lze požadovat, abychom se nadchli vírou a důvěrou v Boha. Když král u pozemského dvora chce poskytnout nejvyšší možnou záruku k ujištění lidí o své pravdě, dává své dítě jako rukojmí, aby dostal tak závazku a splnění svého slibu. Pohlédni na důkaz Otcovy věrnosti, vždyť když chce ujistit člověka o neměnnosti svého rozhodnutí, nechal svého jednorozeného Syna aby sestoupil na zem, přijal lidskou přirozenost, nejen na krátkou dobu trvání života, ale aby ji podržel na nebeských dvorech jako věčný důkaz věrnosti Boží. Ó, hloubko bohatství, moudrosti a lásky Boží! „Pohleďte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli.“ (1J 3,1).

Vírou v Krista se stáváme členy královské rodiny, dědici Božími a spoludědici s Ježíšem Kristem. V Kristu jsme zajedno. Když pozvedáme svůj zrak ke Kristu na Golgatu, spatříme královského Trpitele, který v lidské podobě sám nesl zatracení skrze zákon. Pak všechny národnostní rozdíly a všechny sektářské rozdílnosti jsou vymazány; všechny pocity dle společenského postavení, všechna pycha společenské prestiže je zapomenuta.

Světlo ozařující z nebeského trůnu utrpení Kristovo, ukončuje lidské přehrady třídní i rasové. Lidé všech tříd stávají se členy jedné rodiny, dětmi nebeského Krále, ne z pozemské moci, ale spojení láskou Boží, která vedla Ježíše životem chudoby, strádání, ponížení, až ke zneuctívající smrti a největším a nejkrutějším mukám, aby mohl přivést mnohé syny a dcery ke slávě.

Není to společenské postavení člověka a jeho omezená moudrost, schopnost, ani nadání, které ho staví do vyšší důstojnosti a ^{ISM 259} vážnosti u Boha. Inteligence, rozumnost, lidský talent, to jsou dary Boží, které mají sloužit k Jeho oslavení a k vybudování Jeho věčného království. Ale je to duchovní a mravní charakter, který má hodnotu v očích nebes, který přetrvá hrob a bude oceněn nesmrtelností po nekonečné věky věčnosti. Světská královská důstojnost, tak vysoce vážená lidmi, nikdy nevyjde z hrobu, do něhož vstoupila. Bohatství, úcta i moudrost lidská, které sloužily záměrům nepřítele, nemohou přinést svým pánům žádné dědictví, úctu ani postavení pravdy ve světě, který přijde. Jen ti, kteří ocenili milost Kristovu, která v nich učinila dědice Boží a spoludědice s Ježíšem, ti povstanou z hrobů a ponесou podobu svého Vykupitele.

Všichni, kteří si zaslouží být připočteni jako údy Boží rodiny v nebi, budou se vzájemně poznávat jako synové a dcery Boží. Ti získají, protože obdrží moc i milost ze stejného zdroje, totiž z Ježíše Krista, který za jejich hříchy byl ukřižován. Ví, že obmyli svá roucha charakteru v Jeho krvi, aby došli přijetí u Otce v Jeho jménu, chtějí-li být přítomni ve slavném shromáždění svatých, oděni do bílého roucha spravedlnosti.

Zajedno v Kristu

Když jsou zajedno v Kristu jako děti Boží, pak pohlíží Ježíš s láskou na společenské rozdíly, na rozdělování člověka od bližního, pro jeho barvu, rasu, postavení, bohatství, původ, nebo vědomosti? Tajemství jednoty je založeno na rovnosti věřících v Kristu. Důvodem pro jakékoliv rozdělení, spory a rozdílnost je oddělení se od Krista. Kristus je středem a k Němu má všechno směřovat, neboť čím blížeji se přiblížíme středu, tím těsněji se spojíme v

pocitech, v náklonnostech, v lásce, vyvíjíme se v povaze a podobě Kristově. U Boha není přijímání osob.

Ježíš poznal bezcennost světské nádhery a nikdy jí nestavěl na odiv. Důstojností své duše, vznešeností své povahy, ušlechtilostí ^{ISM 260} svých zásad, byl příliš vzdálen marnivým světským způsobům života. Přesto Ježíš prorok líčí jako „nejopovrženější byl z lidí, muž bolestí..." (Iz 53,3). Mohl být pokládán za nejvznešenějšího mezi vznešenými země. V nejlepších kruzích lidské společnosti se Mu mohli klanět, mohl se ucházet o jejich přízeň, ale On si nepřál poctu lidí a bez této závislosti pohnul veškerou lidskou autoritou. Bohatství, postavení, světový řád ve všech svých variacích a rozdílech lidské velikosti, byly ve všech svých stupních maličké proti Němu, který opustil důstojnost a slávu nebes a netoužil po lidské nádhře, přepychu, ani okázalých projevech uctívání, ale žádal pokoru.

Ti chudobní, tísnění bídou a starostmi, obtížení námahou, nemohli v Jeho životě najít jediný příklad nebo důvod, který by je přiváděl na myšlenku, že Ježíš nepoznal jejich útrapy, tlak okolností a nebyl jim nakloněn v jejich nouzi a starostech. Syn nekonečného Boha, Pán života a slávy, v pokoře se snížil k těm nejnižším, aby si nikdo nemohl myslet, že je vyloučen z lásky a péče Jeho přítomnosti. Stal se přístupným pro všechny. Nevybral si několik vyvolených s nimiž by se shromažďoval a ignoroval ostatní. Ducha Božího zarmucuje, když egoismus uzavírá člověka od jeho bližního, zvláště, jde-li o ty, kteří vyznávají, že jsou Jeho dětmi.

Kristus přišel, aby dal světu příklad, jak dokonalé by mohlo být lidství, kdyby se spojilo s Božstvím. Ukázal světu velikost nového období ve svém projevu milosti, soucitu i lásky. Dal člověku nové pojetí Boha. Jako nejvyšší z lidí ve svých promluvách dal lidem poznání božské vlády a tím zjevil spravedlnost smíření milosti a spravedlnosti. Spojení milosti a spravedlnosti v sobě nezahrnuje žádné ústupky hříchu, nebo přehlížení jakýchkoliv požadavků spravedlnosti; tím že každá božská vlastnost má své stanovené místo, ^{ISM 261} by milost měla být projevem v trestání hříšného, zatvrzelého člověka bez toho, aniž by byla smazána její dobrota a soucitná povaha. Spravedlnost spočívá v odpuštění tomu hříšníkově, který činí pokání, aniž by byla porušena její bezúhonnost.

Kristus náš nejvyšší kněz

Toto vše je možné, protože Kristus si podržel lidskou přirozenost, podílel se na božských vlastnostech, postavil kříž mezi lidstvím a božstvím a překlenující prostor, který dělil hříšníka od Boha.

„Nebo nikoli nepřijal andělů, ale símě Abrahamovo přijal. Pročež ve všem připodobněn býti měl bratřím, aby milosrdný byl, a věrný nejvyšší kněz v tom, což se u Boha k očistění hříchů lidu díti mělo. Nebo že sám trpěl, pokoušín byv, může také pokušení trpícím spomáhati." (Žd 2,16-18)

„Nebo nemáme nejvyššího kněze, kterýž by nemohl čitedlen býti mdlob našich, ale zkušného ve všem nám podobně, kromě hříchu." (Žd 4,15)

„Všeliký zajisté nejvyšší kněz z lidu vzatý, za lidi bývá postaven v jednání s Bohem, totiž aby obětoval i dary i oběti za hříchy, kterýž by mohl, jakž sluší, lítost míti nad neznajícími a bloudícími, jsa i sám obklíčen nemocí. A pro ni povinen jest, jakož za lid, tak i za sebe samého obětovati za hříchy. A aniž kdo sobě sám té cti osobuje, ale ten, kterýž by byl povolán

od Boha, jako i Aron. Tak i Kristus ne sám sobě té cti osobil, aby byl nejvyšším knězem, ale ten, kterýž řekl jemu: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe. Jakž i jinde praví: Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedechova. Kterýž za dnů těla svého modlitby a ponížené prosby k tomu, kterýž ho mohl zachovati od smrti, s křikem velikým a slzami obětoval, a vyslyšán jest v tom strachu. A ačkoli byl Syn Boží, z toho však, což strpěl, naučil ^{1SM 262} se poslušností. A tak dokonalý jsa, učiněn jest všechněm sebe poslušným původem spasení věčného." (Žd 5,1-9)

Ježíš přišel, aby přinesl mravní sílu spojenou s lidským úsilím a Jeho následovníci by neměli v žádném případě dovolit, aby ztratili ze zřetele Krista, který je jejich příkladem ve všem. Řekl: „A já posvěcuji sebe samého za ně, aby i oni posvěceni byli v pravdě." (J 17,19) Ježíš předkládá pravdu svým dětem, aby k ní mohli vzhlížet, a tímto pohledem se nechali ovlivnit. Jeho milostí se mohli proměnit od přestupování pravdy k poslušnosti, od nemravnosti k čistotě, od hříchu k svatosti srdce a spravedlnosti života.

Zvláštní třída v nebi

Někteří mezi spasenými přijali Krista v posledních hodinách života, na ty je pamatováno v nebeském vedení, jestliže pro smrt nepochopili dokonale plán spasení. Kristus uvede spasené stranou řeky života a objasní jim to, co na této zemi již nestačili pochopit.

- Manuscript 150, bez označení data

37. „I já posílám vás“ (1SM 263)

(Tento článek se objevil v The Review and Herald 25.6.1895)

„Jakož mne poslal Otec, tak i já posílám vás." (J 20,21) Máme nést konečné svědectví pravdy tak, jak je v Ježíši podle skutků Kristových i Jeho apoštolů. Opírajíce se o moc Ducha Svátého máme dosvědčovat milost, dobrotu a lásku ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele a stát se tak posly, kteří rozptýlí temno z mnohých myslí a tím z mnohých srdcí budou stoupat díkyvdání i modlitby k Bohu. Každý ze synů a dcer Božích má před sebou velké poslání. Ježíš řekl: „Milujete-li mne, přikázání mých ostříhejte. A jáť prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky." (J 14,15-16) Ve své modlitbě za učedníky říká: „Ne za tyto pak toliko prosím, ale i za ty, kteříž skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mne." (J 17,20) A opět říká: „Slyšeli jste, že já řekl jsem vám: Jdu, a zase přijdu k vám. Kdybyste mne milovali, radovali byste se, že jsem řekl: Jdu k Otci; nebo Otec větší jest nežli já." (J 14,28) Vidíme tedy, že Kristus se modlí za ^{1SM 264} svůj lid a slibuje jim zajištění úspěchů, jako svým spolupracovníkům. Říká, že skutky „větší nad ty činiti bude; nebo já jdu k Otci svému." (J 14,12).

Ó jak velké zaslíbení těm, kteří uvěřili a konají skutky podle slov Kristových. Je to poznání Krista, Toho, který nesl naše hříchy jako smírnou oběť za naše nepravosti a umožňuje nám žít svatým životem. Toto poznání je zárukou štěstí lidské rodiny. Satan ví, že bez tohoto poznání budeme vrženi do zmatku a zbaveni naší síly. Naše víra v Boha pomine a budeme ponecháni jako kořist každému úskoku nepřitele. Nastražil důmyslné plány, jak člověka zničit. Jeho záměrem je rozestříti pekelný stín jako plášť mezi Bohem a člověkem a skrýt Ježíše z našeho dohledu, abychom tak zapomněli na službu lásky a milosti, oddělit nás od dalšího poznávání velké Boží lásky a moci k nám a zadržet každý paprsek světla z nebe.

Jedině Kristus mohl zastupovat Božství. On byl v přítomnosti Otce od počátku. On byl jasným obrazem neviditelného Boha, jako jediný byl schopný k dosažení díla. Žádné slovní vyjádření nemůže zjevit Boha světu. Bůh sám se musel zjevit v lidství čistým životem, životem v dokonalé důvěře a podrobení se do vůle Boží, životem pokory, před ním se i nejvyšší Serafín v nebi zhrozil. Za tímto účelem náš Spasitel zaměnil své Božství s lidstvím. Použil lidské schopnosti, neboť jen jejich přijetím mohl lidstvo pochopit. Jen lidství mohlo dosáhnout lidství. Žil v lidském těle, které mu Bůh připravil, avšak měl Boží povahu. Požehnal světu tím, že v lidském těle prožil život Boží, a tak ukázal, že má moc spojit lidství s Božstvím.

Naše poslání pro Krista

Kristus řekl: „Žádný nezná Syna, jedině Otec, aniž Otce kdo ^{ISM 265} zná, jedině Syn, a komuž by chtěl Syn zjevití." (Mt 11,27) Ó, jak mlhavě chápeme vznešené dílo Syna Božího. Měl spásu světa ve svých rukou. Zaslíbení dané apoštolům jsou dána i pro tuto dobu jeho následovníkům. „A aby bylo kázáno ve jménu jeho pokání a odpuštění hříchů mezi všemi národy, počna od Jeruzaléma." (Lk 24,47) Náš Spasitel má „všelickou moc na nebi i na zemi" (Mt 28,18), a tato moc je zaslíbena i nám. „Ale přijmete moc Ducha svatého, přicházejícího na vás, a budete mi svědkové, i v Jeruzalémě, i ve všem Judstvu, i v Samaří, a až do posledních končin země.“ (Sk 1,8)

I kdyby se církev skládala z chudých, nevzdělaných a neznalých lidí, budou-li živými, modlícími se členy, jejich vliv dopadne na přítomnost i věčnost. Zachovají-li prostou víru, spolehnou se na přísliby Božího Slova, vykonají mnoho dobrého. Dají-li svému světlu zazářit, je v nich oslaven Kristus a věc Jeho království pokročí. Mají-li jako jednotlivci smysl pro odpovědnost k Bohu, budou vyhledávat příležitosti k šíření díla a zazáří jako světla ve světě. Stanou se vzorem upřímnosti a nadšené horlivosti na dokončení Božího plánu spásy duší. Chudí, neučení, budou-li vybráni, stanou se studenty ve škole Kristově a On je naučí pravé moudrosti. Život v pokoře, dětská, opravdová důvěra, pravá zbožnost, i vyznání budou tím působivým vlivem na ostatní. Ty osoby, které mají vyšší vzdělání se asi více spoléhají na knižní znalosti, než na Boha. Často nevyhledávají Boží cestu s Ním v upřímném boji v skrytu modlitby, aby se chopili vírou Božích zaslíbení. Ti, kteří obdrželi nebeský balzám, budou se vzmáhat Duchem Kristovým a hledat možnost navázání konverzace s druhými, aby jim zjevíli poznání Boha a Ježíše Krista, kterého seslal Bůh a jeho poznáním je nabídnout člověku život věčný. Stanou se živými epištolami, zjevujícími světlo světa lidstvu.

^{ISM 266} Kristus dal „každému práci jeho." (Mk 13,34) Očekává, že každý člověk ji poctivě vykoná. Vysoce postavený i neurozený, bohatý i chudý, všichni mají konat svou práci pro Krista. Každý je povolán. Nejste-li však poslušni hlasu Páně, nekonáte-li jím určené poslání v pevném spojení s Kristem podle svých schopností, nenásledujete-li jeho příkladu, bude k vašemu jménou připsáno „nevěrný a líný služebník." Dokud vám dané světlo nepředáte, neosvítí druhé, pokud nedáte svému světlu vysvitnout, zajde do tmy a vaše duše bude vystavena velkému nebezpečí. Ke každému, kdo zná pravdu, Bůh praví: „Tak svět' světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích." (Mt 5,16) Sdělte poznání pravdy druhým. Osvícení světa je Božím plánem. Nezůstanete-li na místě vám určeném a nedáte-li zasvitnout svému světlu, budete zahaleni temnotou. Bůh volá ke všem členům nebeské rodiny, aby byli plně vyzbrojeni a kdykoliv se mohli postavit do šiku připraveni k boji. Srdce, které láskou Kristovou se stalo něžné a soucitné, nalezne vzácné perly určené pro pokladnici Pána Ježíše.

38. Kristova pokušení (1SM 267)

(Tento článek se objevil v The Review and Herald 28.6.1874)

Kristus nebyl na poušti v tak výhodném postavení, aby snášel satanova pokušení jako Adam, když byl pokoušen v Edenu. Syn Boží se ponížil, vzal na sebe lidskou přirozenost po 4000 letech putování od doby Edenu, kdy byli lidé v původním stavu čistoty a spravedlnosti. Za tak dlouhou dobu hřích strašně poznamenal lidské pokolení. Tělesná, duševní i mravní degenerace nabyla vrchu v celé lidské rodině.

Když Adam byl v Edenu napaden pokušelem, byl bez poskvrny hříchu. Stál ve své úplné dokonalosti před Bohem. Všechna jeho ústrojí i přirozené vlohy jeho osobnosti byly rovnoměrně vyvinuté a harmonicky vyvážené.

Při pokušení na poušti stál Kristus na Adamově místě, aby podstoupil zkoušku, při níž on nevydržel. Ve prospěch hříšníka Kristus zvítězil po 4000 letech od doby, kdy se Adam obrátil zády ke světlu svého domova. Lidská rodina, oddělená od Boží přítomnosti, se každou další generací vzdalovala od původní čistoty, moudrosti ^{1SM 268} a poznání, které měl Adam v Edenu. Kristus nesl hříchy a nepravosti lidského pokolení, tak jak existovaly, když přišel na svět, aby pomohl člověku. Ve prospěch lidí, s doléhající slabostí padlého lidstva měl odolat pokušení satana, kterým byl i člověk napadán každou chvíli.

Adam byl obklopen vším, co si mohlo srdce přát. Každé přání bylo splněno. Nebylo hříchu, ani známky odumírání v slavném Edenu. Andělé Boží upřímně a laskavě promlouvali se svatým párem. Šťastní pěvci zpívali ve svých upřímných a radostných písních chvalozpěvy svému Stvořiteli. Pokojná zvířata ve šťastné nevinnosti hrála si v blízkosti Adama a Evy a naslouchala jim. Adam byl dokonalý člověk, nejvznešenější dílo Stvořitele. Zrcadlil představu Boha, ale byl o něco nižší než andělé.

Kristus, jako druhý Adam

Jaký kontrast u druhého Adama, který přichází na chmurnou poušť, aby v osamocení bojoval se satanem. Od pádu člověka až do příchodu Krista na zem se zmenšovala velikost i fyzická síla a poklesla i morální hodnota. Aby mohl opět pozvednout a zušlechtit člověka, Kristus musel vniknout do prostředí v němž byl. Přijal lidskou přirozenost a nesl nepravosti i zkaženost lidí. Ten, který nepoznal hřích, stal se hříchem za nás. Snížil se až ke dnu lidské bytosti, aby vyhověl požadavkům k dosažení člověka a pozvedl ho z ponížení, do něhož ho uvedl hřích.

„Slušeloť zajisté na toho, pro kteréhož jest všecko, a skrze kteréhož jest všecko, aby mnohé syny ke slávě přiveda, vůdce spasení jejich skrze utrpení posvětil." (Žd 2,10). (Citováno Žd 5,9; a 2,17-18)

„Nebo nemáme nejvyššího kněze, kterýž by nemohl čitedlen býti mdlob našich, ale zkušného ve všem nám podobně, kromě hříchu." (Žd 4,15)

Satan bojoval s Boží vládou, když se poprvé vzbouřil. Jeho úspěch při svedení Adama a Evy v Edenu a uvedení hříchu na svět, vzbudil jeho odvěké nepřátelství a pyšně se chlubil nebeským andělům, že objeví-li se Kristus v lidské přirozenosti, bude slabší ^{1SM 269} nežli on a svou mocí Ho přemůže. Vyvyšoval se, že v Edenu Adam a Eva nemohli odolat jeho

namlouvání, když se odvolal na jejich chuť. Také obyvatelé starého světa byli stejným způsobem překonáni, i když zálibami v chlípných touhách a nečistých vášních. Pro uspokojení touhy Satan vítězil nad Izraelity. Vychloubal se, že sám Syn Boží, který byl s Mojžíšem a Jozuem, nepostavil se proti jeho moci, a vedl vyvolený lid do Kanánu dle své volby. Téměř všichni, kteří opustili Egypt, zemřeli na poušti. Také pokorného Mojžíše svedl, aby si přivlastnil slávu, která náležela Bohu. Davida a Šalomouna, které si Bůh zvláště zamiloval, svedl smyslnou žádostivostí a vášní, že na sebe přivolali Boží nelibost. Vychloubal se, že má stále možnost zmařit Boží záměr spasit člověka skrze Ježíše Krista.

Při pokušení na poušti byl Kristus čtyřicet dní bez jídla. Mojžíš za zvláštních okolností byl právě tak dlouho bez potravy. Neměl však bolestivý pocit z hladu. Nebyl však pokoušen ani pronásledován padlým a mocným nepřítelem jako Syn Boží. Byl vyvýšen nad lidství. Byl především podpírán slávou Boží, která ho zahalila.

Strašné účinky hříchu na člověka

Satanovi se snadno podařilo svést Boží anděly a přivést k pádu vznešeného Adama, proto si myslel, že bude mít úspěch a překoná Krista v Jeho ponížení. S nesmírnou radostí sledoval výsledky svého svádění a vzrůst hříšnosti neustálým přestupováním zákona Božího po více než 4000 let. Zapříčinil záhubu našich prvních rodičů, vnesl hřích a smrt na svět, uvedl do záhuby veliký zástup ze všech věků, zemí a tříd. Měl moc ovládat města a národy, až jejich hříchy vyvolaly spravedlivé Boží rozhořčení zničit je ohněm, vodou, zemětřesením, mečem, hladem a morem. Tímto lstivým jednáním a ^{ISM 270} neúnavným úsilím ovládal tužby a rozněcoval a posiloval vášně do tak strašných rozměrů, že znetvořil a téměř zahladil obraz Boží v člověku. Jeho tělesná i duševní důstojnost byla do tak velké míry zničena, že byl jen vybledlou podobou povahy a vznešené dokonalosti postavy, které zdobily Adama a Evu v Edenu.

Satan strhl člověka z jeho původní, vyvýšené čistoty a zkalil čistotu zlata hříchem. Bůh stvořil člověka, který byl neomezeným pánem v Edenu. Satan způsobil, že člověk se změnil v otroka na zemi, úpějího pod zatracením v hříchu. Svatozář, kterou Bůh dal svatému Adamovi, která ho zahalovala jako oděv, se od něho po přestoupení oddělila. Světlo Boží slávy nemohlo přikrýt neposlušnost a hřích. Namísto zdraví a množství požehnání, stala se údělem Adamových dětí chudoba, nemoc a útrapy všeho druhu.

Satan svým svůdným vlivem svedl člověka bezvýsledným filozofováním k pochybnostem a nakonec k nevěře v božské zjevení a existenci Boha. Mohl se rozhlížet s d'ábelským triumfem po světě, zmítaném morální zchátralostí a na lidstvo vystavené hněvu Božímu, který nenáviděl hřích; vždyť se mu podařilo zastřít stezky tak mnohých lidí a svést je k přestoupení zákona Božího, aby si zajistil mnohé z vyvolených do zkázy. Přiděl hřích zamlouvající se přitažlivostí.

Svým úspěšným plánem při svedení člověka sledoval skrytí svého pravého záměru i charakteru a vystupoval jako přítel člověka a jako dobrodinec lidí. Člověku pochlebuje příjemnými výmysly, že neexistuje žádný odbojný nepřítel, žádný nepřítel na život a na smrt, proti kterému by měli být chráněni a že existence zosobněného d'ábla je pouhým výmyslem. Když takto skrývá svoji existenci, ovlivňuje tak tisíce. Svádí je právě tak, jako se pokoušel svést Krista, že je nebeským andělem, který vykonává záslužné dílo pro lidstvo. Davy jsou tak zaslepeny hříchem, že nemohou rozpoznat satanovy záměry, váží si ho, jakoby byl nebeským andělem, zatímco působí jejich věčnou záhubu.

39. První Kristovo pokušení (1SM 271)

(Tento článek se objevil v The Review and Herald 4 a 18.8.1874)

Kristus přišel na tento svět, aby satana zničil a zachránil ty, kteří byli v zajetí jeho moci. Svým vlastním vítězným životem měl dát člověku příklad k následování a také k překonání ďábových pokušení. Jakmile Kristus byl vystaven pokušení na poušti, jeho tvář se změnila. Sláva i jas, který vyzařoval z trůnu Božího, ozářily jeho vzhled, když se před ním otevřela nebesa a Boží hlas Ho uznal za Svého milého Syna. V tu chvíli se změnil. Tíha hříchů světa tlačila Jeho duši, Jeho vzhled vyjadřoval nevýslovný zármutek i hlubokou úzkost, jaké si padlý člověk nikdy nedovede představit. Pociťoval přemáhající příval zlořečenství, který zaplavoval svět. Uvědomoval si, jakou moc má hýčkaná chuť a nesvatá vášeň, která ovládá svět, které přinesly světu nevýslovné utrpení. Shovívavost k žádostem vzrůstala a sílila každou následující generací od Adamova hříchu, až se lidstvo stalo tak morálně zesláblé, že vlastní silou ji nemohlo překonat. Pro dobro lidstva, měl Kristus - Syn Boží překonat žádostivost 1SM 272 a podstoupit hroznou zkoušku se silami temna. Musel jít sám cestou pokušení, a nikdo mu nesměl pomoci, povzbudit jej či podpořit. Musel bojovat se silami temnoty.

Poněvadž člověk nemohl svou lidskou silou odolat působení satanových pokušení, proto Ježíš dobrovolně podstoupil dílo záchrany člověka a nesl břímě hříchu za člověka a pro jeho prospěch překonal moc žádostivosti. Aby přesvědčil člověka, musel poukázat na sebezapření, vytrvalost a stálost zásad, které převyšují moc žádostivosti. Musel ukázat na sílu, která zabraňuje a převyšuje touhu účinněji než žádostivost a smrt.

Význam zkoušky

Když Kristus podstoupil zkoušku pokušení ve smyslu žádostivosti, nestál v krásném Edenu jako Adam, ve světle a lásce Boží, zjevné v každém pohledu, který na něm spočinul. Ale On byl ve vyprahlé, neobydlené poušti, obklopen dravou zvěří. Všechno kolem něj bylo odpuzující a tím byla lidská přirozenost náchylná podlehnout. V tomto prostředí se postil 40 dní a nocí „a nic nejedl v těch dnech.“ (Lk 4,2) Byl zesláblý dlouhým půstem a pronikavě pociťoval hlad, vzhledově velice zhubnul.

Takto zahájil Kristus svůj život, v němž se měl střetnout a překonat mocného nepřítele, podstoupit zkoušku a trpět za Adamův pád, aby v případě vítězství v tomto sporu zlomil moc satanovu a spasil lidstvo z ponížení způsobeného pádem.

Když se Adam poddal síle chuti, bylo vše ztraceno. Spasitel, v němž bylo spojeno lidství s božstvím, stál na místě Adamově a snášel téměř šestitýdenní půst. Délka půstu je svědeckým důkazem silného vlivu hříšnosti ve vztahu k Boží moci, která by zmařila žádostivost u lidské rodiny.

Lidství Kristovo dosáhlo hlubin lidské bídy. Ztotožnilo se se 1SM 273 slabostí i potřebami padlého člověka, ale Jeho božská přirozenost byla v dosahu Věčnosti. Nést trest za vinu hříšného člověka, nebylo posláním, které mu mělo povolit další přestupování zákona Božího. Člověk se stal dlužníkem a tento dluh měl Kristus splatit svým utrpením. Zkoušky a utrpení Kristovo měly vyjádřit člověku význam jeho hříšnosti z nedodržení zákona Božího a přivést ho k lítosti a poslušnosti zákona a poslušností k přijetí Boha. Kristova spravedlnost měla být přičtena člověku a tím ho přiblížit k Bohu, aby Bůh člověku v získané nevinosti skrze Krista

mohl být nápomocen dodržovat Boží zákon. Kristovým posláním bylo usmířit člověka s Bohem svou lidskou přirozeností a Boha s člověkem svou božskou podstatou.

Jakmile započal Kristův dlouhý půst na poušti, byl nablízku satan se svými pokušeními. Přistoupil ke Kristu zastřen světlem a prohlásil se za jednoho z andělů od nebeského trůnu, poslaný s poselstvím milosti, který s ním má soucit a chce Mu ulehčit jeho stav utrpení. Snažil se, aby mu Kristus uvěřil, že Bůh po Něm nepožaduje sebezpřemáhání, ani oběti, které podstoupil, že byl poslán z nebe, aby mu doručil poselství, že Božím záměrem bylo, aby jen prokázal svou ochotu to snášet.

Satan řekl Kristu, že měl jen nastoupit na cestu potřísněnou krví, ale nepokračovat na této cestě. Právě tak jako byl zkoušen Abrahám, aby prokázal svoji dokonalou poslušnost. Prohlásil také, že on byl tím andělem, který zadržel ruku Abrahamovu, když se chystal zabít Izáka a on nyní přišel, aby zachránil Jeho život; nebylo prý pro Něho nutné, aby snášel hlad a soužil se strádáním, že mu chce pomoci nést část díla v plánu spasení.

Syn Boží se odvrátil od všech těchto prohnaných pokušení a zůstal neoblomný ve svém úmyslu do nejmenších podrobností a celou svojí myslí, až do písmene provést záměr, který byl stanoven pro záchranu padlého lidstva. Ale satan znásobil svá pokušení, která nachystal jako léčku na Krista a získal nad ním převahu. Když selhalo jedno pokušení, pokusil se o další. Myslel si, že zvítězí, protože 1SM 274 Kristus se ponížil v podobě člověka. Chlubil se, že podobu, kterou na sebe vzal k oklamání jako jeden z nebeských andělů, nemůže být rozpoznána. Předstíral, že pochybuje o Kristově božství, pro Jeho vyzábělý zevnějšek a nemilé prostředí.

Kristus věděl, že přijetím lidské přirozenosti nebude svým vzhledem rovný nebeským andělům. Satan dále dorážel, jestli je opravdu Synem Božím, aby mu podal důkaz svého vznešeného charakteru. Přiblížil se ke Kristu s pokušením žádostivosti. Podobně překonal Adama a ovládal i jeho potomstvo. Pro jejich slabost k žádostivosti je vedl k popuzení Boha svojí zkažeností, až jejich zločiny byly tak velké, že Bůh je vyhladil ze země vodami potopy.

Pod přímými pokušeními satana připouštěli žádostivost omezovanou rozumem a opět svou slabostí byli svedeni ke spáchání hrozných hříchů, které vzbudily proti nim hněv Boží a oni upadli do zmatků. Myslel si, že stejnými pokušeními bude úspěšný i při překonání Krista. Řekl Kristu, že na svět byl poslán jeden z vyvýšených andělů a že jeho vzhled naznačoval, že on je tím králem nebes místo Něho, zatím co On je padlým andělem a to i vysvětluje jeho vyhublý a zubožený vzhled.

Kristus nedělal zázraky pro sebe

Upoutal pak pozornost Kristovu ke svému vzhledu, oděl se jasně a mocí. Prohlásil, že je přímým poslem od nebeského trůnu a ujišťoval, že má právo požadovat od Krista důkazy, že je Synem Božím. Kdyby mohl, satan by rád pochyboval slovům, které slyšel z nebe k Synu Božímu při jeho křtu. Rozhodl se přemoci Krista a pokud možno zabezpečit svůj život a své vlastní království. Měl nad světem téměř úplnou kontrolu a jeho pokušení byla přizpůsobena 1SM 275 okolnostem a podmínkám Kristovým, které učinily jeho pokušení nad chutí téměř nepřekonatelné.

Kristus mohl učinit zázrak, aby si sjednal pro sebe vážnost, ale to by nebylo v souladu s plánem spasení. Mnohé zázraky z života Kristova ukazují jeho moc činit pro blaho trpícího

lidstva. Při zázraku z milosti najednou nasýtil pět tisíc lidí pěti bochníky chleba a dvěma malými rybami. Proto měl i moc učinit zázrak k utišení svého hladu. Satan se vychloubal, že může u Krista vyvolat pochybnost ke slovům, která se ozvala z nebes při jeho křtu. Když Ho mohl pokoušet a dotazovat se na Jeho Synovství a uvést v pochybnost pravdivost slova pronesená Jeho Otcem, mohl získat velké vítězství.

Nalezl Krista v neobydlené poušti bez přátel, bez potravy, ve skutečném utrpení. Jeho okolí bylo velmi melancholické a odpudivé. Satan našeptává Kristu, že Bůh nechtěl zanechat svého Syna v tomto stavu strádání a skutečného utrpení. Doufal, že otřese Kristovu důvěru v Jeho Otce, který připustil, aby byl uveden do tohoto stavu krajního utrpení na poušti, kde nikdy nevstoupila lidská noha. Satan doufal, že vtíravé pochybnosti o Otcově lásce se pevně uloží v Kristově mysli a že pod tíhou sklíčenosti a mimořádného hladu, použije svou zázračnou moc ve svůj vlastní prospěch a vymkne se z rukou svého nebeského Otce. To pokušení si Kristus ani na chvíli nepřipustil. Ani na jediný okamžik nezapochyboval o lásce Svého nebeského Otce, ačkoliv se Mu zdálo, že je tlačěn nevýslovnou tísní. Satanova pokušení, ač byla důmyslně vymyšlená, nemohla pohnout poctivostí milého Božího Syna. Jeho trvalá důvěra v Boha nemohla být otřesena.

Kristus se nepouštěl do vyjednávání s pokušením

Ježíš se nehodlal snížit, aby svému nepříteli vysvětloval, jakým způsobem byl Synem Božím a proč právě tak jednal. Urážlivým 1SM 276 a posměvačným způsobem satan narážel na Kristovu slabost a nevzhlednost v protikladu s jeho vlastní silou a slávou. Vysmíval se Kristu, že je ubohým představitelem andělů, jejich vyvýšeným Velitelem, uznaným králem královských dvorů. Kristův stav spíše ukazoval, že byl opuštěn Bohem i člověkem. Řekl, že když je Kristus opravdu Synem Božím, vládcem nebes, má moc stejnou s Bohem a měl by mu podat důkaz učiněním zázraku a kámen u svých nohou proměnit v chléb a zmírnit svůj hlad. Satan slíbil, že když to Kristus učiní, vzdá se svého nároku nadřazenosti a převahy, spor mezi ním a Kristem bude navždy ukončen.

Kristus jako by si nevšímal satanových potupných urážek. Nedal se vyprovokovat, aby podal důkaz své moci. Pokorně nesl jeho urážky, aniž by je oplácel. Slova pronesená při Jeho křtu z nebe byla překrásná a dokazovala Mu, že Jeho Otec schvaluje jeho kroky, které učinil v plánu spasení jako zástupce a záruka člověka. Otevřená nebesa a sestupující nebeská holubice, byly ujištěním, že Otec spojí Jeho sílu v nebi s tou na zemi jako Jeho Syna k záchraně člověka z moci satana, že Bůh přijal úsilí Kristovo ke spojení země s nebem, chybujiícího člověka s věčností.

Tato pronesená slova, která obdržel od Otce, byla nesmírně vzácná Synu Božímu, po dobu všech Jeho krutých utrpení a hrozný spor s vůdcem vzbouřenců. Snášel zkoušku Boží na poušti, projevil svou oddanou službu a neučinil o své vůli nic pro přemožení satana jako Spasitel světa. Satan měl dostatečný důkaz jeho vznešeného postavení. Jeho neochota připsat Ježíši čest, která mu náležela a projevit pokoru jako podřízený, dospěla ve vzpouru proti Bohu a vyřadila ho z nebe.

Ani v nejmenším nebylo Kristovým posláním použít svou Božskou moc k vlastnímu prospěchu, případně aby si ulehčil 1SM 277 utrpení. Toto vzal na sebe dobrovolně. Přijetím lidské přirozenosti byl ponížen, měl snášet nepohodlí, zlobu i útrapy lidské rodiny. Nemohl konat zázrak k vlastnímu prospěchu. Přišel k záchraně ostatních. Cílem jeho poslání bylo

přinést požehnání, naději a život sklíčeným a utlačovaným. Měl nést břímě i zármutek trpícího lidstva.

Ačkoliv Kristus snášel prudké bolesti z hladu, ubránil se pokušení. Zahnal satana slovy Písma, které Sám vložil Mojžíšovi na paměť, aby je opakoval vzpurnému Izraeli, když jejich strava byla omezená a oni se dovolávali masitých jídel. „Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží." (Mt 4,4). Tímto výrokem a také svým příkladem chtěl Kristus ukázat člověku, že hlad po pozemské potravě, nebyl největší kalamitou, která ho mohla postihnout. Satan našeptal našim prvním rodičům, že jíst ovoce ze stromu poznání z něhož Bůh zakázal jíst, jim přinese velké dobro, a nevyplyne z něho smrt; pravý opak pravdy, kterou jim sdělil Bůh. „Ale ze stromu vědění dobrého a zlého nikoli nejez; nebo v který bys koli den z něho jedl, smrtí umřeš." (Gn 2,17). Kdyby Adam zůstal poslušný, nikdy by nepoznal nouzi, zármutek nebo smrt.

Kdyby lid žijící před potopou zůstal poslušný Slovu Božímu, byl by od ní zachráněn a nebyl by zahynul ve vodách potopy. Kdyby Izraelité byli poslušní Slova Božího byli by účastni zvláštních požehnání. Ale upadli do následků z náklonnosti k žádostivosti a náruživosti. Nezůstali poslušnými Slova Božího. Náklonnost a zvrácená 1SM 278 žádostivost je dovedla k nesčíslným a hrozným hříchům. Kdyby na prvním místě měli úctu k Božím požadavkům a jejich tělesné potřeby kladli až na druhé místo, kdyby se podrobili Božímu pečlivému výběru správné stravy, nebyli by spadli do svodů. Trvale by se usadili v krásné zemi Kanán a stali se svatým, zdravým lidem a ni jediný ze všech jejich rodů by nebyl slabý.

Spasitel světa stal se hříchem za lidstvo. Tím, že se stal náhradou za člověka, Kristus nijak neprojevil svoji moc jako Syn Boží. Sám se zařadil mezi syny lidské. Nesl zkoušku v pokušení jako člověk, ve prospěch člověka za velmi namáhavých okolností a zanechal příklad víry a dokonalé důvěry ve svého nebeského Otce. Kristus věděl, že Otec mu poskytne potravu, až mu způsobí radost svým jednáním. V této Boží zkoušce, kdy na Něho hlad nevýslovně doléhal, nechtěl předčasně zmenšit ani v nejmenším Jemu přisouzenou zkoušku, použitím své božské moci.

Padlý člověk i když došel vyrovnání, nemohl získat moc činit divy ve svůj prospěch a zachránit se z bolesti a starosti, ani získat vítězství nad svým nepřítelem. Záměrem Božím bylo vyzkoušet a prověřit lidstvo, dát jim možnost rozvinout jejich charakter tím, že je bude často uvádět do situací, v nichž prověřuje jejich víru a důvěru ve svoji lásku a moc. Kristův život byl dokonalým příkladem. On vždy učil svým příkladem i poučením, že je na Bohu závislý a že jen u Boha je Jeho víra a pevná důvěra.

Kristus věděl, že satan byl lhářem od počátku a že je zapotřebí silného sebeovládání při nabídkách škodolibého svůdce. Nestačí kárat jeho drzé předstírání. Satan očekával, že vyprovokuje Syna Božího do sporu s ním a doufal, že takto, v jeho extrémní slabosti a smrtelném zápasu ducha by nad ním mohl získat převahu. Měl v úmyslu převrátit smysl Kristových slov a uplatňovat pro sebe výhodu povoláním padlých andělů na pomoc a použít jejich moci k získání převahy k Jeho přemožení.

1SM 279 Spasitel světa nevešel do sporu se satanem, který byl vyhnán z nebe, protože nebyl nadále hoden zastávat toto místo. Ten, který chtěl získat vliv Božích andělů proti jejich Nejvyššímu vládci a Jeho Synovi, jejich milovanému veliteli a získat jejich náklonnost pro sebe, byl schopen každého podvodu. Po dobu čtyř tisíc let šval proti vládě Boží a nic neztratil ze své dovednosti ani moci ke svádění a oklamání.

Vítězství skrze Krista

Protože padlý člověk nemohl překonat satana svojí lidskou silou, přišel Kristus z královských nebeských sborů, aby mu pomohl svou spojenou lidsko-božskou silou. Kristus věděl, že Adam v Edenu se svými většími přednostmi mohl odolat pokušením satana a přemoci ho. Věděl ale také, že člověk po svém pádu vypovězený z Edenu, zbavený světla a lásky Boží, už nemohl satanovým svodům odolat vlastní silou. Ve snaze přinést člověku naději a zachránit ho před úplným zničením, ponížil se, přijal lidskou přirozenost, aby Jeho božská moc pojená s lidskou mohla dosáhnout člověka tam, kde je. Získává pro padlé syny a dcery Adamovy sílu, kterou si sami získat nemohou, aby totiž v Jeho jménu mohli odolat satanovým svodům.

Přijetím lidství se vyvýšený Syn Boží přiblížil člověku a postavil se jako zástupce hříšníka. Ztotožnil se s utrpením a bolestmi člověka. Byl ve všem pokoušen jako člověk, aby poznal, kdy přispět na pomoc těm, kteří mají být pokoušeni. Kristus zvítězil pro dobro člověka.

Jákoob viděl v nočním vidění zemi spojenou s nebem žebříkem, který sahal až k trůnu Božímu. Viděl anděly Boží, oděné rouchem nebeského jasu, jak po tom žebříku sestupují a zase vystupují do nebe. Spodek žebříku byl na zemi, zatímco jeho vrch dosahoval 1SM 280 nejvyššího nebe a opíral se o trůn Hospodinův. Z trůnu Božího vyzařovala záře a světlem nevýslovné slávy osvětlovala Zemi.

Tento žebřík představoval Krista, který otevřel spojení mezi nebem a zemí. Ve své pokoře sestoupil Kristus až na dno lidské bolesti s náklonností a lítostí k padlému člověku, což bylo Jákoobovi znázorněno koncem žebříku, který spočíval na zemi, zatímco vrch žebříku, který dosahoval až do nebe, znázorňoval Kristovu Božskou moc, která se pevně uchopila Nekonečného a spojovala tak zemi s nebem a smrtelného člověka s nekonečným Bohem. Skrze Krista je otevřeno spojení mezi Bohem a člověkem. Andělé smí sestoupit s nebe na zem s poselstvím padlému člověku a být k službě těm, kteří mají být dědici spasení. Jedině skrze samotného Krista jsou nebeští poslové k službě lidem.

Adam s Evou žili v Edenu za velmi výhodných okolností. Měli tu výhodu, že udržovali spojení s Bohem a anděly. Byli bez ztracení hříchu. Světlo Boží i andělů bylo s nimi a všude kolem nich. Jejich Tvůrce byl i jejich učitelem. Klesli pod mocí a pokušením prohnáného nepřítele. Po čtyři tisíce let satan útočil proti Boží vládě a získal sílu i zkušenosti v tomto úkladném jednání. Padlé lidstvo nemělo Adamovy přednosti v Edenu. Po čtyři tisíce let zůstalo odloučeno od Boha. Dostávalo se mu stále méně moudrosti k porozumění a také síly, která by se mohla postavit satanovým vlivům a svodům, takže se zdálo, že satan vítězně kraluje na zemi. Žádostivost a vášeň, láska k světu a opovážlivé hříchy byly hlavní větve zla, z každé pak vyrůstaly další zjevné zločiny, násilnosti a zkaženosti.

40. Druhé Kristovo pokušení (1SM 281)

(Tento článek se objevil v The Review and Herald 18.8.a 1.9.1874)

Satanův záměr překonat Krista žádostivostí byl zmařen, zde na poušti dosáhl Kristus pro lidstvo vítězství v této věci a bylo umožněno lidem v budoucnosti v Jeho jménu překonat moc žádostivosti ke svému prospěchu. Satan nebyl ochoten zanechat svého úsilí dokud nepoužije všech prostředků k vítězství nad Spasitelem světa. Věděl, že s ním je v sázce všechno, že v tomto sporu může zvítězit on, nebo Kristus. A tak, aby vzbudil u Krista úctu ke své vynikající

síle, přenesl ho do Jeruzaléma a postavil na vrcholek chrámu a dotíral na Něj dalšími pokušeními.

Naléhal na Krista, je-li opravdu Syn Boží, aby podal důkaz a vrhl se ze závratné výšky na níž stál. Naléhal na Krista, aby prokázal svou důvěru ve stálou ochranu svého Otce tím, že se vrhne z chrámu. V prvním satanově pokušení ve věci žádostivosti, snažil se vyvolat pochybnosti k Boží lásce a ochraně Krista jako Jeho Syna ^{ISM 282} a poukazoval na prostředí a Jeho hlad jako důkaz, že není v oblibě u Boha. Neměl však úspěch. V dalším pokušení se snaží získat výhodu z víry a dokonalé důvěry Kristovy, jak jí projevil svému nebeskému Otci a dohnat ho k opovázlivosti: „Jsi-li Syn Boží, spustiž se dolů; nebo psáno jest, že andělům svým přikázal o tobě, a na ruce uchopí tebe, abys někde o kámen nohy své neurazil.“ (Mt 4,6) Ježíš mu odpověděl: „Zase psáno jest: Nebudeš pokoušeti Pána Boha svého.“ (Mt 4,7)

Hřích z opovázlivosti

Hřích z opovázlivosti se skrývá vedle ctnosti dokonalé víry a důvěry v Boha. Satan se vychloubal, že může získat převahu nad Kristovým lidstvím a donutit Ho přestoupit míru důvěry k opovázli-vosti. Na tomto bodě mnohé duše propadají záhubě. Satan se pokoušel oklamat Krista pochlebováním. Připustil, že Kristus na poušti měl právo věřit a důvěřovat, že Bůh je Jeho Otec i za okolností zkoušky. Pak nutil Krista, aby mu podal důkaz své plné závislosti na Bohu, jako další důkaz své víry, že je Synem Božím tím, že se vrhne z chrámu. Řekl Kristu, že je-li Synem Božím, nemá proč se obávat, neboť andělé jsou připraveni, aby mu pomohli. Satan podal důkaz, že porozuměl Písmům v tom smyslu, který mu vyhovoval.

Spasitel světa nezakolísal. Ve své bezúhonnosti ukázal, že plně věří slíbené Otcově ochraně. Nechtěl vystavit zbytečným zkouškám věrnost i lásku Otcovu, ačkoliv byl v rukou nepřítelů a v posta-vení velmi nevýhodném a nebezpečném. Na satanův podnět nechtěl pokoušet Boha opovázlivostí, spoléháním na skutek Prozřetelnosti. Satan uvedl Písma, která se mu zdála vhodná pro danou příležitost a doufal, že s provedením Jeho záměru se obrací na Spasitele ve vhodné chvíli.

Kristus věděl, že Bůh by Jej opravdu mohl na požádání snést, ^{ISM 283} kdyby se rozhodl skočit s chrámu. Vykonání tohoto nenařízeného experimentování s Otcovou ochranou a láskou jen proto, že si to přál satan, by nedokázalo sílu Jeho víry. Satan si byl dobře vědom, že kdyby získal Krista pro Otcem nenařízený skok z chrámu, jen aby dokázal právo na Otcovu ochranu, byl by projevil skutkem slabost své lidské povahy.

Kristus zvítězil i ve druhém pokušení. Projevil dokonalé spolehnutí se i důvěru v Otce v průběhu svého krutého sporu s mocným nepřitelem. V tomto získaném vítězství náš Spasitel zanechal člověku dokonalý vzor, ukazující, že jeho jediná jistota spočívá na pevné důvěře a neochvějném spolehnutí se na Boha při všech zkouškách i nebezpečích. Odmítl spolehnout se na Otcovu milost v případě, že by se sám ze své vůle ocitl v nebezpečí a to by donutilo nebeského Otce ukázat svou moc k Jeho záchraně v nebezpečí. To by bylo vynucení skutku Prozřetelnosti k vlastnímu prospěchu, tím by však nezanechal svému lidu dokonalý příklad víry a pevné důvěry v Boha.

Satanův záměr v pokušení Krista spočíval na svedení ke smělé opovázlivosti a poukázal tak na lidskou slabost, pro níž by nemohl být dokonalým vzorem svému lidu. Satan se domníval, že podlehně-li Kristus při této zkoušce pokušení, nebude již záchrany pro lidstvo a jeho nadvláda nad ním bude dovršena.

Kristus naše naděje a vzor

Ponížení a nevýslovné Kristovy útrapy v pokušení na poušti byly podstoupeny pro lidstvo. Kvůli Adamovu hříchu bylo vše ztraceno. V Kristu byla jediná naděje člověka na znovudosažení Boží přízně. Člověk se natolik svým přestoupením Jeho zákona vzdálil od Boha, že se sám nemohl před Bohem ponížit úměrně k svému těžkému hříchu. Syn Boží mohl plně pochopit hříšnickovu tíži hříchu a svou bezhříšnou povahou On jediný mohl dosáhnout přijatelného ^{1SM 284} smíření pro člověka ve snášení smrtelných muk pocítěním Otcovy nelibosti. Tíseň i úzkost Syna Božího za hříchy světa byly úměrné Jeho Božské vznešenosti a čistotě právě tak, jako velikosti urážky.

Kristus byl naším příkladem ve všem. Vidíme-li Jeho ponížení ve velké zkoušce a půstu na poušti, aby pro nás zvítězil nad pokušením žádostivosti, vezmeme si jí za svou, když jsme pokoušeni. Když síla žádostivosti tak silně doléhá na lidskou rodinu a zalíbení v ní působí tolik starostí, jak je důležité, že cítíme nutnost rozumově ovládat žádostivost. Vždyť i Syn Boží takovou zkoušku podstoupil. Naš Spasitel se postil téměř šest týdnů, aby v této žádostivosti mohl zvítězit pro člověka. Jak se mohou poddávat požitkům žádostivosti, které mají vysilující vliv na ducha a srdce ti, kteří se vydávají za osvícené křesťany a mají Krista jako svůj vzor? Je bolestnou zkušeností, že formy sebeuspokojování na úkor zdraví a oslabení morální síly, drží v dnešní době v poutech otroctví velký zástup křesťanského světa.

Mnozí, kteří vyznávají zbožnost, se neptají po důvodech, proč se Kristus tak dlouho postil a trpěl na poušti. Jeho úzkost nebyla tolik ze snášení bolesti z hladu, jako z pocitu strastných důsledků touhy za žádostivosti a vášně u lidstva. Věděl, že žádostivost se stane modlou lidstva, povede ho k zapomenutí na Boha a bude stát přímo na cestě jeho spásy.

41. Třetí Kristovo pokušení (1SM 285)

(Tento článek se objevil v The Review and Herald 1.9.1874)

Náš Spasitel prokázal pevnou důvěru v Nebeského Otce, který Ho nenechá snášet větší pokušení, než mu dá sílu k vytrvání, a uchrání Ho od přemožení, když trpělivě ponese zkoušku, které byl podroben. Kristus se neuvedl do nebezpečí z vlastní vůle. Bůh připustil, aby satan měl po určitou dobu moc nad Jeho Synem. Ježíš věděl, že uchová-li si v této zkoušce bezúhonnost, bude seslán anděl Boží, aby mu ulehčil, nebude-li jiná možnost. Vzal na sebe lidství a byl zástupce člověka.

Satan poznal, že ani v druhém pokušení nad Kristem nezvítězil. „I vedl jej ďábel na horu vysokou, a ukázal mu všechna království okršku země pojednou. A řekl jemu ďábel: Tobě dám tuto všechnu moc i slávu; nebo mně dána jest, a komuž bych koli chtěl, dám ji. Protož ty pokloníš-li se přede mnou, bude všechno tvé.“ (Lk 4,5-7)

V prvních dvou velkých pokušeních satan neprojevil pravý záměr své povahy. Prohlásil se za vznešeného posla z nebeských ^{1SM 286} dvorů, ale nyní odhodil své proměnění. V panoramatickém pohledu ukázal před Kristem všechna království světa v půvabném světle, protože se vyhlásil za knížete světa.

Nejsvůdnější pokušení

Toto poslední pokušení bylo nejlákavější ze všech těch tří. Satan věděl, že život Kristův musí být životem žalosti, těžkosti a sporů. Myslel si, že tato skutečnost je pro něho výhodná k podplacení Krista a ke zbavení neporušenosti. Satan vložil všechnu svoji sílu do tohoto pokušení, protože tento poslední pokus měl rozhodnout o Jeho osudu a kdo bude vítězem. Prohlásil svět za své panství a on byl mocným knížetem v povětrí. Uvedl Ježíše na vrchol velmi vysoké hory a panoramatickým pohledem mu ukázal všechna království světa, která tak dlouho byla pod Jeho vládou a nabídl mu je jako velký dar. Řekl Kristu, že všechna království světa mohou být jeho vlastnictvím, aniž by trpěl nebezpečí z jeho strany. Satan slibuje, že se vzdá svého žezla i panování a Kristus se stane právoplatným vládcem navždy z jeho milosti. Vše, co žádá náhradou za všechna království světa, která mu ukázal, je poklona před ním, jako vládcem.

Ježíšův zrak spočinul kratičko na slávě, která mu byla ukázána. Otočil se však a odmítl se dívat na vzrušující podívanou. Nechtěl vydat v šanc svoji nezlomnou čistotu dalším prodléváním s pokušelem. Když se satan domáhal poklony, Kristovo rozhořčení vzrůstalo a nemohl už déle tolerovat satanovo rouhání, troufalost a dovolit mu být v Jeho blízkosti. Zde použil Kristus Své autority a poručil satanovi, aby ustal: „Odejdiž, satane; neboť psáno jest: Pánu Bohu svému klaněti se budeš, a Jemu samému sloužiti budeš." (Mt 4,10) Satan ve své pýše a nadutosti sám se prohlásil za zákonného ^{1SM 287} vládce světa, za držitele všech jeho bohatství i slávy, vyžadujícího pocty všech, kteří na něm žijí, jakoby byl sám Stvořitel světa a všech věcí, které jsou na něm. Řekl ke Kristu: „Tobě dám všecku tuto moc i slávu, nebo mně dána jest a komu bych koli chtěl, dám ji." (Lk 4,6). Horlivě se snažil dosáhnout zvláštní dohodu s Kristem a přišel na něho se svým požadavkem, aby se mu klaněl.

Tato urážka Stvořitele tak pobouřila Syna Božího, že ho pokáral a dovolil mu odejít. Při svém prvním pokušení se satan vychloubal, že tak dobře zastřel svůj pravý charakter a záměr, že Kristus v něm nepoznal vůdce padlých vzbouřenců, který byl poražen a vyhnán z nebe. Slova k opuštění Krista: „Odejdi, satane", zjevně dokazují, že byl poznán od počátku a že všechny jeho podvodné způsoby se nesetkaly s úspěchem u Syna Božího. Satan věděl, že kdyby Ježíš zemřel za vykoupení člověka, že po určitém období jeho síla musí končit a že bude zničen. Proto bylo jeho plánem zabránit pokud možno dokončení velkého díla, které započal Syn Boží. Kdyby se plán vykoupení lidstva nezdařil, ponechal by si království, které tehdy prohlašoval za své. A kdyby zvítězil, lichotil by si, že by panoval v opozici vůči nebeskému Bohu.

Když Ježíš opouštěl nebe a zanechal tam svou moc i slávu, satan zajásal. Myslel, že Syn Boží byl postaven na zem ve své moci. Se svatým párem v Edenu probíhalo pokušení velmi snadno a tak doufal, že svojí ďábelskou lstivostí a mocí bude možné zvítězit nad Synem Božím a tím zachránit svůj život a království. Kdyby mohl pokoušet Ježíše odděleně od vůle Svého Otce, jak to učinil ve svém pokušení s Adamem a Evou, pak by bylo jeho cíle dosaženo.

Čas nadešel, když Ježíš měl vykoupit vlastnictví satanovo vlastním životem a po určité době se mu mělo podříditi vše na zemi i na nebi. Ježíš nezakolísal. Zvolil si život utrpení, potupnou smrt, a ^{1SM 288} rozhodl se stát zákonitým vládcem království země takovým způsobem jaký ustanovil Jeho Otec, aby byly dány do Jeho rukou jako věčné vlastnictví. Také satan bude předán do Jeho rukou, aby smrtí byl zničen a už nikdy nepůsobil na Ježíše a nebo na svaté v slávě.

Rozhodné vzdorování pokušení

Ježíš řekl tomuto lstivému nepříteli. „Odejdiž satane; neboť psáno jest: Pánu Bohu svému klaněti se budeš, a Jemu samému sloužiti budeš." (Mt 4,10) Satan žádal od Krista důkaz, že je Synem Božím a z těchto důvodů také dostal důkaz, který požadoval. Na Božský příkaz Kristův byl přinucen poslechnout. Byl odražen a umlčen. Neměl už sílu, která by mu umožnila vzorovat ráznému odmítnutí. Byl donucen bez dalšího slova natrvalo přestat a opustit Spasitele světa.

Odporná přítomnost satanova ustoupila. Boj byl ukončen. S nesmírným utrpením bylo Kristovo vítězství na poušti tak dokonalé jako byla slabost ducha u Adama. A na čas zůstal zbaven přítomnosti mocného nepřítele i od legií jeho andělů.

Když satan skončil svá pokušení, opustil na krátký čas Ježíše. Nepřítel byl poražen, ale boj byl zdoluhavý a nesmírně namáhavý. Když skončil, byl Kristus vyčerpaný a zesláblý. Padl na zem jako kdyby umíral. Nebeští andělé, kteří se před ním skláněli v nebeských dvorech a kteří usilovně nyní s bolestným zájmem sledovali svého milovaného Vůdce a stali se úžasnými svědky strašného zápasu se satanem, ti nyní přišli a sloužili Mu. Připravili Mu potravu a posílili Ho, neboť ležel jako mrtvý. Andělé byli naplněni úžasem i úzkostí, když poznali jak Spasitel světa kráčí nevýslovným utrpením proto, aby dosáhl vykoupení člověka. On, který byl rovný Bohu u nebeských dvorů, byl před nimi pohublý od téměř šestitýdenního ^{1SM 289} půstu. Opuštěn a sám pronásledován vůdcem rebelů, který byl vyhnán z nebe. Podstoupil přísnější a krutější zkoušku, než měl kdy předtím nést kdokoli z lidí. Boj s mocí temna byl dlouhý a silně doléhal na Kristovu lidskou přirozenost v Jeho stavu slabosti a utrpení. Andělé přinesli od Otce poselství lásky a útěchy Synovi a s ním i ujištění, že celé nebe se raduje z úplného vítězství, které dosáhl ve prospěch člověka.

Nikdy nemůže být vynesena cena za spasení lidstva, dokud spasený nebude stát se svým Spasitelem u trůnu Božího. A až budou mít možnost ocenit hodnotu nesmrtelného života a věčnou odměnu, pak zazpívají píseň vítězství a vzdají nesmrtelný hold volající hlasitě: „Hoden jest ten Beránek zabitý vzíti moc, a bohatství, i moudrost, i sílu, i čest, i slávu, i požehnání." (Zj 5,12) „Též všecko stvoření, kteréž jest na nebi, i na zemi, i pod zemí i v moři, i všecko, což v nich jest, slyšel jsem říkací: Sedícímu na trůnu a Beránkovi požehnání, čest a sláva i síla na věky věků." (Zj 5,13)

Ačkoliv satan nedosáhl úspěchu ve svém velkém úsilí a mocném pokušení, nevzdal se naděje, která mu zůstala, že bude mít větší úspěch snad v pozdější době. Těšil se na období Kristovy služby, kdy bude mít možnost použít proti Němu svou moc i podvrhy. Satan založil své plány na zaslepeném poznání Židů, Bohem vyvoleného lidu, aby v Kristu nepoznali Spasitele světa. Rozhodl se naplnit jejich srdce závistí, nedůvěřivým strachem i nenávistí proti Synu Božímu, aby Ho nepoznali a Jeho život na zemi ztrpčili co nejvíce.

42. Zjevení Boží (1SM 290)

(Tento článek se objevil v The Review and Herald 8.11.1898)

„Bůh zajisté, kterýž rozkázal, aby se z temností světlo zablesklo, ten se osvítil v srdcích našich k osvětlení známosti slávy Boží v tváři Ježíše Krista." (2K 4,6)

Před pádem ani mráček nespočinul na myslích našich prvních rodičů, aby zakryl jejich jasnou představu o Boží povaze. Byli dokonale podrobeni vůli Boží. Byli zaplaveni krásným Božím světlem, které je obklopovalo. Pán navštěvoval svatou dvojici a poučoval je o díle svých

rukou. Příroda byla jejich učebnicí. V zahradě Eden byla existence Boží ukazována na projevech přírody, která je obklopovala. Každý strom v zahradě k nim hovořil. Neviditelné Boží věci byly patrné a pochopitelné z věcí učiněných věčnou mocí a božskou přirozeností.

Dokud je pravdou, že Bůh byl takto poznáván v přírodě, nijak to neodporuje tvrzení, že i po pádu dokonalé poznání Boha bylo dáno Adamovi a jeho potomkům ve světě přírody. Příroda mohla poskytnout člověku poučení v jeho neporušenosti, ale hřích přinesl přírodě ^{1SM 291} zkázu a zasahoval mezi přírodu a přirozenost Boží. Kdyby Adam s Evou zůstali vždy poslušní svého Stvořitele, byli by setrvali na cestě dokonalé spravedlnosti a mohli poznat i pochopit Boha. Ale když poslechli hlasu svůdce a hřešili proti Bohu, světlo zahalující nebeskou nevinnost bylo od nich odejmuto a místo světla je zahalilo tmavé roucho nepoznání Boha. Jasně a dokonalé světlo až dosud osvětlovalo vše, k čemu se přiblížili. Adamovo potomstvo, které bylo zbaveno tohoto božského světla nemohlo už déle sledovat Boží charakter v Jeho stvořitelském díle.

Důkazy přírody, na něž se dnes díváme, dávají nám jen malou představu o kráse a slávě Edenu. A nyní přírodní svět svým neomylným hlasem prohlašuje slávu Boží. Ve věcech přírody, mnohé, co je krásné, jakoby bylo zastřeno nákazou hříchu. Všemohoucí ve své moci, velký v dobrotě, milosti a lásce stvořil zemi a i když ve zkaženém stavu, stále staví před myšlení dovednost a mistrovství Mistra. V knize přírody nám Bůh dává v krásné vůni květin, v jejich rozdílném a přitom citlivém zbarvení, neomylné vyjádření Své lásky. Po hříchu Adama, Bůh mohl zničit každé otevírající se poupě a kvetoucí rostlinu, nebo je mohl zbavit vůně, tak lahodné smyslům. Na zemi, vyprahlé a necitelné z prokletí, v trní, bodláčí, hloží i slizách můžeme číst zákon odsouzení. Ale v něžné barvě květin, můžeme vyčíst, že Bůh nás stále miluje a že Jeho milost není na zemi úplně ukončena.

Příroda je stvořena pro duchovní poznání lidstva. Květiny umírají, jen aby daly vzniknout novému životu. V tom se učíme poznávat vzkříšení. Všichni, kteří milují Boha, opět rozkvetou v nebeském Edenu. Ale příroda sama nás nemohla poučovat o velké a překrásné lásce Boží. Proto po pádu nebyla příroda jediným učitelem člověka. Ve snaze, aby svět nezůstal v temnotě, ve věčné ^{1SM 292} duchovní noci, Bůh ve své přirozenosti se s námi sešel v Ježíši Kristu. Syn Boží přišel na svět jako zjevení Otce. On byl tím „pravým světlem, které osvěcuje každého člověka přicházejícího na svět.“ (J 1,9) Máme patřit na světlo „poznání slávy Boží ve tváři Ježíše Krista.“ (2K 4,6).

V osobě Svého jednorozného Syna, nebeský Bůh sestoupil, aby se sklonil k lidské povaze. Na Tomášovu otázku Ježíš odpověděl: „Já jsem ta cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne. Byste znali mne, také i Otce mého znali byste; a již nyní jej znáte, a viděli jste ho. Řekl Jemu Filip: Pane, ukaž nám Otce, a dostiť jest nám. Dí jemu Ježíš: Tak dlouhý čas s vámi jsem, a nepoznal jsi mne? Filipe, kdož vidí mne, vidí Otce, a kterakž ty pravíš: Ukaž nám Otce? Nevěříš, že já v Otci, a Otec v mně jest? Slova, kteráž já mluvím vám, sám od sebe nemluvím, ale Otec ve mně přebývá, on činí skutky. Věřte mi, že jsem já v Otci, a Otec ve mně; aneb aspoň pro ty samy skutky věřte mi.“ (J 14,6-11)

Nejtěžší a nejponižující poznání k němuž člověk dospěl, je vlastní bezmocnost v závislosti na lidské moudrosti a nedostatek vlastního úsilí ke správnému čtení z přírody. Hřích zastřel Jeho pohled a proto nemůže vysvětlit přírodu, Jeho stvořitelské dílo, aniž by ji postavil nad Boha. Nemůže v ní poznat Boha, ani Ježíše Krista, kterého poslal. Je v tom samém postavení, jako byli Athénští, kteří postavili svůj oltář k uctívání přírody. Pavel stál uprostřed Marsova

pahorku a poukazoval Athénským na vznešenost živého Boha v porovnání s jejich klaněním se modlám.

Řekl: „Muži Aténští, vidím vás býti všelijak příliš nábožné lidi. Nebo procházejte a spatřujte náboženství vaše, našel jsem také oltář, na kterémž napsáno jest: „NEZNÁMÉMU BOHU. Protož kteréhož ctíte neznajíce, toho já zvěstuji vám. Bůh ten, kterýž stvořil ^{1SM 293} svět i všecko, což jest na něm, ten jsa Pánem nebe i země, nebydlí v chrámech rukou udělaných; aniž bývá ctěn lidskýma rukama, jako by něčeho potřeboval, poněvadž on dává všechněm život i dýchání i všecko. A učinil z jedné krve všecko lidské pokolení, aby přebývalo na tváři vší země, vyměřiv jim uložené časy a cíle přebývání jejich, aby hledali Pána, zda by snad makajíce, mohli naléztí jej, ačkoli není daleko od jednoho každého z nás. Nebo jim živi jsme, a hýbeme se, i trváme, jakož i někteří z vašich poetů pověděli: Že i rodina jeho jsme. Rodina tedy Boží jsouce, nemáme se domnívati, že by Bůh zlatu neb stříbru neb kamenu, řemeslem aneb důvtipem lidským vyrytému, byl podoben." (Sk 17,22-29)

Příroda není Bůh

Ti, kteří mají pravé poznání o Bohu, nebudou tak zaslepeni zákony hmoty, aniž přehlédnou činnost přírody nebo zamítnou poznání trvalé Boží činnosti v přírodě. Příroda není bohem a nikdy nebyla bohem. Hlas přírody svědčí o Bohu, ale příroda není Bohem. Jako Jeho stvořené dílo, nese prostě svědectví Boží moci. Božství je tvůrcem přírody. Příroda světa nemá v sobě žádnou moc, jen tu, kterou poskytuje Bůh. Je osobní Bůh, Otec, i osobní Kristus, Syn. „Častokrát a rozličnými způsoby mluvíval někdy Bůh otcům skrze proroky, v těchto pak posledních dnech mluvil nám skrze Syna svého, kteréhož ustanovil dědicem všeho, skrze něhož i věky učinil. Kterýžto, jsa blesk slávy a obraz osoby jeho, a zdržuje všecko slovem moci své, očistění hříchů našich skrze sebe samého učiniv, posadil se na pravici velebnosti na výsostech." (Žd 1,1-3)

Žalmista praví: „Nebesa vypravují slávu Boha silného, a dílo rukou jeho obloha zvěstuje. Den po dni vynáší řeč, a noc po noci ukazuje umění. Není řeči, ani slov, kdež by nemohl slyšán býti hlas jejich." ^{1SM 294} (Ž 19,2-4). Někteří se mohou domnívat, že některé tyto velké věci ve světě přírody jsou Bůh. Nejsou Bohem. Všechny tyto divy pod nebesy jsou jen vykonaným dílem. Jsou svobodným projevem vůle Páně. Bůh je zrovna tak Správcem, jako Stvořitelem všeho. Božská bytost je zapojena do správy těch věcí, které stvořila. Táž ruka, která zachovává hory a udržuje jejich polohu, usměřňuje světy na jejich tajemné dráze kolem slunce.

Stěží je nějaké řízení přírody, ke kterému nenajdeme zmínku ve Slově Božím. Slovo prohlašuje, že „slunci svému velí vzhoditi... a déšť dává..." (Mt 5,45) „A vyvedí trávu na horách." (Ž 147,8) „On dává sněh jako vlnu, jíním jako popelem posypává. Hází ledem svým jako skývami... Vysílaje slovo své, rozpouští je; hned jakž povane větrem svým, anť tekou vody." (Ž 147,16-18) „Blýskání s deštěm přivodí, a vyvedí vítr z pokladů svých." (Ž 135,7)

Tato slova Svatého Písma neříkají nic o nezávislých přírodních zákonech. Bůh vybavuje věci a zvláštnosti a s nimi vyzvedá své plány. Zaměstnává se tím, aby rostlinstvo mohlo růst, sesíla rosu, déšť i sluneční paprsky, aby zeleň mohla rašit a svůj koberec rozestřít po zemi, aby keře a ovocné stromy mohly pučet, kvést a přinášet plody. Nelze předpokládat, že zákon je uveden v činnost, aby semena vzklíčila, aby vyrostl list, protože tak musí učinit sám ze sebe. Bůh má zákony, které ustanovil, ale ty jsou pouze služebníky, skrze něž přináší výsledky. Je to

bezprostřední Boží činnost, že každé malé semeno vyrazí ze země a dere se k životu. Každý list roste, každá květina kvete mocí Boží.

Tělesný organismus člověka je pod Božím dohledem. Ale není jako hodiny, které se dají do chodu a jdou samy od sebe. Srdce tluč, jeden puls následuje druhý, jedno dýchání další, ale celé bytí ^{1SM 295} je pod Boží kontrolou. „Jste Boží pole, Boží stavba.“ (1K 3,9. Žilka) V Bohu žijeme, pohybujeme se a máme své bytí. Každý úder srdce, každý dech je Jeho inspirací. Vdechl do chřípí Adamova dech života - inspiraci všude přítomného Boha, Velkého „Já JSEM“.

Dávní filozofové se chlubil svým vyšším poznáním. Přečteme si inspirované apoštolovo objasnění, když říká: „Měvše se, za moudré, blázni učiněni jsou. Nebo směnili slávu neporušitelného Boha v podobenství obrazu porušitelného člověka, i ptactva, i hověd čtvernohých, i zeměplazů. Protož i Bůh vydal je v žádosti srdce jejich k nečistotě, aby zprznili těla svá vespolek, jako ty, kteříž směnili pravdu Boží za lež, a ctili i sloužili stvoření raději nežli stvořiteli.“ (Ř 1,22-25) Ve své lidské moudrosti svět nemůže poznat Boha. Učení mužové shromažďují nedokonalé poznání o Bohu z Jeho stvořeného díla a pak ve své bláhovosti vyvyšují přírodu a přírodní zákony nad přirozenost Boží. Ti, kteří nemají o Bohu poznání v Jeho vlastním zjevení se v Kristu, obdrží v přírodě jen jeho nedokonalé poznání, tak vzdálené od daného vznešeného pojetí Boha. Pokud lidé nepřenesou celé bytí do souladu s Boží vůlí, stanou se modloslužebníky. Usilují o moudrost, stanou se však hlupáky.

Ti, kteří si myslí, že poznají Boha jinak než od Jeho zástupce, o němž Slovo prohlašuje, že je „obrazem Jeho osoby“ (Žd 1,3), jsou bláhoví ve svém mínění o vlastní moudrosti. Je zcela nemožné získat dokonalé poznání Boha ze samotné přírody. Příroda je nedokonalá, ve své nedokonalosti nemůže představovat Boha, nemůže zjevovat povahu Boží v Jeho morální dokonalosti. Ale Kristus přišel jako osobní Spasitel světa. Představoval osobního Boha. Jako osobní Spasitel, vstoupil na výsosti a přijde opět na zem tak, jak vstoupil na nebe - jako osobní Spasitel. Je obrazem osoby Otce. „V něm přebývá všechna plnost Božství tělesně.“ (Kl 2,9)

43. Kristus dárce života (1SM 296)

(Tento článek se objevil v The Signs of the Times 8.4.1897)

„Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všecky věci skrze ně učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest. V něm život byl, a život byl světlo lidí. A to světlo v temnostech svítí, ale temnosti ho neobsáhly.“ (J 1,1-5) Svět neviděl Božství v poníženém muži z Nazareta. Jednorozený Syn nekonečného Boha přišel na svět, ale lidé ho nepoznali v Jeho pravé povaze.

„V něm život byl, a život byl světlo lidí.“ (J 1,4) Není to tělesný život, který je zde uváděn, ale nesmrtelnost, život, který je výhradním vlastnictvím Božím. Slovo, které bylo u Boha, a které bylo Bohem, mělo život. Tělesný člověk je to, co každý jednotlivě obdrží. Není věčný ani nesmrtelný, protože Bůh, dárce života ho opět bere. Člověk nemá moc nad svým životem. Ale život Kristův byl pravý. Nikdo mu nemohl život vzít. „Já jej dávám sám od sebe.“ (J 10,18). Řekl, že v Něk byl život původní, pravý, neodvozený. Tento život ^{1SM 297} není vrozený člověku. Může ho přijmout jen skrze Krista. Nemůže si ho zasloužit. Je mu dán jako dar, když uvěří v Krista jako ve svého osobního Spasitele. „Toto jest pak věčný život, aby

poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista." (J 17,3) On je otevřený pramen života světa.

Pavel říká ve svých radách Timoteovi: „Ale ty, ó člověče Boží, takových věcí utíkej, následuj pak spravedlnosti, pobožnosti, víry, lásky, trpělivosti, tichosti. Bojuj ten dobrý boj víry, dosáhni věčného života, k němuž i povolán jsi, a vyznals dobré vyznání před mnohými svědky. Příkazuji tobě před Bohem, kterýž všecko obživuje, a před Kristem Ježíšem, kterýž osvědčil před Pontským Pilátem dobré vyznání, abys ostříhal přikázání tohoto, jsa bez poskvrny a bez úhony, až do zjevení se Pána našeho Ježíše Krista, kteréž časem svým ukáže ten blahoslavený a sám mocný, Král kralujících, a Pán panujících, kterýž sám má nesmrtelnost, a přebývá ve světle nepřístupitelném, jehož žádný z lidí neviděl, aniž viděti může, kterémužto čest a síla věčná." (1Tm 6,11-16)

Pavel dále říká: „Věrnát' jest tato řeč a všelijak oblíbení hodná, že Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil, z nichž já první jsem. Ale proto milosrdenství jsem došel, aby na mně prvním dokázal Ježíš Kristus všelike dobrotivosti, ku příkladu těm, kteříž mají uvěřiti v Něho k životu věčnému. Protož králi věků nesmrtelnému, neviditelnému, samému moudrému Bohu budiž čest i sláva na věky věků." (1Tm 1,15-17)

Nesmrtelnost přinesena Kristem

Kristus „život pak na světlo vyvedl i nesmrtelnost skrze evangelium." (2Tm 1,10) Nikdo nemůže mít samostatný, duchovní život od Něho oddělený. Hříšník není nesmrtelný, neboť Bůh řekl: „Duše, kteráž hřeší, ta umře." (Ez 18,4) Tím je vyjádřeno vše. To sahá dále než smrt, která je známá nám všem - znamená to druhou smrt. ^{ISM 298} Lidé začínají tím, že řeknou: To bys neučinil člověka ničím víc, než zvířetem? To má být ponižující. Ale co povznáší člověka v očích Božích? Je to jeho hromadění peněz? - Ne, vždyť Bůh prohlásil: Zlato a stříbro jsou mé. Jestliže člověk zneuctívá jemu svěřený poklad, Bůh jej může rozmetat rychleji, než jej člověk nashromáždil. Člověk může mít úžasné poznání. Může být bohatý tím, že je nadaný. Ale toto vše mu bylo dáno Bohem, jeho Stvořitelem. Bůh může podle svého uvážení dary odebrat a v okamžiku dopadne člověk jako Nabuchodonozor, ponížený až na úroveň polních zvířat. Bůh tak činí, protože člověk jedná podle své moudrosti a moci a stal se na Něm závislý.

Člověk je jen smrtelný a cítí-li se příliš moudrý k tomu než by přijal Ježíše, zůstane jen smrtelný. Lidé dosáhli i krásných výsledků ve světě rozumu, ale kdo jim dal moc to dosáhnout? Pán Bůh zástupů. Když lidé triumfují ve své domnělé síle a oslavují sebe, pak následují příkladu předpotopního světa; chtějí zahynout. Představa toho tak dlouho žijícího lidského pokolení byla vždy zlá. Byli moudří ke konání zla a země byla těmito obyvateli zkažena. Mohli se spojit s Jediným, který je nekonečný ve své moudrosti, mohli vykonat mnoho překrásného svými schopnostmi a talentem jim daným Bohem. Ale obrátili se od Boha a zvolili si následování satana, jak i dnes mnozí činí. A Pán je smete ze země s celou jejich honosnou moudrostí.

Lidstvo může být vyvýšeno světem, pro to, co udělali. Ale člověk by se měl rychle ponížít v očích Božích, neboť si neprávem přivlastňuje a užívá svěřený talent, který správně řečeno ho povznáší. Zatímco Pán je dlouhoshovívavý a nepřije si, aby někdo zahynul, v žádném případě však nebude ospravedlňovat vinu. Ať všichni věnují pozornost slovům Páně: „Proč pošlapáváte oběť mou, i suchou oběť mou, kterouž jsem přikázal v příbytku tomto? A víces ^{ISM 299} ctil syny své, nežli mne, abyste tyli prvotinami všech obětí suchých Izraele lidu mého.

Protož praví Hospodin, Bůh Izraelský: Řekl jsem byl zajisté, že dům tvůj a dům otce tvého přisluhovatí měl přede mnou až na věky, ale nyní praví Hospodin: Odstup to ode mne; nebo těch, kteříž mne ctí, poctím, kteříž pak mnou pohrdají, v pohrdání přijdou." (1Sa 2,29-30)

Bůh poctí ty, kteří ho poslouchají. David řekl: „Odplatil mi Hospodin podle spravedlnosti mé, podle čistoty rukou mých nahradil mi. Nebo jsem ostříhal cest Hospodinových, aniž jsem se bezbožně strhl Boha svého. Všichni zajisté soudové jeho jsou spřede mnou, a ustanovení jeho neodložil jsem od sebe." (Ž 18,21-23)

Jak získat věčný život

Jen ten, kdo věří v Krista, může získat věčný život. Jen máme-li Kristovo tělo a krev za stálou potravu, máme ujištění, že jsme spoluúčastníky božské přirozenosti. Nikdo ať v této věci není lhotejný a neříká: Nezáleží na tom v co věříme, jen když jsme čestní. Nesmíte se vzdát ani jediného semínka života pravdy, abyste se zalíbili sobě, nebo někomu jinému. Nevyhýbejte se kříži. Když nepřijmeme světlo ze Slunce Spravedlnosti, nemáme žádné spojení se Zdrojem všeho světla. A když v nás nezůstává tento život a světlo, nikdy nemůžeme být spaseni.

Bůh učinil veškeré opatření, aby Jeho záměr ve stvoření člověka nebyl satanem zmařen. Když Adam s Evou vnesli svou neposlušností do světa smrt, byla za lidskou neposlušnost a lidské pokolení zaslíbená drahá oběť. Byla za ně prisouzena vyšší cena, než původně měli. Dáním Krista, Svého Jednorozeného Syna jako výkupné za svět, Bůh dal celé nebe.

Přijetí Krista dává hodnotu lidskému bytí. Jeho oběť přináší život a světlo všem, kteří přijímají Krista za svého osobního Spasitele. Láska Boží skrze Ježíše Krista se rozpíná do srdcí každého údu člena Jeho těla a dává život ze zákona Boha Otce. Pán Bůh může ^{ISM 300} přebývat s člověkem a člověk s Bohem. Pavel prohlásil: „S Kristem ukřižován jsem. Živ jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus. Že pak nyní živ jsem v těle, u víře Syna Božího živ jsem, kterýž zamiloval mne, a vydal sebe samého za mne." (Ga 2,20)

Když se vírou člověk stane zajedno s Kristem, může věčný život získat. Bůh miluje ty, kteří jsou spaseni skrze Krista, protože miluje svého Syna. Jaká to myšlenka! Může Bůh milovat hříšníka, jako svého vlastního Syna? Ano, Kristus to řekl a miní právě to, co řekl. Přijme naši náhradu, uchopíme-li se živou vírou jeho zaslíbení a dáme Mu svoji důvěru. Vzhlížež k Němu a žij. Všichni, kteří jsou poslušni Boha, jsou zahrnuti v modlitbě, kterou Kristus pronesl ke Svému Otcí. „A známéť jsem jim učinil jméno Tvé, a známo učiním, aby milování, kterýmž jsi mne miloval, bylo v nich, a i já v nich." (J 17,26) Přečeské pravdy, tak nesnadné lidstvu k pochopení!

Kristus prohlašuje: „Jáť jsem ten chléb života. Kdož přichází ke mně, nebude nikoli lačněti, a kdož věří ve mne, nebude žízniť nikdy." (J 6,35) „A tatotť jest vůle toho, kterýž mne poslal, aby každý, kdož vidí Syna a věří v Něho, měl život věčný. A jáť jej vzkřísím v den nejposlednější." (J 6,40) „Amen, amen pravím vám: Kdož věří ve mne, máť život věčný." (J 6,47) „Nebudete-li jísti těla Syna člověka a pítí krve Jeho, nemáte života v sobě. Kdož jí mé tělo a pije mou krev, máť život věčný, a jáť jej vzkřísím v nejposlednější den. Nebo tělo mé právě jest pokrm, a krev má právě jest nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, ve mně přebývá, a já v něm. Jakož mne poslal ten živý Otec, a já živ jsem skrze Otce, tak kdož jí mne, i on živ bude skrze mne. Tototť jest ten chléb, kterýž s nebe sestoupil. Ne jako otcové vaši jedli mannu, a zemřeli. Kdož jí chléb tento, živ bude na věky." (J 6,53-58). „Duch jest, kterýž obživuje, tělo nic neprosívá. Slova, kteráž já mluvím vám, Duch jsou a život jsou." (J 6,63)

44. Vzkříšený Spasitel (1SM 301)

(Tento článek se objevil v The Youths Instructor 4. 8.1898)

„Já jsem vzkříšení i život.“ (J 11,25) Řekl: „Pokládám duši svou, abych ji zase vzal.“ (J 10,17) Z hrobu přišel k životu, který byl v Něm samém. Zemřelo lidství, Božství nezemřelo. Ve svém Božství měl Kristus moc zlomit pouta smrti. Prohlašuje, že má život v sobě aby oživil toho, koho chce.

Všechny stvořené bytosti žijí vůlí a mocí Boží. Přijímají život Syna Božího. Jakkoli schopní a talentovaní, či velcí ve svých možnostech, jejich život je znovu naplňován ze zdroje všeho života. On je pramenem, zdrojem života. Jen On jediný má nesmrtelnost, neboť zůstává ve světle i v životě a může říci: „Mám moc položit ji (Duši-život), a mám moc zase vzít ji.“ (J 10,18)

Kristova slova „Já jsem vzkříšení i život.“ (J 11,25), slyšela zřetelně i římská stráž. Slyšela je celá armáda satanova. I my jim rozumíme, jak je slyšíme. Kristus přišel, aby dal svůj život za ovce. To ^{1SM 302} byla spravedlnost Boží, aby zákon zůstal zachován uložením trestu. To byla jediná cesta k zachování zákona, aby byl svatý, spravedlivý a dobrý. Byl to jediný způsob, při němž by se hřích jevil zjevně hříšným a zůstala zachována úcta a vznešenost Boží autority.

Zákon Boží vlády byl zveleben smrtí jednorozeného Božího Syna. Kristus nesl vinu za hříchy světa. Naše dostatečnost před Bohem je založena pouze na vtělení a smrti Syna Božího. On mohl podstoupit smrt, protože stál při Něm Bůh. On mohl vytrvat, protože byl bez poskvrny hříchu. Kristus zvítězil nad hříchem v náš prospěch tím, že nesl trest a obstála tak spravedlnost. Zajistil život věčný lidem, protože vysoce vyzvedl zákon a učinil ho váženým.

Kristus byl oprávněný dát nesmrtelnost. Život, který položil za lidstvo, opět uchopil a poskytl lidstvu. Řekl: „Já jsem přišel, aby život měly, a hojně měly.“ (J 10,10) „Kdož jí mé tělo a pije mou krev, máť život věčný, a jáť jej vzkřísím v nejposlednější den.“ (J 6,54) „Ale kdož by se napil vody té, kterouž já dám jemu, nežíznil by na věky, ale voda ta, kterouž já dám jemu, bude v něm studnicí vody prýstící se k životu věčnému.“ (J 4,14)

Všichni, kteří jsou zajedno s Kristem, vírou v Něho docházejí obrácení ve svých životech pro život věčný. „Jakož mne poslal ten živý Otec, a já živ jsem skrze Otce, tak kdož jí mne, i on živ bude skrze mne.“ (J 6,57) On „přebývá ve mně, a já v něm.“ (J 6,56) „A jáť jej vzkřísím v nejposlednější den.“ (J 6,54) „Nebo já živ jsem, i vy živi budete.“ (J 14,19)

Kristus se stal zajedno s lidstvím, aby lidství se mohlo stát jedno s Ním v duchu i životě. Působením této jednoty v poslušnosti k Slovu Božimu, Jeho život se stal jejich životem. Tomu, kdo lituje svých hříchů praví: „Já jsem vzkříšení i život.“ (J 11,25) Smrt podle Krista vypadá jako spánek - ticho, tma, spánek. Hovoří o tom, jako by to bylo ^{1SM 303} před chvílí. Říká: „Každý, kdož jest živ, a věří ve mne, neumře na věky.“ (J 11,26) „Bude-li kdo zachovávatí řeč mou, smrti neokusí na věky.“ (J 8,52) „Smrti neuzří na věky.“ (J 8,51) Tomu, kdo věří, je smrt maličností. U Něho zemřít je jako usnout. „Ty, kteříž by zesnuli v Ježíšovi, přivede s ním.“ (1Te 4,14)

Zatímco ženy oznámily svou zprávu jako svědkyně z mrtvých vstalého Spasitele a Ježíš byl připraven zjevit se velkému počtu svých následovníků, probíhala další scéna. Římské strážní bylo umožněno vidět mocného anděla, který zpíval vítěznou píseň při narození Kristově a

slyšeli zpívat píseň o spasitelné lásce. Při pohledu na krásnou scénu skoro omdlévali a byli polomrtví. Když jim nebeský zástup zmizel z dohledu, vyskočili a utíkali k vratům zahrady tak rychle, jak je třesoucí nohy nesly. Potáceli se jako osleplí nebo opilí, jejich tváře byly mrtvolně bledé, vyprávěli o krásném výjevu, jehož byli svědky. K nejvyšším kněžím a vládcům je předešli poslové a vylíčili jak mohli nejlépe pozoruhodnou příhodu, která se stala.

Stráže se nejprve odebraly k Pilátovi, ale kněží a vládcové pro ně poslali, aby za nimi přišli. Tito tvrdí vojáci popsali zvláštní zjevení a vydali svědectví o zmrtvýchvstalém Kristu a také o množství, které ho předcházelo. Pověděli veleknězi, co viděli u náhrobku. Neměli čas si něco vymyslet a nebo hovořit něco jiného než pravdu. Ale vládcové nebyli zprávou nadšeni. Věděli, že velká publicita byla věnována zkoušce - utrpením Kristovým v době svátků přesnic. Věděli, že zvláštní příhody, které se staly - nadpřirozená tma, silné zemětřesení, nemohly zůstat bez účinku a tak hned uvažovali, jak oklamat lid. Vojáci byli podplaceni, aby neuvedli pravdivou zprávu.

45. Prvotiny (1SM 304)

(Tento článek se objevil v The Youths Instructor 11. 8.1898 pod názvem „Zmrtvýchvstalý Spasitel - 2.část“)

Když Kristus zvolal na kříži: „Dokonáno jest“ (J 19,30), počalo zemětřesení, hroby mnohých věrných a oddaných se otevíraly a ti zmrtvýchvstalí vydávali svědectví proti všem zlým skutkům a velebili Pána zástupů. I dárce života prohlásil po vyjití z hrobu: „Já jsem vzkříšení i život.“ (J 11,25) Povolal z hrobů ty svaté, kteří za svého života vydávali neúnavně své svědectví pravdy, nyní se mu stali svědky, které vzkřísil z mrtvých. Kristus řekl: Toto už nejsou nadále zajatci satana. Spasil jsem je, vyvedl jsem je z hrobů jako prvé plody mé moci, aby byli se mnou, kde i já jsem a již nepoznali smrti ani bolesti.

Během svého působení, Ježíš vzkřísil mrtvé k životu. Vzkřísil syna vdovy z Naim, dceru Jairovu a Lazara. Ale ti nepřijali nesmrtelnost. Po svém vzkříšení i nadále podléhali smrti. Ale ti, kteří vyšli z hrobů při Kristově vzkříšení, vstali k věčnému životu. Byli ^{1SM 305} tím množstvím zajatých, kteří s Ním vystupovali jako znamení vítězství nad smrtí a hrobem.

Po svém vzkříšení se Kristus neukázal k zachránění žádného ze svých následovníků; neboť nebylo zapotřebí svědectví k Jeho vzkříšení. Ti, co vstali s Kristem „ukázali se mnohým“ (Mt 27,53) a prohlašovali, že Kristus vstal z mrtvých a oni vstali s Ním. Přinesli do města svědectví, aby se naplnila Písma. „Oživou mrtví tvoji, těla mrtvá má vstanou. Prociťte a prozpěvujte, obyvatelé prachu. Nebo rosa tvá jako rosa na bylinách...“ (Iz 26,19) Tito svatí byli tak protikladem lži šířené římskými vojáky, že učedníci přišli v noci a ukradli Ježíšovo tělo. Toto svědectví nemohlo být umlčeno.

Kristus byl prvním plodem z těch, kteří spali. To bylo k slávě Boží, že Kníže života se stal prvotinami úrody, protiobrazem zmlátého snopu obilí. „Nebo kteréž předzvěděl, ty i předzřídil, aby byli připodobněni obrazu Syna jeho, aby On byl prvorozený mezi mnohými bratřími.“ (Ř 8,29) Tato opravdová scéna, vzkříšení Kristovo z mrtvých bylo jako ceremoniální předobraz u Židů, když na polích dozrály první klasy obilí a byly pečlivě sbírány. Když lid odešel do Jeruzaléma, byly předloženy Pánu jako díkuvzdání. Lid mával zralými snopy před Pánem a uznávali Ho za Pána žně. Po tomto obřadu mohl být srp zaseknut do pšenice a shromážděna úroda.

Tak ti, kteří vstali z mrtvých byli představeni vesmíru jako příslib vzkříšení všech těch, kteří uvěřili v Krista jako svého osobního Spasitele. Stejná síla, která vzkřísila Krista z mrtvých, vzkřísí i Jeho církev a postaví ji s Kristem jako svou nevěstu, nade všechna panství, všechny moci, nad všechna známá jména nejenom v tomto světě, ale i ve světech nad námi, v nebeských sborech. Vítězství svatých, kteří spali bude slavné v den vzkříšení. Satanův triumf skončí, ^{1SM 306} až Kristus zvítězí ve slávě a cti. Dárce života dá korunu nesmrtelnosti všem, kteří vyjdou z hrobu.

Nanebevstoupení Kristovo

Dílo Spasitelovo bylo na zemi ukončeno. Nadešel čas Jeho návratu do nebeského domova. „I vyvedl je (učedníky) ven až do Betany, a pozdvihl rukou svých, dal jim požehnání. I stalo se, když již žehnal, bral se od nich, a nesen jest do nebe." (Lk 24,50-51)

Jak Kristus stoupal stále výš a žehnal svým učedníkům, zástup andělů Ho obklopil jako mrak. Kristus vzal s sebou mnohé zajatce. Chtěl přinést první plody z těch, kteří spali, jako důkaz Svého vítězství nad smrtí a hrobem. U bran města Božího nespočetný zástup andělů očekával Jeho příchod. Když se přiblížili, doprovázející andělé oslovili shromáždění u brány vítězným zpěvem:

„Pozdvihněte, ó brány, svrchků svých, . pozdvihněte se vrata věčná, . aby vejít mohl král slávy."

„Kdo jest ten král slávy?" ptali se čekající andělé.

„Hospodin silný a mocný, Hospodin udatný válečník. Pozdvihněte, ó brány, svrchků svých, pozdvihněte se vrata věčná, aby vejít mohl král slávy."

A opět se ptají čekající andělé, „Kdož jest to ten král slávy? Hospodin zástupů, on jest král slávy." (Ž 24,7-10) Pak se úplně otevřely brány města Božího a zástup andělů vešel.

Tam je trůn a nad ním duha zaslíbení. Je tam serafín a cherubín. Andělé krouží kolem Něho, ale Kristus jim pokyne zpátky. ^{1SM 307} Vstupuje do přítomnosti svého Otce. Ukazuje na své vítězství v tomto předobrazu sebe sama - snop obrácení - a ti, kteří s Ním povstali, představují zajatce smrti, kteří vystoupí ze svých hrobů, až zazní hlas trubky. Přibližuje se k Otcí, jaký obraz se to naskýtá, když v nebi se radují i z jednoho hříšníka, který činí pokání, když Otec se raduje zpěvem nad každým. Kristus říká: Otče, skončil jsem. Splnil jsem Tvoji vůli, můj Bože. Dovršil jsem dílo spásy. Je-li naplněná tvá spravedlnost, „kteréz jsi mi dal, chci, kdež jsem já, aby i oni byli se mnou." (J 17,24) Je slyšet hlas; spravedlnost je naplněna. Satan je poražen. „Milosrdenství a víra potkají se spolu, spravedlnost a pokoj dají sobě políbení." (Ž 85,11) Otec objal svého Syna a bylo slyšet Jeho hlas. „Klanějte se Jemu všickni andělé Boží." (Žd 1,6)

46. Božský nositel hříchu (1SM 308)

(Tento článek se objevil v The Signs of the Times 30.9.1903)

Adam padl pro neposlušnost. Zákon Boží byl přestoupen. Vláda Boží byla zneuctěna a spravedlnost požadovala zaplacení pokuty za hřích.

Syn Boží vzal na sebe trest za neposlušnost, aby zachránil lidstvo od věčné smrti. Jen ponížením a pokořením Knížete nebes, mohla být odstraněna potupa, naplněna spravedlnost a člověk navrácen do stavu, který měl dříve, než propadl svou neposlušností. Nebylo jiné cesty. Nebylo postačující, aby přišel na zem anděl a kráčel po té zemi, na níž Adam klopýtnul a padl. To nemohlo odstranit jedinou poskvrnu hříchu, ani přinést člověku celou zkušební dobu.

Kristus, rovný s Bohem, nádherná Otcovy „slávy a obraz osoby jeho“ (Žd 1,3), zaměnil své božství za lidství a přišel na tuto zem, aby trpěl a zemřel za hříšníka. Jednorozený Syn Boží se ponížil a stal se poslušným až k smrti a to k smrti kříže. Tím, že na svém těle nesl zatracení hříchu, položil štěstí a nesmrtelnost na dosah všech.

^{1SM 309} Byl ctěn celým nebem, přišel na tento svět, aby se v lidské podobě postavil do čela lidstva a dokázal padlým andělům a obyvatelům nepadlých světů, že v případě božské pomoci, každý může jít cestou poslušnosti Božích příkazů. Syn Boží zemřel za ty, kteří nepožadovali Boží lásku. Pro nás strpěl vše, co satan proti Němu obmyšlel.

Ó, jak překrásné je pro člověka poznání Spasitelovy oběti za nás, stínově znázorněné ve starozákonních obětech, ve všech službách ve svatyni. A tyto oběti byly přinášeny. Když připustíme, že Jeho oběť byla nutná pro zajištění našeho věčného dobra, naše srdce jsou zasažena a roztávají. Slavnostně se zavázal, že dosáhne našeho plného spasení způsobem, který vyhovuje požadavkům Boží spravedlnosti, v souladu s vyvýšenou svatostí zákona.

Nikdo méně svatý, než Jednorozený od Otce, nemohl obětovat oběť, která by byla účinnější k očištění všech, i když hříšných a pokleslých, kteří přijali Spasitele jako smírnou oběť za sebe a vstanou s poslušnými zákona Božího. Nic nemohlo spíše vrátit člověka do původního stavu Boží přízně.

Jakým právem vzal Kristus zajaté v rukách nepřítele? Právem učiněné oběti, která uspokojila zásady spravedlnosti, na níž spočívá vláda království nebeského. Přišel na tuto zem, jako Spasitel zatraceného lidstva, aby přemohl lstivého nepřítele a svojí nezlomnou věrností a poslušností sjednal zadostiučinění a zachránil všechny, kteří Ho přijali jako svého Spasitele. Na kříži Golgaty zaplatil cenu za spásu lidstva. A tak získal právo vzít ze spárů velkého svůdce, který se lží postavil proti vládě Boží a byl příčinou pádu člověka, a všechny ty, kteří se provinili, prohřešili proti požadavkům Božím, aby mohli být opět nazváni věrnými poddanými slavného věčného Božího království.

Naše výkupné bylo zapláceno Spasitelem. Nikdo nemusí být zotročen satanem. Kristus stojí před námi jako náš všemocný pomocník. „Ve všem připodobněn býti měl bratřím, aby milosrdný byl, ^{1SM 310} a věrný nejvyšší kněz v tom, což se u Boha k očištění hříchů lidu díti mělo. Nebo že sám trpěl, pokoušín byv, může pokušení trpícím spomáhati.“ (Žd 2,17-18)

„Do svého vlastního přišel, ale vlastní jeho nepřijali ho. Kteríž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, těm, kteříž věří ve jméno jeho ... A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi, ... plné milosti a pravdy.... A z plnosti Jeho my všickni vzali jsme, a to milost za milostí.“ (J 1,11-16)

Ti, kteří jsou přijati za vlastní do rodiny Boží, jsou přetváření Jeho Duchem. Hovnění vlastním choutkám a sebeláska jsou změněny v sebezapírání a vrcholnou lásku k Bohu. Žádný člověk nezdědí svatost jako právo prvorozenství, ani žádným způsobem nemůže vymyslet, jak se stát oddaným Bohu. Kristus říká: „Beze mne nic nemůžete učiniti.“ (J 15,5) Lidská spravedlnost

je jak „špinavé hadry." Ale u Boha jsou všechny věci možné. V síle Spasitele slabý a bloudící člověk stane se víc než vítězem nad zlem, které ho tísní.

47. Pravda, jaká je v Ježíši (1SM 311)

(Tento článek se objevil v Review and Herald 17.6.1890)

Tím, že dal svého jednorozeného Syna, aby zemřel za hříšníka, prokázal Bůh padlému člověku lásku, která nemá srovnání. Máme plnou víru v Písma, která říkají: „Bůh láska jest" (1J 4,8), nyní však mnozí zvrátili toto hanebné slovo a falešným výkladem upadli do nebezpečného omylu. Jediným měřítkem je svatý zákon Boží a podle něj můžeme odhadnout Boží smýšlení. Jestliže však nepřijmeme za měřítko zákon Boží, stanovili jsme vlastní pravidlo. Bůh nám dal vzácné přísliby, svoji lásku, ale nemůžeme připsat Hospodinu soucit, který ho vedl, aby přešel vinu a přehlédnul nepravosti.

Bůh miloval své stvoření, ale ten, kdo více miloval hříchy, než spravedlnost, chybu víc než pravdu, neustálé hřešení, které přineslo bolest na tento svět, nemůže být přitahován Boží láskou k pravdě. Cesta pravdy a spravedlnosti v sobě zahrnuje kříž. Mnozí mylně vykládají požadavky Boží a kladou jejich význam tak, aby nenarušoval jejich vlastní počestnost a nekladl překážky v jejich obchodním podnikání. Ale pravda je jediný posvěcující prostředek.

^{1SM 312} Láska Boží, jak se projevila v Ježíši, nás dovede k pra-vému pojetí povahy Boží. Pohlédneme-li na Krista, probodnutého za naše hříchy, poznáme, že nemůžeme přestupovat zákon Boží a zůstat v Jeho přízni. Pocitem, že musíme přijmout zásluhy Kristovy a přestat hřešit, se pak přiblížíme k Bohu. Jakmile si utvoříme správný názor na lásku Boží, oprostíme se od sklonu jejího zneužívání.

Kristův kříž je svědectvím nezměnitelnosti zákona Božího, dokazuje, že tak nás Bůh miloval, že dal svého Syna, aby zemřel za naše hříchy. Kristus však nepřišel, aby zrušil, ale aby naplnil zákon. Ani písmenko, ani tečka se nezmění v mravním Božím pojetí vyjít vstříc člověku v padlém stavu. Ježíš zemřel, aby mohl přičíst hříšníkovi, který činí pokání, svou vlastní spravedlnost a umožnil člověku dodržet zákon.

Láska Boží je nekonečná a hříšníkovi nemůže být odpuštěno jinak, než skrze plán spasení, který zahrnoval potupení, pohanění a smrt Syna Božího. Tato skutečnost by měla zapudit z rozumného uvažování myšlenku, šířenou mnohými, kteří si činí nárok na ospravedlnění, že jeho smrt ukončila poslušnost k zákonu Božím. Denně se učíme o velkém spasení ve škole Kristově. Přestaneme-li se učit, přestaneme být žáky v Kristově škole. Jsme-li však učedníky božského Mistra, otevře se naše porozumění a pochopíme to překrásné v zákoně Božím.

Krácejme se vši pečlivostí před Pánem, přemýšlejme, jak často jsme porušili naše sliby a naše nejlepší rozhodnutí, jak často tváří v tvář velkému světlu jsme se odvrátili od Boha a vzhlíželi k mod-lám. Je pro nás velice vhodné, abychom se ponížili pod mocnou ruku Boží.

Vyzrálост v křesťanské zkušenosti

Je přirozené, že o sobě myslíme lépe, než bychom si měli myslet, ačkoliv je pro nás trapné poznat se takoví, jací jsme, měli bychom v modlitbách prosit Boha, aby nám zjevil, jak On nás vidí. Neměli bychom se přestat modlit a dožadovat se poznání sebe sama ^{1SM 313} jací jsme, měli bychom se modlit, aby nám byl Ježíš zjeven jako hříchy odpouštějící Spasitel. Vidíme-li

Ježíše jaký je, v našich srdcích se probouzí přání, která nás zbavuje sobectví, abychom mohli být naplněni plností Kristovou. Když toto je naším vyznáním víry, vykonáme dobro jeden pro druhého a použijeme dosažitelných prostředků k dosažení zbožnosti. Musíme naše duše očistit od poskvrny těla a ducha a zdokonalit svatost v báni Boží.

Láska svatého Boha je udivující princip, který může podnítit vesmír v náš prospěch v hodinách našeho prověřování a zkoušky. Jsme-li však po této zkoušce shledáni jako přestupníci zákona Božího, Bůh lásky nás předá do služby vyslanci pomsty. Bůh nečiní kompromis s hříchem. Neposlušný bude potrestán. Hněv Boží dopadl na Jeho milovaného Syna, když Kristus visel na kříži Golgaty na místě hříšníka. Láska Boží může nyní svým objetím dosáhnout i toho nejbídnějšího, nejzvrhlejšího hříšníka, který přijde s pokornou kajícíností ke Kristu. Způsobí přeměnu hříšníka v poslušné, věrné dítě Boží, ale duše nemůže být zachráněna, pokud ve hříchu pokračuje.

Hřích je přestoupení zákona a ruka, která nyní mohutně zachraňuje, bude přísně trestat, když hříšník překračuje hranice vymezené božskou shovívavostí. Ten, kdo odmítá, nechce dosáhnout života, kdo nehledá v Písmech, aby poznal co je pravda, ani se nechce zbavit svých návyků, bude ponechán v zaslepení mysli úskokům satana. Míra, kterou jsou kající a poslušní chráněni láskou Boží, je stejná, jakou mírou jsou ponecháni nekající a neposlušní důsledkům vlastních přehmatů z nevědomosti, neznalosti a zatvrzelosti srdce, protože se jim nedostane lásky z pravdy, která by je mohla zachránit.

Mnozí vyznávají Krista, ale nikdy se nestanou vyzrálými křesťany. Připouštějí, že člověk zhřešil, že jeho schopnosti jsou oslabeny, že člověk není schopen hrdinských činů, říkají, že Kristus obstál v tíži břemen, při veškerém utrpení ve všem přemáhání a rád ho to nechávají nést. Říkají, že není třeba konat, ale věřit. Kristus ^{ISM 314} však řekl: „Chce-li kdo za mnou jít, zapři sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne." (Mt 16,24) Ježíš dodržel přikázání Boží. Farizeové prohlásili, že porušil čtvrté přikázání, protože učinil člověka po každé stránce pánem soboty; ale Ježíš se obrátil k farizeům, kteří ho obvinili a otázel se: „Sluší-li v sobotu dobře činiti, čili zle, duši zachovat, čili zatratit? A pohleděv na ně na všechny vůkol, dí člověku tomu: Vztáhni tu ruku svou. A on učinil tak. I přivedena jest ke zdraví ruka jeho jako druhá. Oni pak naplněni jsou hněvivou nemoudrostí, a rozmlouvali mezi sebou, co by učiniti měli Ježíšovi." (Lk 6,9-11)

Místo aby tento zázrak přesvědčil farizee o tom, že Ježíš byl Synem Božím, naplnil je zuřivostí, protože mnozí, kteří se stali svědky zázraků, velebili Boha. Ježíš prohlásil, že Jeho konání skutků milosrdenství bylo v souladu se zákonem o sobotním dni. Farizeové prohlásili, že to bylo proti zákonu. Komu máme věřit? Kristus řekl: „Já přikázání Otce svého zachoval jsem, i zůstávám v Jeho milování." (J 15,10) Budeme tedy prozíraví a půjdeme cestou Kristovou a dodržíme přikázání. Bůh nám dal schopnosti, které můžeme neustále cvičit ve spolupráci s Ježíšem, na dokonání naší spásy se strachem a chvěním, neboť je to Bůh, který v nás působí podle své vůle a libosti.

Neustávat v rozvoji

Nikdy nemáme ustrnout ve stavu spokojenosti a dále nepokračovat říkajíce: „Jsem spasen". Když se připustí tato myšlenka, přestanou existovat motivy pro obezřetnost, pro modlitbu, pro opravdové úsilí, které nás nutí k vyšším vědomostem a poznání. Žádný posvěcený jazyk by neměl vyslovit tato slova, dokud Kristus nepřijde a dokud my nevstoupíme branami do města Božího. Pak s nejhlubší patřičností můžeme vzdát slávu Bohu a Beránkovi za věčnou spásu.

Pokud člověk si je vědom své slabosti, protože sám nemůže svoji duši zachránit, nikdy se nemá odvážit říci, „Jsem spasen.“

^{ISM 315} To není ten, který si obléká zbroj, aby se mohl chlubit vítězstvím, nebo že boj dobojoval a zvítězil. Ten však to je, kdo vytrvá až do konce a bude spasen. Pán říká: „Pakli by se jinam obrátil, nezalibuje sobě duše má v něm.“ (Žd 10,38) Jestliže nepostupujeme od vítězství k vítězství, duše ochabne k zahynutí. Nesmíme si ponechat žádné lidské měřítko jako míru charakteru. Poznali jsme již dost toho, co lidé zde dole nazývají dokonalým. Ale svatý Boží zákon je tím jediným, z něhož lze usoudit, zda jdeme Jeho cestou či ne. Když ho nedbáme, naše povaha není v souladu s mravními předpisy Boží vlády a pak mylně tvrdíme: „Jsem spasen.“ Žádný, kdo přestupuje zákon Boží není spasen, neboť ten je základem Jeho vlády na nebi i na zemi.

Ti, kteří z neznalosti se spojili v řadách nepřítele a jako ozvěna opakují slova svých náboženských vůdců, že zákon Božího desatera, není nadále závazný pro lidskou společnost, přijmou-li důkaz Božího Slova, obdrží světlo k poznání svého omylu. Ježíš byl ve dne andělem, zahaleným do mračného sloupu a v noci do ohnivého sloupu a učinil zvláštní opatření, aby Židé poznali zákon Boží, který byl dán, když byly položeny základy země. Když spolu prozpěvovaly hvězdy jitřní a jásali spolu všichni synové Boží.

Tentýž zákon byl prohlášen ve své vznešenosti Jeho hlasem ze Sinaje. Řekl: „A budou slova tato, kteráž já přikazuji tobě dnes, v srdci tvém. A budeš je často opětovat synům svým, a mluvit o nich, když sedneš v domě svém, když půjdeš cestou, léhaje i vstávaje. Uvážeš je za znamení na ruce své, a budou jako náčelník mezi očima tvýma.“ (Dt 6,6-8). Jak se rozhorlí hříšníci, když se jedná o Boží zákon, jak jsou podrážděni, když se o něm hovoří.

Slovo Boží ztratilo účinnost klamem a tradicí. Satan předkládal světu svoji verzi zákona Božího a ta byla přijata místo pravého ^{ISM 316} „Tak řekl Pán“. Spor o zákon Boží začal v nebi a od vyhnání satana byl živen na zemi.

Stále se musíme učit, jak by Spasitel u nás stoupl na ceně a učinili jsme Ho známým ostatním. Hloubku našeho přestoupení poznáme jen podle délky řetězu spuštěného k našemu vyproštění. Musíme vynaložit své duševní síly k poznání, jaké hrozné trosky z nás učinil hřích a měli bychom se snažit pochopit Boží plán, podle něhož můžeme být znovu navráceni do přízně Boží. Syn Boží přišel na náš svět, aby za nás vybojoval boj a abychom i my měli sílu zvítězit v Jeho jménu a toto by mělo ponížovat naše pyšné srdce. Když se díváme na Golgatský kříž, každé vychloubání by mělo zemřít na našichotech a měli bychom zvolat: „Nečistý, nehodný tak velkého utrpení a tak vysoké ceny, která byla zaplacená za moje spasení.“

Nevědomost, domýšlivost a samolibost jdou ruku v ruce. Zákon Boží byl dán k regulaci našeho vedení a je dalekosáhlý ve svých důsledcích. Není hříchu, žádného nespravedlivého skutku, který by se vymykal odsouzení zákona. Základním pilířem je pravda, čistá pravda; neboť zobrazuje s neomylností dějiny satanova původu a trosky jeho následovníků. Satan požadoval, aby mohl předložit zákony, které by byly lepší než Boží ustanovení a soudy a byl vyhnán z nebe. Učinil podobný pokus na zemi. Od svého pádu vynakládal své úsilí k oklamání světa, k vedení člověka až se stal troskou, aby se tak mohl pomstít Bohu za to, že byl přemožen a svržen s nebe dolů. Je vytrvalý a houževnatý ve svém úsilí, prosadil sebe a své podvody na místo, kde měl být Bůh. Zapletl do svých nástrah svět a mnozí i z lidu Božího přehlížejí jeho plány a dávají mu tak plnou příležitost, kterou požaduje, aby z duší učinil

trosky. Neprojevují žhoucí zápal, horlivost k vyzvednutí Ježíše a neprovolají zatracení mnohých. „Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa." (J 1,29)

Ti, kteří nepoznali zákon Boží vlády jak byl vysvětlen na ^{ISM 317} hoře, nepoznali ani pravdu, jaká je v Ježíši. Kristus zjevil dalekosáhlé principy zákona; vysvětlil každou poučku, vyložil každý požadavek na svém příkladu. Ten, kdo zná pravdu jaká je v zákoně, zná i pravdu, jaká je v Ježíši a když se skrze víru v Krista podrobí poslušnosti Božího desatera, jeho život je skryt s Kristem v Bohu.

Poznání požadavků zákona zničí poslední paprsek naděje v duši, když v ní nebude mít místo touha po záchraně, o kterou se postaral Spasitel; neboť pravda, jaká je v Ježíši, je vůní života k životu. Drahý Syn Boží zemřel, aby mohl přičíst člověku svou vlastní spravedlnost a ne aby mohl svobodně porušovat svatý zákon Boží, jak se pokouší namluvit satan člověku. Vírou v Krista může člověk dosáhnout mravní síly k odporování zlu.

Posvěcení díla v průběhu života

Dílo posvěcení je dílem celoživotním; musí pokračovat neustále. Ale toto dílo nemůže působit v srdci, když světlem pravdy je kdykoli opovrhováno. Posvěcená duše se nespokojí s tím, že zůstane v nevědomosti, ale přeje si, aby mohla jít ve světle a hledá větší světlo. Tak jako horník vykopává zlato a stříbro, tak i následovník Kristův usiluje najít pravdu, jako skrytý poklad a růstem poznání dojít většího světla. Chce neustále růst v milosti a poznání pravdy. Musí zvítězit nad sebou. Každá vada povahy musí být rozpoznána ve velkém Božím zrcadle. Pak smíme poznat, zda jsme či nejsme odsouzeni Božím měřítkem povahy.

Jste-li odsouzeni, zbývá vám zvolení jediné cesty, musíte projevit lítost před Bohem z přestoupení Jeho zákona a uvěřit Pánu Ježíši Kristu, jako jedinému, který může očistit od hříchu. Chceme-li dosáhnout nebe, musíme zachovat poslušnost svatým požadavkům Božím. Ti, kteří usilují o zákonitost, usilují marně. Jen uvěříte-li pravdě, tak jak je v Ježíši, budete posílení pro bitvu s mocnostmi ^{ISM 318} temna. Dřívější zápasníci usilovali o získání pomíjející koruny, neměli bychom usilovat o získání nepomíjející koruny?

Není čas být vlažným, neprozřetelným a milujícím rozkoší. Kristus přijde s mocí a slávou. Jsi připraven? Oprostil ses od svých hříchů? Posvětil ses pravdou, jako odpověď na Kristovu modlitbu? Modlil se za své učedníky: „Posvětiž jich v pravdě své, slovo Tvé pravda jest." (J 17,17)

Rodiče by měli své děti vychovávat v dobrých mravech a napomenutích Páně, vést je, aby s láskou konali vůli Boží. Je pro nás nemožné docenit užitek zbožnosti v mládí. Dojmy získané v mládí zůstávají mnohým trvale. V mládí se mnohem snadněji zapíší nařízení a přikázání Boží do desek duše. Vedení dětí se velmi zanedbává. Spravedlnost Kristova jim není předkládána tak, jak by měla být.

Čas zkoušky je nám dán, abychom mohli zdokonalit svoji povahu pro věčnost. Rodiče, jak vznešená je myšlenka, že ve vašich rukou jsou děti vychovávány a vedeny k rozvíjení povahy, kterou Bůh uzná za dobré a nebo s ní si bude zahrávat satan se svými anděly, jak se mu zachce. Ježíš hovořil z ohnivého sloupu i z mraku a vybízel svůj lid, aby vedli své děti pilně podle Božího desatera. Kdo poslouchá Jeho poučení? Kdo usiluje o to, aby jeho děti byly takové, ^{ISM 319} jak Bůh osvědčuje a uznává za správné? Kdo uznává myšlenku, že všechny schopnosti a nadání jejich dětí patří Bohu a měly by být zasvěceny Jeho službě?

Anna zasvětila Samuele Pánu, a sám Bůh se mu zjevoval v dětství i mládí. Musíme mnohem víc pracovat pro naše děti a mládež. Neboť Bůh je chce přijmout, aby mohli konat v Jeho jménu velké věci a učit pravdě v cizích zemích ty, kteří žijí v temnotě, bludu a modloslužbě. Jestliže nebráníte dětem a uspokojujete jejich sobecká přání, podporujete v nich lásku k oblékání, vyvoláváte v nich pýchu a marnivost, konáte dílo, které nesplňuje očekávání Ježíšovo, který zaplatil nekonečnou cenu za jejich spasení. Přeje si, aby Mu děti sloužily s naprostou vroucností.

Rodiče, zde je vaše velké poslání pro Ježíše, který pro nás učinil vše. Přijměte Ho jako ochránce i pomocníka. Bůh vám neodepřel ten nejcennější dar, co mohl dát - Svěho jednorozeného Syna. Dětem, ani mládeži nemá být bráněno, aby přišli za Ježíšem. Satan se snaží připoutat k sobě děti ocelovými pouty a můžete dosáhnout úspěch přivádět je k Ježíši jen vymezeným osobním úsilím. Děti a mládež by měli uvítat více upřímné opravdové práce, protože jsou nadějí církve. Josef, Daniel a jeho druhové, Samuel, David, Jan i Timoteus jsou zářivé příklady, které dokazují skutečnost, že „počátek moudrosti jest bázeň Hospodinova." (Př 9,10)

Musíme vyvinout mnohem upřímnější a rozhodnější úsilí, chceme-li se o Pána Ježíše opírat, jako o svého rádce a pomocníka. Světlo, které vyzařuje ze Syna Božího na Golgatě, může dovést každého poutníka domů. Je v něm síla, která očišťuje srdce a proměňuje povahu. Ať každý pravý křesťan pracuje pro děti a mládež a ukazuje jim na Ježíšovu něžnost, která nemá sobě rovné. Pak budou zastíněny půvaby a vidiny světa a nebudou vidět pro sebe výhodu, půjdou-li cestou neposlušnosti.

48. Božská úroveň (1SM 320)

(Tento článek se objevil v Signs of the Times 5.12.1892)

Přikázání jsou pochopitelná a mají daleký dosah. V několika slovech vysvětlují veškerou povinnost člověka. „Milovat budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své, i ze vši síly své.... Milovat budeš bližního svého jako sebe samého." (Mk 12,30-31) V těchto slovech je vyjádřena délka a šířka, hloubka i výška zákona Božího. Pavel říká: „Plnost zákona jest láska." (Ř 13,10). Jedinou definicí hříchu, kterou nacházíme v Bibli, je: „Hřích jest přestoupení zákona." (1J 3,4) Slovo Boží prohlašuje: „Všichni zajisté zhřešili, a nedostává se jim slávy Boží." (Ř 3,23) „Není kdo by činil dobré, není ani jednoho." (Ř 3,12) Mnozí jsou podvedeni, pokud se týká stavu jejich srdce. Neberou v úvahu, že za všech okolností je jejich lidské srdce lstivé a hrozně zlé. Zahalují se do vlastní spravedlnosti a zcela se spokojí, když dosáhnou vlastní lidský standart povahy. Ale jak osudově se mýlí. Nedosahují božského měřítka a sami od sebe nemohou poznat požadavky Boží.

1SM 321 Můžeme se mezi sebou vzájemně srovnávat, mezi sebou posuzovat, své jednání přirovnávat k druhým, ale jak odpovíme při svém povolání před soud na otázku: Vyhověli jsme požadavkům výsosti? Dosáhli jsme božského měřítka? Jsou naše srdce v souladu s Nebeským Otcem?

Celá lidská rodina přestupuje zákon Boží a jako přestupník zákona je člověk beznadějně zničený; stal se nepřítelem Boha, který nemá sílu učinit cokoli dobrého. „Mysl těla jest nepřítelkyně Bohu; nebo zákonu Božímu není poddána, aniž hned může býti." (Ř 8,7) Dívá-li se člověk do mravního zrcadla - do svatého zákona Božího, vidí sebe jako hříšníka. Je usvědčen o svém špatném postavení, o své beznadějně zlé a spravedlivém trestu ze zákona. Ale nebyl ponechán ve stavu beznadějně tísně, do které ho vehnal hřích; neboť ten, který byl

a je rovný Bohu, obětoval svůj život na Golgatě, aby zachránil hříšníka před záhubou. „Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v Něho nezahynul, ale měl život věčný." (J 3,16)

Naše usmiřující oběť

Ježíš byl majestátem nebe, milovaný vůdce andělů, který se těšil z uskutečněné radosti. Byl jedno s Bohem „v lůnu Otce“ (J 1,18), uznal, že by to nebylo žádoucí být rovno s Bohem, pokud člověk byl ztracen v hříchu a utrpení. Sestoupil ze svého trůnu, opustil svou korunu a královské žezlo a své božství oděl lidstvím. Ponížil se až k smrti na kříži, aby člověk mohl být povýšen a seděl s Ním na Jeho trůnu. V Ném máme dokonalou oběť, nekonečnou oběť, mocného Spasitele, který může zachránit až do krajní možnosti všechny, kteří skrze Něj přicházejí k Bohu. V lásce přichází zjevit Otce, smířit člověka s Bohem, učinit jej novým stvořením obnoveným podle Jeho obrazu, jak ho stvořil.

Ježíš je naše usmiřující oběť. Nemůžeme pro sebe vykonat smíření, ale vírou můžeme přijmout smíření, které bylo učiněno. ^{1SM 322} „Nebo i Kristus jedinou za hříchy trpěl, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu." (1Pt 3,18) „Vědouce, že ne porušitelnými věcmi vykoupení jste, ... ale drahou krví jakožto Beránka nevinného a nepoškrvněného, Krista." (1Pt 1,18-19) Bylo to skrze nekonečnou oběť a nevyjádřitelné utrpení, aby mohl náš Spasitel položit spasení pro nás dosažitelné. Na tomto světě nebyl vážený, zůstal nepoznán, aby skrze své obdivuhodné snížení i ponížení, mohl vyvýšit člověka, aby získal věčné pocty a nesmrtelné radosti v nebeských sborech. Během třiceti let života na zemi, jeho srdce bylo svíráno nepochopitelnou úzkostí. Jeho cesta od jeslí na Golgatu byla zahalena stínem bolesti a zármutku. Stal se mužem bolesti, poznal žal, snášel zármutek, jaký lidskou řečí nelze vylíčit. „Pohleďte a vizte, jestli bolest podobná bolesti mé, kteráž jest mi učiněna." (Pl.Jr 1,12). Pojal dokonalou nenávist ke hříchu, shrnul hříchy celého světa na svou duši. On bez viny, nesl trest za viny. Nevinný, obětoval sebe jako náhradu za hříšníka. Vina za každý hřích svou váhou doléhala na božskou duši Spasitele světa. Zlé myšlenky, zlá slova, zlé skutky každého syna a dcery Adama, volaly po odplatě na Ném. Neboť se stal náhradou za člověka. Pro vinu hříchu, který nebyl Jeho, byl Jeho duch drásán a ničen pro přestoupení člověka a On, který nepoznal hřích, stal se hříchem za nás, abychom se my mohli stát spravedlností Boží v Ném.

Dobrovolně náš božský zástupce obnažil svou duši meči spravedlnosti, abychom nezahynuli, ale měli věčný život. Kristus řekl: „Dávám svůj život, abych jej zase přijal. Nikdo mi ho nebere, ale já jej dávám sám od sebe, mám moc dáti jej, a mám moc zase jej vzít." (J 10,17-18) Žádný člověk na zemi ani anděl na nebi nemohl zaplatit pokutu za hřích. Ježíš byl jediný, kdo mohl zachránit odbojného člověka. V Ném se spojilo božství s lidstvím a to dalo člověku mocnou ^{1SM 323} záruku oběti na kříži Golgaty. Na kříži se milosrdenství a věrnost setkaly, spravedlnost a mír se políbily.

Spasitel, který zemřel na Golgatě, shlíží na hříšníka a uvádí Božskou oběť jako skutečnost a smrt na kříži ukazuje na svatý zákon Boží, který byl přestoupen. Kristova smrt je nezvratným důkazem neměnnosti a spravedlnosti zákona. V proroctví na Krista Izaiáš říká: „Vyvýší a zvelebí zákon." (Iz 42,21) Zákon však nemá moc ospravedlnit hříšníka. Jeho služba zřetelně ukazuje na hříšnickovy nedostatky, na možnost realizace mít jednoho, který může zachránit, na potřebu Jednoho, který se stane náhradou za něj, jeho jistotou, jeho spravedlností. Ježíš poznal potřebu hříšníka, neboť vzal na sebe hříchy hříšníka. „On byl proklán pro naše přestoupení, byl zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni.“

(Iz 53,2) Pán mohl hříšníka vyhladit a zničit ho, byl ale vybrán vznešenější plán. Ve své velké lásce poskytl naději za beznaděj, dal Svého jednorozeného Syna, aby nesl hříchy světa. A od té doby, co nebe bylo zaplaveno tímto velkým darem, neodejmul od člověka potřebnou pomoc k dosažení spásy a stal se dědicem Božím, spoludědicem s Kristem.

Zjevení Boží lásky

Kristus přišel, aby zjevil lásku Boží světu, aby táhl srdce všech lidí k sobě. Řekl: „A já když budu povýšen od země, všechny potáhnu k sobě." (J 12,32) První krok ke spasení je odpověď na toto přitahování lásky Kristovy. Bůh posílá člověku jedno poselství za druhým a žádá ho, aby svých přestoupení litoval, aby i On je mohl odpustit a k Jeho jménu připsat milost. Nebo snad není lítosti? Zůstanou Jeho výzvy bez povšimnutí? Budou Jeho návrhy milosti a sblížení ignorovány a Jeho láska úplně odmítnuta? Ó, pak se člověk sám oddělí od prostřednictví, skrze které může získat život věčný; ^{1SM 324} Bůh dává milost těm, kteří se kají! Projevem své lásky, sesláním Svého Ducha, požaduje od člověka lítost. Neboť pokání jest dar Boží a komu odpouští, toho činí nejprve kajícím. Nejsladší potěšení pocítuje člověk při oddané lítosti vůči Bohu za přestoupení Jeho zákona a skrze víru v Krista, jako Spasitele hříšníků a jejich Ochránce. Pak i člověk pochopí radost z odpuštění, z Božího pokoje, neboť Kristus jej přitahuje projevem své lásky. Dají-li lidé svůj souhlas, aby je mohl přitáhnout a pokoří svoje srdce Jeho milosti, povede je krok za krokem k plnému poznání sebe a to je život věčný.

Kristus přišel, aby zjevil hříšníkovi spravedlnost a lásku Boží, aby mohl dát Izraeli lítost, pokání a odpuštění hříchů. Když hříšník vzhlíží k ukřižovanému Ježíši, snášejího vinu za hříšníka, nesoucího trest za hřích, když patří na Boží odpor ke zlému ve strašném projevu smrti kříže a na Jeho lásku k padlému člověku, pak je veden lítostí k Bohu pro své přestoupení zákona, který je svatý, spravedlivý a dobrý. Cvičí se ve víře v Kristu, protože Božský Spasitel stal se náhradou za něj, jeho jistotou a ochranou, tím jediným, v němž se soustřeďuje celý jeho život. Litujícímu hříšníkovi Bůh může projevit svou milost a pravdu a rozestřít nad ním svoje odpuštění a lásku.

Satan však nechce připustit únik duše ze zajetí hříchu a snaží se všemi prostředky tomu zabránit. A kdyby nebe se mělo vyprázdnit v jednom velkém daru, pro něj Bůh dal Svého Syna, dal nejcennější dar nebe a nebeské poklady, nám k dispozici, pak nepřítel se bude vždy snažit, aby litující duše představovala Boha jako krutého a neúprosného, který nerad dává milost hříšníkovi. Za různých okolností mi přicházely dopisy, v nichž byli dotyční v zoufalství nad svými hříchy. Psali například: „Obávám se, že pro mě není naděje na pomoc. Nebo je snad nějaká? Těmto ubohým duším bylo dáno poselství: „Důvěřuj v Boha. U Otce je dostatek místa a ještě ^{1SM 325} nazbyt. Povstaň a jdi k Otci. Půjde ti naproti velký kus cesty. Dá ti Svou lásku i slitování."

A když se nepřítel přivalí jako potopa a bude se snažit nad tebou zvítězit našeptáváním o tvém hříchu, pověz mu: „Vím, že jsem hříšný, kdybych nebyl, nemusel bych jít ke Spasiteli. Ale On říká: „Nepřišel jsem volat spravedlivých, ale hříšných ku pokání." (Mk 2,17) A protože jsem hříšný, jsem oprávněn přijít ke Kristu. Jsem hříšný, poskvrněný, ale On trpěl ponížení a smrt a podstoupil rouhání, které patřilo mně. Pochopil jsem. Uvěřil jsem. Mám nárok na Jeho zaslíbení, „aby každý, kdož věří v Něho, nezahynul, ale měl život věčný." (J 3,16)

Může být zapuzena taková kající, ospravedlňující obhajoba duše? - Ne, nikdy. Utrpením a smrtí Kristovou je prokázána Jeho nekonečná láska k člověku. On chce a může zachránit až do krajnosti každého, kdo přichází k Bohu skrze Něho.

Přístup jako malé dítě k Bohu, v pokorné prosbě se odevzdej u Jeho nohou; vždyť nemusíme stoupat k nebesům, abychom Ježíše přivedli, ani do země, abychom ho vynesli, neboť On, je vždy v naší blízkosti. Řekl: „Aj, stojím u dveří, a tluku. Jestliže by kdo uslyšel hlas můj, a otevřel dveře, vejdu k němu, a budu s ním večereť, a On se mnou." (Zj 3,20) Dovolíme-li mu, jak ochotně přijme Kristus místo v chrámu duše. Je nám představen jako Ten, který čeká a klepe na dveře srdce. Proč tedy nevstoupí? Protože láska k hříchu zavřela dveře srdce. Jakmile však dáme svůj souhlas k odmítnutí hříchu, k přiznání naší viny, pak se odstraní přehrada mezi duší a Spasitelem.

49. Odevzdání se a vyznání (1SM 326)

(Tento článek se objevil v Signs of the Times 12.12.1892)

Při lítosti nad hříchem se nepotřebujeme zavírat do cely jako Luther, činit dojem lítosti pro usmrcení našich nepravostí a myslet si, že takovým konáním získáme Boží přízeň. Je položena otázka: „Dám-liž prvorozeného svého za přestoupení své, plod života svého za hřích duše své? Oznámiltě tobě, ó člověče, co jest dobrého, i čehož Hospodin vyhledává od tebe, jediné, abys činil soud, a miloval milosrdenství, a pokorně chodil s Bohem svým." (Mi 6,7-8) Žalmista praví: „Srdcem zkroušeným a potřeným, Bože, nezhříš." (Ž 51,19) Jan píše: „Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy a očistil nás od všeliké nepravosti." (1J 1,9) Jediný důvod, proč nám nebyly odpuštěny hříchy, spočívá v tom, že jsme nepoznali Toho, který byl zraněn pro naše přestoupení, kterého jsme probodli našimi hříchy a že jsme v plné vině a potřebě milosti. Vyznání, které tryská z nitra duše si najde cestu k srdci nekonečného slitování, neboť Bůh je blízký těm, kteří jsou zkroušeného srdce a zachraňuje ty, kteří jsou kající myslí.

Jak se mýlí ti, kteří si představují, že vyznání hříchů jim ubere na jejich důstojnosti a zmenší jejich vliv mezi jejich přáteli. ^{1SM 327} Lpí na tomto mylném názoru, ačkoliv vidí své chyby. Mnohým se nedaří je vyznat a raději jdou ve špatnostech, které dělají ostatní a ztrpčují tak svůj vlastní život a zastiňují životy druhých. Vyznáním vašich hříchů neutrpí vaše důstojnost. Odhodme takovou nesprávnou důstojnost. Padni na Skálu, aby ses roztříštil a Kristus ti dá pravou, nebeskou důstojnost. Ať pýcha, sebeúcta a sebe ospravedlňování nebrání nikomu ve vyznání hříchů, aby se mohl dožadovat zaslíbení: „Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se jemu šťastně; ale kdož je vyznává a opouští, milosrdenství dojde." (Př 28,13) Nevzdaluj se od Boha a nezapomínej na vyznání svých vin bratřím. „Vyznávejte se pak jedni druhým z hříchů, a modlete se jedni za druhé, abyste uzdraveni byli." (Jk 5,16) Mnohý hřích zůstává nepoznan a postaví se proti hříšníkově v den konečného účtování; je lepší postavit se proti hříchům nyní, vyznat je a oprostit se od nich, pokud se smířící oběť staví ve váš prospěch. Neopomíjejte v tomto poznání vůli Boží. Spása vaší duše i spasení ostatních závisí na vašem úsilí. „Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil v příhodný čas, vložte na Něj všechnu svoji starost, neboť Mu na vás záleží." (1Pt 5,6-7) Ponížení a zkroušené srdce ocení Boží lásku i smrt na Golgatském kříži. Hojné bude požehnání pro toho, kdo uzná podmínky a stane se účastníkem Boží milosti.

Odevzdejme se při povolání

Máme odevzdat Bohu naše srdce, aby nás mohl obnovit, posvětit a uschopnit pro Své nebeské výsosti. Nemáme vyčkávat na nějaké zvláštního údobí, ale již dnes se Mu máme odevzdat a oprostit se od sloužení hříchu. Představujete si snad, že se zbavíte hříchu po nějaké době? Ihned zanechejte hříchu. Pojměte nenávisť k tomu, co i Kristus nenáviděl, milujte to, co

Kristus miloval. Neučinil snad svou smrtí a utrpením opatření pro vaše očistění od hříchu? Když začneme pokání realizovat jako hříšní a padneme zlomení na Skálu, ^{1SM 328} jsou na nás vloženy věčné paže a jsme přivinuti až k srdci Ježíšovu. Pak budeme okouzleni Jeho nádherou a znechuceni svou vlastní spravedlností. Potřebujeme se co nejvíce přiblížit k patě kříže. Čím více se zde ponížujeme, tím více vyvýšená se nám jeví láska Boží. Milost a spravedlnost Kristova nic nebude prospěšná tomu, kdo se cítí dokonalý, kdo si myslí že svým rozumovým zdůvodněním je dobrý a kdo je spokojen se svými vlastnostmi. Pro Krista není místo v srdci těch, kteří se nedomáhají božského světla a pomoci.

Ježíš praví: „Blahoslavení chudí duchem, nebo jejich jest království nebeské.“ (Mt 5,3) V tom spočívá plnost Boží milosti a v širokém rozsahu můžeme mít jeho Ducha i moc. Nebud'me uspokojeni sebe ospravedlněním, ale jděme k Pánu. Má to nejkrásnější roucho, které vám obleče a Jeho náruč zůstává otevřená. Kristus chce říci: „Odeberte mu zašpiněný šat a oblečte mu roucho proměnné.“

Přijďte jako kající hříšníci

Máme snad čekat, až pocítíme, že jsme očistěni? Ne. Kristus zaslíbil, že „jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“ (1J 1,9) Jste osloveni Bohem, Jeho Božím slovem. Nemusíte čekat na úžasné citové vzrušení, abyste uvěřili, že Bůh vás vyslechl. Pocity at' nejsou vaším vodítkem, neboť emoce se mění jako mraky. Za základ vaší víry musíte mít něco spolehlivého. Slovo Páně je slovem nekonečné moci, na které smíte spolehnout, vždyť řekl: „Žádej a obdržíš.“ Pohlédni na Golgatu. Neřekl Ježíš, že je tvým Přímluvcem? Neřekl, že obdržíš, budeš-li cokoli žádat v Jeho jménu? Nejste závislí na vlastní dobrotě a dobrých skutečích. Staňte se však závislí na Slunci Spravedlnosti a uvěřte, že Kristus snal vaše hříchy a připočetl nám svoji spravedlnost.

Pojďte k Bohu jako kající hříšníci, ve jménu Ježíše, božského ^{1SM 329} Přímluvce, milostivého, odpouštějícího Otce a věřte, že učiní vše, tak jak slíbil. Ať říkají ti, kteří touží po Božím požehnání a čekají u trůnu milosti s pevným ujištěním: „Vždyť Ty Pane jsi řekl: „Každý kdo žádá obdrží, kdo hledá, najde, tomu kdo tluče bude otevřeno.“ Pán touží po těch, kteří hledají Boha a důvěřují Mu, že může všechno učinit.

Pán si přál, abychom poznali do jaké míry je Bůh ochoten vyslyšet naše požadavky a použil důvěrně známou a běžnou příhodu. Řekl: „Který z vás jest člověk, jehož kdyby prosil syn jeho za chléb, dal by jemu kámen? A prosil-li by za rybu, zdali dá jemu hada? Poněvadž tedy vy, jsouce zlí, umíte dobré dary dávatí dětem svým, čím více Otec váš, kterýž jest v nebesích, dá dobré věci těm, kteříž ho prosí?“ (Mt 7,9-11). Kristus se na nás obrátil a argumentoval přirozenou láskou rodičů ke svým dětem ve snaze ukázat ochotu Boží pomoci. Který otec se může odvrátit od svého syna, který žádá o chléb? Může někdo zneuctít Boha představou, že nechce odpovědět na volání svých dětí? Mysleli byste si, že je rodič schopen své dítě trápit nadějemi, které se stejně nesplní? Může otec slíbit, že dá svému dítěti dobrou a výživnou potravu a pak mu dá kamení? Když tedy vy, v podstatě zlí, jste ve svých projevech lidští a dáváte dobré dary svým dětem, tím spíše váš Otec, který je v nebi, dá jen dobré těm, kteří ho prosí. Pán ujišťuje ty, kteří Ho požádají, že dostanou Ducha svatého.

S vyznáním kajícího hříšníka, který uvěřil, Kristus spojuje svou vlastní spravedlnost a modlitba padlého člověka stoupá jako vůně kadidla k Otci a milost Boží je propůjčena duši, která uvěřila. Ježíš řekl chvějící a kající se duši: „Zdali sváže sílu mou, aby učinil se mnou

pokoj, aby, pravím, učinil se mnou pokoj?" (Iz 27,5) „Pojďte nu, a poukažme sobě, praví Hospodin: Budou-li hříchové vaši jako červec dvakrát barvený, jako sníh zbělají; budou-li červení jako ^{ISM 330} šarlat, jako vlna budou." (Iz 1,18) Dovolíte, aby s vámi rozumně rozmlouval? Svěříte se mu jako svému Stvořiteli, aby vládl vaší duší? Nuže pojďme, ať můžeme žít v záři Jeho podoby a modlit se jako David. „Vyčist' mne yzopem, a očištěn budu, umej mne, a nad sníh bělejší budu." (Ž 51,9) Vírou dosáhni pro své srdce krve Kristovy, neboť po ní jediné zbělíš nad sníh. Ale ty říkáš: „Jak se vzdám všech svých model, to mě zničí." Toto vzdání se všeho pro Boha je ukázáno vaším pádem na Skálu a jste změněni. Všeteho se vzdej pro Něho, dokud se nezměníš, budeš bezcenný.

Když se odvrátíte od špatné cisterny, která neudrží vodu, a ve jménu Ježíše, svého Obhájce půjdete k Bohu s prosbou o potřebné, spravedlnost Kristova se projeví jako vaše spravedlnost, ctnost Kristova, jako vaše ctnost. Pak pochopíte, že ospravedlnění přijde samo skrze víru v Krista, neboť v Ježíši je zjevena dokonalost povahy Boží. Jeho život prokázal přesvědčivost zásad svatosti. Smírcí obětí krve Kristovy je hříšník osvobozen z otroctví a ztracení. Skrze dokonalost bezhříšného Zástupce a Ručitele, mohl běžet závod pokorné poslušnosti ke všem Božím přikázáním. Bez Krista zůstává v odsouzení podle zákona, stále jako hříšník, ale vírou v Krista je před Bohem spravedlivý.

50. Pojď, hledej a nalezněš (ISM 331)

(Tento článek se objevil v Signs of the Times 19.12.1892)

Je nemožné, aby se člověk sám zachránil. Může sám sebe klamat, ale nemůže se spasit. Jedině Kristova spravedlnost může přispět k jeho spasení a to je Boží dar. To je ten svatební šat, v němž se ukážete jako pozvaný host na svatební hostině Beránka. Bez dalšího odkládání se vírou přidržte Krista a stanete se novým stvořením v Ježíši, světlo světa.

Kristus je nazýván „Pán naše spravedlnost" a vírou může každý říci, „Pán moje spravedlnost". Když vírou přijmeme tento Boží dar, s našich rtů bude splývat chvála Bohu a budeme o tom moci říci ostatním. „Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa." (J 1,29) Pak budeme moci vysvětlit ztraceným plán spasení, neboť dokud svět byl pod kletbou hříchu, Pán předkládal milost padlému hříšníkovi, který ztratil naději a zjevil hodnotu a význam své milosti. Milost je nezasloužená laskavost. Andělé, kteří nemají poznání hříchu, nemohou pochopit ve vztahu k sobě, proč potřebujeme milost; ale ^{ISM 332} naše hříšnost vyžaduje použití milosti laskavého Boha. Touto milostí byl seslán náš Spasitel, aby vyhledal nás poutníky a přivedl nás zpět do stáda.

Máte smysl pro potřeby vaší duše? Lačníte a žízníte po spravedlnosti? Pak je to důkazem, že Kristus působil na vaše srdce a vytvořil tento smysl pro potřebu a proto usiloval, aby se tak stalo skrze Ducha svatého, protože sami nejste schopni. Pán neudává zvláštní podmínky, kromě těchto, že lačníte po Jeho milosti, přejete si Jeho radu a toužíte po Jeho lásce. „Žádejte!" Pán to přislíbil svým Slovem a to nelze změnit. Již to, že cítíte a víte, že jste hříšní, je dostatečným důkazem pro Jeho milost a soucit. Podmínkou vašeho příchodu k Bohu není vaše svatost, ale vaše žádost k Bohu, aby vás očistil od všeho hříchu, vši nepravosti. Nač tedy prodlévat? Proč se nepřidržet Božího slova a neříct:

„Zde jsem, Pane, cele se Ti oddávám, je to vše, co mohu udělat?"

Když přijde satan, aby vrhl stín mezi vás a Boha, bude vás obviňovat z hříchu, svádět k pozbytí důvěry v Boha a k pochybování o Jeho milosti. Nepřipustím, aby moje slabost se postavila mezi mě a Boha. Vždyť On je má síla. Spoustu svých hříchů jsem vložil na Ježíše, svého božského Zástupce a Oběť.

„Nic Ti nepřináším ve svých dlaních, ale ve své upřímnosti se přivinu ke Tvému kříži.“

Žádný člověk nemůže při pohledu do svého nitra najít nic ve své povaze, co by ho mohlo doporučit Bohu, nebo mu zajistit přijetí. Otec dal Ježíše pro život světa a jediné skrze Něj může hříšník najít přístup k Bohu. Jedině Ježíš je naším Spasitelem, naším Obhájcem a Prostředníkem. V Něm je naše veškerá naděje na milost, pokoj a ^{ISM 333} ospravedlnění. Působením krve Kristovy, duše obtížená hříchem může být obnovena k bezúhonnosti. Kristus je vůně, svatým zápalem, který vaši prosbu činí přijatelnou Otci. Což nemůžeš říct:

„Jaký právě jsem, bez jediné omluvy, Ale i za mně byla prolita Tvá krev, A Ty mi nabízíš, abych k Tobě přišel, Ó Beránku Boží, už chvátám.“

Abychom přišli ke Kristu, to vyžaduje velké duševní úsilí a zápas; je to prosté přijetí podmínek spásy, které Bůh ujasnil ve svém Slovu. Požehnání je určeno pro všechny. „Ej, všickni žizniví, pojdte k vodám, i vy, kteříž nemáte žádných peněz. Pojdte, kupujte a jezte, pojdte, kupujte bez peněz a bez záplaty víno a mléko. Proč vynakládáte peníze ne za chléb, a práci svou za to, což nenasycuje? Poslechněte mne raději, a jezte to, což jest dobrého, a necht se kochá v tuku duše vaše.“ (Iz 55,1-2)

Spravedlnost založená na Kristu

Tak pojd', hledej a nalezněš. Zásobárna moci je otevřená, naplněná a přístupná. Pojd' s pokorným srdcem a nemysli si, že musíš činit dobré skutky, aby sis zasloužil přízeň Boží a nebo, že se musíš stát lepším, dříve než přijdeš ke Kristu. Jsi bezmocný v konání dobra a nemůžeš zlepšit své postavení. Oddělení od Krista jsme bez nároku na odměnu, bez ospravedlnění. Naše hříšnost, naše slabost, naše lidská nedokonalost nám zmenšuje a znemožňuje ukázat se před Bohem, leda že bychom byli oblečení do neposkrvněné Kristovy spravedlnosti. Své základy máme v Něm, nemáme vlastní spravedlnost, ale máme spravedlnost jaká je v Kristu. Pak můžeme ve jménu, které je nad všemi jmény, jediném jménu daným lidem kterým mohou být zachráněni, uplatnit zaslíbení Boží voláním: „Pane, odpusť mi mé hříchy, ruce své vkládám do Tvých o pomoc prosím, musím se jich přidržet, jinak zahynu. Teď jsem věřil.“ Spasitel říká ^{ISM 334} kajícímu hříšníkovi: „Žádný nepřichází k Otci než skrze mne.“ (J 14,6) „A toho, kdož ke mně přijde, nevyvrhnu ven.“ (J 6,37) „Spasení tvé jáť jsem.“ (Ž 35,3)

Když se ozýváte na volání Kristovo, spojujete se s Ním, zjevujete spásnou víru. Příležitostné hovory o náboženských věcech, kázání o duchovních požehnáních, bez opravdového hladovění duše a živé víry, přinášejí malý užitek. Obdivuhodný zástup, který se tísnil kolem Ježíše, nebyl si vědom vzrůstu vitální síly z tohoto styku. Ale když chudá, trpící žena po dvanácti letech nemoci, ve své veliké nouzi vztáhla svoji ruku a dotkla se Jeho oděvu, pocítila léčivou sílu. Byl to dotek její víry a Kristus poznal tento dotyk. Znal sílu, která z Něho vycházela a obrátil se k zástupu s otázkou. „Kdo se mne dotekl?“ (Lk 8,45). Překvapení z takové otázky učedníci odpověděli: „Mistře, zástupové Tebe tisknou a tlačí, a pravíš: Kdo se mne dotekl? I řekl Ježíš: Dotekl se mne někdo, nebo poznal jsem já, že moc ode mne vyšla. A vidoucí ta žena, že by tajno nebylo, třesoucí se, přistoupila, a padla před Ním, a pro kterou

příčinu dotkla se ho, pověděla Jemu přede vším lidem, a kterak jest hned uzdravena. A On řekl jí: Dobré myslí buď, dcero, víra tvá tebe uzdravila. Jdi v pokoji." (Lk 8,45-48) Víra, která prospívá našemu přenesení do přímého kontaktu s Kristem, vyjadřuje naši nejvyšší přednost, dokonalou důvěru, vnitřní zasvěcení. Víra působí láskou a očišťuje duši. V životech Kristových následovníků způsobuje poslušnost k Božímu přikázání; proto i láska k Bohu a láska k člověku je výsledkem živého spojení s Kristem. „Kdo pak Ducha Kristova nemá, ten není Jeho." (Ř 8,9)

Ježíš praví: „Já jsem vinný kmen a vy ratolesti." (J 15,5) Můžeme si představit důvěrnější vztah než tento v sobě zahrnuje? Vlákná větví jsou totožná s vinným kmenem. Spojení života, síly a ^{1SM 335} výživy z kmene do větví je otevřené a tvrdé kořeny posílají výživu skrz větve. Takový je i vztah věřících ke Kristu, když setrvávají s Kristem a odebírají svou výživu od Něho. Ale duchovní vztah mezi Kristem a duší může být založen jedině na osobní víře. „Bez víry pak nemožné jest líbiti se Jemu." (Žd 11,6) neboť víra nás spojuje s nebes-kou mocí a dává nám sílu k boji s mocnostmi temna. „To je to vítězství, které přemáhá svět, víra naše." (1J 5,4) Víra obeznamuje duši s existencí a přítomností Boží, zaměřuje život k slávě Boží a stále více poznáváme krásu Jeho povahy a vznešenost Jeho milosti. Naše duše sílí duchovní mocí, neboť vdechujeme ovzduší nebes, uvědomujeme si, že Bůh je nám pravou rukou a že s námi nic nemůže pohnout. Pozvedáme se nad svět, hledíme na Něho, který je nad deseti tisíci jediný všemi milovaný a při tomto pohledu měníme se k Jeho obrazu.

51. Spojení s živým vinným kmenem (1SM 336)

(Tento článek se objevil v Signs of the Times 26.12.1892)

„Protož jestli kdo v Kristu, nové stvoření jest. Staré věci pominuly, aj, nové všechno učiněno jest." (2K 5,17) Jen božská síla může obnovit lidské srdce, prostoupit duši Kristovou láskou a vždy se bude projevovat láskou k těm, za něž zemřel. Ovocem Ducha je láska, radost, pokoj, shovívavost, dobrota, víra, pokora, mírnost. Když člověk uvěří v Boha, je dán nový morální vkus, nová motivující síla a nachází zalíbení v tom, co i Bůh miluje. Vždyť jeho život je projeven zlatým řetězem neměnných slibů k životu Ježíše. Láska, radost, pokoj a nevýslovná vděčnost prostoupí duši a slova toho, který přijal požehnání budou: „Dobrotivost tvá mne zvelebila." (Ž 18,36).

Ti však, kteří čekají, že uvidí kouzelnou změnu ve své povaze rozhodného úsilí o vítězství nad hříchem z jejich strany, ti budou zklamáni. Pokud vzhlížíme k Ježíši, není důvod, proč se obávat, proč pochybovat, že On může spasit všechny, kteří k Němu přicházejí, ale ^{1SM 337} oprávněně se můžeme obávat, že opět získá převahu naše stará přirozenost, že nepřítel vymyslí nějakou léčku a staneme se znovu jeho zajatci. Měli bychom uskutečňovat otázku našeho spasení s bázní a chvěním, neboť je to Bůh, který podle své libosti působí na vaši vůli i skutky. Svými omezenými silami můžeme být svatými v naší sféře, jako Bůh je svatý ve své. V rozsahu svých schopností máme projevovat pravdu, lásku a dokonalost božské povahy. Stejně jako vosk přijímá otisk pečeti, tak i duše má přijmout vliv Ducha Božího, aby v ní zůstal obraz Kristův.

Denně máme růst do duchovního půvabu. Často se nám nemusí dařit v našem úsilí zpodobňovat božský vzor. Často se budeme sklánět v slzách u nohou Ježíšových kvůli našim nedostatkům a chybám; to nás však nesmí odradit, měli bychom se modlit vroucněji, věřit plněji a s větší odhodlaností usilovat o připodobňování se našemu Pánu. Když jsme pozbyli

důvěru v naší sílu, měli bychom důvěřovat moci našeho Spasitele, vzdát chválu našemu Bohu, který je naší spásnou ochranou a naším Bohem.

Kdekoliv je jednota s Kristem, tam je i láska. Přinášíme-li jakékoliv další plody, jestliže chybí láska, nemají cenu. Láska k Bohu a bližnímu je podstatou našeho náboženství. Nikdo nemůže milovat Krista a nemilovat jeho děti. Jsme-li jednotní v Kristu, myslíme jako Kristus. Čistota a láska vyzařují z povahy, pokora a pravda ovládají způsob života. Opravdový výraz povahy se změní. Zůstává-li Kristus v duši, projevuje se přetvářející silou a vnější vzhled přináší svědectví pokoje a radosti, která panuje uvnitř. Vpíjíme se do lásky Kristovy, stejně jako větev saje svou výživu z vinného kmene. Jsme-li naroubováni do Krista, jsme-li plně spojeni s živým kmenem, máme podat pravý důkaz bohaté úrody živých plodů. Jsme-li spojeni se světlem, staneme se průduchy světla a v našich slovech i skutcích se bude odrážet světlo světa. Ti, kteří jsou pravými křesťany, jsou ^{ISM 338} spojeni poutem lásky, která pojí zemi s nebem a poutá omezeného člověka k nekonečnému Bohu. Světlo, které září v tváři Ježíše Krista, svítí do srdcí Jeho následovníků k slávě Boží.

Při tomto pohledu se měníme a když přemýšlíme o dokonalosti božského modelu, budeme si přát úplnou proměnu a obnovu podle obrazu Jeho čistoty. Vírou v Syna Božího dochází k přeměně povahy a z dítěte zloby se stává dítě Boží. Jde od smrti k životu; stává se duchovním a rozeznává duchovní věci. Moudrost Boží ozařuje jeho mysl a on vzhlíží k nádheře v Jeho zákoně. Když člověk je obrácen pravdou, pokračuje dílo přeměny jeho povahy. Stoupá u něho míra poznání. Svou poslušností k Bohu má mysl Kristovu a vůle Boží se stává jeho vůlí.

Ten, kdo se upřímně poddává pod ochranu Ducha Božího, shledá, že jeho myšlení se rozšiřuje. Dostává výchovu v službě Boží, která není jednostranná a neúplná a jednostranně rozvíjí povahu, ale právě naopak má za následek naprostou shodu a dokonalost. Jsou překonány slabosti, které se projevovaly ve vrtkavé vůli a bezmocné povaze. Stálým posvěcováním a zbožností přivádějí člověka do tak úzkého vztahu ke Kristu, že má myšlení Kristovo. Stává se zajedno s Kristem, má zásadní bezúhonnost a sílu. Jeho vnímání je jasné a projevuje moudrost, která přichází od Boha. Jakub říká: „Kdo jest moudrý a umělý mezi vámi? Ukaž dobrým obcovaním skutky své v krotké moudrosti.“ (Jk 3,13) „Ale moudrost, která jest z hůry, nejprve zajisté jest čistotná, potom pokojná, mírná, povolná, plná milosrdenství a ovoce dobrého, bez rozsuzování a bez pokrytství. Ovoce pak spravedlnosti v pokoji rozsívá se těm, kteříž pokoj působí.“ (v. 17-18) To bude moudrost, kterou projevím ten, jenž bere kalich spasení a vyzývá jméno Páně. Toto spasení, které nabízí milost ^{ISM 339} hříšníkovi, představuje spravedlnost, která snese zkoumání Vševědoucího, dává vítězství nad mocným nepřítelem Boha i člověka, chystá věčný život a radost těm, kteří ho obdrží a stane se předmětem chvály pokorných, kteří se o tom dozvěděli a jsou potěšeni.

Podobenství o ztracené ovci

Krásné podobenství nám zanechal Kristus o ztracené ovci, a o pastýři, který opustil devadesát devět ovcí a hledal tu jedinou ztracenou; znázorňuje nám dílo Kristovo, postavení hříšníka a radost vesmíru nad záchranou duše. Pastýř se však nerozhlíží ustaraně po ovci a neříká: „Mám jich devadesát devět a stálo by mě příliš námahy, abych jí šel hledat na poušť, ať se sama vrátí, otevřu dveře ovčince, aby mohla vejít, já však za ní jít nemohu.“ Ne, dokud ovce bloudí, tvář pastýřova je naplněna smutkem a úzkostí. Počítá a znovu propočítává stádo a má-li jistotu, že se jedna ztratila, nespí. Opouští těch devadesát devět v Jeho ochraně a ačkoliv je tmavá, bouřlivá noc, a nepříjemná cesta, ačkoliv byla dlouhá a únavná služba, nepozbývá trpělivost, klopýtá, dokud ztracenou ovci nenajde. A když ji najde, klade unavenou a

vyčerpanou ovci na svá ramena s veselou vděčností, že Jeho hledání nebylo marné, přináší zpět zbloudilou pod svoji ochranu. Jeho vděčnost je vyjádřena v půvabné radostné písni a svolává své známé i sousedy slovy: „Spolu se radujte se mnou, nebo jsem našel ovci svou, kteráž byla zahynula." (Lk 15,6) Právě tak, je-li zbloudilý nalezen Velkým Pastýřem ovcí i nebeští andělé odpovídají radostně písni Pastýře. Nalezne-li se ztracený, nebe i země se pojí v díkuvzdání i radosti. „Tak jest radost v nebi nad jedním hříšníkem pokání činícím větší, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteříž nepotřebují pokání." (Lk 15,7)

52. Kristus, náš Velekněz (1SM 340)

Spravedlnost vyžaduje, že hřích nemůže pouze být odpuštěn, ale musí být vykonán trest smrti. Když Bůh dal darem svého jednorozného Syna, vyhověl oběma požadavkům. Smrtí místo člověka Kristus vyčerpал trest a učinil opatření pro milost.

Hříchem se člověk odloučil od božského života, jeho duše byla ochromena podvodou satana, původce hříchu. Člověk sám od sebe není schopen si uvědomit hřích, není schopen ocenit a přivlastnit si božskou povahu. Kdyby byla v jeho dosahu, lidské srdce by si ji nepřálo, je nad ním okouzující satanova moc. Všechny našeptané útoky satanovy mohou ovlivnit myšlení a zabránit každému dobrému impulsu. Každá schopnost i moc daná mu Bohem byla použita jako zbraň proti božskému Dobrodinci. A ta, ačkoliv ho miluje, nemůže mu udělit dary i požehnání, která by si přál mu propůjčit.

Bůh nemůže být satanem potřen. Poslal na svět svého Syna, aby přijetím lidské podoby a přirozenosti, bylo v Ném spojeno lidství a božství a mohlo tak povznést člověka na vahách morální hodnoty u Boha.

^{1SM 341} Není jiné cesty k lidské spáse. Kristus říká: „Beze mne nic nemůžete učinit." (J 15,5) Jedině skrze Krista mohou ratolesti života oživit lidskou přirozenost, přeměnit jeho záliby a nechat proudit jeho síly k nebi. Díky spojení božské s lidskou přirozeností mohl Kristus objasnit toto pouto a vdechnout své životodárné vlastnosti duši mrtvé v přestoupeních a hříších.

Když je mysl upnuta ke kříži Golgaty, nedokonalým poznáním je Kristus viděn na potupném kříži. Proč zemřel? V důsledku hříchu. Co je hřích? Přestoupení zákona. Pak se oči otevrou k poznání povahy hříchu. Zákon byl přestoupen a nemůže omilostnit hříšníka. Je našim učitelem, odsuzujícím k trestu. Kde je tedy lék? Zákon nás uvádí ke Kristu, který byl proto ukřižován, aby mohl udělit hříšnému člověku svoji spravedlnost a díky své spravedlivé povaze vést člověka ke svému Otci.

Kristus na kříži nejenom vede člověka pokáním k Bohu pro přestoupení Jeho zákona - pro jehož Boží omilostnění On první se stal kajícím - a tak vyhověl požadavku spravedlnosti; nabídl sebe sama jako náhradu. Jeho řinoucí se krev a jeho zlomené tělo, uspokojily požadavky přestoupeného zákona; a tak překlenující propast, kterou způsobil hřích. Trpěl v těle, aby svým zbitým a zničeným tělem mohl přikrýt hříšnickovu bezbrannost. Na Golgatě získal svou smrtí vítězství, které navždy zlomilo obviňující moc satanovu nad celým vesmírem a umlčelo jeho obvinění, že sebezapírání bylo nemožné u Boha a proto i nepodstatné u lidské rodiny.

Satanovo postavení v nebi bylo hned po Synu Božím. Byl prvním z andělů. Jeho moc byla znehodnocena, ale Bůh ji nemohl ukázat v pravém světle a uvést celé nebe do souladu se

sebou, jen tím, že by odstranil jeho špatný vliv. Jeho síla vzrůstala, ale zlo zůstalo nepoznáno. Byla to smrtonosná moc pro vesmír, ale pro bezpečnost světů a nebeských vlád bylo potřebné, aby se rozvíjela a projevila se v pravém světle.

ISM 342 **Odříkání se Boha**

Ve snaze využít nepřátelství ke Kristu, dokud visel na kříži Golgaty se zraněným, zničeným tělem a zlomeným srdcem, satan se úplně vytratil z citění vesmíru. Bylo pak zřejmé, že Bůh ve svém Synu zapřel Sebe, obětoval se za hříchy světa, protože miloval lidstvo. Stvořitel se zjevil v Synu v nekonečnosti Boha. „Může být u Boha sebezapření?" Tato otázka je navždy zodpovězena. Kristus byl Bohem, po sestoupení stal se tělem, přijal lidství a stal se poslušným až k smrti, aby mohl podstoupit nekonečnou oběť.

Jakoukoliv oběť, kterou může člověk podstoupit, Kristus snášel, přitom všem satan vynakládal všechno své úsilí, aby Ho svedl; ale čím větší bylo pokušení, tím dokonalejší byla oběť. Všechno, co mohl člověk snášet ve sporu se satanem, vytrpěl Kristus ve své spojené lidské i božské přirozenosti. Poslušný, bezhříšný až do konce, zemřel za člověka, jako Jeho náhrada a jistota, snášeje vše, co člověk vůbec kdy snášel od svůdného pokušitele, aby mohl zvítězit a přijmout účastnictví božské přirozenosti.

Čistá pravda byla dána, aby čelila prolhanosti a poctivost a bezúhonnost proti prohnanosti a úkladům v každém, kdo je jako Kristus a chce obětovat vše, třeba i samotný život pro pravdu. Postavit se na odpor satanovým přáním není snadné. Vyžaduje to podporu božské přirozenosti od začátku do konce, jinak se toho nedosáhne. Ve vítězství, které Kristus dosáhl svojí smrtí na Golgatském kříži, ukázal člověku přímou cestu a umožnil mu dodržovat Boží zákon skrze Cestu, Pravdu a Život. Není žádné jiné cesty.

Spravedlnost Kristova se uvádí jako dobrovolný dar hříšníkovi, pokud jej chce přijmout. Nemá nic vlastního, jen co je poskvrněné, porušené, potřísněné hříchem, co je naprosto odporné čistému a svatému Bohu. Jedině skrze spravedlivou povahu Ježíše Krista se může člověk přiblížit k Bohu.

ISM 343 Kristus, jako nejvyšší kněz v zahalení nezapomenutelné Golgaty, skrze ni žije u Boha, ustavičně umírá za hřích a tak, když kterýkoliv člověk hřeší, má u Otce Obhájce.

Vstal z hrobu zahalen mrakem andělů v úžasné moci a slávě - spojené Božství s lidstvím. Vzal do svých rukou svět, na který si satan činil nárok a řídil jako své zákonné území a svým mocným posláním, při němž dal svůj život, navrátil celému lidskému pokolení Boží přízeň.

Ať nikdo nepřijímá omezené, malicherné tvrzení, že nějaké lidské skutky mohou v té nejnepatrnější možné míře napomoci likvidovat dluh za jeho přestoupení. To je osudný omyl. Chcete-li porozumět, musíte upustit od svých oblíbených hříšných myšlenek a s pokorným srdcem přijmout smírnou oběť. Tyto věci jsou tak mlhavě pochopitelné, že si tisíce lidí činí nárok být syny Božími a zatím jsou dětmi toho bezbožníka, protože spoléhají na vlastní skutky. Bůh si přál vždycky dobré skutky, zákon je požádal, ale protože člověk se uvedl do hříšného postavení, kde jeho dobré skutky jsou bezcenné, může být jedině Kristova spravedlnost prospěšná. Kristus může zachránit až do krajnosti, protože je živ a přimlouvá se za nás. Vše, co může člověk učinit pro vlastní spásu, je přijmout pozvání, „Kdo chce, naber vody života darmo." (Zj 22,17). Člověk nemá spáchat žádný hřích, pro který Golgata nepozná zadostiučinění. Pak při opravdovém dovolávání se Kristus nabízí hříšníkovi dokonalé smíření.

Pokání a milost

Když se přiblížíte ke Kristu, poznáte lásku, která nemá srovnání. Když se vírou přidržíte významu oběti, uvidíte sebe jako hříšníka, odsouzeného pro přestoupení zákona. To je pokání. Přijmete-li s pokorným srdcem, naleznete milost, neboť Ježíš Kristus je znázorněn jako stále stojící u oltáře a obětující obět' za hříchy lidstva. Neboť je knězem pravého svatostánku, který postavil Pán a ne člověk. ^{1SM 344} Typický židovský stínový svatostánek nemá nadále účinnost. Denní i roční smírná obět' se už nekoná, ale smírná obět' skrze Prostředníka je nezbytná, protože lidé stále hřeší. Ježíš koná bohoslužbu v přítomnosti Boží, obětující svoji prolitou krev, jako krev zabitého beránka. Ježíš představuje obět' nabídnutou za každé provinění a za každý nedostatek hříšníka.

Kristus, náš Prostředník a Duch svatý se neustále přimlouvají ve prospěch člověka. Duch, ale za nás neprosí jako Kristus, který předkládá svojí krev, prolitou od počátku světa. Duch působí na naše srdce, aby nás přiměl k modlitbám a pokání, chvále i díkuvzdání. Vděčnost, která splývá z našich rtů, je výsledkem spletených vláken duše, kdy ve svatém vzpomínání probouzí hudbu srdce.

Náboženská služba, modlitba, chvály, kající vyznání hříchů, stoupají od pravých věřících jako kadidlo k nebeské svatyni, ale stoupají skrze porušené průduchy lidství, jsou tak poskvřené, že kdyby nebyly očištěny krví Kristovou, nikdy by neměly u Boha cenu. Nestoupají v naprosté čistotě a kdyby nebylo Přímlovce, který je po pravici Boží předkládá a očišťuje svou spravedlností, nebyly by pro Boha přijatelné. Kadidlo z pozemského svatého stánku musí být prosáklé očišťujícími kapkami krve Kristovy. Drží před Otcem kadidelnicí svých vlastních zásluh, v nichž není poskvřeny zemské zbožnosti. Shromažďuje do své kadidelnice modlitby, chvály svého lidu a s nimi klade i svou vlastní neposkvřenou spravedlnost. Potom provoněné zásluhami Kristova smíření, dostává se kadidlo před Boha zcela přijatelné. Pak jsou opětovány milostivé odpovědi.

Všichni by měli poznat, že všechna poslušnost, pokání, velebení i díkuvzdání, musí projít žhnoucím ohněm spravedlnosti Kristovy. Vůně této spravedlnosti stoupá jako oblak kolem trůnu milosti.

- Manuscript 50, 1900

53. Přetvoření vírou a poslušností (1SM 345)

(Tento článek se objevil v Signs of the Times 5.6.1893)

Učení Kristovo v Evangelii je v dokonalém souladu a učením Kristovým skrze proroky ve Starém zákoně. Proroctví, pronesené starozákonními Kristovými posly, stejně jako poselství hlásaná apoštoly v Novém zákoně, jsou bez vzájemných nesrovnalostí. Satan však vždy v minulosti stejně jako nyní usiluje ze vši nepravostí svodů, aby Slovo Boží nemělo žádoucí účinek, snaží se učinit tajemným to, co je prosté a jasné. V tomto úsilí má nesmírné zkušenosti. On zná povahu Boží a svojí lstivostí si získal svět. Tím, že slovo Boží pozbylo účinnosti, byl vnesen hřích na svět. Adam uvěřil satanovu klamu a nepravdivým vyličením povahy Boží, se docela změnil Adamův život. Neuposlechl přikázání Boží a nekonal to, co mu řekl Bůh. Adam padl neposlušností. Kdyby vytrval ve zkoušce a zůstal ^{1SM 346} věrný Bohu, neotevřela by se stavidla bolesti v našem světě.

Uvěření satanovu lživému vyličení Boží povahy, zcela změnilo povahu i osud člověka. Uvěřili však lidé slovu Božímu, změnil se jejich myšlení i povaha a budou připraveni pro věčný život. Uvěření slovům „Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v Něho, nezhynul, ale měl život věčný" (J 3,16), promění srdce a vytvoří v člověku představu Boží povahy.

Stejně jako mnozí lidé dnes, tak i Pavel před svým obrácením velmi spoléhal na dědičnou zbožnost, ale jeho důvěra byla založena na klamu. Byla to víra bez Ježíše, která spoléhala na vnější formy a ceremonie. Jeho horlivost pro zákon byla oddělena od Krista a byla bezcenná. Svým vychloubáním dokazoval, že je nevinný podle skutků zákona, ale Krista, Tvůrce zákona odmítl jako bezcenného. Spoléhal se na svou spravedlnost. Řekl: „Ač mně se zdálo, že by náležité bylo, proti jménu Ježíše Nazaretského mnoho odporného činiti, jakož jsem i činil v Jeruzalémě, a mnohé z svatých já jsem do žalářů dával, vzav moc od předních kněží. A když měli mordováni býti, já jsem pomáhal ortele vynášeti." (Sk 26,9-10) Po určitou dobu byl Pavel zastáncem krutých skutků a domníval se, že tím slouží Bohu; sám říká: „nebo jsem to z neznámosti činil v nevěře." (1Tm 1,13) Jeho upřímnost však neospravedlňuje jeho skutky, ani nečiní z omylu pravdu.

Víra je prostředkem, v němž pravda nebo omyl nachází svůj úkryt. Je to tentýž projev myslí, kterým je přijata pravda či omyl, ale je podstatný rozdíl, zda věříme slovu Božímu a nebo lidským řečem. Když se Kristus zjevil Pavlovi a ten se přesvědčil, že pronásledoval Ježíše při pronásledování Jeho věřících, přijal pravdu takovou, jaká je v Ježíši. Přetvářející moc se projevila v mysli i v povaze a on se stal novým člověkem v Ježíši Kristu. Pak opravdově přijal pravdu. Jeho vírou nemohla otřást země ani peklo.

^{1SM 347} Jsou mnozí, kteří volají: „Věřte, jenom věřte." Zeptejte se jich, čemu máte věřit. Máte snad uvěřit lžím, které vymyslel satan proti svatému, spravedlivému a dobrému zákonu Božímu? Bůh ve své milosti neusiluje o zrušení svého zákona, ale o jeho upevnění. Jaké je rozhodnutí Pavlovo? Říká: „Co tedy díme? Že zákon jest hříchem? Nikoli; nýbrž hříchu jsem nepoznal, než skrze zákon.... Jáť pak byl jsem živ někdy bez zákona, ale když přišlo přikázání, hřích ožil, (přikázání pak skončilo? - Ne.) a já (Pavel) umřel.... A tak zákon zajisté (stojící přímo v cestě mé vlastní svobody a klidu? - Ne.) jest svatý, a přikázání svaté i spravedlivé a dobré." (Ř 7,7-12)

Zákon nemůže omilostnit

Pavel učil, že v zákoně není moc, která by mohla omilostnit toho, kdo zákon přestoupil. „Z skutků zákona nebude ospravedlněn žádný člověk před obličejem Jeho." (Ř 3,20) „Nebo seč nemohl býti zákon, jelikož byl mdlý pro tělo, Bůh poslav Syna svého v podobnosti těla hřícha, a příčinou hřícha, potupil hřích na těle, aby spravedlnost zákona vyplněna byla v nás, kteříž nechodíme podle těla, ale podle Ducha." (Ř 8,3-4)

Pán viděl náš stav po pádu. Znal naší potřebu milosti a protože naše duše miloval, dal nám milost a pokoj. Milost je přízeň tomu, kdo jí nezasluhuje a je ztracen. Je skutečností, že jsme hříšníky a místo, aby nás odloučil od milosti a lásky Boží, podává důkaz své lásky k nám ve snaze zachránit nás v tísní. Kristus praví: „Ne vy jste mne vyvolili, ale já jsem vás vyvolil, a postavil, abyste šli a ovoce přinesli, a ovoce vaše aby zůstalo." (J 15,16)

Když Adam padnul, bylo pro náš svět učiněno opatření, aby Ježíš, kníže života, když nadejde čas, přišel na náš svět, aby podstoupil boj se silami temna. Na tomto světě měl satan možnost

ukázat výsledky svých vypracovaných zásad osvobození od jakéhokoliv zákona a Kristus svou neodchylující se poslušností od přikázání ^{1SM 348} Otcových projevil výsledky uplatňování zásad spravedlnosti. V souladu se zásadami zla, satan pronásledoval Syna Božího silným pokušením, až ho dovedl do soudní síně, aby byl bezdůvodně odsouzen k smrti. Spiknutí zla vedlo lidská srdce k uskutečnění zásad zla. Před dav byl předveden Kristus a Barabáš. Barabáš byl dobře známý lupič a vrah, Kristus byl Syn Boží. Pilát se díval na oba a myslel, že není důvodu k váhání pro výběr Krista. V jeho zevnějšku se jasně jevila vznešenost, inteligence a čistota jako zřetelný protiklad k su-rovým rysům Barabáše. Ptal se: „Kterého chce z těch dvou, ať vám propustím?" (Mt 27,21) A bylo slyšet sípavý křik rozrušeného davu, který volal: „Barabáše. Dí jim Pilát: Co pak učiním s Ježíšem, kterýž slove Kristus? Řekli mu všickni: Ukřižován buď. Vladař pak řekl: I což jest zlého učinil? Oni pak více křičeli, řkouce: Ukřižován buď." (Mt 27,22-23)

Kristovou smrtí byl satan poražen

Touto volbou se projeví satanovy zásady. Zástupy nebes a všechny světy, které Bůh stvořil, jasně viděly, že satan je udavač bratří, lhář i vrah. Otázka satanovy svůdné moci a jeho zhoubných zásad byla jednou pro vždy odsouzena v nebi i v nepadlých světech a navždy byla prokázána čistota a svatost Kristova, který podstoupil zkoušky za padlého člověka. Tím, že se rozvinula a projevila satanova povaha i zásady, ztratil jakoukoliv náklonnost nepadlých světů a navždy byl vyřešen spor o jeho požadavky, spor mezi ním a Kristem v nebi. Spravedlnost projevená v povaze Kristově se stala na věky kotvou, spásnou nadějí světa. Duše, která si zvolí Krista, může ve víře říci: „Pán je moje spravedlnost."

^{1SM 349} Kristus byl „nejpohrdanější zajisté a nejopovrženější z lidí, muž bolestí, a kterýž zkusil nemoci, a jako ukrývající tvář svou; nepohrdanější, pročť jsme ho za nic nevážili. Ještote On nemoci naše vzal, a bolesti naše vlastní On nesl, my však domnívali jsme se, že jest raněn, a ubit od Boha, i ztrápen. On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na Něj vložena." (Iz 53,3-5)

Milost Kristova a zákon Boží jsou neoddělitelné. V Ježíši se sešla milost a pravda, spravedlnost a smíření se políbily. Svým životem a povahou zjevuje nejen povahu Boží, ale i možnosti člověka. Byl zástupcem Boha a vzorem člověka. Ukázal světu, čeho může dosáhnout lidstvo, když se spojí vírou s Bohem. Jednorozený Syn Boží přijal na sebe lidskou přirozenost a spojil nebe se zemí. Skrze Krista je člověk přitahován k Bohu a Bůh k člověku. Spravedlnost se pohnula z výšin a ze vznešeného postavení, nebeské zástupy, sbory svatosti se přiblížily ke kříži a s úctou se před Kristem sklonily; neboť na kříži byla odčiněna spravedlnost. Skrze Krista byl hříšník odveden ze zajetí hříchu, z moci zla a při každém přiblížení se ke Kristu, se jeho srdce obměkčuje a v pokoře volá: „Byl to můj hřích, který ukřižoval Syna Božího." U Krista opouští své hříchy a Kristus svou milostí přetváří jeho povahu. Spasitel pozvedá hříšníka z prachu a dává ho pod ochranu Ducha svatého. Při pohledu hříšníka na Spasitele, nalézá naději, jistotu i radost. Vírou se drží milovaného Krista. Víra působí lásku a očišťuje duši.

54. Námět představený v roce 1883 (1SM 350)

(Ranní proslov ke kazatelům na zasedání Generální konference v listopadu 1883 v Battle Creek, Michigan. Vydáno v knize Gospel Workers (1892) 411-415, pod nadpisem „Kristus naše spravedlnost".)

Jestliže pak budeme vyznávatí hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“ (1J 1,9)

Bůh požaduje, abychom vyznávali své hříchy a pokořili před Ním svá srdce; ale současně máme mít k Němu důvěru jako k něžnému Otci, který neopouští ty, kteří Mu důvěřují. Mnozí z nás nespolehnají na Boží pomoc, a nemají víru. Věříme viditelným věcem, ale nevážíme si vzácných slibů, které nám byly dány v Božím slově; nemůžeme zneuctít Boha více, než když projevujeme svou nedůvěru k tomu co říká a ptáme se, zda je k nám Pán upřímný, nebo nás klame.

Bůh se nás pro naše hříchy nevzdává. Můžeme se dopouštět chyb a zarmucovat Jeho Ducha; ale projevíme-li lítost a přijdeme k Němu se sklíčeným srdcem, neodvrátí se od nás. Překážky musí být odstraněny. Byly podporovány špatné vlastnosti, pýcha, samolibost, netrpělivost a reptání. Ty nás všechny oddělovaly od Boha. Hříchy musí být vyznány, musí být hlubší působení milosti v srdci. ^{1SM 351} Ti, co se cítí slabí a nemají odvahu, mohou se stát silným lidem Božím a vykonat mnoho vznešeného pro svého Mistra. Ale musí se osvědčit z vyššího hlediska a nesmí být ovlivněni sobeckými pohnutkami.

Kristovy zásluhy naší jedinou nadějí

Musíme se učit v Kristově škole. Nic jiného než Jeho ospravedlnění nemůže nám přiznat právo na požehnání podle smlouvy milosti. Dlouho jsme si přáli a usilovali o obdržení těchto požehnání, ale neobdrželi jsme je, poněvadž jsme podporovali myšlenku, že můžeme vykonat něco takového, co by nás učinilo toho hodné. Dívali jsme se jenom na sebe a neuvěřili, že Ježíš je živý Spasitel. Nesmíme si myslet, že nás spasí naše vlastní milost a zásluhy, naši jedinou nadějí záchrany je Kristova milost. Skrze svého proroka zaslíbil: „Opusť bezbožný cestu svou, a člověk nepravý myšlení svá, a nechť se navrátí k Hospodinu, i slituje se nad ním, a k Bohu našemu, neboť jest hojný k odpuštění.“ (Iz 55,7) Musíme věřit jasnému zaslíbení a nepřijímejme pro svou víru jakési hmatatelné důkazy. Věříme-li plně Bohu, spoléháme-li na Ježíšovo právo, jako hříchy odpouštějícího Spasitele, obdržíme všechnu pomoc, kterou si přejeme.

Vzhlížíme k sobě, jako bychom měli moc sami se spasit, ale Ježíš za nás zemřel proto, že jsme bezmocní to udělat. V Něm je naše naděje, naše prohlášení za nevinné, naše ospravedlnění. Nesmíme klesat na mysli a obávat se, že nemáme Spasitele, nebo že On na nás laskavě nemyslí. V pravý čas vykonal své dílo pro nás, zve nás, abychom ve své beznaději přišli k Němu. Svou nevěrou Ho zneuctíváme. Je udivující, jak jednáme se svým nejlepším Přítelem, jak málo důvěry vkládáme v Něj, který nás může zachránit až do krajnosti a dal nám již jasné důkazy své velké lásky.

Moji bratři, očekáváte snad, že vaše zásluhy vás doporučí do přízně Boží? Myslíte si, že musíte být osvobozeni od hříchů dříve, než se svěříte do Jeho rukou, které mají zachraňující moc? Jestliže tyto starosti spoutávají vaše myšlení, pak se obávám, že nezískáte sílu a nakonec se zaleknete a ztratíte odvahu.

^{1SM 352} Vzhledni a budeš žít

Když Pán dovolil na poušti jedovatým hadům, aby štípali bouřící se Izraelity, Mojžíšovi bylo uloženo vyvýšit měděného hada, a vyzvat všechny, kteří byli uštknuti, aby vyznali všechny hříchy a věrou na něj vzhledli, aby zůstali na živu. Mnozí však nespatořovali pomoc v tomto

léku, uděleném s nebe. Mrtví a umírající byli všude kolem nich a věděli, že bez Boží pomoci je jejich osud zpečetěn; avšak oplakávali své rány, své bolesti, svou jistou smrt, až zeslábli a jejich oči se unavily, zatímco mohli být okamžitě uzdraveni.

„A jakož Mojžíš povýšil hada na poušti, tak musí povýšen býti Syn člověka, aby každý, kdo věří v Něho, nezahynul, ale měl život věčný." (J 3,14-15) Jste-li si vědomi svých hříchů, nevěnujte všechny své síly tomu, abyste se nad nimi trápili, ale dívejte se a žijte. Ježíš je náš jediný Spasitel, ačkoliv milióny těch, kteří potřebují být uzdraveni, odmítají Jeho nabízenou milost, ani jeden, kdo věří v Jeho zásluhy, nebude ponechán, aby zahynul. I když si uvědomujeme svou bezmocnost bez Krista, nesmíme se nechat zmalomyslnět, musíme se spolehnout na ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele. Bídná, hřichem nemocná, zmalomyslněná duše, vzhlédni a žij. Ježíš to slíbil svým slovem a zachrání každého, kdo k Němu přijde.

Přijďte k Ježíši a obdržíte odpočinutí a pokoj. Ihned se vám dostane požehnání. Satan vám přímo vnucuje myšlenku, že jste bez pomoci a sami si nemůžete pomoci. Ale vyvyšte Ježíše před ním: „Mám vzkříšeného Spasitele. V Něho důvěřuji a On nikdy nepřipustí, abych byl zahanben. V Jeho jménu zvítězím. On je má spravedlnost i koruna radosti." Nikdo ať nemá pocit, že jeho případ je beznadějný, neboť tomu tak není. Vidíte přece, že jste hříšní a ztraceni a z těchto důvodů potřebujete Spasitele. Máte-li vyznat hříchy, neztrácejte čas. Každý okamžik je drahocenný. „Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti." (1J 1,9) Ti, kteří hladovějí a žízní po spravedlnosti, budou nasyceni, protože Ježíš to zaslíbil. ^{ISM 353} Drahý Spasitel! Jeho náruč je otevřeno k našemu přijetí a Jeho velké milující srdce čeká, aby nás učinilo šťastnými.

Někteří se domnívají, že musí projít obdobím zkoušek a dokázat Pánu, že se napravili dříve, než mohou uplatňovat nárok na Jeho požehnání. Ale tyto milé duše mohou žádat o požehnání ihned. Musí mít Jeho milost, Ducha Kristova, aby jim pomohl v jejich slabostech, neboť jinak by nemohli utvářet křesťanský charakter. Ježíš nás má rád, přijdeme-li k Němu takoví jací jsme - hříšní, bezmocní a spoléhající na Něj.

Pokání je Boží dar

Pokání, stejně jako odpuštění, je darem Božím skrze Krista. Působením Ducha Svatého vítězíme nad hřichem a cítíme potřebu milosti. Jedině těm, kteří vyznávají hříchy je odpuštěno. Je to však milost Boží, že jejich srdce činí pokání. On zná všechny naše slabosti a nedostatky a chce nám pomoci.

Někteří, kteří přicházejí k Bohu s pokorným vyznáním a upřímně věří, že jejich hříchy jsou odpuštěny, stále se ještě nedožadují Božích zaslíbení. Nevidí, že Ježíš je stále přítomný Spasitel a nejsou připraveni svěřit Mu své duše a spoléhat na Něj při dokonání díla milosti, které započalo v jejich srdcích. Zatímco si myslí, že se svěřují Bohu, velkou mírou spoléhají na sebe. Jsou to svědomité duše, které spoléhají z části na Boha a z části na sebe. Nevzhlížejí k Bohu, aby byli vedeni Jeho mocí, ale spoléhají na svou bdělost a ostražitost v pokušeních a na provádění určitých povinností, aby Jím byli přijati. To není cesta k vítězství víry. Takové osoby se namáhají bezdůvodně, jejich duše jsou ve stálém zajetí a nenajdou odpočinku, dokud svá břemena nesloží k nohám Ježíšovým.

Je třeba stále opatrnosti a upřímného, láskyplného zaslíbení. Ty přijdou, když duše budou uchváceny mocí Boží skrze víru. My sami nemůžeme dělat nic, absolutně nic pro to, abychom se doporučili Boží přízni. Vůbec nemůžeme spoléhat na sebe ani na své dobré ^{ISM 354} skutky; ale když jako chybuji, hříšné bytosti přijdeme ke Kristu, nalezneme odpočinutí v Jeho lásce. Bůh přijme každého, kdo přijde k Němu, a plně spolehne na zásluhy ukřižovaného Spasitele. Láska vytryskne v lidském srdci. Nepůjde o citové vzplanutí, ale o pokojnou důvěru, která pokračuje věrností. Každé břímě je lehké, protože jho, které vložil Kristus, je snadné, povinnost se stává potěšením a obětí radostí. Stezka, která se dříve zdála být zahalena temnotou, stává se jasnou, ozářenou paprsky Slunce Spravedlnosti. Je životem ve světle, protože Kristus je světlem.

55. Představený jako stará pravda v novém rámci (ISM 355)

(Záznam ze shromáždění v Ottawě, Kansas, vyšlo v The Review and Herald 23.7.1889.)

Na shromáždění v Kansas jsem se modlila k Bohu, aby byla zlomena síla nepřítele a aby lid, který byl dosud v temnotě, mohl otevřít svá srdce i myšlení poselství, která mu poslal Bůh, aby poznal pravdu, pro mnohé novou, jako starou pravdu v novém rámci. Poznání lidu Božího bylo zaslepeno, protože satan nepravdivě vyličil Boží povahu. Náš dobrý a laskavý Pán, byl představován lidu s vlastnostmi satana a lidé, kteří hledali pravdu, tak dlouhou dobu měli v úctě Boha ve zcela mylném pojetí, takže se velmi těžko dá rozptýlit mrak, který zahaluje Jeho slávu z jejich pohledu. Mnozí žili v ovzduší pochyb a zdá se jim téměř nemožné přijmout jim předloženou naději v evangeliu Kristově....

V sobotu byly představeny pravdy, které byly pro většinu shromážděných nové. Z pokladnice Božího slova byly vyneseny nové ^{ISM 356} a staré pravdy. Byly zjeveny pravdy, které byli lidé sotva schopni pochopit a přivlastnit si je. Světlo zářící z Božího zjevení ve vztahu k zákonu a evangeliu, ve vztahu k tomu, že Kristus je naší spravedlností, připadalo duším, které hladovějí po pravdě, příliš vzácné, než aby je mohli přijmout.

Ale úsilí vynaložené tuto sobotu nebylo marné. V neděli dopoledne bylo vidět jasné důkazy toho, že Duch Boží způsobil veliké změny v mravním a duchovním životě shromážděných. Mnozí odevzdali mysl a srdce Bohu a ti, kteří byli dlouho v temnotě, vydali vzácné svědectví. Jeden bratr vyprávěl o boji, který zažil předtím, než mohl přijmout dobrou zprávu o tom, že Kristus je naše spravedlnost. Boj byl vážný, ale Pán byl s ním a jeho mysl se změnila, jeho síla byla obnovena. Pán mu jasně předložil pravdu a zjevil mu to, že jedině Kristus je zdrojem vší naděje a spasení. „V Něm život byl, a život byl světlo lidí.“ „A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi, (a viděli jsme slávu Jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce), plné milosti a pravdy.“ (J 1,4.14)

Jeden z našich mladých bratří kazatelů řekl, že měl větší radost z požehnání a lásky Boží během tohoto shromáždění než v celém svém dosavadním životě. Jiný se vyslovil, že zkoušky, zmatky a konflikty, které snášel ve svém myšlení byly takového charakteru, že byl v pokušení všeho se vzdát. Cítil, že pro něho není žádná naděje, jestliže neobdrží více z milosti Kristovy; ale poznání, které získal na tomto shromáždění, způsobilo změnu srdce a dosáhl lepšího poznání skrze víru v Krista. Viděl, že spravedlnost z víry byla pro něj osvobozením. Měl pokoj s Bohem a ze slzami vyznal, jaké úlevy a požehnání se dostalo jeho duši. Na každém družném shromáždění docházelo k mnohým svědectvím, jak z poznaného světla lidé nacházejí pokoj, útěchu i radost.

^{1SM 357} Z celého srdce děkujeme Pánu, že můžeme lidem ukázat vzácné světlo a radujeme se, že máme poselství pro dnešní dobu, které dává poznání pravdy. Poselství, že Kristus je naše spravedlnost, přineslo úlevu opravdu mnohým duším a Bůh říká svému lidu: „Jděte vpřed.“ Poselství k laodicejské církvi leze uplatnit na naše postavení. Jak jasně je zobrazen stav těch, kteří si myslí, že mají úplnou pravdu, kteří se stali pyšnými na své poznání Slova Božího, ačkoliv jeho posvěcující moc nedopadla do jejich životů. Do jejich srdcí je potřebný žár lásky Boží a právě tento vroucí žár lásky činí lid Boží světlem světa.

Poselství Laodicejským

Pravý Svědek říká studené církvi bez života a bez Krista: „Znám skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys studený byl aneb horký. A tak že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tě z úst svých.“ (Zj 3,15-16) Povšimněte si následujících slov: „Nebo pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídný, a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý.“ (Zj 3,17) Zde je představen lid, který se pyšní vlastnictvím duchovního poznání a výsad. Ale oni neodpověděli na nezasloužená požehnání, která jim Bůh udělil. Jsou plni vzpoury, nevďěčnosti a zapomnětlivosti. Ale Bůh s nimi přesto jedná, jako milující, odpouštějící otec jedná s nevďěčným, své-volným synem. Vzpírají se Jeho milosti, zneužívají Jeho přednosti, podceňují Jeho příležitosti a jsou spokojeni, když klesají do uspokojení, do naříkavé nevďěčnosti, prázdného formalismu a pokrytecké neupřímnosti. S farizejskou pýchou se chvástají, dokud o nich není řečeno: „Pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji.“

Neposílá Pán Ježíš v jednom poselství za druhým pokárání, ^{1SM 358} varování a naléhavé prosby těm samolibým? Nejsou Jeho rady opovrhovány a zavrhovány? Nenakládá se s Jeho vyvolenými posly s pohrdáním a nejsou jejich slova přijímána jako plané pohádky? Kristus vidí, že člověk nevidí. Vidí hříchy, které nebudou-li vyznány, vyčerpají trpělivost trpělivého Boha. Kristus se nemůže přimlouvat za jména těch, kteří jsou spokojeni ve své vlastní soběstačnosti. Nemůže stále prosit za lid, který necítí žádnou potřebu Jeho pomoci, který tvrdí, že zná a vlastní všechno.

Velký Vykupitel se představuje jako nebeský kupec, který s nákladem bohatství nabízí dům od domu své drahocenné zboží a říká: „Radím, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a roucho bílé, abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A oči svých pomaz kollyrium, abys viděl. Já kteréžkoli miluji, kárám a tresci; rozhorliž se tedy, a číš pokání. Aj stojím u dveří, a tluku. Jestliže by kdo uslyšel hlas můj, a otevřel dvěře, vejdu k němu, a budu s ním večeřeti, a on se mnou.“ (Zj 3,18-20)

Zvažme svůj stav před Bohem, věnujme pozornost radě Věrného svědka. Ať nikdo z nás není naplněn předsudky, jako byli Židé, takže světlo nemohlo vejít do jejich srdcí. Ať Kristus o nás nemusí říci to, co řekl o nich: „Ale nechcete přijít ke mně, abyste život měli.“ (J 5,40)

Na každém setkání po zasedání Generální konference duše horlivě přijímaly vzácné poselství o Kristově spravedlnosti. Děkujeme Bohu, že existují duše, které si uvědomují, že potřebují něco, co nemají - zlato víry, a lásky, bílý oděv Kristovy spravedlnosti a oční mast duchovního rozeznávání. Budete-li vlastnit tyto vzácné dary, nebude chrám lidské duše jako znesvěcený hrob. Bratři a sestry, volám k vám ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, abyste pracovali tam, kde pracuje Bůh. Nyní je den, kdy k tomu máte příležitost a přednost.

56. Pravda, která je božského původu (1SM 359)

(Článek je vybrán z referátu o přijetí ospravedlnění z víry, jak byl předložen na Generální konferenci konané r. 1888 v Minneapolis.)

Boží poselství

(Vyjmuto z referátu ze shromáždění v Rome, New York.)

Přítomné poselství - ospravedlnění z víry - je poselstvím od Boha; přináší Božské pověření, vždyť jeho ovoce je k svatosti. Ti, kteří velmi potřebují vzácnou pravdu, jež jim byla ukázána, nedosáhli jejího užitku. Neotevřeli bránu svých srdcí, aby uvítali Ježíše jako nebeského hosta a to byla jejich největší ztráta. To je vsutku ta úzká cesta, po níž musíme kráčet. Na každém kroku narazíme na svízel. Musíme se naučit žít vírou; pak i ty nejtemnější chvíle budou prozářeny od žehnajících paprsků Slunce Spravedlnosti.

Nejsme bezpeční, když zanedbáváme denně pátrat v Písmech po světle a poznání. Bez námahy nedosáhneme světských pochval a můžeme snad očekávat, že duchovní a nebeské pozhánání se ^{ISM 360} uskuteční bez opravdového úsilí z naší strany? Hlubiny pravdy musí působit. „Začátek učení tvého osvěcuje, a vyučuje sprostné rozumnosti." (Ž 119,130) Slovo Boží nesmí zůstat oddělené od našeho života. Naše myšlení se s ním musí zaobírat, musí ho přijmout srdce, chovat ho ve vážnosti, lásce a poslouchat ho. Potřebujeme větší poznání, je potřeba dojít osvětlení v plánu spasení. Není ani jeden ze sta, kdo chápe v tomto význam Biblické pravdy tak nezbytné pro naše přítomné i věčné dobro. Jakmile začne zářit světlo k objasnění plánu záchrany lidstva, nepřítel vynaloží veškerou svou snahu, aby toto světlo neproniklo do srdcí lidí. Přistoupíme-li k Slovu Božímu s pokorným a po poučení toužícím duchem, pak zmatky z chyb budou odstraněny a drahokamy pravdy, dlouho skryté našemu pohledu, budou objeveny.

Je proto třeba kázat Krista jako jedinou naději a spásu. Když bylo na shromáždění v Rome předloženo učení o ospravedlnění z víry, bylo přijato mnohými jako doušek podaný žíznícímu poutníkovi. Myšlenka, že spravedlnost Kristova je nám přičtena, ne proto, že jsou zásluhy z naší strany, ale jako svobodný dar od Boha, jeví se jako vzácná myšlenka.

- The Review and Herald 3.9.1889.

Žádná záliba v hříchu

Jsme-li oděni spravedlností Kristovou, nesmíme mít zálibu v hříchu, neboť Kristus s námi spolupůsobí. Můžeme se dopustit omylů, ale musíme mít odpor k hříchu, vždyť byl příčinou utrpení Syna Božího.

- The Review and Herald 18.3.1890.

Výstřední učení

Velké pravdy, tak dlouho skryté pod nánosy omylů, byly zjeveny lidu. Učení o ospravedlnění vírou, ztratilo se ze zřetele mnohých, kteří prohlašovali, že uvěřili trojandělskému poselství. Svátý ^{ISM 361} lid se v tomto bodu dostal do velkých extrémů. S velkým nadšením učili: „Věř jen v Krista a budeš spasen, ale pryč se zákonem Božím." To ale není učení Slova Božího. Není opodstatnění pro takovou víru. To není ten drahokam pravdy, který Bůh dal svému lidu pro tuto dobu. Toto učení svádí na scestí četné duše. Světlo Slova Božího zjevuje skutečnost,

že zákon musí být vyhlášen. Kristus musí být vyvýšen, protože On je Spasitel, který odpouští přestoupení, nepravosti a hříchy, ale v žádném případě neodpustí vinu nekající duši.

- The Review and Herald 13.8.1889.

Poselství nese ovoce

(Ellen G. Whiteová podává referát o výsledcích poselství ospravedlnění vírou, pozorovaných na Generální konferenci v Battle Creek, Michigan od 18.10.-5.11.1889. Odkazuje na situaci, která vznikla při přípravě na biblické studium na Generální konferenci konané roku 1888 v Minneapolis, která byla provázena svárlivou, bojovnou a z části až výsměšnou kritikou. - VYDAVATELÉ)

Máme to nejkrásnější shromáždění, nevládne tu ovzduší jako v Minneapolis. Všechno se děje ve shodě, účast delegátů je veliká. Naše ranní shromáždění o páté hodině jsou dobrá a hojně navštěvovaná. Všechna svědectví, která jsem slyšela, byla povznášející. Říkají, že uplynulý rok byl nejlepší v jejich životě; světlo vyzařující ze Slova Božího bylo jasné a zřetelné - ospravedlnění z víry, Kristus naše spravedlnost. Zkušenosti byly velmi zajímavé.

Účastnila jsem se obou ranních setkání. Bratr Jones hovořil v osm hodin na téma ospravedlnění z víry a vzbudil velký zájem. Roste víra i poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Byl přítomen i určitý počet těch, kteří dosud neměli možnost slyšet nic na toto téma, byli uchvácení a byli nasyceni velkými soustavy ze stolu ^{ISM 362} Páně. Celkové svědectví lidí, kteří hovořili, bylo, že právě toto poselství světla a pravdy, které dostal náš lid, je tím pravým poznáním pro tuto dobu a kamkoliv vstoupí do církve, tam jistě vstoupí i světlo, úleva i požehnání Boží.

Máme bohatou zeň a díváme-li se na duše, které se pevně uchopily světla, radujeme se a vzhlížíme k Ježíši, který je Tvůrcem a Dokonavatelem naší víry. Kristus je náš velký vzor. Jeho povaha musí se stát naší povahou. Je v Něm všechna vznešenost. Odvracíme se od člověka a každého jiného modelu a s nezakrytou tváří vzhlížíme k Ježíši v celé slávě. Naše myšlení je naplněno mocnými a neodolatelnými představami Jeho vznešenosti. Všechno ostatní stává se bezvýznamné a každý výchovný mravní prostředek je marný, pokud nenapomáhá k podobnosti Jeho obrazu. Vidím výšiny i hloubky, které dosáhnout můžeme, přijmeme-li každý paprsek světla a budeme-li postupovat ke stále většímu poznání. Konec je blízky a Bůh přikázal, abychom v tento čas neusnuli.

Jsem vděčná, když spolu s našimi bratry kazateli vidím u nich snahu bádát v Písmu. Je zapotřebí zkoumat Písmo do hloubky a ukládat do myšlení drahokamy pravdy. Jak mnoho jsme všichni ztratili, protože jsme svoje myšlení nezatěžovali, abychom v opravdové modlitbě vyhledávali Božské osvícení pro porozumění Jeho svatého Slova.

Věřím, že dojde k rozhodnému pokroku u našeho lidu, k opravdovější, upřímné snaze udržet krok s trojandělským poselstvím.

- Manuscript 10, 1889.

Počátek hlasitého volání

At' každý kdo tvrdí, že uvěřil v brzký příchod Páně, zkoumá Písma jako nikdy předtím; neboť satan je odhodlán provést jakýkoliv záměr, aby udržel duše v temnotě, aby zaslepil myšlení ohledně nebezpečí v době, v níž žijeme. At' každý kdo uvěřil, vezme svoji Bibli s vroucí modlitbou, aby byl Duchem Svatým osvícen k poznání pravdy, aby se dověděl více o Bohu a o Ježíši Kristu, kterého poslal. Pátrejte po pravdě jako po skrytém pokladu a zklamte nepřítele. ^{1SM 363} Prožíváme období zkoušky, neboť hlasité volání třetího anděla již zahájilo odhalování spravedlnosti Kristovy, hříchy odpouštějícího Spasitele. To je počátek anděla světla, jehož sláva naplní celou zemi. Neboť to je poslání každého, k němuž dojde varovné poselství, aby vyvýšil Ježíše, ukázal Ho světu jako zjeveného v předobrazech, jako zahaleného v symbolech, jako projeveného v prorocích proroků, jako nezahaleného v poučeních daných Jeho učedníkům a v úžasných zázracích, které učinil pro syny lidské. Hledej v Písmech, vždyť ony to jsou, které svědčí o Něm.

Chceš-li obstát v době soužení, musíš uznat Krista a přivlastnit si dar Jeho ospravedlnění, který přičítá kajícímu hříšníkovi.

- The Review and Herald 22.11.1892.

Přivlastňování si Kristovy spravedlnosti

Skrze Krista je člověku umožněna obnova a zároveň i smíření. Propast, která byla učiněna hříchem, je prokletá golgatským křížem. Celé výkupné zaplatil Ježíš svou čistotou, kterou je hříšníkovi odpuštěno a je přitom zachována spravedlnost zákona. Všichni, kdo věří, že Kristus je smířící obětí, mohou přijít a obdržet odpuštění svých hříchů, protože Kristovými zásluhami se otevřelo spojení mezi Bohem a člověkem. Bůh mne může přijmout jako své dítě a já se k Němu mohu hlásit a radovat se v Něm jako ve svém milém Otci. Musíme své nebeské naděje soustředit pouze na Krista, protože On je naším Zástupcem a Jistotou.

Přestupujeme Boží zákon a ze skutků zákona nebude omilostněno žádné tělo. Nejlepší snaha, kterou člověk může ve své vlastní síle vyvinout, je bezcenná, má-li se střetnout se svatým a spravedlivým zákonem, který byl přestoupen. Kristus uspokojil požadavky zákona ve své lidské podstatě. Nesl za hříšníka prokletí zákona, vykonal jeho smíření, aby každý, kdož věří v Něho, nezahynul, ale měl život věčný. Opravdová víra si přivlastňuje Kristovu ^{1SM 364} spravedlnost a hříšník je učiněn vítězem spolu s Kristem, protože je učiněn účastníkem božské přirozenosti, a tak je spojeno božství s lidstvím.

Člověk, který se pokouší dosáhnout nebes svými vlastními skutky, tím, že zachovává zákon, se snaží o nemožné. Člověk nemůže být zachráněn bez poslušnosti, ale jeho skutky by neměly být z něho. Kristus by v něm měl působit chtění i činění a to, aby všechno činil z radosti. Pokud by se člověk mohl zachránit svými vlastními skutky, měl by v sobě mít něco, v čem by se mohl radovat. Úsilí získat spasení, které člověk vynakládá z vlastní síly, je znázorněno obětí Kaina. Vše, co člověk dělá bez Krista, je z nečistého sobectví a hříchem. Ale co je tepané vírou, může Bůh přijmout. Snažíme-li se získat nebe skrze Kristovy zásluhy, duše bude dělat pokrok. „Patřice na Vůdce a Dokonavatele víry“, můžeme jít od síly k síle, od vítězství k vítězství, protože skrze Krista dokonala Boží milost naše spasení.

„Bez víry pak nemožné jest líbiti se Bohu.“ (Žd 11,6) Ten, kdo jí má, tomu umožňuje přijmout zásluhy Kristovy a umožňuje mu dosáhnout větší potěšení i uspokojení z plánu spasení.

57, Kristus je cestou života (1SM 365)

(Tento článek se objevil v The Review and Herald 4.11.1890)

„Přišel Ježíš do Galilee, káže evangelium království Božího, a pravě: Že se naplnil čas, a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání, a věřte evangelium." (Mk 1,14-15)

Pokání je spojeno s vírou a v evangeliu je na ně položen důraz jako na základ pro spasení. Pavel kázal pokání. Řekl: „Ničeho jsem nepominul, což by užitečného bylo, abych vám neoznámil, a neučil vás vůbec zjevně i po domích, svědectví vydávaje i Židům i Řekům o pokání k Bohu, a o víře v Pána našeho Ježíše Krista." (Sk 20,20.21). Bez pokání není spasení. Žádný nekající se hříšník nemůže svým srdcem uvěřit spravedlnosti. Pokání popisuje Pavel jako zbožnou lítost nad hříchem, která „pokání k spasení působí." (2K 7,10) Takové pokání nemá ve své podstatě nic společného se zásluhou, ale připravuje srdce na přijetí Krista jako jediného Spasitele, jedinou naději ztraceného hříšníka.

Když se hříšník dívá k zákonu, je mu objasněna jeho vina, která se usadí v jeho svědomí, a hříšník je odsouzen. Jeho jediná ^{1SM 366} útěcha a naděje je v pohledu na golgatský kříž. Když okusí zaslíbení a vezme Boha za slovo, vejde do jeho duše uvolnění a pokoj. Zvolá „Pane, Ty jsi slíbil, že spásíš každého, kdo k Tobě přijde ve jménu Tvého Syna. Jsem ztracený, bezmocný, zoufalý. Pane, zachraň mne, nebo zahynu." Jeho víra pevně spočívá v Kristu a hříšník je omilostněn před Bohem.

Ale přestože Bůh může být spravedlivý a omilostňovat hříšníka skrze Kristovy zásluhy, žádný člověk nemůže přikrýt svou duši oděním Kristovy spravedlnosti, dokud žije ve vědomí hříchu nebo zanedbává vědomé povinnosti. Bůh požaduje odevzdání srdce dříve, než může být ospravedlněn. Aby si člověk mohl uchovat ospravedlnění, musí setrvávat ve stálé poslušnosti skrze účinnou, živou víru, která působí lásku a očišťuje duši.

Jakub píše o Abrahamovi a říká: „Abraham otec náš zdali ne z skutků ospravedlněn jest, obětovav syna svého Izáka na oltář? Vidiš-li, že víra napomáhala skutkům jeho, a z skutků víra dokonalá byla? A tak naplněno jest písmo, řkoucí: I uvěřil Abraham Bohu, a počteno jest jemu za spravedlnost, a přítelem Božím nazván jest. Vidíte-liž tedy, že z skutků ospravedlněn bývá člověk, a ne z víry toliko?" (Jk 2,21-24). Aby byl člověk ospravedlněn z víry, musí ve víře dospět tak daleko, že bude ovládat pocity a pohnutky; a to je přivedeno k dokonalosti poslušností skrze víru.

Víra podmínkou zaslíbení

Bez Kristovy milosti je hříšník v zoufalé situaci, nic pro něj nelze vykonat. Ale skrze božskou milost je člověku udělena nadpřirozená moc a tato moc pracuje v mysli, srdci a charakteru. Tímto propůjčením milosti Kristovy je hřích rozpoznán ve své podstatě a vypuzen z chrámu duše. Touto milostí jsme byli uvedeni do přátelství s Kristem a byli s Ním spojeni v díle záchrany. Víra je podmínkou, za které Bůh slibuje hříšníkům odpuštění, ne proto, že by ve víře byla nějaká ctnost, a spasení bylo zaslouženo, ale proto, že víra ^{1SM 367} může pevně uchopit Kristovy zásluhy, lék poskytnutý na hřích. Víra může zastoupit Kristovou dokonalou poslušností hříšníkova přestoupení a selhání. Věří-li hříšník, že Kristus je jeho osobním Spasitelem, Bůh podle svých neměnných zaslíbení jeho hříchy odpouští a zdarma ho

omilostňuje. Kající se duše si uvědomuje, že k jejímu omilostnění dochází díky Kristovi, jako jejímu Zástupci a Jistotě, protože Kristus za něj zemřel a je jeho smířením a spravedlností.

„Uvěřil pak Abraham Bohu, i počteno jemu za spravedlnost. Kdož skutky činí, tomu odplata nebývá počtena podle milosti, ale podle dluhu. Tomu pak, kdož nečiní skutků, ale věří v toho, kterýž spravedlivého činí bezbožníka, bývá počtena víra jeho za spravedlnost." (Ř 4,3-5) Spravedlnost je poslušnost zákona. Zákon požaduje spravedlnost, a tu hříšník zákonu dluží. Ale je neschopen jej splatit. Jediným způsobem, jakým může dosáhnout spravedlnost, je víra. Vírou může přinést Bohu Kristovy zásluhy a Pán klade poslušnost svého Syna na účet hříšníka. Kristova spravedlnost je přijímána na místo hříšníkova nezdaru. Bůh přijímá kající se a věřící duši, odpouští ji, omilostňuje ji, nakládá s ní, jako by byla spravedlivá, a miluje ji, jako miluje svého Syna. Tak je víra počtena za spravedlnost a duše, které bylo odpuštěno, postupuje od milosti k milosti, od světla k většímu světlu. S radostí může říci: „Ne z skutků spravedlnosti, kteréž bychom my činili, ale podle milosrdenství svého spasil nás, skrze omytí druhého narození, a obnovení Ducha svatého; kteréhož vylil na nás hojně, skrze Jezukrista, Spasitele našeho. Abychom, ospravedlnění jsouce milostí Jeho, byli dědicové v naději života věčného." (Tt 3,5-7)

Dále je psáno: „Kteříž pak koli přijali Jej, dal jim moc syny Božími býti, těm kteříž věří ve jméno Jeho, kteříž ne ze krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha zplozeni jsou." (J 1,12-13) Ježíš řekl: „Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže viděti království Božího." (J 3,3) „Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího." (J 3,5) Není to nízká laťka, která je nám nastavena, protože ^{1SM 368} se máme stát Božími dětmi. Máme být spaseni jako jednotlivci a v den zkoušky budeme moci od sebe rozeznat toho, kdo Bohu sloužil, od toho, kdo Bohu nesloužil. Jsme spaseni jako jednotliví věřící v Pána Ježíše Krista.

Mnozí ztrácejí správnou cestu vlivem toho, že si myslí, že se do nebe musí vyšplhat, že musí udělat něco pro to, aby si zasloužili Boží přízeň. Snaží se zdokonalit sami svým úsilím. Toho nemohou nikdy dosáhnout. Kristus připravil cestu tím, že zemřel jako oběť za nás, žil pro nás příkladným životem a stal se naším velkým Veleknězem. Říká: „Já jsem ta cesta, i pravda, i život." (J 14,6). Pokud bychom se mohli nějakým svým úsilím jenom o krok dostat dál, Kristova slova by neplatila. Ale přijímáme-li Krista, objeví se dobré skutky jako ovoce toho, že jsme na cestě života, že Kristus je naší cestou a že následujeme tu pravou cestu, která vede do nebe.

On se stává naší spravedlností

Kristus pohlíží na našeho ducha, a když vidí, jak své břímě neseme s vírou, Jeho dokonalá svatost nahrazuje naše nedostatky. Když konáme vše, co je v našich silách, stává se naší spravedlností. Přijímáme každý paprsek světla, který nám posílá Bůh, aby se z nás stalo světlo světa.

- Letter 22, 1889.

58. „Že jsi tu první lásku svou opustil“ (1SM 369)

(Část kázání v Otsego, Michigan 10.10.1890, otištěno v The Review and Herald 3.2.1891).

Hovořila jsem k lidu z Otsega na verše ze Zjevení 2,4-5. „Mám proti tobě to, že jsi tu první lásku svou opustil. Protož pomni, odkud jsi vypadl, a čiň pokání, a první skutky. Pakliť toho

nebude, přijdu na tebe rychle, a pohnu svícнем tvým z místa jeho, nebudeš-li pokání činiti." Lid, k němuž jsou tato slova pronesena, má vynikající kvality, které jsou uznány Věrným Svědkem; „Ale mám proti tobě to, že jsi tu první lásku svou opustil." Je zde nedostatek, který je třeba vykrýt. Všechny ostatní milosti selhávají a nemohou nahradit nedostatek. Církvi je dána rada: „Protož pomni, odkud jsi vypadl, a čiň pokání, a první skutky. Pakliť toho nebude, přijdu na tebe rychle, a pohnu svícнем tvým z místa jeho, nebudeš-li pokání činiti.... Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim: Tomu, kdož zvítězí, dám ^{ISM 370} jísti z dřeva života, kteráž jest u prostřed ráje Božího." (Zj 1,4-7)

V těchto slovech jsou obsaženy varovné výtky, hrozby, sliby Věrného Svědka, který drží sedm hvězd ve své pravici. „Sedm těch hvězd jsou andělé sedmi zborů, a sedm svícňů, které jsi viděl, jest sedm sborů." (Zj 1,20)

Při vážení na vahách v nebeské svatyni je shledáno, že církvi se něco nedostává, upustila totiž od své první lásky. Věrný Svědek prohlašuje: „Známt' skutky tvé, a práci tvou, i trpělivost tvou, a že nemůžeš trpěti zlých; a zkusil jsi těch, kteříž se praví býti apoštolé, ale nejsou, a shledals je, že jsou lháři. A snášel jsi, a trpělivost máš, a pro jméno mé pracovals a neustal." (Zj 2,2-3) Přes toto všechno je na církvi shledán nedostatek. Jaká je to osudová chyba? - „Že jsi tu první lásku svou opustil". Není to i náš případ? Naše učení může být správné. Můžeme mít odpor k falešným učeníům a nemusíme přijímat ta, která nejsou správná ve své podstatě, můžeme neúnavně pracovat, ale i to není dostačující. Jaká je naše pohnutka? Proč jsme voláni k pokání? - „Upustil jsi od své první lásky."

Ať každý člen církve studuje toto důležité varování a jeho hloubku. Každý ať uváží, zda při svých bojích o pravdu či teoretických debatách neztratil něžnou lásku Kristovu. Nebyl snad Kristus opomenut v projevech či v srdcích? Není nebezpečí, že mnozí jednotlivci se dostávají do popředí při hlásání pravdy a při konání misijní práce, zatímco jejich práce není protkána láskou Kristovou? Toto vážné varování Věrného Svědka má hodně co říci, požaduje, abyste si uvědomili, odkud jste klesli, činili pokání i z minulých skutků „nebo", praví Věrný Svědek, „přijdu na tebe rychle, a pohnu svícнем tvým z místa jeho, nebudeš-li pokání činiti." (Zj 2,5) Ó, kéž by církev mohla prožít svou potřebu, svůj první žár lásky! Je-li toto potřebné, pak ostatní přednosti nejsou tak podstatné. Je si nutno uvědomit, že je možné činit pokání v nebezpečném postavení. Teoretická víra v pravdě neposvěcuje. Předkládání této teorie nevěřícím vás ^{ISM 371} ještě neustanovuje za svědky Kristovy. Světlo, které potěšilo vaše srdce, když jste poprvé poznali poselství pro tuto dobu, to je základní součástí vašeho křesťanského obrácení i úsilí, které se vytratilo z vašeho srdce i života. Kristus se dívá na tento nedostatek horlivosti, že jste poklesli a jste v nebezpečném postavení.

Nekonečná láska spolu se zákonem

Při poukazování na závaznost požadavků zákona, mnozí přestali živě popisovat nekonečnou lásku Kristovou. Ti, kteří poznali tak velké pravdy a chtějí předkládat lidem tak závažné reformy, nezískali živou představu o ceně smířčí oběti, jako projev velké lásky Boží k člověku. Láska k Ježíši a Ježíšova láska k hříšníkovi se pomalu vytratila z náboženského vyznání těch, kteří byli pověřeni hlásat evangelium a vyvýšili sebe místo Spasitele lidstva. Hříšníkovi nemá být ukazován zákon jako něco odděleného od Boha, ale jako projev Jeho myšlení a povahy. Jako sluneční světlo nemůže být odděleno od slunce, tak ani Boží zákon nemůže být správně podán člověku odděleně od Božského Tvůrce. Posel by měl říci: „V zákoně je Boží vůle. Pojď a přesvědč se, že zákon je, jak praví Pavel: “svatý, spravedlivý a dobrý". Kárá hřích, odsuzuje hříšníka, ale poukazuje mu i na potřebu Krista, který je dárce

milosti, dobra i pravdy. Zákon nemůže prominout trest za hřích, ale obviňuje hříšníka ze všech jeho hříchů. Kristus přislíbil hojnou milost těm, kteří činí pokání a uvěří v Jeho milost. Láska Boží se vztahuje svou hojností na ty, kteří činí pokání a uvěří. Znamení hříchu může být omyto jedinež krví smírcí oběti. Byla však požadována oběť ne menší oběti Toho, který byl rovný s Otcem. Dílo Kristovo, - Jeho život, ponížení, smrt i prostřednictví pro ztraceného člověka - oslavuje zákon a vzdává mu čest.

Mnohá kázání o požadavcích zákona byla hlášána bez Krista a tento nedostatek způsobil neúčinnost pravdy na srdce těch, kteří ^{1SM 372} se měli vírou obrátit. Bez milosti Kristovy je nemožné učinit jediný krok v poslušnosti zákona Božího. Jak je nezbytné, aby hříšník slyšel o lásce i moci svého Spasitele a Přitele. Pokud vyslanec Krista bude jasně vysvětlovat požadavky zákona, učiní ho pochopitelným. Vždyť nikdo nemůže být ospravedlněn bez smírcí oběti Kristovy. Bez Krista je jen zatracení, hrozné očekávání plamenného rozhorlení a konečné oddělení od přítomnosti Boží. Avšak ti, kteří měli otevřené oči k poznání lásky Kristovy, poznali povahu Boží v plnosti lásky a soucitu. Bůh se nechce ukázat jako tyranský a neúprosný, ale jako Otec toužící obejmout syna, který činí pokání. Hříšník zvolá s Žalmistou. „Jakož se slitovává otec nad dítkami, tak se slitovává Hospodin nad těmi, kteříž se ho bojí." (Ž 103,13) Všechno zoufalství je z duše odstraněno, vidíme-li Krista v Jeho pravé podobě

Pravdivost trojandělského poselství

Někteří z našich bratří vyslovili obavy, že až příliš mnoho se zabýváme ospravedlněním z víry, ale já se domnívám a také kážu, že nikdo není zbytečně burcován. Neboť v předkládání tohoto učení, není žádné nebezpečí, jak je psáno v Písmu. Jestliže v minulosti neochabovalo poučování lidu Božího, je zapotřebí i nyní věnovat volání zvláštní pozornost... Nesmírně velká a vzácná zaslíbení, která jsme dostali v Písmu Svatém, se ztratila do značné míry z dohledu přesně tak, jak přál si nepřítel. Rozestřel svůj temný mrak mezi nás a našeho Boha, abychom nepoznali pravou povahu Boží. Pán o sobě prohlásil, že je „milostivý a laskavý, trpělivě vyčkávající a plný dobroty a pravdy."

Někteří se mě v dopisech dotazovali, zda poselství o ospravedlnění z víry je trojandělským poselstvím a já jim odpověděla: „Opravdu je to trojandělské poselství."

- The Review and Herald 1.4.1890.

59. Dokonalá poslušnost skrze Krista (1SM 373)

(Tento článek se objevil v The Review and Herald 1.1.1892)

„Vidíte-liž tedy, že ze skutků ospravedlněn bývá člověk, a ne z víry toliko? Nebo jakož tělo bez duše jest mrtvé, tak i víra bez skutků jest mrtvá." (Jk 2,24-26) Je důležité mít víru v Ježíše a věřit, že skrze něj jste spaseni. Je však nebezpečné zaujmout takový postoj jako mnozí, když říkají: „Jsem spasen" a tvrdí: „Konej dobré skutky a budeš živ". Ten, kdo je oddělen od Krista, nemůže konat dobré skutky. Mnozí v těchto dnech říkají: „Věř, jenom věř a žij". Víra a skutky jdou společně, a činy se prolínají. Pán nyní nežádá od žádného člověka méně, než žádal od Adama v ráji před pádem, dokonalou poslušnost, neposkrvněnou spravedlnost. Požadavek Boží smlouvy milostí je právě tak jasný jako požadavek z ráje - soulad s Jeho zákonem, který je svatý, spravedlivý a dobrý. Evangelium neoslabuje požadavky zákona, ale vyvyšuje zákon. V Novém Zákoně se nepožaduje ^{1SM 374} o nic méně, než bylo požadováno ve Starém zákoně. Ať nikdo nepřijímá klam tak příjemný lidskému

srdci, že Bůh přijímá podle upřímnosti, bez ohledu na víru a nedokonalost života. Bůh vyžaduje od svých dětí dokonalou poslušnost.

Abychom poznali požadavky zákona, vírou musíme dosáhnout spravedlnosti Kristovy, přijmout ji jako naši spravedlnost. V jednotě s Kristem přijímáme vírou spravedlnost a tím můžeme získat způsobilost ke konání skutků Boha a být spolupracovníky Krista. Jste-li ochotni dát se unášet proudem zla a nespolupracovat s nebeskými mocnostmi na potlačování hříchu v rodině, v církvi, aby do nich mohla být vnesena věčná spravedlnost, pak nemáte víru. Víra působí láskou a očišťuje duši. Vírou působí Duch Svatý na srdce, aby v něm vytvořil svatost. Ale toho se nedosáhne, pokud člověk nepůsobí s Kristem. Můžeme být uschopněni pro nebe jedině dílem Ducha svatého v srdci, neboť musíme mít Kristovu spravedlnost jako záruku, chceme-li najít vstup k Otcí. A abychom měli spravedlnost Kristovu, potřebujeme být denně přetvářeni působením Ducha, a stát se spoluúčastníky Božské přirozenosti. Dílem Ducha svatého je zušlechtit náklonnosti, posvětit srdce a celého člověka učinit vznešeným.

Vzhlížet k Ježíši

Ať duše vzhlíží k Ježíši. „Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa." (J 1,29) Nikdo nebude násilně přinucen, aby vzhlížel ke Kristu. Ale hlas, který zve, zní v toužebné prosbě. Pohled' a budeš žít. Díváme-li se na Krista, poznáme, že jeho láska nemá srovnání. Zaujal místo hříšníka, který se provinil a přičetl mu svou spravedlnost bez poskvrny. Vidí-li hříšník svého Spasitele, umírajícího na kříži ^{ISM 375} pod tíží hříchu místo něj, spatří Jeho odpouštějící lásku, pak i v jeho srdci se probouzí láska. Hříšník miluje Krista, protože již předtím miloval Jeho a láska je naplněním zákona. Duše, která činí pokání si uvědomuje, že Bůh „je věčný a spravedlivý, aby nám odpustil naše hříchy a očistil nás od každé nepravosti." Duch Boží působí v duši věřícího a umožňuje mu další vzestup poslušnosti, dosažení stále větší síly i další milosti v Ježíši Kristu.

Bůh právem odsuzuje všechny, kteří neučinili Krista svým osobním Spasitelem, ale dává svou milost duši, která k Němu přichází ve víře, umožňuje ji konat dílo Boží a skrze víru být zajedno s Kristem. O těch Kristus praví: „Já v nich, a Ty ve mně, aby dokonání byli v jedno (jednota přináší dokonalost povahy); a aby poznal svět, že jsi Ty mne poslal, a že jsi je miloval, jakožs mne miloval." (J 17,23) Pán učinil všechna opatření, aby člověk dosáhl úplného spasení a byl zcela v Něm. Bůh určil, aby Jeho děti obdržely jasné paprsky Slunce Spravedlnosti a veškerého světla pravdy. Světu dal Bůh možnost záchrany za nekonečnou cenu. Právě proto dal Svého jednorozeného Syna. Apoštol se ptá: „Kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal jej, i kterakž by tedy nám s ním všech věcí nedal?" (Ř 8,32) Nebudeme-li tedy spasení, není vina na Bohu, ale na nás, protože jsme neobstáli ve spolupráci s Božskými mocnostmi. Naše vůle se neshodovala s vůlí Boží.

Spasitel světa oděl své Božství lidstvím, aby mohl dosáhnout lidstvo. Bylo zapotřebí Božství i lidství, aby světu mohlo být přineseno spasení, tak nutné padlému člověku. Božství potřebovalo lidství, aby mohlo být spojením mezi Bohem a člověkem. Člověk potřebuje vnitřní i vnější sílu, aby ho obnovila k podobě Boží; i když potřebuje Božskou moc, neučinil lidskou působnost nepodstatnou. Od člověka se vyžaduje víra; neboť víra působí láskou a očišťuje duši. Víra má oporu účinnou v Kristu. Pán nemá v úmyslu lidskou sílu ^{ISM 376} ochromit, ale ve spolupráci s Bohem, může být lidská moc postačující pro dobro. Bůh nehodlá lidskou sílu zničit, neboť je znakem pro dovršení díla, které máme vykonat doma i venku. Každému člověku dal poslání, každý věrný služebník vydává světlo světa, protože je ve spojení s Bohem a Kristem i nebeskými anděly na velkém díle spasení ztracených. Od

nebeských sborů přijímá stále více schopností při uskutečňování díla Božího. Při uskutečňování toho, co působí božská milost, dostává se věřícím duchovní vznešenost. Ten, kdo jedná podle svěřených schopností, stane se moudrým budovatelem svého Mistra, stává se učedníkem Kristovým, který poznal smysl práce pro Boha. Nebude se vyhýbat břemenům odpovědnosti, neboť si bude vědom, že každý musí povstat ve věci Boží podle míry svých schopností a najít své místo v závažnosti díla. Ježíš nepřipustí, aby Jeho vůle a oddaná služba přišly nazmar. Nepotřebuje politování ten, kdo nese vážně zodpovědnost ve věci Boží, protože je věrný a opravdový ve spolupráci s Bohem, aby se spojením Božího a lidského úsilí dílo dokonalo. Ale ten, kdo se vyhýbá odpovědnosti, neuvědomuje si výsadu, k níž je povolán, ten je předmětem politování.

60. Vztah víry a skutků (1SM 377)

(Objevilo se v Notebook Leaflets, The Church, No.5.)

Napier, Nový Zéland 9. Dubna 1893

BRATŘE A.T.JONES :

Byla jsem přítomna velkému shromáždění. Zdálo se mi, že jsi ve své řeči hovořil na téma víry a přičtení spravedlnosti Kristovy vírou. Několikrát jsi opakoval, že skutky nemají význam, protože nejsou podmínkou. Celá záležitost se jevila takto, že já jsem věděla, že lidé budou spleteni a neudělají si správnou představu o vztahu mezi vírou a skutky. Proto jsem se rozhodla, že ti napíšu - uvedl jsi tuto věc příliš ostře. Existují podmínky, za kterých můžeme přijmout Kristovo omilostnění, posvěcení a ospravedlnění. Vím, co jsi myslel, ale zanechal jsi špatný dojem na mnoho lidí. I když dobré skutky nespasí ani jednu duši, přesto je nemožné, aby byla jediná duše spasena bez dobrých skutků. Bůh nás spasí, ale platí přitom zákon, že musíme prosit, abychom mohli dostat, hledat, abychom mohli nalézt, a klepat, aby nám mohly být otevřeny dveře.

1SM 378 Kristus se obětoval dobrovolně, aby dokonale zachránil všechny, kteří k Němu přijdou. Všechny zve, aby k Němu přišli. „A toho, kdož ke mně přijde, nevyvrhu ven." (J 6,37) Ve skutečnosti tyto věci chápeš stejně jako já, a přesto jsi je špatně vyjádřil, a tím některé popletl. A poté, co ses radikálně vyjádřil o skutcích, nemáš jasno ani sám v sobě, když se tě na tuto věc ptají ostatní, a nedovedeš stanovit správné zásady. Ty sám nejsi schopen uvést to, co jsi říkal, do souladu se svými vlastními zásadami a vírou.

Mladý muž přišel k Ježíši s otázkou: „Mistře dobrý, co učiním, abych života věčného dědičně došel?" (Mk 10,17) A Kristus mu odpověděl. „Co mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než jediný, totiž Bůh. Chceš-li pak vejít do života, ostříhej přikázání". On mu řekl: „Kterých?" Ježíš jich několik citoval a mladý muž řekl: „Všeho toho ostříhal jsem od své mladosti. Čehož mi se ještě nedostává?" Ježíš odpověděl: „Chceš-li dokonalým býti, jdi a prodej statek svůj, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi, a pojď následuj mne." Zde jsou podmínky a Bible má mnoho podmínek. „Uslyšev pak mládenec tu řeč, odešel, smuten jsa; nebo měl statku mnoho." (Mt 19,17.20-22)

Na co je třeba dávat pozor

Když říkáš, že žádné podmínky neexistují, a když hovoříš příliš zešířena, zatěžuješ mysl lidí a někteří tomu nepřikládají dlouhé trvání. Nechápu, jak mohou být tyto výrazy v souladu s

jasnými výroky Slova Božího. Chraň prosím tyto body. Tato ostrá tvrzení ohledně skutků náš postoj nikdy neposílí. Tyto výrazy oslabují naše postavení, protože mnozí tě budou považovat za extrémistu a ztratí ze zřetele vzácné ponaučení, která pro ně máš o věcech, které nutně potřebují znát.... Můj bratře, je to pro lidskou mysl těžké, aby ^{1SM 379} uvažovala o těchto věcech, a nepopletla se jinými myšlenkami, které nejsou v souladu se Slovem Božím. Pamatuj prosím, že pod vedením Kristova učení byli mnozí z učedníků žalostně nevědomí, ale když na ně sestoupil Duch svatý, kterého jim Ježíš zaslíbil, který učinil z kolísavého Petra bojovného zastánce víry, došlo v jeho charakteru k velké změně! Ale neklad' překážku před duši v podobě bombastických výkladů a výrazů, neboť duše, která je slabá ve víře, ji nepřekoná. Buď vždy důsledný, tichý, hluboký a pevný. V ničem nezacházej do žádného extrému, ale drž se na pevné skále. Ó, drahý, drahý Spasitel. „Kdož by měl přikázání má, a ostříhal jich, onť jest ten, kterýž mne miluje. A kdož mne miluje, milován bude od Otce mého, a jáť jej budu milovati, a zjevím jemu samého sebe.“ (J 14,21)

To je ta pravá zkouška - činění Kristových skutků. A to je důkaz lásky lidského činitele k Ježíši. Ten, kdo činí Jeho vůli, podává světu praktický důkaz, že nese ovoce, které se projevuje poslušností, čistotou a svatostí charakteru....

Můj bratře, chod' opatrně s Bohem. Ale pamatuj, že oči některých lidí jsou k tobě soustředěně upjaty a očekávají, že překročíš hranici a zakopneš a padneš. Ale budeš-li se v pokoře držet Ježíše, vše je v pořádku....

Ve škole Kristově, kde se učíme, není místo. Máme pracovat na plánu sčítání a Pán bude pracovat na plánu násobení. Stálou pílí budeme skrze Kristovu milost žít z plánu sčítání a „snažit se povolání a vyvolení své upevňovat; nebo to činíce, nepadnete nikdy. Tak zajisté hojné způsobeno vám bude vejít k věčnému království Pána našeho a Spasitele Jezukrista.“ (2Pt 1,10-11)

- Letter 44, 1893.

Žádný kompromis s hříchem

Bratři ať zůstanou velmi opatrní při poukazování lidem na víru a skutky, ať nedojde k myšlenkovým zmatkům. Lid potřebuje ^{1SM 380} být podněcován k horlivosti v dobrých skutcích. Má se jim ukázat, jak být užitečnými, jak se očistit, aby jejich oběti byly Bohu příjemné. Je to mocí krve Kristovy. V lidech se musí projevit poselství rozhodnou povahou. Lidé musí být vedeni kupředu pokáráním a vytýkáním každého špatného způsobu.

Je-li dáno andělu kterékoli církve zmocnění podobné tomu, které bylo dáno andělu Efezské církve, ať toto poselství je slyšeno skrze lidské posly, kteří kárají bezstarostnou nedbalost, odpadnutí od víry a hřích. Lid má být přiveden k činění pokání a vyznání hříchu. Nikdy se nesnažte hřích skrýt, neboť v poselství které kárá, je Kristus prohlášen jako první i poslední, který je pro člověka všechno ve všem.

Jeho síla očekává na žádost těch, kteří chtějí zvítězit. Ten, kdo kárá, musí tak posílit své posluchače, že budou přímo lačněť po vítězství. Musí je nabádat, aby bojovali o osvobození z jakéhokoliv hříšného jednání, všeho svůdného návyku, i kdyby sebezapírání mělo být jako vyjmutí pravého oka, nebo useknutí ruky od těla. Nesmí se učinit žádný ústupek nebo kompromis zlým návykům nebo hříšnému jednání.

Spolupráce s Bohem

Člověk má spolupracovat s Bohem a využívat všechnu sílu podle Bohem mu daných schopností. Ví přece, k čemu vedou správné návyky v jídle, pití, v celém způsobu života. Pán určuje, aby jeho lidští poslové jednali jako soudní a odpovědní jedinci v každém ohledu...

Nemůžeme si dovolit zanedbávat ani jediný paprsek světla, které dal Bůh. Zůstaneme-li v naší praxi neteční k těmto věcem, které vyžadují pečlivost, dopouštíme se hříchu. Lidský jedinec má spolupracovat s Bohem, zdržet se těchto náruživostí a má je přemáhat. Při tomto svém snažení má být neúnavný ve svých modlitbách k Bohu a vždy vyprošovat milost k ovládnutí svého já, svých vášní i ^{ISM 381} jednání. Udělenou milostí Kristovou může nám být dána možnost zvítězit. Stát se vítězem znamená víc, než se mnozí domnívají.

Duch Boží odpoví na volání každého srdce, které svých klamů a hříchů lituje, neboť pokání je dar Boží a přitom je důkazem, že Kristus duši přitahuje k sobě. Nemůžeme hříchů litovat bez Krista ani být omilostněni bez Krista, ale je to pokoření člověka v jeho lidské náruživosti a nadutosti, aby šel přímo k Ježíši s vírou a důvěrou v Něho se vším, co potřebuje....

Ať nikdo nehlásá myšlenku, že člověk má malý nebo žádný podíl ve velkém díle vítězství, neboť Bůh bez spolupráce s člověkem neučiní pro něj nic. Žádný ať neříká, že pokud uděláte vše, co je z vaší strany možné, Ježíš vám pomůže. Kristus řekl: „Beze mne nic nemůžete učinit.“ (J 15,5) Je třeba, aby všichni od prvního do posledního spolupracovali s Bohem. Kdyby Duch svatý nepůsobil na lidské srdce, na každém kroku bychom klopýtli a padli. Samotné úspěchy člověka nejsou ničím jiným než bezcenností, ale spolupráce s Bohem znamená vítězství. Nemáme síl, abychom sami ze sebe litovali hříchu. Dokud nepřijmeme Božskou pomoc, nemůžeme učinit jediný krok ke Spasiteli. On praví: „Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec“ (Zj 21,6) ve spasení každé duše.

Ale skrze Krista je všechno. Máme inspirovat každého člověka k neúnavné vytrvalosti. Musíme strádat, bojovat, trápit se, bdít, modlit se, jen abychom zvítězili nad lstivým nepřítelem. Vždyť moc i milost, které nám v tom pomáhají, pocházejí od Boha a trvají, pokud důvěřujeme v Něho. On může zachránit až do krajnosti všechny, kteří skrze Něj přichází k Bohu. Nikdy nezanechejte v myšlení dojem, že člověk ze své strany může učinit málo nebo vůbec nic, ale raději člověka uče, aby spolupracoval s Bohem a úspěšně dosáhl vítězství.

Ať nikdo neříká, že vaše skutky nemají nic společného s vaším místem a postavením před Bohem. Rozsudek vynesený u soudu bude v souladu s tím, co bylo vykonáno a co bylo opomenuto a neuděláno. (Mt 25,34-40).

Je požadováno úsilí i práce ze strany toho, kdo přijímá Boží ^{ISM 382} milost. Neboť podle plodů se poznají vlastnosti stromu. Ačkoliv dobré skutky člověka nemají bez víry v Ježíše větší cenu až obět Kainova, ale zakryty Kristovou zásluhou, potvrzují zásluhy toho, kdo je činí, aby obdržel věčný život. To, co je považováno za světskou morálku, nedosahuje Božské úrovně a nemá před nebem větší cenu, než Kainova obět.

Odevzdání se Duchu svatému

Každý, kdo má záměr uvést ve skutečnost to, co znamená být křesťanem, očistí se od všeho, co oslabuje a poskvňuje. Všechny životní návyky mají být uvedeny do souladu s požadavky Slova a pravdy. Ten pak nebude jen věřit, ale bude uskutečňovat vlastní spásu s bázní a třesením a odevzdáním se do ztvárnění Duchem Svatým.

- The Review and Herald 8.3.1888.

Ježíš přijme naše předsevzetí

Když se ve svém srdci rozhodneme poslouchat Boha, když úsilí napneme až do krajnosti, Ježíš přijímá toto smýšlení a snažení jako nejlepší službu člověka a nahrazuje jeho nedostatek Svou vlastní Božskou zásluhou. Nepřijme však ty, kteří prohlašují, že v Něho věří, ale jsou neposlušni přikázání Jeho Otce. Většinou slyšíme o víře, ale větší měrou bychom měli slyšet o skutcích. Mnozí svádějí své duše lehkomyšlným životem, přizpůsobeným náboženstvím bez sebezapření. Ale Ježíš praví: „Chce-li kdo za mnou přijít, zapři sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne.“ (Mt 16,24) .

- The Signs of the Times 16.6.1890.

61. Kristus je středem poselství (ISM 383)

(Tento článek se objevil v The Review and Herald 20.3.1894.)

Trojandělské poselství vyžaduje předložení čtvrtého přikázání o sobotě a tato pravda musí být přednesena světu. Ale také Ježíš Kristus, nesmí být z trojandělského poselství vynechán. Pro mnohé, kteří se zasvětili dílu těchto dnů, byl Kristus až na druhém místě, zatímco teorie a důkazy byly na místě prvním. Sláva Boží, která byla zjevena Mojžíšovi jako Božská vlastnost, nestala se pro ně prvořadou. Pán řekl Mojžíšovi: „Já způsobím to, aby šlo mimo tebe před tváří tvou všechno dobré mé.“ (Ex 33,19) „Nebo pomíjeje Hospodin tvář jeho, volal: Hospodin, Hospodin, Bůh silný, lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě, milosrdenství čině tisícům, odpouštěje nepravost a přestoupení i hřích, a kterýž nikoli neospravedlňuje vinného.“ (Ex 34,6-7)

Jakoby byl závoj před očima mnohých, kteří na tomto díle pracovali. Když poukazovali na zákon, nespatořovali Ježíše a ^{ISM 384} nehlásali tu skutečnost, že kde je vyznání hříchu, je také mnohem více milosti. Na Golgatě se setkal milosrdenství a věrnost, spravedlnost a smíření se vzájemně políbily. Hříšník musí vždy pohlížet ke Kristu a s prostou vírou malého dítěte musí spočinout na Jeho zásluhách, přijmout Jeho ospravedlnění a uvěřit v Jeho milost. Z tohoto důvodu věrní pracovníci mají uvádět ospravedlnění Kristovo ne jako nové poznání, ale jako vzácné poznání, které lid na čas ztratil ze zřetele. Musíme přijmout Krista jako našeho osobního Spasitele a On nám připočte ospravedlnění. Opakujme a prohlašujme velkou pravdu, jak ji uvádí Jan: „V tom jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že On miloval nás, a poslal Syna svého obětí slitování za hříchy naše.“ (1J 4,10)

V lásce Boží se otevřel nejkrásnější zdroj vzácné pravdy a pokladnice milosti Kristovy, která je otevřena církvi i světu. „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozenného dal.“ (J 3,16) Jaká je to láska - jak překrásná, nezměnná láska, která vedla Krista k tomu, aby zemřel za nás, pokud jsme byli ještě hříšníky! Jaká újma pro duši, která rozumí velkým požadavkům zákona a která selhává při poznání milosti v její plné hojnosti. Je pravda, že zákon Boží zjevuje lásku Boží, když je zvěstována jako pravda v Ježíši; vždyť na Kristův dar tomuto

světu, který se provinil, je třeba klást v každém hovoru zvláštní důraz. Není divu, že srdce neroztála pravdou, když jim byla překládána chladným a mdlým způsobem. Není se co divit, že víra zaváhala při Božích zaslíbeních, když kazatelé a hlasatelé opomenuli poukázat na Ježíše v Jeho vztahu k zákonu Božímu. Jak často měli ujišťovat lid, že „ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal jej, i kterakž by tedy nám s Ním všech věcí nedal?" (Ř 8,32)

Satan se rozhodl, že člověk nemá poznat lásku Boha, která Ho vedla k tomu že dal svého jednorozeného Syna, aby zachránil lidské pokolení. Vždyť je to dobrota Boží, která člověka vede k pokání. ^{1SM 385} Ó, jak můžeme dosáhnout úspěchu při zvěstování hluboké, vzácné Boží lásky světu? Není jiné cesty k jejímu dokázání, než „Pohled'te, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli." (1J 3,1) Říkejme hříšníkům: „Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa." (J 1,29) Uvádíme-li Ježíše jako Otcova zástupce, rozptýlíme stíny, kterými satan zastřel naši stezku, abychom nepoznali milosrdenství a lásku Boží, nevýslovnou lásku, jak se projevila v Ježíši Kristu.

Podívej se na kříž

Kristus se stal zárukou bezmezné lásky, nezměrné milosti nebeského Otce. Ó, kéž by všichni činili pokání ze svých prvních skutků. Kdyby tak církev učinila, milovala by upřímně Boha i své bližní jako sebe. Efraim by nechtěl přát zlé Judovi a Juda by nechtěl sužovat Efraima. Rozdělení by se zahojilo, trpké dozvuky sporu by už nebylo slyšet na půdě Izraele. Skrze milost danou jim Bohem, všichni se snažili dosáhnout odpovědi v modlitbě Kristově, aby Jeho učedníci byli zajedno tak, jako je On zajedno se svým Otcem. Mír, láska, milost a dobrota se stanou opěrnými zásadami duše. Láska Kristova stane se tématem každého rozhovoru a Věrným Svědkem už nebude nikdy řečeno: „Mám proti tobě to, že jsi tu první lásku svou opustil." (Zj 2,4) Lid Boží bude zůstávat v Kristu, láska Ježíšova se projeví a jeden Duch oživí všechna srdce, obnoví a obrodí všechny podle obrazu Kristova a sjednotí všechna srdce. Jako živá ratolest pravé vinné révy, všichni se sjednotí ke Kristu, k živé hlavě. Kristus bude zůstávat v každém srdci, střežit, uspokojovat, posvěcovat i ukazovat světu jednotu následovníků Ježíšových, kteří takto nesou svědectví, že jsou poskytovány nebeské záruky ostatkům církve. V jednotě Kristovy církve bude prokázáno, že Bůh seslal svého jednorozeného Syna na svět.

^{1SM 386} Když je lid Boží v jednotě s Duchem, všechno pokrytectví, všechna domýšlivost, která byla hříchem židovského národa bude vypuzena ze všech srdcí. Podoba Kristova se projeví u každého jednotlivce Jeho těla, Jeho lid stane se novými láhvemi, do nichž On může nalít Své nové víno a nové víno láhve neroztrhne. Bůh si přeje, aby bylo známé tajemství skryté po věky. Chtěl jim dát poznat, „kte-raké by bylo bohatství slavného tajemství tohoto mezi pohany, jenž jest Kristus ve vás, ta naděje slávy.“ (Kl 1,27). (cituj také verše 28-29)

Ježíš přišel, aby dal lidské duši Ducha Svatého, s jehož pomocí by se mohla rozlít do srdce láska Boží. Je však nemožné vybavit Duchem Svatým člověka, který je zaběhlý ve svých názorech, jehož poznatky učení jsou stereotypní a neměnné, které jdou v duchu tradic a lidských zvyklostí tak, jako Židé v době Kristově. Byli až příliš svědomití k zachovávaní církevních předpisů, velmi přísní v následování vnějších forem, ale trpěli nedostatkem životnosti a náboženského zasvěcení. Byli Kristem znázorněni jako suché kůže, které se používají na láhve. Evangelium Kristovo nelze umístit v jejich srdcích, nebylo tam pro něho místo. Nemohli se stát novými láhvemi, do nichž by mohli vlít své nové víno. Kristus musel hledat jinde, než mezi zákoníky a farizeji nádoby pro své učení pravdy a života. Musel najít

lidi, kteří byli ochotni obrodit svá srdce. Přišel dát lidem nové srdce. Řekl: „Dám vám srdce nové." Ale domýšliví lidé tehdejších stejně jako dnešních dnů necítí potřebu nového srdce. Ježíš nechal bez povšimnutí zákoníky a farizee, neboť ti necítili potřebu Spasitele. Ti byli připoutáni k vnějším formám a ceremoniím. Tyto služby byly Kristem ustanoveny, byly plny životnosti a duchovní krásy, ale Židům se vytratil duchovní život z jejich obřadů a upjali se k mrtvým formám, z nichž duchovní život vymřel. Když upustili od požadavků a přikázání Božích, usilovali nahradit tato ^{1SM 387} opuštěná místa znásobením vlastních požadavků a zpřísnilo je více, než měl Bůh. A čím neúprosněji narůstaly, tím méně zjevovaly lásku a Ducha Božího. Kristus řekl lidem: „Na stoličce Mojžíšově posadili se zákoníci a farizeové. Protož všechno, což by koli rozkázali vám zachovávat, zachovávejte a činite, ale podle skutků jejich nečinite; neboť praví, ale nečiní. Svazují zajisté břemena těžká a nesnesitelná, a vzkládají na ramena lidská, ale prstem svým nechť jimi ani pohnouti. Všecky pak své skutky činí, aby byli vidíni od lidí. Rozšiřují zajisté nápisy své, a veliké dělají podolky plášťů svých, a milují přední místa na večerích, a přední stolice v shromážděních, a pozdravování na trhu, a aby byli nazýváni od lidí: Mistři, mistři." „Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že dáváte desátky z máty a z kopru a z kmínu, a opouštíte to, což těžšího jest v zákoně, soud a milosrdenství a věrnost. Tyto věci měli jste činiti a oněch neopouštěti." (Mt 23,2-7.23)

Ostatky církve jsou povolány, aby prošly podobnou zkouškou víry jako Židé; a Pravý Svědek, který se prochází uprostřed sedmi zlatých svícňů, přinesl svému lidu slavnostní poselství. Praví: „Ale mám proti tobě to, že jsi tu první lásku svou opustil. Protož pomni, odkud jsi vypadl, a čini pokání, a první skutky. Pakliž toho nebude, přijdu na tebe rychle, a pohnu svícнем tvým z místa jeho, nebudeš-li pokání činiti." (Zj 2,4-5) Lásky k Bohu v církvi ubývá a namísto toho vytryskla sebeláska. S ubýváním lásky k Bohu, se ztrácí i bratrská láska. Církev má čelit celému popisu, jak je dán církvi Efezské a již se nedostává životně důležité zbožnosti. O tom Ježíš praví: „Znám skutky tvé, a práci tvou, i trpělivost tvou, a že nemůžeš trpěti zlých; a zkusil jsi těch, kteříž se praví býti apoštolé, ale nejsou, a shledals je, že jsou lháři. A snášel jsi, a trpělivost máš, a pro jméno mé ^{1SM 388} pracovals a neustal. Ale mám proti tobě to, že jsi tu první lásku svou opustil." (Zj 2,2-4)

Před zákonem platné náboženství bylo myšleno právě bezchybné náboženství pro tuto dobu. Ale to je omyl. Pokárání farizeů Kristem lze aplikovat těm, kteří upustili v srdci od své první lásky. Chladné náboženství ze zákona (zakládající svou naději ve spásu na skutcích bez víry) nemůže nikdy přivést duše ke Kristu. Protože to je náboženství bez Krista a bez lásky. Když jsou pusty a modlitby konány duší, která se sama ospravedlňuje, jsou Bohu odporné. Slavnostní shromáždění k uctívání náboženských obřadů, vnější pokora, předepsaná oběť - to vše vydává svědectví světu, že ten, kdo takto činí, má na zřeteli jen sebeospravedlnění. Tyto věci upozorňují pozorovatele přísných povinností a říkají: Tento člověk si zaslouží nebe. Ale to všechno je podvod. Skutky nám nemohou zaručit vstup do nebe. Jedině vykonaná veliká oběť Kristova je dostačující pro všechny, kteří uvěřili. Láska Kristova oživí věřícího novým životem. Ten, kdo pije vodu z pramene života, napije se i nového vína v království. Víra v Krista stane se prostředkem, který uvede do pohybu správnost duchovního pohledu i jednání věřícího a všechna zbožnost i nebeská náklonnost bude vycházet z toho, kdo vzhlíží k Ježíši, Tvůrci a dokonavateli jeho víry. Pohlédni k Bohu a nehleď na člověka. Bůh je tvůj nebeský Otec, který je ochoten trpělivě snášet tvé nepravosti, zapomenout na ně a zbavovat tě jich. „Totot jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista." (J 17,3) Patřením na Krista se změníte, pokud vezmete v nenávisť svou dřívější pýchu, svou dřívější marnivost a sebeoceňování, sebe ospravedlňování a nevěru. Pak se oprostíte od těchto hříchů, jako bezcenného břemene a přijdete pokorně, ponížene a v plné odevzdanosti k Bohu. Budete jednat s láskou, trpělivostí, ušlechtilostí, dobrotou, milosrdně i s

každou další milostí, která přebývá v dětech Božích a nakonec nalézá své místo mezi posvěcenými a svatými.

62. Ospravedlnění z víry (1SM 389)

(Tento článek vyšel v The Bible Students Library series, duben 1893)

Když Bůh omilostňuje hříšníka, odpouští trest který si zaslouží a jedná s ním, jakoby nezhřešil. Přijímá ho do své přízně, ospravedlňuje ho skrze Kristovy ospravedlňující zásluhy. Hříšník může být ospravedlněn jedině vírou ve nesmírnou oběť, přinesenou Synem Božím, který se stal obětí za hříchy zkaženého světa. Nikdo nemůže být ospravedlněn žádnými vlastními skutky. Jedině skrze dokonalou moc oběti, smrti a vzkříšení Krista, může být zbaven viny za hřích, zbaven odsouzení podle zákona a trestu za jeho přestoupení. Víra je jediná podmínka k dosažení ospravedlnění. Víra nezahrnuje v sobě jen vyznání víry a náboženské smýšlení, ale i důvěru.

Mnozí mají jen formální víru v Krista a neví vůbec nic o životní závislosti na Něm, aby si přivlastňovali zásluhy ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele. O této víře jen podle jména praví Jakub: „Ty věříš, že jest jeden Bůh. Dobře činiš. I ďáblové tomu věří, a však třesou se. Ale chceš-liž věděti, ó člověče marný, že víra bez skutků jest mrtvá?" (Jk 2,19-20) Mnozí připouštějí, že Ježíš Kristus je Spasitelem světa, ale v tu chvíli se od Něho odtáhnou a přestanou činit ^{1SM 390} pokání ze svých hříchů, schází jim přijetí Ježíše jako osobního Spasitele. Jejich víra je jen prostým připuštěním myšlení a úsudku k pravdě, ale pravda není vnesena do srdce, aby mohla posvětit duši a přetvořit povahu. „Nebo kteráž předzvěděl, ty i předzřídil, aby byli připodobněni obrazu Syna Jeho, aby On byl prvorozený mezi mnohými bratřími. Kteráž pak předzřídil, těch i povolal, a kterýchž povolal, ty i ospravedlnil, a kteráž ospravedlnil, ty i oslavil." (Ř 8,29-30) Povolání a ospravedlnění není totéž. Povolání jest přitáhnutí hříšníka ke Kristu, je to dílo vykonané Duchem svatým v srdci, přesahující hřích a povzbuzující ke konání pokání.

Mnozí jsou zmateni, na čem spočívají jejich prvé krůčky v díle spasení. Za lítost je považován skutek hříšníka, který musí učinit ve svém zájmu, aby mohl přijít ke Kristu. Myslí, že hříšník musí získat pro sebe způsobilost, aby mohl přijmout požehnání Boží milosti. Je pravda že lítost musí předcházet odpuštění, neboť jedině zlomené a kající srdce je Bohu přijatelné. Bez lítosti se hříšník nemůže přivést sám ke konání pokání, ani se připravit k přijetí Krista. Pokud hříšník nelituje, nemůže mu být odpuštěno. Otázkou k roz-hodnutí však zůstává, zda konat pokání je skutkem hříšníka, nebo dar Kristův. Musí hříšník vyčkat dokud neprijdou výčitky za hřích, aby mohl přijít ke Kristu? První krok způsobuje Duch svatý. V té míře, jak se člověk tomuto puzení poddává, přibližuje se ke Kristu, aby před Ním projevil lítost.

Hříšník je ukázán jako ztracená ovce, která se nikdy nevrací do ohrady, dokud jí pastýř nenalezne a nepřinese do ohrady. Žádný člověk sám ze sebe nemůže činit pokání a učinit se hodným požehnání ospravedlnění. Pán Ježíš neustále hledá, jak působit na hříšníkovu myšlení a získat ho, aby vzhlédl k Němu, Beránku Božím, který snímá hříchy světa. Nemůžeme učinit ani krok kupředu ^{1SM 391} k získání duchovního života, pokud nás Ježíš k sobě nepřiblíží, neposílí a nepřivede k vyznání, že při pokání není třeba pykat.

Již před veleknězi a saduceji Petr jasně poukázal na skutečnost, že pokání je dar Boží. Když hovořil o Kristu, řekl: „Toho Bůh, kníže a spasitele, povýšil pravici svou, aby bylo dáno lidu Izraelskému pokání a odpuštění hříchů." (Sk 5,31) Pokání není menší Boží dar než milost a

ospravedlnění a nelze ho dosáhnout jinak než jako Kristův dar člověku. Jsme-li přitahováni ke Kristu, je to Jeho zásluhou i mocí. Skrze Něj přichází milost pokání a z Něho i ospravedlnění.

Význam víry

Pavel píše: „Ta pak spravedlnost, kteráž jest z víry, takto praví: Neříkej v srdci svém: Kdo vstoupí do nebe? To jest Krista s výsosti svěsti. Aneb kdo sstoupí do propasti? To jest Krista z mrtvých vzbuditi. Ale co dí? Blízko tebe jestiť slovo, v ústech tvých a v srdci tvém. Toť jest slovo to víry, kteréž kážeme: Vyznáš-li ústy svými Pána Ježíše, a srdcem svým uvěříš-li, že Jej Bůh vzkřísil z mrtvých, spasen budeš. Srdcem se zajisté věří k spravedlnosti, ale ústy vyznání se děje k spasení." (Ř 10,6-10)

Víra ke spáse není vírou náhodnou, není pouhým souhlasem rozumového poznání, je vírou zakořeněnou v srdci, která objímá Krista jako osobního Spasitele a ujišťuje, že může zachránit až do krajnosti všechny, kteří přijdou k Bohu skrze Něj. Uvěřit, že může zachránit ostatní, ale nezachránit nás, není pravou vírou. Když ale přijímáme Krista jako jedinou naději spásy, pak se projevuje ryzí víra. Tato víra vede svého vlastníka, aby vložil všechny své city na Krista; jeho chápání se dostane pod vliv Ducha svatého, a jeho povaha je utvářena k podobě Boží. Jeho víra není mrtvou vírou, ale projevuje se láskou a vede ho k poznání Kristovy krásy a k splynutí ^{ISM 392} s Božskou povahou. (Dt 30,11-14 citov.) „A obřeže Hospodin Bůh tvůj srdce tvé a srdce semene tvého, abys miloval Hospodina Boha svého z celého srdce svého, a ze vši duše své, abys živ byl." (Dt 30,6)

Jedině Bůh obřezává srdce. Celé dílo patří Bohu od počátku až do konce. Hříšník může vyznávat: „Jsem ztracený hříšník, ale Kristus přišel, aby vyhledal a spasil ty, kteří jsou ztraceni. Říká: „Nepřišel jsem volat spravedlivé, ale hříšné ku pokání." (Mk 2,17) Jsem hříšník, ale On zemřel na Golgatském kříži, aby mne spasil. Nechci ani o chvíli déle zůstat nezachráněným. On zemřel a vstal z mrtvých pro mé ospravedlnění a chce mě zachránit i nyní. Uznávám odpuštění, které zaslíbil."

Připočtená spravedlnost

Kristus je zmrtvýchvstalý Spasitel; ačkoliv byl mrtvý, vstal z mrtvých a žije na věčnosti, aby se za nás přimlouval. Srdcem věříme v ospravedlnění a ústy vyznáváme spasení. Ti, kteří jsou ospravedlněni vírou, vyznají Krista. „Kdo slovo mé slyší, a věří tomu, kterýž mne poslal, máť život věčný, a na soud nepřijde, ale přešel ze smrti do života." (J 5,24) Největší dílo vykonané pro hříšníka, který je potřísněn a poškrvněn zlem, je dílo ospravedlnění. Kdo hovoří pravdu, ten je Jím prohlášen za spravedlivého. Pán připočítává věřícímu spravedlnost Kristovu a před celým vesmírem ho prohlašuje za spravedlivého. Přenáší hříchy na Ježíše, hříšníkova představitele, zástupce i jistotu. Na Krista vkládá nepravosti každé duše, která uvěřila. „Nebo toho, kterýž hříchu nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom my učinění byli spravedlností Boží v něm." (2K 5,21)

Kristus vyhověl požadavkům za vinu celého světa a všichni, kdo přichází k Bohu s vírou, obdrží spravedlnost Kristovu, „kterýžto hříchy naše na svém těle sám vnesl na dřevo, abychom hříchům ^{ISM 393} zemrouce, spravedlnosti živi byli, jehož zsinlostí uzdraveni jste." (1Pt 2,24). Naše hříchy byly odpuštěny, odloženy, vrženy do hlubin moře. Skrze pokání a víru jsme byli vzkříseni z hříchu a patříme na našeho Boha, naši spravedlnost. Ježíš trpěl spravedlivý, za nespravedlivé.

Ačkoli jsme jako hříšníci pod zákonem zatraceni, požaduje Kristus na základě své poslušnosti pro toho, kdo činí pokání, připočtení svých zásluh. Aby mohl hříšník přijmout spravedlnost Kristovu, musí vědět, co znamená pokání, které způsobuje obsáhlou změnu myšlení, ducha a skutků. Dílo přeměny musí začít v srdci a projevit svou sílu každou částí svého bytí; ale člověk není schopen uskutečnit takové pokání a může toho dosáhnout jedině skrze Krista, který vystoupil na nebesa a lidi obdařil dary.

Kdo si přeje učinit opravdové pokání? Co mnozí musí udělat? Musí přijít bez váhání k Ježíši takoví jací jsou. Musí uvěřit, že slovo Kristovo je pravdivé, uvěřit v zaslíbení a ptát se, jak jich možno dosáhnout. Když upřímné touhy podnítí lidi k modlitbě, nebudou se modlit nadarmo. Pán splní své slovo, dá Ducha Svatého, aby pokáním vedl k Bohu a vírou k našemu Pánu Ježíši Kristu. Bude se modlit a bdít, opouštět své hříchy, projevovat svoji upřímnost co nejpůsobivěji a bude usilovat o poslušnost desatera Božích přikázání. S modlitbou spojí víru, ne však jen prostým uvěřením, ale i poslušností příkazům zákona. Pokud bude tázán, prohlásí, že je na straně Kristově. Odřekne se všech návyků i spojení, které oddalují srdce od Boha.

Kdo se chce stát dítkem Božím, musí přijmout pravdu, že pokání a odpuštění nebylo dosaženo skrze nic jiného, než byla smírná oběť Kristova. Když hříšník získá toto ujištění, musí jeho dosavadní život projít změnou, musí neúnavně prosit v pokoře trůn milosti, aby do jeho duše vstoupila obnovující moc Boží. Kristus dává svou ^{ISM 394} milost jen těm, kteří litují svých hříchů, ale napřed musí činit pokání a pak obdrží milost. Učiněná opatření jsou dokonalá a věčné ospravedlnění Kristovo je dáno, aby si ho vážila každá duše, která uvěřila.

Nádherný, neposkvřený oděv, utkaný na nebeském stavu je připraven pro hříšníka, který uvěřil a činí pokání, takže může říct: „Velice se budu radovati v Hospodinu, a plésati bude duše má v Bo-hu mém; nebo mne oblékl v roucho spasení, a pláštěm spravedlnosti přioděl mne.“ (Iz 61,10)

Milost je přichystaná v přebohaté míře, aby duše která uvěří, mohla být uchráněna od hříchu. Neboť celé nebe s jeho nekonečnými zdroji bylo dáno k našim službám. Můžeme být spaseni. Kristus je ukončením spravedlnosti ze zákona každému, kdo věří. My sami jsme hříšní, v Kristu však jsme spravedliví. Když jsme byli ospravedlněni skrze připočtenou spravedlnost Kristovu, Bůh nás prohlašuje za spravedlivé a jedná s námi jako se spravedlivými. Pohlíží na nás jako na své drahé děti. Kristus působí proti moci hříchu a kde bylo hodně hříchu a člověk jej lituje, tam je i mnohem více milosti. „Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Jezukrista, skrze něhož i přístup měli jsme věrou k milosti této, kterouž stojíme. A chlubíme se nadějí slávy Boží.“ (Ř 5,1-2.)

„Spravedliví pak učinění bývají darmo, milostí Jeho, skrze vykoupění, kteréž se stalo v Kristu Ježíši, jehož Bůh vydal za smírci, skrze víru ve krvi jeho, k ukázání spravedlnosti své skrze odpuštění předešlých hříchů, v shovívání Božím, k dokázání spravedlnosti své v nynějším času, k tomu, aby On spravedlivým byl, a ospravedlňujícím toho, kterýž jest z víry Ježíšovy.“ (Ř 3,24-26) „Nebo milostí spasení jste skrze víru, a to ne sami z sebe, dar jest to Boží.“ (Ef 2,8)

Příslib Ducha

Bůh umožnil svému lidu s vírou hlásat, že dobře ví o velikosti spasení, které je pro něj tak bohatě připraveno. Nemusí se těšit a ^{ISM 395} myslet si, že snad v budoucnu bude teprve pro něj něco velkého vykonáno. Dílo je už zcela hotovo. Křesťan není povolán k tomu, aby se sám

smířil s Bohem. To nemohl a ni nemůže udělat. Může však přijmout Krista jako své smíření, protože v Kristu je smíření s Bo-hem. Kristus učinil konec hříchu, nesl tíži odloučení od Boha jako následek hříchu na svém těle na kříži. Sňal odsouzení ze všech, kteří v Něho uvěří jako v osobního Spasitele. Skoncoval s řídící mocí hříchu v srdci. Život i povaha křesťana obdrží ryze povahy a milosti Kristovy. Těm, kteří Ho prosí, uděluje Ježíš Ducha Svatého. Je nutné, aby každý věřící člověk mohl být zbaven poskvrnění hříchem, stejně jako odsouzení zákonem a zahynutí. Skrze skutky Ducha Svatého, posvěcen pravdou, je křesťan uschopňován pro nebeské sbory. Kristus působí v našem nitru a Jeho spravedlnost je nad námi. Bez toho žádné duši nebude přiznáno právo vstoupit do nebe. Nemůžeme se těšit z nebe, pokud nevyhovíme požadavkům jeho svaté atmosféry s pomocí vlivu Ducha Svatého a spravedlnosti Kristovy.

Abychom se mohli ucházet o občanství nebeského království, musíme vyhovět požadavku zákona: „Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší síly své, i ze vší mysli své, a bližního svého jako sebe samého." (Lk 10,27) Toho můžeme dosáhnout jedině tehdy, když se vírou uchopíme spravedlnosti Kristovy. Budeme-li hledět na Krista, získáme živý, rozšiřující se základ do srdce, kde Duch svatý pokračuje v posvěcujícím díle a věřící postupuje od milosti k milosti, přijímá Jeho moc i nové vlastnosti. Přizpůsobuje se Kristovu obrazu, až při svém duchovním růstu dosáhne míry plnosti vzrůstu v Kristu Ježíši. Tak Kristus ukončí kletbu hříchu a osvobodí duši, která uvěřila Jeho Slovu a působení.

Jedině Kristus je to schopen učinit, neboť proto musel být ve všem jako Jeho bratři, aby se stal milosrdným a věrným veleknězem v Boží službě a mohl usmířit přestoupení lidí. Totiž tím že trpěl sám ^{ISM 396} a byl pokoušen, může také pokušení trpícím spomáhat. (Žd 2,17-18) Usmíření znamená, že každá překážka mezi duší a Bohem je odstraněna a že hříšník uskutečňuje to, co odpouštějící Boží láska zamýšlí. Skrze oběť, kterou Kristus podstoupil pro padlé lidstvo, může Bůh spravedlivě omilostnit hříšníka, který přijal Kristovy zásluhy. Kristus se tak stal řečištěm, kterým mohla plout milost, láska a spravedlnost ze srdce Božího k srdci hříšníka. „Věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všelike nepravosti." (1J 1,9)

V Danielově proroctví je zapsáno o Kristu, že On „vyčistí nepravosti.... a k přivedení spravedlnosti věčné." (Dn 9,24) Každá duše může říci: „Jeho dokonalá poslušnost uspokojila požadavky zákona a má jediná naděje je založena na vzhlížení k Němu, jako ke svému Zástupci a Jistotě, který dokonale uposlechl zákon za mně. Vírou v Ježíše a Jeho zásluhy jsem zproštěn odsouzení ze zákona. Oblékl mne svou spravedlností, která odpovídá všem požadavkům zákona. V Něm je moje dokonalost, On uvádí do věčné spravedlnosti. On mne představí Bohu v šatu bez poskvrny, jehož jediné vlákno nebylo utkáno člověkem. Vše je Kristovo, všechna sláva, čest, majestát jsou dány Beránku Božímu, „který snímá hříchy světa."

Mnozí si myslí, že musí vyčkat na zvláštní impuls, aby mohli přijít ke Kristu. Je však zapotřebí přijít s naprostou upřímností a s rozhodnutím přijmout oběť milosti a odpuštění, kterou máme na dosah nyní. Můžeme říci: „Kristus zemřel, aby mě zachránil. Pán si přeje, abych byl zachráněn a já k Němu půjdu hned bez dalšího odkládání. Zkusím zaslíbení. Když mě Kristus přitahuje, chci se Ho chopit." Apoštol říká: „Srdcem se zajisté věří k spravedlnosti." (Ř 10,10). Nikdo nemůže uvěřit srdcem ke spravedlnosti a získat ospravedlnění z víry, pokud pokračuje v těch zvyklostech, které Slovo Boží zakazuje anebo, pokud jakoukoliv známou povinnost zanedbává.

^{ISM 397} **Dobré skutky jsou plodem víry**

Pravá víra se projevuje v dobrých skutcích; vždyť dobré skutky jsou plody víry. Když Bůh působí v srdci a člověk svou vůli podřizuje Bohu a spolupracuje s Ním, pak svým životem vytváří to, co Bůh působí Duchem Svatým a je i soulad mezi záměrem srdce a životní praxí. Je třeba se vzdát každého hříchu a mít k němu odpor, neboť byl příčinou ukřižování Pána života i slávy. Křesťan je postupně vírou proměňován stálým konáním Kristova díla. Je tu neustálé podřizování vůle, neustálá poslušnost, které mohou zajistit požehnání z ospravedlnění.

Ti, kteří jsou ospravedlněni vírou, musí se svým srdcem přidržet cesty Páně. Je zřejmé, že člověk není ospravedlněn z víry, pokud jeho skutky neodpovídají jeho poznání. Jakub praví: „Vidíš-li, že víra napomáhala skutkům jeho, a z skutků víra dokonalá byla?" (Jk 2,22) Víra neuvádí dobré skutky, které by duši ospravedlňovaly. „Vidíte-li tedy, že ze skutků ospravedlněn bývá člověk a ne z víry toliko?" (Jk 2,24) „Uvěřil pak Abraham Bohu i počteno jemu za spravedlnost." (Ř 4,3)

Připočtení Kristovy spravedlnosti přichází skrze ospravedlňující víru a právě za ospravedlnění Pavel tak upřímně bojuje: „Protož z skutků zákona nebude ospravedlněn žádný člověk před obličejem jeho; nebo skrze zákon poznání hřícha. Ale nyní bez zákona spravedlnost Boží zjevena jest, osvědčená zákonem i proroky. Spravedlnost totiž Boží, skrze víru Ježíše Krista, ke všem a na všechny věřící. Neboť není rozdílu. Všichni zajisté zhřešili, a nemají slávy Boží. Spravedliví pak učinění bývají daro, milostí jeho, skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježíši. Jehož Bůh vydal za smírci, skrze víru ve krvi jeho, k ukázání spravedlnosti své, skrze odpuštění předešlých hříchů.... Což tedy zákon vyprazdňujeme skrze víru? Nikoli, ^{ISM 398} nýbrž zákon tvrdíme" (Ř 3,20-31).

Milost je nezasloužená přízeň a věřící je ospravedlněn bez jediné vlastní zásluhy, bez požadavku, aby obětoval Bohu. Je ospravedlněn skrze zachránce Ježíše Krista, který je v nebesích jako Zástupce a Jistota hříšníka. Ale protože je člověk ospravedlněn pro zásluhy Kristovy, nesmí působit nespravedlnost. Víra působí lásku a očišťuje duši. Ovoce víry je výnosem žně vzácných poupat a květů. Kde je víra, tam se projevují dobré skutky. Nemocní jsou navštěvováni, o chudé je pečováno, nezapomíná se na sirotky a vdovy, nazí jsou oblékáni a hladovějící jsou nasyceni. Kristus přišel, aby konal dobro. Když se lidé spojí s Ním, budou i oni milovat ostatní Boží děti a pokora i pravda provede jejich kroky. Výraz jejich zevnějšku je projevem jejich obrácení a lidé na nich musí vidět, že jsou s Ježíšem a učí se od Něho. Kristus i Jeho následovníci se sjednocují a Jeho povahová nádhera se projevuje v těch, kteří svým životem jsou spojeni se zdrojem moci a lásky. Kristus je největší zárukou ospravedlňující spravedlnosti a posvěcující milosti.

Všichni mohou k Němu přijít a obdržet z Jeho plnosti. Říká: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám." (Mt 11,28) Proč se tedy neoprostíme od nevěry a nevěnujeme pozornost slovům Ježíšovým? Toužíte-li po míru, je třeba, abyste si odpočinuli. Vyznejte z celého srdce: „Pane Ježíši, přicházím, protože Ty jsi mě pozval." Daruj Mu svou neotřesitelnou víru a On tě zachrání. Upři svůj pohled k Ježíši, který je Tvůrcem i Dokonavatelem tvé víry. Pohledl jsi k Němu, v Něm je plnost pravdy a milosti! Přijal jsi smíření, které dává Kristus sám? Pokud ne, pak se Mu poddej a s pomocí Jeho milosti usiluj o povahové vlastnosti, které povznášejí a zušlechťují. Usiluj o oddaného, odvážného a přívětivého ducha. Kristus ať tě nasytí, On je chléb života a ty budeš tak projevovat půvab Jeho povahy i Ducha.

63. Nejcennější perla (ISM 399)

(Tento článek vyšel v The Review and Herald 8.8.1899)

„Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný." (J 3,16) On je stále tentýž včera, dnes i po všechny věky. Spravedlnost Kristova jako čistá bílá perla bez kazu, bez poskvrny, bez viny. Tato spravedlnost může být i naší. Spása, vykoupená za cenu krve, je neocenitelným pokladem, velmi cennou perlou. Lze ji hledat i nalézt. Ale všichni, kteří ji naleznou, prodají vše jen proto, aby ji mohli koupit. Podají tak důkaz, že jsou zajedno s Kristem, jako i On je zajedno s Otcem. V podobenství je uveden obchodník, který prodává vše, jen proto, aby získal jedinou perlu nesmírné ceny. To je překrásný zástupce těch, kteří si tak vysoce cení pravdy, že se vzdávají všeho co mají jen proto, aby jí získali. Oni vírou přijímají spásu pro ně připravenou obětí jednorozeného Syna Božího.

Jsou mnozí, kteří hledají, stále jen hledají krásnou perlu, ale svým nitrem se nechtějí vzdát svých špatných návyků. Nechtějí ^{1SM 400} zemřít sobě, aby v nich mohl žít Kristus. Proto vzácnou perlu nenalézají. Nepřekonali bezbožnou ctižádost a svojí lásku k půva-bům světa. Nenásledují Krista na cestě sebezapření a sebeposvěcení. Nepoznají nikdy, co je smíření a duševní pokoj, neboť není odpočinku ani radosti bez plného niterného oddání se. Většině však dosud nedokonalým křesťanům se zdá, že království Boží je na dosah a přece nevejdou. Většině, ne ale všem zachráněným, se zdá, že všichni jsou ztraceni.

Každodenní zasvěcování sebe pro Boha, přináší pokoj a mír. Obchodník prodal vše, aby získal perlu. Když ti, kteří usilují o záchranu, nepřestanou v úsilí a nenechají se odradit, pak naleznou pokoj i odpočinku v Pánu. Pán jim dá šat své spravedlnosti. Dá jim čisté srdce a nové myšlení. Tato požehnání byla zaplacená životem Syna Božího a jsou dobrovolnou obětí pro ně učiněnou. Ale kolik lidí si tohoto daru považuje? Odvrací se od něj a volí raději radovánky tohoto světa. Kristus o nich říká: „Ale nechcete přijít ke mně, abyste život měli." (J 5,40)

Hříšníci jsou pod vlivem strašného podvodu. Pohrdají Spasitelem a odmítají Ho. Neuvědomují si hodnotu Perly, která se jim nabízí, zahazují ji a Spasiteli oplácejí jen urážkami a posměchem. Mnoho žen se zdobí prsteny a náramky v domnění, že získají obdiv, ale odmítají přijmout perlu nesmírné ceny, která by jim zajistila posvěcení úctu a věčné bohatství. Jak je zaslepeno myšlení mnohých. Jsou více okouzleni pozemskými tretkami, které se třpytí a září, než korunou nesmrtelného života, Boží odměnou za věrnost. „Zdali se zapomíná panna na ozdoby své, a nevěsta na tkanice své? Lid pak můj zapomněl se na mne za dny nesčíslné." (Jr 2,32)

64. Tma je nepohltila (1SM 401)

(Tento článek vyšel v The Review and Herald 3.6.1890)

„Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všecky věci skrze ně učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, co učiněno jest. V něm život byl a život byl světlo lidí. A to světlo v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly. Byl člověk poslaný od Boha, jemuž jméno bylo Jan. Ten přišel na svědectví, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. Nebyl on to světlo, ale přišel, aby svědectví vydával o tom světle. Tento byl to pravé světlo, kteréž osvěcuje každého člověka přicházejícího na svět." (J 1,1-9)

Byla mi položena otázka: „Myslíte, že Pán má pro nás jako lid více světla?“ Odpovídám, že má světlo, které je pro nás nové a je i vzácnější než staré světlo, které vyzařuje ze Slova pravdy. Máme jen odlesk paprsků tohoto světla, které k nám ještě přijde. Nežijeme úplně podle světla, které nám už Pán dal, proto se nám nedaří ^{1SM 402} přijmout větší světlo. Nejdeme ani ve světle, které se už nad námi rozestírá.

Říkáme si, že jsme lidem, který dodržuje přikázání, ale nechápeme nesmírnou šířku a dalekosáhlou zákona Božího, nepoznáváme svatost jeho povahy. Mnozí, kteří si činí nárok být učiteli pravdy, nemají reálnou koncepci, jak postupovat při poznávání zákona Božího, protože nemají živé poznání Pána Ježíše Krista.

Čteme-li Luthera, Knoxe a další známé reformátory, obdivujeme sílu, statečnost i odvalu, kterou měli tito věrní služebníci Boží a rádi bychom zachytili ducha, který je oživoval. Přáli bychom si poznat zdroj, z něhož vycházeli, který je učinil silnými v slabosti. I když tito velcí mužové se stali nástroji Božími, nebyli bez chyb. Byli to lidé omylní a také se dopouštěli velkých chyb. I my bychom měli usilovat o tyto ctnosti, ale nebrat si je za vzor. Tito lidé měli vzácnou schopnost povznést dílo reformace a vedla je k tomu moc shůry. Ale nemá to být člověk, nástroj použitý Bohem, který má být vyvyšován a ctěn, ale Pán Ježíš, který nechal na ně sestoupit své světlo i moc. Ať tedy všichni, kteří milují pravdu a spravedlnost, neoslavují tyto reformátory, ale ať velebí Boha, zdroj veškerého světla.

Kdyby bylo oznámeno, že andělští poslové odkryli před člověkem poklady poznání nebeských věcí, jaký rozruch by to způsobilo v křesťanském světě! Nebeské ovzduší by obklopovalo posly a jak lačně by mnozí naslouchali slovům, která by splývala s jejich rtů. Lidé by psali knihy, které by upozorňovaly na slova andělů. Ale na našem světě byl Někdo větší než andělé. Sám Pán přišel, aby člověk uvažoval o nebeském světle. Sám sdělil, že je zajedno s Otcem, že v Něm je plnost milosti a pravdy, že je jako člověk zjevující Otce.

Pán Ježíš, který je znázorněním neviditelného Boha, dal svůj život za hynoucího člověka a jaké světlo, jakou moc s sebou přinesl! ^{1SM 403} V Něm přebývá všechna plnost božství. Jaké tajemství ze všech záhad! Je nesnadné rozumově obsáhnout majestát Kristův a pochopit tajemství spasení. Byl vztyčen potupný kříž, hřeby probily Jeho ruce i nohy, zkrvavené kopí probodlo Jeho srdce a za lidské pokolení byla zaplácena cena spasení. Neposkvrněný Beránek Boží nesl naše hříchy na svém těle na dřevo kříže; vynesl i naše trápení.

Nevyčerpatelné téma

Spasení je nevyčerpatelným tématem pro naše nejdůvěrnější rozjímání. Přesahuje chápání nejhlubších myšlenek, rozsah naší nejživější představivosti. Kdo může při svém úsilí vystihnout Boha? Poklady moudrosti i poznání jsou otevřeny všem lidem a tisíce nadaných jedinců zasvětilo všechn svůj čas, aby nás přiblížili poznání Ježíše, zobrazili Jeho nedosažitelný půvab. Přesto však poznání Jeho osobnosti zůstalo nevyčerpano.

Ačkoliv slavní a talentovaní autoři předali poznání překrásných pravd a umožnili růst poznání lidí, nacházíme ještě i dnes nové myšlenky i neomezená pole působnosti, neboť téma spásy je nevyčerpatelné. V každém století postupovalo vpřed dílo, které kladlo kamínky poznání o životě i o povaze Kristově i o lásce Boží, jak se projevila ve smírné oběti. Téma spasení upoutá myšlení spasených po celou věčnost.

Kdyby Ježíš byl dnes s námi, jistě by nám řekl jako kdysi svým učedníkům: „Ještě bych měl mnoho mluvit vám, ale nemůžete snést nyní." (J 16,12) Ježíšovým přáním bylo odkrýt před zraky svých učeníků hluboké a skutečné pravdy, ale jejich pozemskost, jejich zastřené, neúplné chápání to znemožnilo. Nemohli mít prospěch z nesmírných, vznešených a slavných pravd. Potřeba duchovního ^{ISM 404} růstu může mít uzavřené dveře před bohatými paprsky světla, které září z Krista. Nikdy nedosáhneme období dospělosti, když by pro nás ustal růst tohoto světla. Kristova slova byla vždy ve svém významu dalekosáhlá. Ti, kteří měli své předsudky, když naslouchali Jeho učení, nikdy nemohli postihnout patřičný význam Jeho slov. Ježíš je zdrojem, původcem pravdy.

Závažné starozákonné myšlenky byly nesprávně chápány a vykládány. Posláním Kristovým bylo vysvětlit pravdu, které neporozuměli ti, jimž byla dána. Ani prohlášení proroků jim neodhalilo duchovní význam toho, co bylo napsáno. Nepoznali smysl pravdy. Ježíš vytýkal svým učedníkům jejich nechápavost. Jeho mnohá vzácná naučení byla pro ně marná, protože nepochopili duchovní vznešenost Jeho slov. On jim však slíbil, že přijde Utěšitel a připomene jim opět to, co bylo řečeno. Dal jim znát, že jim zanechá vzácné klenoty pravdy, jejichž cenu dosud nepoznali.

Vzácné drahokamy v dole pravdy

Po ukřižování a zmrtvýchvstání Kristově Jeho učedníci s úžasem a s obdivem naslouchali Jeho učení o pravdě: Zdála se jim ve zcela novém pojetí, ale On jim řekl: „Tatoť jsou slova, kteráž jsem mluvil vám, ještě byv s vámi.... Tedy otevřel jim mysl, aby rozuměli písmům." (Lk 24,44-45) Pravda se stále vysvětluje a předkládá lidem v novém pohledu. Všichni, kteří kopou v nálezšti pravdy, stále objevují vzácné a cenné drahokamy. Byli bychom rádi, aby všichni, kteří tvrdí, že uvěřili nově poznané pravdě a zvláště ti, kteří převzali na sebe odpovědnost této pravdě učit ostatní, měli sami jasnější představu o všech důležitých a závažných tématech Bible.

Ti, kteří stojí jako zastánci zákona Božího, potřebují ve svém postavení hojnost Ducha Božího. Vzplanou-li kazatelé při napadení ^{ISM 405} snadno hněvem, pak je zřejmé, že potřebují Boží osvícení a pokoru. Lidé musí projevit milost Kristovou při své práci pro druhé. Pravda, která je v Ježíši, bude mít zcela opačný vliv na myšlení nevěřících, pokud bude vyličeána jako teorie nebo jako předmět polemiky.

Budeme-li usilovat jak nejlépe umíme předkládat pravdu v jejím podnětném charakteru spolu s nápady a myšlenkami druhých, bude nesprávně vykládána, užívána i vyličeána chybným lidem, jen aby se jevila ve světle možných námitek. Jen velmi malému počtu z nich přinesete poznání pravdy, těm, kteří neokusili víno Babylona. Poznání pravdy je takto pro ně velmi těžké. Je nutno je učit pravdu tak, jak je v Ježíši.

Ti, kteří tvrdí, že jsou milovníky pravdy, mohou být pokorní a milující srdcem, jako byl jejich velký Učitel. Ti, kteří s celým svým úsilím pracovali na odhalení Božích slov a objevili bohaté zdroje pravdy v Božích tajemstvích, která byla skryta po věky, ti vyvýší Pána Ježíše, zdroj veškeré pravdy a odhalí ve svých povahách tu posvěcující moc, ve kterou uvěřili. Ježíš a Jeho milost musí vyzařovat z nitra svatyně duše. Pak On se projeví ve slovech, modlitbách, dobrých radách, v projevu svatých pravd, neboť On je největším tajemstvím duchovního úspěchu.

Když naše srdce je protkáno vlastním já, pak pravda, kterou přinášíme druhým, neposvěcuje, neočišťuje a nepovznáší naše vlast-ní srdce, nedosvědčuje, že jsme dobré Boží nádoby pro Mistrový záměr. Jedině vroucí modlitbou si můžeme udržet něžné společenství s Kristem a tímto požehnaným spojením se duch a slova stanou stej-ně milými, jako je Duch Kristův. Každé srdce by mělo bdít. Ježíš, předrahy Spasitel má radost z bdění. Dohled na vlastní já nesmí polevit ani na okamžik. Srdce musí zůstat horlivé, neboť to je rozhodující pro život. Proto měj bdělost a ukázněnost myšlení, abys nehřešil svými rty.

65. Jak se střetneme se spornými body učení (1SM 406)

(Ranní proslov v Battle Creek, Michigan, 29.1.1890, který byl vytištěn v The Review and Herald 18.2.1890)

Rádi bychom porozuměli době, v níž žijeme. Nerozumíme jí ani z poloviny. Nepřijali jsme však z poloviny ani pravdu. Srdce se mi chvěje při pomýšlení, s jakým nepřítelem se musíme střetnout a jak bídne jsme na toto setkání s ním připraveni. Soužení dítek Izraele a jejich postoj právě před prvním příchodem Kristovým, jak nepřítel vyhledával každou příležitost, aby mohl řídit myšlení Židů, mi stále znovu přicházelo na mysl a znázorňovalo mi postavení lidu Božího při jeho zkoušce před druhým příchodem Kristovým. Dnes se snaží nepřítel zaslepit myšlení Božích služebníků, aby nemohli rozpoznat vzácnou pravdu.

Když Kristus přišel na náš svět, satan byl na zemi a snažil se zmařit každý pokrok na Jeho cestě od jeslí na Golgatu. Satan obvinil Boha, že od andělů vyžaduje sebezapírání, ačkoliv sám neví, co to znamená a že by také nebyl schopen přinést oběť za druhé. Toto byla ^{1SM 407} podstata obvinění, které satan vznesl proti Bohu v nebi. Když zlo bylo z nebe vypuzeno, stále obviňoval Pána, že vyžaduje vzornou službu, kterou by sám nevykonával. Kristus přišel na tento svět, aby vyvrátil toto falešné obvinění a aby zjevil Otce. Nejsme schopni si představit míru ponížení, kterou snášel přijetím naší lidské přirozenosti. Potupa nezáležela ve své podstatě na tom, že patřil k lidskému pokolení, ale že On, Majestát nebe, Král slávy se sám ponížil a stal se malým dítětem, aby trpěl potřebami a strádáním smrtelníků. Ve svém ponížení nepřijal vysoké postavení, nestal se bohatým a mocným člověkem, ale místo bohatství přijal chudobu pro naše spasení, abychom my z Jeho chudoby se stali bohatými. Každý jeho krok byl projevením Jeho pokory. Chodil od města k městu, ale lidé nepřijali světlo světa. Byli ve svém postavení úplně spokojeni.

Kristus položil vzácné drahokamy pravdy, ale lidé je odvrhli na smetiště pověr a omylů. Předal jim slova života, ale oni nežili podle toho slova, které vycházelo z úst Božích. Poznal, že se svět nemůže dopátrat Božího slova, neboť bylo zakryto lidskou tradicí. Přišel, aby představil světu význam nebe a země, aby i pravdě dal místo, které jí náleží. Ježíš sám mohl jen potud zjevit pravdu, pokud bylo člověku třeba ji poznat, aby tak mohl získat spasení. Jeho posláním bylo oprostit pravdu od omylů a představit ji člověku v nebes-kém světle.

Satan byl vyburcován, aby vzdoroval, vždyť od pádu nevynaložil dosud všechny síly, aby dokázal, že světlo je tmou a tma světlem. Jakmile Kristus chtěl lidem ukázat pravdu v jejím vztahu ke spasení, satan začal působit prostřednictvím židovských vůdců a vložil jim do srdce nepřátelství ke Spasiteli světa. Ti se rozhodli učinit vše, co je v jejich moci i možnostech, aby mu zabránili učinit dojem na lid.

Ó, jak si to Kristus přál a Jeho srdce hořelo touhou, odkrýt kněžím větší poklady pravdy. Ale jejich myšlení bylo natolik ^{1SM 408} zdeformováno, že bylo skoro nemožné zjevit jim pravdu o

svém království. Písma nebyla správně pochopena. Židé očekávali příchod Mesiáše, ale mysleli, že musí přijít v plnosti slávy, která bude provázet jeho druhý příchod. Protože nepřišel v plnosti královského majestátu, naprosto ho zamítli. Ale nebylo to jen proto, že nepřišel v slávě, proč Ho odmítli. On byl ztělesněnou čistotou a oni byli nemravní. Taková povaha uprostřed ponížení a zla, nebyla v souladu s jejich přáním a proto byl uvržen v potupu a opovržení. Jeho neposkvrněný život zažehl světlo v srdcích lidí a odkryl jim nepravosti v jejich povaze, což budilo odpor.

Syn Boží je na každém kroku ohrožen mocnostmi temna. Po svém křtu byl Duchem puzen na poušť a po čtyřicet dní trpěl pokušení. Dostávala jsem dopisy, které dosvědčovaly, že Kristus nemohl mít povahu stejnou jako člověk, protože kdyby ji měl, musel by za podobných pokušení padnout. A kdyby neměl lidskou přirozenost, nemohl by nám být příkladem. Kdyby neměl naši povahu, nemohl by být pokoušen jako člověk. Kdyby pro Něho nebylo možné odolat pokušení, nemohl by být našim pomocníkem. Bylo vznešenou skutečností, že Kristus přišel svést boj jako člověk v lidské podstatě. Jeho pokušení i vítězství nám říkají, že lidstvo musí napodobit Jeho vzor; člověk se musí stát účastníkem Božské přirozenosti.

Božství i lidství spojeno v Kristu

V Kristu je spojeno Božství i lidství. Božství nebylo degradováno k lidství; Božství si své postavení udrželo, ale lidství svým spojením s Božstvím postavilo se na odpor kruté zkoušce pokušení na poušti. Kníže tohoto světa přišel ke Kristu po jeho dlouhém půstu, když byl vyhladovělý a vnuknul mu, aby proměnil kamení v chléb. Ale plán Boží stanovený pro spásu člověka určil, že Kristus má poznat co je hlad, bída a vše, co zakusí člověk. Vzдорoval pokušení tou ^{ISM 409} mocí, kterou má i člověk. Vzdal úctu trůnu Božímu a není ani jednoho člověka, který by neměl přístup ke stejné službě, svou vírou v Boha. Člověk může přijmout účastenství Božské přirozenosti. Ta duše, která v pokušení a zkoušce nepovolá nebeskou pomoc, ta nežije. Kristus přišel, aby zjevil zdroj své moci, aby člověk nikdy nespolehal na přispění svých lidských schopností.

Ti, kteří chtějí zvítězit, musí se tomuto požadavku připojit celým svým bytím. Musí na kolenou bojovat před Bohem o Jeho sílu. Kristus přišel, aby byl naším příkladem a dal nám poznání našeho účastenství na Božské přirozenosti. Jak? - Únikem ze zkaženosti, kterou ve světě působí rozkoš. Satan nezmátl nad Kristem. Nevkročil do duše Spasitele. Nedosáhl jeho hlavy tím, že rozdrtil jeho patu. Kristus svým příkladem dokázal, že člověk může zůstat bezúhonný. Člověk může mít moc, aby odolal zlu, - moc, kterou si nemůže podmanit země, smrt či peklo; moc, která ho povede k vítězství tak, jako vedla k vítězství Krista. Spojí se v něm Božství i lidství.

Kristovým posláním bylo projevit pravdu v rámci evangelia a zjevit poučení i zásady, které dal padlému člověku. Každá podaná myšlenka byla Jeho vlastní. Nemusel ji čerpat od někoho jiného, neboť On byl původcem veškeré pravdy. Mohl uvést myšlenky proroků a filozofů a zachovat jejich originalitu, neboť všechna moudrost byla Jeho. On byl zdrojem, pramenem veškeré pravdy. On byl v čele všeho a svým učením byl duchovním vůdcem všech věků.

Byl to Kristus, který promlouval jako Melchisedech, kněz nejvyššího Boha. Melchisedech nebyl Kristus, ale byl hlasem Božím ve světě, zástupcem Otce. Kristus promlouval ve všech pokoleních minulých dob. Kristus vedl svůj lid a byl světlem světa. Když Bůh ^{ISM 410} vybral Abraháma jako představitele své pravdy, vyvedl ho ze země od jeho příbuzenstva a oddělil ho. Chtěl ho zformovat podle své představy. Chtěl mu dát poznání svého plánu, podle něž by

ho nemohli zformovat žádní učitelé světa. Musel být poučen, jak vést své děti i svoji domácnost podle Boží vůle, aby i oni kráčeli cestou Páně, činili spravedlnost a soud. To jsou skutky, které Bůh od nás vyžaduje. Chce, abychom poznali, jak vést své rodiny, děti a domácnosti a zachovali cestu Páně.

Jan povolán ke zvláštnímu poslání

Jan byl povolán ke zvláštnímu poslání; měl připravit cestu Páně a učinit jeho cesty přímé. Pán ho neposlal do školy proroků a mistrů. Vzal jej ze společenství lidí na poušť, aby se mohl učit z přírody a z Boží přirozenosti. Bůh si nepřál, aby byl formován kněžími a vládci. Byl povolán ke zvláštnímu postavení. Pán mu dal poselství. Šel snad za kněžími a vládci se žádostí vyhlásit toto poselství? Ne. Bůh ho od nich oddělil, aby nemohl být ovlivněn jejich duchem, ani učením. Byl hlasem volajícím na poušti: „Připravte na poušti cestu Hospodinovu, přímou učiňte na pustině stezku Boha našeho. Každé údolí ať jest vyvýšeno, a všeliká hora i pahrbek ať jest sníženo; což jest křivého, ať jest přímé, a místa nerovná ať jsou rovinou. Nebo se zjeví sláva Hospodinova, a uvidí všeliké tělo spolu, že ústa Hospodinova mluvila." (Iz 40,3-5) To je pravé poselství, které musí být předáno našemu lidu; jsme blízko konce času, ať zní toto poselství. Učiňte schůdnou cestu Králi, odstraňte kamení, pozvedněte před lidem vzor. Není již čas volat mír a bezpečnost. Jsme napomínáni, abychom „Volej vším hrdlem, nezadržuj, jako trouba povyš hlasu svého, a oznam lidu mému převrácenost jejich, a domu Jákobovu hříchy jejich." (Iz 58,1)

Světlo slávy Boží ozářilo našeho Zástupce a tato skutečnost ^{ISM 411} již sama praví, že sláva Boží může osvitit i nás. Svou lidskou náručí, Ježíš objal lidstvo a svým Božským objetím se ujal trůnu nebes. Spojil člověka s Bohem a zemi s nebem.

Světlo, zdroj slávy Boží musí dopadnout i na nás. Je nám třeba svaté masti z výsosti. Člověk může být jakkoliv inteligentní a vzdělaný, nemá však oprávnění učit, pokud sám nemá pevné vedení Boha Izraele. Každý, kdo je spojen s nebem, vykoná skutky Kristovy. Vírou v Boha získá moc působit na lidi. Bude vyhledávat ztracené ovce domu Izraelského. Když se Božská moc nespojí s lidským snažením pak i to největší, co člověk udělá, nemá ani cenu slámy. V naší práci je nám potřebný Duch Svatý. Nic mě neděsí víc, než duch neshody u našich bratřích. Jsme na nebezpečné půdě, když se nemůžeme sejit jako křesťané a se vši vzájemnou láskou vysvětlit sporné body. Mám pocit, že z toho místa uteču, abych se snad nenakazila těmi, kteří nechtějí zkoumat učení Bible.

Ti, kteří nechtějí nestranně zkoumat důkazy odlišného stanoviska než svého, nejsou schopni učit v žádném oboru Božího povolání. Potřebujeme křest Ducha svatého. Bez něho nejsme uschopněni vyjít do světa právě tak, jako ani učedníci nebyli schopni před ukřižováním Páně. Ježíš znal tento jejich nedostatek a proto řekl, aby zůstali v Jeruzalémě, dokud nebudou vybaveni mocí shůry. Každý učitel musí být i žákem, aby jeho oči mohly být pomazány a viděly důkazy vyvýšené pravdy Boží. Paprsky slunce spravedlnosti musí proniknout do jejich srdce, jestliže chtějí toto světlo předávat opět dalším.

Nikdo není schopen vysvětlit Písmo bez pomoci Ducha svatého. Ale přijmete-li Slovo Boží v pokoře, se srdcem ochotným poznávat, andělé Boží budou stát při vás, aby vám vtiskli důkazy pravdy. Spočine-li na vás Duch Boží, nepocítíte zášť či nedůvěru při ^{ISM 412} zkoumání jiných stanovisek. Pak nebude přítomen duch obviňování a kritiky, jak ho podnítil satan v srdcích židovských vůdců proti Kristu. Kristus řekl Nikodémovi: „Musíte se znovu zroditi." „Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího." (J 3,7.5) Musíte

být Bohem zformováni dříve, než můžete rozpoznat podané pravdy. Pokud učitel neprošel školou Kristovou jako žák, není uschopněn vyučovat ostatní.

Zvláštní poslání Ellen G. Whiteové

Dospějeme k názoru, že všechny sporné body se rozplynuly. Pokud si myslím, že mám světlo, mám povinnost jej nechat svítit. Lze předpokládat, že se i poradím s druhými o poselství Páně, které mi svěřil pro lid, ale dveře se nemusí otevřít a tak světlo se nedostane těm, k nimž ho Bůh poslal. Když Ježíš jel do Jeruzaléma, celý zástup učedníků počal radostně a hlasitě chválit Boha za všechny mocné skutky, které viděli. Volali: „Požehnaný král, kterýž se běře ve jménu Páně. Pokoj na nebi, a sláva na výsostech. Ale někteří z farizeů, kteříž tu byli v zástupu, řekli jemu: Mistře, potresci učedníků svých. I odpověděv, řekl jim: Pravímť vám: Budou-li tito mlčeti, kamení hned bude volati." (Lk 19,37-40)

Židé se snažili zamezit provolání poselství, jak bylo předpověděno ve Slově Božím; ale proroctví se musí naplnit. Pán praví: „Aj, já pošli vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Hospodinův veliký a hrozný." (Mal 4,5) Někdo má přijít v duchu a moci Eliáše a když se objeví, lidé budou říkat: „Jsi příliš zbožný, nevykládáš Písmo v jeho pravém smyslu, povím ti tedy, jak vyučovat poselství."

Jsou mnozí, kteří nerozlišují mezi dílem Božím a dílem člověka. Říkám vám pravdu tak, jak mně ji Bůh předal. Proto vám pravím, nepřestanete-li vyhledávat chyby a být ovládáni duchem neshod, nikdy nepoznáte pravdu. Ježíš řekl svým učedníkům: „Ještě ^{ISM 413} bych měl mnoho mluvit vám, ale nemůžete snést nyní." (J 16,12) Nebyla u nich vytvořena podmínka k ocenění svatého a věčného. Ale Ježíš slíbil, že pošle Utěšitele, který je naučí všemu a připomene jim vše, co jim řekl. Bratři, nesmíte svoji závislost vkládat do člověka. „Přestaňte doufat v člověku, jehož dýchání v chřípích jeho jest. Nebo zač má jmn být?" (Iz 2,22) Svou duší se musíte upnout k Ježíši. Nesluší se, abychom pili z pramene v údolí, když je pramen v hoře. Opusťme pomalé proudy a pojďme k vyšším pramenům. Naleznete-li tam jediný bod pravdy, který nechápete, s nímž nesouhlasíte, zkoumejte a srovnávejte jednotlivé verše Písma, vykopejte šachtu poznání pravdy uložené v hlubině dolu Slova Božího. Musíte položit sami sebe se svými názory na oltář Boží, odvrhnout od sebe všechny dříve utvořené představy i myšlenky a nechat Ducha Božího, aby vás uvedl do veškeré pravdy.

Kdysi mi řekl jeden bratr, že nemůže poslouchat nic z učení, kterého se přidržujeme, ze strachu, že bude přesvědčen. Nemohl přijít na shromáždění a nebo poslouchat naše rozhovory; potom však poznal podle svého prohlášení, že byl stejně vinen, jako by to byl poslouchal. Bůh mu dal příležitost k poznání pravdy a z této příležitosti ho učinil odpovědným. Jsou mezi námi mnozí, kteří mají předsudky k učení, o němž se stále diskutuje. Nemohou přijít, aby slyšeli, nemohou s pokojnou myslí pátrat, ale ve své temnotě vznášejí námitky. Jsou dokonale spokojeni ve svém postavení: „Nebo pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídný, a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý. Radím, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a roucho bílé, abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A oči svých pomaž kollyrium, abys viděl." (Zj 3,17-19)

Písmo se obrací k těm, kteří žijí a slyší slova poselství, ale ^{ISM 414} nepřijímají to, co slyší. Jak poznáte, že Pán předkládá nové důkazy o své pravdě, umísťuje je v novém pojetí, aby se mohla připravit cesta Páně? Co jste udělali pro to, aby nové světlo mohlo proniknout k lidu Božímu? Jaký máte důkaz toho, že Bůh neposílá světlo svým dětem? Každá spokojenost se

sebou samým, sobectví a pýcha v názorech musí být odložena. Musíme se pokořit k nohám Ježíšovým a učit se u Něho, který je pokorný a milující srdcem. Ježíš neučil své učedníky tak jako rabíni. Mnoho Židů přicházelo a poslouchalo, jak Kristus vysvětloval tajemství spásy, ale nepřišli proto, aby poznali. Přišli jen, aby kritizovali, aby Ho přistihli, že si v řeči odporuje, aby přišli na něco, čím by u lidí vyvolali předsudky. Byli spokojeni se svým poznáním, ale dítka Boží musí poznat hlas věrného pastýře. Nenadešel vhodný čas k půstu a modlitbě k Bohu? Jsme v nebezpečí neshody, v nebezpečí přijmout nepodstatné a nejisté body. Nebudeme-li hledat Boha se vši opravdovostí, v pokoře duše, jak můžeme poznat, co je pravda?

Jdi k fíkovníku

Natanael slyšel Jana, jak říká při spatření Spasitele: „Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hříchy světa." (J 1,29) Natanael se díval na Ježíše a byl rozčarován při pohledu na Spasitele světa. Mohl být tento, který nesl známky těžké práce a chudoby, Mesiáš? Ježíš byl dělníkem, konal těžkou práci společně s ostatními dělníky a Natanael odešel. Neučinil však konečné rozhodnutí k Ježíšovu charakteru. Klekl si pod fíkovník a prosil Boha, zda tento člověk je opravdu Mesiáš. Jak tam prodléval, přišel Filip a řekl: „O kterémž psal Mojžíš v zákoně a proroci, nalezli jsme Ježíše, syna Josefa z Nazaréta." Ale slovo „Nazaretský" v něm opět vyvolalo pochybnost a řekl: „A může z Nazaréta co dobrého býti?" Byl naplněn předsudky, ale Filip se ^{1SM 415} nesnažil jeho předsudky vyvrátit a prostě řekl: „Pojď a viz." Když Natanael přišel do Ježíšovy blízkosti, Ježíš řekl: „Aj, právě Izraelský, v němžto lsti není!" Natanael byl udiven a řekl: „odkud mě znáš?" Ježíš mu odpověděl: „Prvé než tě Filip zavolal, kdyžs byl pod fíkem, viděl jsem tebe." (J 1, 46-49)

Nebylo by i pro nás dobré odebrat se pod fíkovník a rozmlouvat s Bohem o tom, co je pravda? Nespočine na nás pohled Boží, jako na Natanaelovi? Natanael uvěřil Pánu a zvolal: „Mistře, ty jsi Syn Boží, ty jsi ten král Izraelský. Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Žeť jsem řekl: Viděl jsem tebe pod fíkem, věříš. Větší věci nad tyto užíš. I dí mu: Amen, amen pravím vám, od tohoto času užijete nebe otevřené, a anděly Boží vstupující a stupující na Syna člověka." (J 1,50-52)

Toto i my uvidíme, zůstaneme-li spojeni s Bohem. Bůh si přeje, abychom byli závislí na Něm a ne na člověku. Přeje si, abychom měli nové srdce, chce nám dát poznání zjevené od Božího trůnu. Musíme bojovat s každou nesnází. Najde-li se však nějaký sporný bod, musíte jít za člověkem, abyste s jeho názorem našli východisko a podle něho si pak učinili závěry? - Ne, jděte k Bohu, povězte mu svá přání, vezměte svoji Bibli a hledejte, jakoby skrytý poklad.

Jsme dosti povrchní

Ve svém hledání pravdy, nejdeme dosti do hloubky. Každá duše, která uvěřila přítomné pravdě, ať podá, kdekoliv je o to požádána, svědectví o naději, která je v ní. Lid Boží bude povolán stát před králi, knížaty, vládci, předními muži světa a musí vědět, že ponese poznání pravdy. Musíte být lidé obrácení na víru. Bůh může vám dát v jediném okamžiku větší poznání skrze svého Svatého Ducha, než vás mohou naučit největší mužové země. Vesmír přihlíží sporu, který jde zemí. Bůh poskytne každému člověku možnost ^{1SM 416} poznat nekonečnou hodnotu, po níž by zmoudřel pro spasení. Jak toužebně vyhlíží andělé, až uvidí, kdo se chce obrátit touto příležitostí ku svému prospěchu!

Když je lidu Božimu podáno poselství, neměl by se proti němu postavit. Měl by hloubat v Bibli a zkoumat zákon i svědectví. Bůh dal rozšířit naše poznání. Přeje si dát nám svoji milost. Můžeme mít denně hostinu dobrých věcí, neboť Bůh nám může otevřít všechny poklady nebes. Máme být zajedno s Kristem, jak On je jedno s Otcem a Otec nás bude milovat, jako miluje svého Syna. Můžeme přijmout stejnou moc, jakou přijal Kristus, můžeme obdržet sílu pro každou naléhavou potřebu. Vždyť Bůh bude naše první i poslední ochrana. Ochrání nás ze všech stran a budeme-li postaveni před vládce, před autority této země, nemusíme uvažovat předem, co budeme říkat. Bůh nás poučí v ten den, kdy bude potřebí. Nyní nám pomáhá Bůh, abychom se sklonili u nohou Ježíšových a učili se od Něho, než se staneme učiteli druhých.

Bible je základem naší víry

Když Boží slovo studujeme, chápeme a uposlechneme, jasná zář ozáří svět; nové pravdy, které jsme obdrželi a jednali podle nich, ty nás spojí silným poutem k Ježíši. Bibli a pravdy v ní přijímáme vírou. To je záruka jednoty duše. Všichni, kteří žijí v Jeho Svatém Slovu, budou jednotní. Ať nejsme vedeni svými vlastními názory a myšlenkami ve své vlastní síle. Člověk je omylný, ale Boží slovo je neomylné. Místo vzájemného hašteření, ať lidé vyvýší Pána. Všechny rozpory překonejme tak, jako náš Učitel slovy: „Psáno jest." Pozvedněme korouhev, na níž je napsáno: Bible je základem naší víry a kázně.

- The Review and Herald 15.12.1885.